ΑΙΣΧΥΛΟΥ
ΠΕΡΣΑΙ

ÆSCHYLI
PERSÆ

AD FIDEM MANUSCRIPTORUM

EMENDAVIT

NOTAS ET GLOSSARIUM

ADJECIT

CAROLUS JACOBUS BLOMFIELD A.M.

COLLEGII SS. TRINITATIS

APUD CANTABRIGIENSES NUPER SOCIUS

EDITIO SECUNDA

CANTABRIGIÆ

TYPIS ACADEMICIS

EXCUDIT JOANNES SMITH

VENEUNT LONDINI APUD J. MAWMAN ET J. MURRAY.
CANTABRIGIÆ APUD J. DEIGHTON ET FILIOS.

MDCCCXVIII.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
ΤΩΝ ΠΕΡΣΩΝ.

Γλαυκος, ἐν τοῖς περὶ Αἰσχύλου μύθων, ἐκ τῶν Φοινισσῶν φησὶ Φρυνίχου τοὺς Πέρσας παραπεποιῆσθαι. ἐκτίθησι δὲ καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ δράματος ταύτην·

Τάδ᾽ ἐστὶ Περσῶν τῶν πάλαι βεβηκότων.

πλὴν ἐκεῖ εὐνοῦχός ἐστιν ἀγγέλλων ἐν ἀρχῇ τὴν τοῦ Ξέρξου ἧτταν, στορνύς τε θρόνους τινας τοῖς τῆς ἀρχῆς παρέδροις. ἐνταῦθα δὲ προλογίζει χόρος πρεσβυτῶν. καὶ ἔστιν ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος παρὰ τῷ τάφῳ Δαρείου· ἡ δὲ ὑπόθεσις, Ξέρξης, στρατευσάμενος κατὰ τῆς Ἑλλάδος, καὶ πεζῇ μὲν ἐν Πλαταιαῖς νικηθεὶς, ναυτικῇ δὲ ἐν Σαλαμῖνι, διὰ Θεσσαλίας φεύγων, διεπεραιώθη εἰς Ἀσίαν.

Ἐπὶ Μένωνος τραγῳδῶν Αἰσχύλος ἐνίκα Φινεῖ, Πέρσαις, Γλαύκῳ Ποτνιεῖ[1], Προμηθεῖ.

Argumentum sesqui fere majus in editionibus exhibetur; quod compendifeci, auctoritatem codicis Medicei secutus. Quædam etiam resecui quæ in illo comparent post πρεσβυτῶν. Hæc autem sunt: τῶν δὲ χόρων, τὰ μέν ἐστὶ παροδικά, ὡς ὅτε λέγει δι᾽ ἣν αἰτίαν πάρεστιν· ὡς τὸ, Τύριον οἶδμα λιποῦσα. (Eurip. Phœniss.) τὰ δὲ στάσιμα, ὅτε ἵσταται καὶ ἄρχεται τῆς συμφορᾶς τοῦ δράματος· τὰ δὲ κομματικά, ὅτε λοιπὸν ἐν θρήνῳ γίνεται. De istis autem quæ ex Glauco afferuntur, in præfatione disputatum est.

1. Ποτνιεῖ deest in Med. Casaubonus de Satyr. Poes. I. 5. Glaucos Potniensem et Pontium confundens, illud drama satyricum fuisse contendit, mutatoque verborum ordine, legit Προμηθεῖ, Γλαύκῳ Ποτνιεῖ. Sed inter duos Æschyli Glaucos distinguendum esse monuerat P. Leopardus Em. XI. 25. Consulas Hermannum in Dissert. de Æschyli Glaucis.

præbet, quarum unam, quæ fuit in textum adsumenda, nescio qua incuria factum est ut silentio prætermiserim. In v. 125. codex habet κισσιῶν (sic) et Κίσσιον quidem vera lectio est: confer v. 17. et quæ dixi ad Theb. 1017. Utinam mihi per negotia, quibus tunc temporis districtus eram, hunc codicem accuratius usurpare licuisset; etsi, ut verum fatear, ex Æschyli libris manuscriptis, qui hodie servantur, si unum et alterum excipias, vix quidquam in textu sanando proficiendum esse usu didici.

Sed hoc nihil ad Persas, quos tamen non ante aggrediendos esse visum est, quam pauca quædam de ipsius fabulæ constitutione et chronologia præmittantur, quibus perlectis, juvenes possint ad ipsam tragœdiam majore cum fructu accedere. Est autem lectu dignissima, tam ob imaginum quæ in ea insunt pulcritudinem, verborumque splendorem, quam ob occasionem ejus, et quod Æschylus rerum quas depingit ipse pars aliqua fuerit.

Salamine pugnatum est Ol. LXXV. 1. Ejusdem Olympiadis anno tertio, Phrynichus tragœdiam Athenis docuit, vicitque, Themistocle chorago, prætore Adimanto. Nec dubium esse potest, quin Phœnissæ fuerit ista qua vicit fabula: "quod enim aptius argumentum inveniri poterat, et uberius ad gloriam Themistoclis, quam clades

Xerxis, in qua tanta ejus opera fuerat? *" Hoc autem fuisse Phœnissarum argumentum discimus ex Auctore argumenti ad Persas, qui citat Glaucum Rheginum ἐν τοῖς περὶ Αἰσχύλου μύθων. Prologum tragœdiæ Phrynicheæ agebat Eunuchus, qui, dum Persarum magistratibus sedilia quædam sternebat, cladem Xerxis narrabat. Exordium autem hujusmodi erat,

Τάδ' ἐστὶ Περσῶν τῶν πάλαι βεβηκότων.

Hermannus in Prolusione de Persis, Lipsiæ edita 1814. quam viri egregii humanitati debeo, suspicatur eunuchum istum minime ex servorum numero fuisse, sed munere aliquo insigni apud regem functum esse; a cujus equidem sententia invitus discedo. Erat autem, ni fallor, eunuchus iste servus, ex eorum genere, qui στρῶται dicebantur, de quibus insignis est Athenæi locus II. p. 48. C. πρῶτοι δὲ Πέρσαι, ὥς φησιν Ἡρακλείδης, καὶ τοὺς λεγομένους Στρώτας ἐφεῦρον, ἵνα κόσμον ἔχῃ ἡ στρῶσις, καὶ εὐάφειαν. τὸν οὖν Κρῆτα Τιμαγόραν, ἢ τὸν ἐκ Γόρτυνος (ὥς φησι Φανίας ὁ Περιπατητικὸς) Ἔντιμον, ὃς ζήλῳ Θεμιστοκλέους ἀνέβη ὡς βασιλέα, τιμῶν Ἀρταξέρξης, σκηνὴν μὲν ἔδωκεν αὐτῷ διαφέρουσαν τὸ κάλλος καὶ τὸ μέγεθος, καὶ κλίνην ἀργυρόποδα· ἔπεμψε δὲ καὶ στρώματα πολυτελῆ,

* Bentleii Dissert. de Phalar. ex versione Lennepii p. 293. ed. 1781.

καὶ τὸν ὑποστρώσοντα, φάσκων οὐκ ἐσπίστασθαι τοὺς Ἕλληνας ὑποστρωννύειν. Unde liquet, artem sedilia sternendi, quæ in Homeri* ætate rudior erat, peculiarem apud Persas servum postulasse. Nec dubito, quin ipsas voces, στορνὺς θρόνους, quas ex Glauco affert Grammaticus, ipse Phrynichus usurpaverit. In θρόνῳ enim, seu δίφρῳ insidere, apud Persas dignitatis indicium erat. Herodot. III. 144. τῶν Περσέων οἱ πλείστου ἄξιοι, θρόνους θέμενοι, κατεναντίον τῆς ἀκροπόλιος ἐκατέατο. et ibid. 146. τῶν Περσέων τοὺς διφροφορευμένους τε καὶ λόγου πλείστου ἐόντας ἔκτεινον.

Ex eadem autem Phrynichi tragœdia versum conservavit Athenæus XIV. p. 635. C. Ψαλμοῖσιν ἀντισπάστ' ἀείδοντες μέλη, ad quæ μέλη alludit Aristophanes in noto isto vocabulo, ἀρχαιομελεσιδωνοφρυνιχήρατα, Vesp. 230. ubi vide Scholia. Antiatticista Sangerman. p. 114. ed. Bekker. Σφηκῶσαι, τὸ δῆσαι. Φρύνιχος Φοινίσσαις. Ex eadem fabula forsan desumtum est quod habet idem Grammaticus p. 116. Ψέλια. τὰ τοῖς πήχεσιν. οὐ μόνον στρεπτά. Φρύνιχος. in quo id mirum videtur, Grammaticos, quos impugnat Antiatticista, docuisse istam vocem στρεπτά apud scriptores Atticos de *armillis* semper positam fuisse; quo nihil minus verum esse potest: ψέλια enim semper de *armillis*, στρεπτά de *torquibus* usurpantur.

* Odyss. T. 97. Εὐρυνόμη, φέρε δὴ δίφρον καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ.

Utrumque vero inter ornamenta Persica erat; unde verisimile fit Phrynichi locum ad Phœnissas referri debere. Xenoph. Anab. I. v. 8. de Persis; ἔνιοι δὲ καὶ στρεπτοὺς περὶ τῷ τραχήλῳ, καὶ ψέλια ἐπὶ τῶν χειρῶν—ἔχοντες. ibid. viii. 29. καὶ στρεπτὸν δὲ ἐφόρει, καὶ ψέλια, καὶ τὰ ἄλλα, ὥσπερ οἱ ἄριστοι τῶν Περσῶν. cf. I. iii. 27. Adrianus Tyrius* Excerpt. Græc. Sophist. ac Rhet. p. 250. ψελίοις μὲν τὰς χεῖρας, στρεπτοῖς δὲ τοὺς τραχήλους κεκοσμημένοι. Unde Herodotus Persas vocat ἄνδρας στρεπτοφόρους τε καὶ ψελιοφόρους. VIII. 113. Vid. Ælian. V. H. I. 22.†

Hujus autem Phrynichi præ ceteris ἀντιδιδασκάλοις æmulus fuisse videtur Æschylus, circa viginti annis minor; namque hi duo primi auctores tragœdiæ novæ ac lugubris erant, argumento ejus ad fabulas et calamitates converso‡; quod quum diserte affirmaverit Plutarchus, valde dubium videtur, num Pratinas, quocum Æschylus contendisse narratur, ullas tragœdias, proprie sic dictas, docuerit, quidquid dicat Suidas, qui solus, ut opinor, Pratinæ τραγῳδίας memorat. Quin et verisimile est ne ipsum quidem Phrynichum heroica aut lugubria in fabulis suis tractasse, nisi ab Æschylo edoctum. Namque

* Imo Iamblichus in Babyloniacis. Vid. Colomesii Cimel. Lit. p. 15. Chardon de la Rochette *Mélanges* I. p. 31.

† Xenoph. Cyrop. I. iii. 2. Corn. Nep. XIV. 3.

‡ Plutarch. Sympos. I. 1. Bentl. Dissert. Phalar. p. 243.

Æschylum hujusmodi dramata in scenam primum induxisse, et ridiculas tragœdiæ nugas seriis mutasse, luculenter probat Aristophanes Ran. 1004.

'Αλλ' ὦ πρῶτος τῶν Ἑλλήνων πυργώσας ῥήματα
Καὶ κοσμήσας ΤΡΑΓΙΚΟΝ ΛΗΡΟΝ. [σεμνὰ,

quæ minime intellexit Scholiasta. Et sic Auctor Vitæ ejus, in editione Robortelli; πρῶτος Αἰσχύλος πάθεσι γεννικωτέροις τὴν τραγῳδίαν ἐπηύξησε. Himerius Or. XXXIII. 4. εὑρεῖν μὲν Αἰσχύλον ἔτι νέον ὄντα—ἄρτι τὴν ποίησιν ὑψοῦ χαμόθεν ἐγείροντα, ἵν' ἐκ μετεώρου τοῖς θεάταις διαλέγοιτο, nisi hoc sit de pulpitis intelligendum. Æschylus autem primum, ut videtur, pro corona certavit Ol. LXX. 1.* Ejusdem tetraeteridos anno quarto, ut par est conjicere, Phrynichus Μιλήτου ἅλωσιν docuit, quam calamitatem tanto cum artificio illustravit, ut universus populi consessus in lacrymas effusus sit: poeta vero mille drachmis mulctatus est, vetitumque ne quis in posterum ejusmodi argumenta tractaret †. Quod si verum sit istud, ex deperdito auctore a Suida traditum, videlicet Phrynichum præmium tragœdiæ reportasse Ol. LXVII. 1. per tragœdiam non erit intelligendum grave istud ac sublime poeseos genus, quod quum primus Æschylus introduxisset, jure eum Athenienses, quasi πατέρα τῆς τραγῳδίας suspicere solebant, ut ait Philostratus in Vita

* Suidas, in v. Αἰσχύλος, ex plurimorum criticorum correctione.
† Herodot. VI. 21. Bentl. Dissert. p. 256.

Apollonii VI. 6. qui ibidem diserte confirmat Æschylum primum exstitisse qui suam Tragœdiæ dignitatem vindicaret. Porro si fides Philostrato, nemo ante Æschylum *μονῳδιῶν* prolixitatem resecuit, aut histrionum dialogos invexit, quod, ut solet, breviter exprimit Aristoteles; *τό τε τῶν ὑποκριτῶν πλῆθος ἐξ ἑνὸς εἰς δύο πρῶτος Αἰσχύλος ἤγαγε, καὶ τὰ τοῦ χόρου ἠλάττωσε.** Nomina autem histrionum, quibus ad primas et secundas partes agendas usus est, unus, quantum sciam, commemoravit Auctor Vitæ supra citatus; *ἐχρήσατο δὲ καὶ ὑποκρίτῃ, πρῶτον μὲν Κελάνδρῳ, ἔπειτα δὲ δεύτερον αὐτῷ προσῆψε Μιωνίσκον τὸν Χαλκιδέα.* ubi legendum *Κλεάνδρῳ* et *Μυνίσκον*. Athen. VIII. p. 344. D. *Μυνίσκος δὲ, ὁ τραγικὸς ὑποκριτὴς, κωμῳδεῖται ὑπὸ Πλάτωνος ἐν Σύρφακι, ὡς ὀψοφάγος, οὕτως· Ὁδὶ μὲν Ἀναγυράσιος ὀρφὼς ἐστί σοι, Ταῦθ' ὡς φίλος Μυνίσκος ἔσοιθ' ὁ Χαλκιδεύς. B. Καλῶς λέγεις.* Locus corruptus. Schweighæuserus dedit, *Ὃν οὔθ' ὁ φίλος Μυνίσκος ἔσθοι Χαλκιδεύς.* Jacobsius Animadv. p. 191. infelici tentamine corrigit, *Ὃν οὐδ' ὁ σιφλὸς Μυνίσκος ἔδεθ' ὁ Χαλκιδεύς.* ubi non semel contra linguæ rationes peccatur. *σιφλός* interpretatur *helluo,* sed fallitur; *σιφλός* est *cæcus:* vid. Ruhnken. Epist. Crit. II.

---

* Mirum est Boeckium hæc verba interpretatum esse de Choreutarum numero, quorum verus sensus a Tyrwhitto patefactus est ad Aristot. Poet. §. 10. Vid. Mus. Crit. T. II. p. 208.

p. 166. Ceterum quum in Platonis fragmento MS. habeat θ' οὔθ' ὡς φίλος Μύννικος ἔσοθ' ὁ Χαλκιδεύς, totum locum sic refingo;

A. Ὁδὶ μὲν Ἀναγυράσιος ὀρφώς ἐστί σοι.
B. Οὔχ, ὦ φίλ', ἀλλὰ Μυνίσκος ἔσθ' ὁ Χαλκιδεύς.
A. Καλῶς λέγεις.

Nempe orphus piscis erat σαρκοφάγος καὶ καρχαρόδους, ut ait Aristoteles, citatus ab Athenæo VII. p. 315. A. quare quum in mensa apponitur, exclamat quidam, *hic non orphus est, sed ipse Myniscus,* adeo dentibus horret.

Sed ad Phrynichum redeamus. Quum Phœnissæ ejus in Ol. LXXV. 3. præmio essent cohonestatæ, nec, si vera sint quæ supra disputata sunt, quisquam isto tempore tragicus exstiterit, quocum certamen committeretur, præter ipsum Æschylum, sequitur ut poeta noster ista occasione judicium suorum minus æquum expertus sit. Nihil igitur mirum, si, Phrynichi æmulatione, eandem cum illo materiam paucis post annis tractavit. Persas enim docuit Archonte Menone, uti ex argumento discimus, id est, Ol. LXXVI. 4. et coronam meruit. Hinc autem factum est, ut opinor, quod inter Phrynichi tragœdias recensentur apud Suidam Φοίνισσαι et Πέρσαι, quarum illa Phrynichi, hæc Æschyli fuit, similis argumenti, titulis tantum differentes, si verum sit, quod tradit Glaucus apud argumenti auctorem, Æschyli Persas

ex Phrynichi Phœnissis παραπεποιῆσθαι. Sed nihil aliud significat, quam Æschylum, eodem fere modo quo Phrynichus, Xerxis cladem per narratorem ante spectatorum oculos posuisse. Namque insignis est inter duos auctores diversitas ab ipso Glauco commemorata: quod apud Phrynichum in ipso fabulæ initio narratio ab eunucho facta sit, apud Æschylum vero, non nisi post Chori nobilem cantum et colloquium ejus cum Atossa, de filii salute anxia. Sed hoc argumentum plenius tractavit Hermannus in Prolusione p. vii. De choro Phrynichi nihil certi definiri potest: minime tamen absurdum esset conjicere, illum fuisse ex mulieribus Phœnissis constitutum, istorum Phœnicum uxoribus, qui Xerxis jussu post pugnam Salaminiam decollati erant, uti narrat Herodotus VIII. 90. Æschyli vero chorus ex senibus constat, tum annis tum dignitate venerabilibus, qui universæ gentis Persicæ pavorem et luctum exprimant. Par est credere Phrynichum diem ante obiisse quam Æschyli fabula docta sit, nec tamen idcirco credibile est illius scrinia hunc aperte compilasse; nec usque adeo premenda est significatio vocis παραπεποιῆσθαι. Euripides Penthei fabulam eodem modo quo Æschylus tractavit, et nihil nisi nomen mutavit, ut ait scriptor argumenti ad Bacchas; ἡ μυθοποιΐα κεῖται παρ' Αἰσχύλῳ· τὸ ὄνομα μόνον μεταπεποίηται Εὐριπίδῃ, sed et hoc de μύθῳ tantum intelli-

gendum, minime vero de dictione aut externis tragœdiæ ornamentis. Æschylus autem non adeo inventione pauper erat, ut Phrynichi fabulas recoqueret. Audi ipsum de se loquentem apud Aristophanem in Ran. 1298.

Ἀλλ' οὖν ἐγὼ μὲν ἐς τὸ καλὸν ἐκ τοῦ καλοῦ
Ἤνεγκον αὔθ', ἵνα μὴ τὸν αὐτὸν Φρυνίχῳ
Λειμῶνα Μουσῶν ἱερὸν ὀφθείην δρέπων.

Persarum argumentum simplex est, et simpliciter tractatum, in epopœi potius quam tragici poetæ morem, si ab Aristotelis definitione standum est; quum tota fere fabula per narrationem transigatur: nam quod Darii umbra interloquitur, id parum aut nihil actioni prodest. Hinc factum est fortassis ut Hermanno*, viro acutissimo, Persæ nihil aliud viderentur, quam recens natæ artis nobile rudimentum. Quod ex fabulæ simplicitate vereor ut tuto colligi possit. Quippe in hac materie tractanda fabulæ implexæ locus vix est concessus. Septem tantum annos docta est hæc tragœdia post cladem Salaminiam quæ in ea narratur. Necesse est autem quidquid circa istud tempus Persis acciderat, Atheniensibus probe cognitum fuisse. Porro ipsa materies adeo gravis erat ac sublimis, ut ab historiæ veritate vel latum unguem discedere facinus fuisset, præsertim quum nihil excogitari posset, quo magis honorifice laudarentur Atheni-

* Præfat. ad Aristoph. Nub. p. xxxv.

enses, quam si quis res, ab iis in isto bello gestas, simpliciter et sine fuco narraret. Magnopere vero miror cuiquam* in mentem venisse, Æschylo propositum fuisse ut ostenderet cladem Persarum ortam esse e nimia eorum fiducia ac superbia, a diis merito castigatis. Nihil tale cogitarat poeta, qui nullum alium sibi finem proposuerat, quam ut avidæ Atheniensium *φιλοδοξίᾳ* gratificaretur, populo ut placeret quam fecisset fabulam, et sic ut *ἀντιδιδασκάλους* vinceret. Quare nihil aliud, ut mihi quidem videtur, Æschylo agendum restabat, quam ut rem sibi propositam simpliciter, quantum ad actionem pertineret, magnifice quantum ad imagines dictionemque, tractaret. In quo perficiendo ter tantum contra id quod verisimile fuit peccantem eum deprehendi: primo, quod circa prologi initium Chorus testatur nullum ab exercitu nuncium Susa pervenisse; deinde, quod Darii umbra penitus ignorat qualis sit ista clades quæ Persarum gentem afflixit; et tamen paucis post versibus narrat quomodo Xerxis exercitus delubra Deorum disjecerit, ipsiusque Xerxis absentis vestes laceras describit; porro quod Chorus de Dario loquitur, quasi nunquam in expeditionibus bellicis fortuna minus prospera usus esset. Quod vero Persas sacrificiis Græcis utentes induxit poeta, id

* Wieland. in Procemio ad suam Persarum versionem editam in Museo Attico, Lips. 1802.

ex necessitate rei factum; et non est eo nomine culpandus. Est autem fatendum Æschylum in Persarum exodo aliquantum a dignitate tragœdiæ descivisse. Valde enim ridicula est Xerxis persona cum lamentis suis, et laceris pannis, et vacua pharetra: sed longe magis ridiculum Chori obsequium, dum varios doloris exprimendi modos, a Xerxe edoctus, adhibet, v. 1039. et seqq. Verum hoc a poeta consilio factum fuisse arbitror, ut Atheniensibus risum moveret; et nescio an eodem fine totidem finxerit Persarum nomina, quæ aures Atticas ludicra quadam scabritie titillarent. Videmus igitur quædam veteris tragœdiæ, quæ circa res ludicras versabatur, vestigia. Eadem fere culpa, nam certe culpa est, Euripidi objicienda, qui locum plane comicum posuit in Oreste v. 1520. Hac nimirum in parte peccavit uterque; et eodem jure, quo Euripides dictus est, etiam Æschylus ῥακιοσυῤῥαπτάδης * dici potuisset.

"Est autem notabile," verba sunt Tyrwhitti ad Aristotelis Poetic. p. 135. "in Æschyli Persis, quæ acta est Archonte Menone, Ol. LXXVI. 4. multo frequentiores interseri trochæos, quam in

* Aristoph. Ran. 842. Æschylus Euripidem compellat, ὦ στωμυλιοσυλλεκτάδη, Καὶ πτωχοποιὲ, καὶ ῥακιοσυῤῥαπτάδη. Ubi Schol. ὁ τὰ ῥάκη συῤῥάπτων καὶ ἐνδύων τοὺς βασιλεῖς. De hoc poetarum vitio vide elegantis ingenii virum, Edvardum Copleston. in Prælectt. Academ. p. 226.

ulla quæ exstat Tragœdia. Eandem vero ex antiquissimis earum quas habemus fuisse constat, utpote in qua tertius histrio nusquam apparet." Quantum ad trochæos attinet, si tetrametri innuuntur, de quibus loquitur Aristoteles, memoria virum egregium fefellit: nam in hac fabula non frequentiores quam in priore ex Euripidis Iphigeniis interseruntur. Neque in Supplicibus quidem Æschyli tertius histrio usquam apparet; quippe is, qui Danai partes sustinet, scenam linquit post v. 772. ut personam induat caduceatoris, qui post sexaginta versus intrat. Idem vero mox exit, et post alios triginta versus iterum Danaus prodit: sed nec tetrameter trochaicus in ista fabula reperitur. Æschylus quidem tertium histrionem induxit, sed non nisi post Sophoclem, et ab illo edoctus, judice Tyrwhitto. Sophocles vero, secundum Marmor Oxoniense, tragœdiam primum docuit Ol. LXXVII. 3. Archonte Apsephione, vel Aphepsione, et ista ipsa fabula Æschylum vicit, uti liquet ex Plutarcho in Cimone p. 884. Ergo Persæ, quæ docta est Ol. LXXVI. 4. tribus tantum annis Sophoclis tirocinio antecesserat, quum ipse Æschylus per annos septem et viginti artem suam exercuisset; quare nescio an satis accurate dici possit artis recens natæ rudimentum.

Si quis vero id antiquitatis vestigium esse credat, quod prologus per anapæstos exorditur,

meminerit idem postea fecisse Euripidem in prima Iphigenia, modo germanus sit iste prologus, de quo tamen valde dubito. Sed notatu dignum est, in duabus certe antiquissimis quas habemus Tragœdiis, Persis et Supplicibus, Chorum Prologi officio fungi; unde constat Tragœdiam isto tempore non agnovisse omnes regulas quibus eam postea circumscripsit Aristoteles, e quibus una hæc fuit, Πρόλογος μὲν, μέρος ὅλον τραγῳδίας τὸ πρὸ Χόρου παρόδου, ubi vide Tyrwhittum. Notari etiam potest in nostri Myrmidosin prologum per anapæstos Chorum egisse. Harpocratio v. Προπεπωκότες.

> Τάδε μὲν λεύσσεις, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
> Δοριλυμάντους Δαναῶν μόχθους,
> Οὓς [σὺ προπίνεις] εἴσω κλισίας.

Sic enim melius suppleri existimo quam per Valesii correctionem, Οὓς προπέπωκας. Idem de Prometheo Soluto verum esse, a nemine adhuc observatum est: sed id aperte declarat Procopius de Bell. Goth. IV. p. 579. A: ἀλλὰ καὶ ὁ τραγῳδιοποιὸς Αἰσχύλος ἐν τῷ Προμηθεῖ Λυομένῳ, εὐθὺς ἀρχόμενος τῆς τραγῳδίας, τὸν ποταμὸν Φᾶσιν τέρμονα καλεῖ γῆς τε τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Εὐρώπης. Nempe sic loquebatur Chorus e Titanibus constans, cujus verba conservavit Arrian. Peripl. p. 12. οἱ Τιτᾶνες πρὸς τὸν Προμηθέα καταλέγουσιν ὅσην χώραν ἐπῆλθον· τῇ μὲν δίδυμον χθονὸς Εὐρώπης

μέγαν τῇ δ' Ἀσίας τέρμονα Φᾶσιν. Ope excerpti Procopiani locum sic restituo;

Τῆς μὲν διδύμου χθονὸς, Εὐρώπης
Μεγάλης τ' Ἀσίας τέρμονα, Φᾶσιν.

Ex eodem prologo desumtum est insigne fragmentum apud Strab. I. p. 33.

Ratio autem, cur tetrametri trochaici in Persis frequentiores interserantur, haud absurda reddi posset, imitatio tragœdiæ Phrynicheæ, si verum esset id quod tradit Suidas, Phrynichum tetrametri inventorem fuisse; quo quidem re ipsa nihil falsius esse potest, quum diu ante Phrynichum istiusmodi versibus usi sint Archilochus et Solon, et, quod Aristoteles tradere videtur, omnes ante Æschylum tragici. Sed ad rationes chronologicas redeamus.

Acta est tetralogia Orestea, Agamemnona, Choephoros, et Eumenidas complectens, Ol. LXXX. 1. archonte Philocle; quod ex testimonio constat auctoris Argumenti in Agamemnona. Persis autem non antecessisse Septem contra Thebas docet, ex didascaliis, interpres ad Aristoph. Ran. 1026. Quare Æschyleæ, quæ supersunt, fabulæ secundum ordinem chronologicum didascaliarum sic erunt digerendæ. Supplices, Persæ, Prometheus, Septem contra Thebas, Agamemnon, Choephori, Eumenides. In tertio loco posui Promethea Vinctum, cujus Prologum tres minimum histriones agebant, quia ejusdem cum Persis tetralogiæ pars

erat Prometheus Πυρκαεύς*, drama satyricum, quæ veluti prælusio fuisse videatur ad graves istas ac sublimes tragœdias, quæ a Prometheo nomen habuerunt. Ante Agamemnona certe ponendus est Prometheus, quia Æschylus, statim post Agamemnona actum, solum vertisse dicitur. Sed in hac quæstione nonnihil subest difficultatis: diversa enim a diversis scriptoribus de Æschyli exilio relata sunt. Antequam ad alia accedam, videamus Suidæ verba, qui narrat eum idcirco in Siciliam demigrasse, quod, dum fabulam exhiberet, ruerent subsellia; *διὰ τὸ πεσεῖν τὰ ἰκρία ἐπιδεικνυμένου αὐτοῦ*, quæ Stanleius, Scaligero obsecutus, sic interpretatur. "*Subsellia frangere* dicebatur qui non stetit, sed excidit; hoc est non placuit." In quem errorem tantos homines incidisse miror. Equidem nihil apud scriptores Græcos inveni, quod huic interpretationi faveat. Quinimo falsam esse planissime demonstrabunt ejusdem Suidæ eadem fere verba in v. Πρατίνας, unde colligi forte potest hanc calamitatem isto tempore accidisse quo Æschylus cum Pratina certaret. Πρατίνας—*ποιητὴς τραγῳδίας. ἀντηγωνίζετο δὲ Αἰσχύλῳ τε καὶ Χοιρίλῳ ἐπὶ τῆς ἑβδομηκοστῆς Ὀλυμπιάδος, καὶ πρῶτος ἔγραψε Σατύρους. ἐπιδεικνυμένου δὲ τούτου, συνέβη τὰ ἰκρία, ἐφ' οἷς ἑστήκεσαν οἱ θεαταὶ,*

* Argum. ad Persas.

πεσεῖν. καὶ ἐκ τούτου θέατρον ᾠκοδομήθη Ἀθηναίοις. Libanius Sophista in Argum. ad Demosth. Olynth. I. Οὐκ ὄντος τὸ παλαιὸν θεάτρου λιθίνου παρ' αὐτοῖς, ἀλλὰ ξυλίνων συμπηγνυμένων ἰκρίων, καὶ πάντων καταλαμβάνειν τὸν τόπον σπευδόντων, πληγαί τε ἐγίνοντο, καί που καὶ τραύματα. Photius. Ἰκρία. τὰ ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἀφ' ὧν ἐθεῶντο τοὺς Διονυσιακοὺς ἀγῶνας, πρὶν ἢ κατασκευασθῆναι τὸ ἐν τῷ Διονύσου θέατρον. Hoc nomen ferebant etiam subsellia solidioris theatri; Aristoph. Thesm. 390. de Euripide, Ποῦ δ' οὐχὶ διαβέβληχ', ὅπου περ ἔμβραχυ Εἰσὶν θεαταὶ καὶ τραγῳδικοὶ χοροὶ—Ὡς εὐθὺς εἰσιόντες ἀπὸ τῶν ἰκρίων Ὑποβλέπουσ' ἡμᾶς. ubi minus recte editur καὶ τραγῳδοὶ καὶ χοροί. Veram lectionem conservavit Platonis Scholiasta p. 88. Cf. Hesych. v. Ἰκρίον, et auctores ibi allegatos. Quod si subsellia ruerint quum Æschylus et Pratinas concertarent, id certe non effecit ut in exilium abiret; quare alia caussa quærenda est.

Tradit autem Plutarchus in Cimone, l. c. Æschylum, quum in isto certamine, de quo supra dictum est, a Sophocle victus esset, non multum post præ dolore in exilium abiisse: quod non video quo pacto verum esse possit, quum Apsephionis annus esset Olymp. LXXVII. 3. tetralogia vero Orestea acta sit Olymp. LXXX. 2.

Denique Auctor Vitæ ejus anonymus ait nonnullos tradere Æschylum, quum a Simonide in

certamine quodam elegiaco superatus esset, solum vertisse: quod manifesto falsum est, siquidem Simonides diem obiit Ol. LXXVII. 4.* Et nusquam alibi de certamine elegiaco quidquam relatum vidi. Vicerat quidem Simonides, ut de se ipse testatus est, archonte Adimanto Ol. LXXV. 3. quum chorum quinquaginta virorum docuisset. Sed hunc chorum fuisse dithyrambicum, non tragicum, constat ex epigrammate apud Bentleium Diss. de Phalar. p. 302. ut mirer Schneiderum, virum eruditum, narrantem in præfatione ad Xenophontis Hieronem, Simonidem victoriam *tragicam* consecutum esse. Quin isto ipso anno, archonte Adimanto, Phrynichus Phœnissas docuit, quod a Plutarcho discimus, et, uti par est conjicere, Æschylum vicit; unde error fortassis eorum, quos Vitæ scriptor memorat, ortum habuit. Quod autem tradit Suidas, Simonidem tragœdias docuisse, id nulla fide dignum, et, ut opinor, ab indocto quodam homine profectum est, qui Simonidem tragicum fuisse credidit, quia se χόρον διδάξασθαι affirmat; quæ formula non minus de dithyrambopœis usurpabatur quam de poetis tragicis.† Chamæleo ap. Athen. IX. p. 374. A. Ἀναξανδρίδης διδάσκων ποτε διθύραμβον Ἀθήνησιν εἰσῆλθεν ἐφ' ἵππου καὶ ἀπήγγειλέν τι τῶν ἐκ τοῦ

---

* Bentl. Diss. de Phalar. p. 41.

† Herodot. I. 23. καὶ διθύραμβον, πρῶτον ἀνθρώπων τῶν ἡμεῖς ἴδμεν, ποιήσαντα τε καὶ ὀνομάσαντα καὶ διδάξαντα ἐν Κορίνθῳ.

ᾄσματος. Confer ipsum Simonidem LXXVI. 2. 6. Quare neque ob hanc caussam Æschylus in Siciliam fugit. Superest quarta, nec tamen illa satis idonea, quam suppeditat, idem Vitæ auctor. Innuit enim nonnullos credidisse poetam patria se orbasse, quia quum in Eumenisin agendis Furias sparsim in scenam induxisset, infantes aliqui præ metu exanimati sunt, et gravidæ mulieres abortum fecerunt. Tradit etiam Pollux istam repræsentationem Atheniensibus ansam præbuisse legem sanciendi, quæ Chorum tragicum ad minorem numerum redigeret, quum antea ex quinquaginta constitisset. Quod si verum sit, quid dicendum erit de Scholiasta Aristophanis ad Equit. 584. qui ait tragicum chorum ex quindecim personis constare, additque, ὡς Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι, quæ fabula eodem die quo Eumenides acta est? Quidquid de hac re statuatur, certum esse videtur, Æschylum isto anno, Ol. LXXX. 2. solum vertisse, et diem tertio fugæ anno obiisse; consentientibus in hanc rem Chronographo Marmoris Oxoniensis, Scholiasta ad Comici Acharn. 10. et Vitæ Auctore Anonymo.*

Sed quoniam Chori mentio injecta est, lectorem aliquantulum morabor, dum meam de hac quæstione sententiam paucis declarem. Totum illud commentum de terrore spectatoribus injecto, et de

* De hac quæstione plura dedi ad Argumentum Agamemnonis.

lege ista occasione lata, rejiciendum puto: neque enim quinquaginta Furiæ plus terroris incussissent quam quindecim; quum spectaculi horror non tam e numero Chori quam ex apparatu penderet.* Hunc autem terrificum fuisse liquet, tam ex ipsius Poetæ descriptione, quam ex Pausaniæ loco I. p. 20. ed. Ald. *πρῶτος δέ σφισιν* (*ταῖς Εὐμενίσιν*) *Αἰσχύλος δράκοντας ἐποίησεν ὁμοῦ ταῖς ἐν τῇ κεφαλῇ θριξίν.* Valde autem dubito an in *modicis*, quibus Æschylus instraverat pulpita *tignis*, locus esset quinquaginta Furiis. Quinetiam tantum abest ut quinquaginta simul in scenam prodiisse putem, ut certum mihi videatur, ne quindecim quidem, sed tres tantum, in orchestra constitisse. Neque enim credibile est Æschylum in patriæ superstiosæ mythologia tam audacter innovasse, ut numerum dearum, quas Athenienses summa cum religione colerent, ex tribus ad quinquaginta augeret: vere enim obser-

---

* Quum hæc scriberem, nondum videram Boeckhii de Tragicis Græcis librum, Heidelbergæ editum a. 1808. Citat ille Böttigeri scriptum quoddam Teutonicum, ubi vir ille antiquitatis peritus, historiam de terrore ab Eumenidum choro incusso futilem esse contendit, quia Athenis mulieres ludis scenicis adsistere non solebant. Quod quidem non satis accurate dici observavit Boeckius, siquidem Plato (Gorg. p. 502. D.) poesim dramaticam vocat *ῥητορικήν τινα πρὸς δῆμον τοιοῦτον οἷον παιδῶν τε ὁμοῦ καὶ γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν καὶ δούλων καὶ ἐλευθέρων.* Alibi etiam inter spectatores tragœdiæ recensentur *αἱ πεπαιδευμέναι τῶν γυναικῶν.* Docet nos Aristophanis interpres ad Eccles. 22. mulieres impudicas certas quasdam sedes lege definitas habuisse, decretum suadente Sphyromacho, *δεῖ τὰς ἑταίρας ἐγκαθιζομένας λαθεῖν.* Mihi vero nondum liquet *matronas* Atticas, florente adhuc republica, hujusmodi spectaculis interfuisse.

vavit Salmasius in Epistola de Herode Infanticida p. 36. deorum personas non fingi a poetis, sed accipi. Eodem pertinet Aristotelis observatio de tragicis; τῶν γενομένων ὀνομάτων ἀντέχονται· τοὺς γὰρ παρειλημμένους μύθους λύειν οὐκ ἔστι. Ternas autem fuisse Eumenidas, vel pueris notissimum est; ternas tantum poetas agnovisse, loca, quæ sequuntur, evincunt. Eurip. Orest. 1664.

Ἐνθένδε τ' ἐλθὼν τὴν Ἀθηναίων πόλιν,
Δίκην ὑπόσχες αἵματος μητροκτόνου
Εὐμενίσι τρισσαῖς.

Harpocratio; Αἰσχύλος Εὐμενίσιν, εἰπὼν τὰ περὶ τὴν κρίσιν τὴν Ὀρέστου κ. τ. λ.... εἰσὶ δὲ τρεῖς, Ἀληκτὼ, Μεγάρα, Τισιφόνη. Quin et ipse Æschylus tres tantum Furias in scenam prodiisse clarissime indicat. Una de illis, a Clytæmnestræ umbra expergefacta, exclamat, sororem excitans, Ἔγειρ', ἔγειρε καὶ σὺ τήνδ', ἐγὼ δὲ σέ. Quid hoc apertius? Ad v. 49. Pythia Chorum comparat cum Gorgonibus et Harpyiis; tres autem Gorgones erant, tres Harpyiæ. Unus tantum locus est, qui huic opinioni adversari videatur. Dicit quidem chorus v. 582. Πολλαί μέν ἐσμεν, λέξομεν δὲ συντόμως. Sed πολλαὶ non minus recte de tribus quam de majore numero dicitur.

Similes caussæ faciunt ut putem in Cabiris et Phorcisin eundem fuisse Chori numerum, nempe ternarium; quem etiam in Heliasin forte ex tribus,

certe non pluribus quam septem constitisse opinor. Danai quidem filiæ, quæ in Supplicibus Chori partes sustinent, quinquaginta erant (v. 316.) sed parum verisimile est istum numerum simul in pulpitis stetisse. Quænam igitur mea sit sententia de Chori constitutione, ex præmissis colligi potest, nempe in Æschyli ævo certam legem, quæ numerum ejus definiret, nullam exstitisse; quod etiam ex natura rerum credibile fit, si recentis tragœdiæ conditionem spectamus, quam primus ipse Æschylus ex humo sustulerat, modicoque instruxerat apparatu. Istis temporibus erat præcipuus choragorum sumtus circa choros dithyrambicos, vel cyclicos, quos ex quinquaginta viris constitisse ostendit Simonidis epigramma supra citatum, quod de certamine dithyrambico scriptum fuisse, quum ex aliis rationibus, tum etiam ex hac patet, quod in eo tripus memoratur; de quo quidem tripode quum pauca sint quæ veteres tradiderunt, primos Epigrammatis versus adscribam:

Ἦρχεν Ἀδείμαντος μὲν Ἀθηναίοις, ὅτ' ἐνίκα
Ἀντιοχὶς φυλὴ δαιδαλέον τρίποδα·
Ξεινοφίλου δέ τις υἷος Ἀριστείδης ἐχορήγει
Πεντήκοντ' ἀνδρῶν καλὰ μαθόντι χορῷ.

Sed in primo versu vide an legendum sit ὅτ' ἔθηκεν. Non enim præmium fuit tripus, sed taurus;* et

* Photius; Ταυροφάγον, τὸν Διόνυσον, Σοφοκλης ἐν Τυροῖ, ἀντὶ τοῦ ὅτι τὸν διθύραμβον νικήσασι βοῦς ἐδίδοτο.

victor choragus tripoda, suo et poetæ nominibus inscriptum, Baccho consecrare solebat.* Simonides Epigr. LXXVI. de dithyrambopœis,

> Οἳ τόνδε τρίποδά σφισι μάρτυρα Βακχίων ἀέθλων
> Θήκαντο.

Et sic intelligendum Epigr. LVII.

> Ἕξ ἐπὶ πεντήκοντα, Σιμωνίδη, ἤραο ταύρους
> Καὶ τρίποδας, πρὶν τόνδ' ἀνθέμεναι πίνακα.

Plutarch. in Andocid. p. 835. B. καὶ αὐτὸς δὲ ἐχορήγησε κυκλίῳ χόρῳ τῇ αὑτοῦ φυλῇ ἀγωνιζομένῃ διθυράμβῳ, καὶ νικήσας ἀνέθηκε τρίποδα ἐφ' ὑψηλοῦ.† Tradit Scholiasta Platonis p. 154. qui Proclum excerpsit, τῶν δὲ ποιητῶν (τῶν διθυράμβων) τῷ μὲν πρώτῳ βοῦς ἔπαθλον ἦν, τῷ δὲ δευτέρῳ ἀμφορεὺς, τῷ δὲ τρίτῳ τράγος, ὃν τρυγὶ κεχρισμένον ἀπῆγον. Athenæus I. p. 37. F. καὶ τὸ

---

* Recte tamen dici potuit νικᾷν τρίποδα, quum ipse tripus quodammodo victoris præmium fuerit, quem tamen ille Baccho solenniter consecrabat. Sic in certamine Triopii Apollinis ἐτίθεσαν τὸ πάλαι τρίποδας χαλκέους τοῖσι νικῶσι· καὶ τούτους χρῆν τοὺς λαμβάνοντας ἐκ τοῦ ἱροῦ μὴ ἐκφέρειν, ἀλλ' αὐτοῦ ἀνατιθέναι τῷ θεῷ. Herodot. I. 144. Res autem, ut opinor, ita se habebat: *taurus* erat poetæ præmium, *tripus* vero choragi. Athen. V. p. 198. C. ex Callixeno, μεθ' οὓς ἐπορεύετο Φίλισκος ὁ ποιητὴς, ἱερεὺς ὢν Διονύσου, καὶ πάντες οἱ περὶ τὸν Διόνυσον τεχνῖται. τούτων δ' ἐφεξῆς ἐφέροντο Δελφικοὶ τρίποδες, ἆθλα τοῖς τῶν ἀθλητῶν χορηγοῖς. ὁ μὲν παιδίσκων, ἐννέα πηχῶν τὸ ὕψος, ὁ δὲ πηχῶν δώδεκα, τῶν ἀνδρῶν. Legendum puto τῶν αὐλητῶν χορηγοῖς. Cf. Taylor. Marm. Sandvic. p. 67.

† Theocrit. Ep. XII. Δαμοτέλης ὁ χορηγὸς, ὁ τὸν τρίποδ', ὦ Διόνυσε, Καὶ σὲ, τὸν ἥδιστον θεῶν μακάρων ἀναθεὶς, Μέτριος ἦν ἐν παισί· χορῷ δ' ἐκτήσατο νίκην Ἀνδρῶν, καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ προσῆκον ὁρῶν. ubi scribendum ἥδιστον τῶν μακάρων.

νικητήριον ἐν Διονύσου, τρίπους, quod non *victoris præmium* verterim, sed *tripus, quo victor commemoratur*, quem tripoda sua pecunia comparare solebat choragus. Lysias in Ἀπολ. Δωροδοκ. a Bentleio citatus, Dissert. p. 360. ait se victorem choro virili fuisse, et in eum, *una cum tripodis consecratione*, insumsisse minas quinquaginta; unde liquet *chorum virilem* eundem fuisse ac chorum dithyrambicum; quod etiam ex duobus Simonidis locis patet, Epigr. LVII. 3. LVIII. 4.

Sed quum hæc mea sit sententia de numero chori in ævo Æschyleo, legem tamen postea latam fuisse, quæ magnitudinem chori tragici definiret, minime inficias iverim. Ceterum ex istis quæ præiverunt satis, ut opinor, constat, quam falsa sit eorum opinio, qui statuunt Æschylum hanc Persarum fabulam non Athenis, sed Sicilia docuisse; quam quidem sententiam, a viro quodam docto Jenensi adoptatam, jure impugnavit Wielandius in procemio ad suam Persarum versionem, editam in Museo Attico, Lipsiæ 1802.* Hic error ortus est ex loco male intellecto Scholiastæ Aristophanis ad Ran. 1027. ubi Bacchus ita loquitur de Persis Æschyli;

Ἐχάρην γοῦν ἡνίκ' ἐπηγγέλθη περὶ Δαρείου τεθνεῶτος.

---

* Quod didici ex Actis Semin. Lips. I. p. 395. nam ipsum librum non vidi.

'Ο Χόρος δ' εὐθὺς τὼ χεῖρ' ὡδὶ ξυγκρούσας εἶπεν
——ἰαυοῖ.

Ubi interpres Græcus; ἐν τοῖς φερομένοις Αἰσχύλου Πέρσαις, οὔτε Δαρείου θάνατος ἀπαγγέλλεται, οὐδὲ ὁ Χόρος τὰς χεῖρας συγκρούσας λέγει ἰαυοῖ, ὅ ἐστιν ἐπιφώνημα πρὸς τὸν Διόνυσον λεγόμενον χαρᾶς ἐπελθούσης—'Ηρόδικος δέ φησι διττοῦ γεγονέναι τοῦ θανάτου· καὶ τὴν τραγῳδίαν ταύτην περιέχειν τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην. δοκοῦσι δὲ οὗτοι οἱ Πέρσαι ὑπὸ τοῦ Αἰσχύλου δεδιδάχθαι ἐν Συρακούσαις, σπουδάσαντος 'Ιέρωνος, ὥς φησιν 'Ερατοσθένης ἐν γ' περὶ κωμῳδιῶν. Herodici verba manifesto vitiata sunt. Legendum censeo, 'Ηρόδικος δέ φησι διττὰ γεγονέναι τὰ δράματα, καὶ τὴν τραγῳδίαν ΤΑΥΤΗΝ (sc. ad quam respexit Aristophanes) περιέχειν τὴν ἐν ταῖς Πλαταιαῖς μάχην. δοκοῦσι δὲ ΟΥΤΟΙ (sc. οἱ δεύτεροι) οἱ Πέρσαι ὑπὸ τοῦ κ. τ. λ. Quod confirmant quæ proxime sequuntur; ἄλλως. Δίδυμος, ὅτι οὐ περιέχουσι θάνατον Δαρείου οἱ Πέρσαι τὸ δρᾶμα. διὸ τινὲς ΔΙΤΤΑΣ ΘΕΣΕΙΣ,* τουτέστι διδασκαλίας, τῶν Περσῶν φασὶ, καὶ τὴν μίαν αὐτῶν μὴ φέρεσθαι. Et hoc quidem verum. Æschylus Persas primo Athenis docuit; postea vero, Hierone suadente, Syracusis. Auctor Vitæ ejus satis vetustus, in editione Robortelliana, qui Dicæarchi Didascalias excerpserat, φασὶν δὲ ὑπὸ 'Ιέρωνος ἀναδιδάξαι ἀξιω-

* καθέσεις Casaubon. in Athen. p. 235. D.

θέντα τοὺς Πέρσας ἐν Σικελίᾳ. In quo loco animum tirones advertant ad vocem *ἀναδιδάξαι, de novo docere,* quem sensum in Lexicis vulgaribus frustra quærant. Philostrat. Vit. Apollon. VI. 6. *τὰ γὰρ τοῦ Αἰσχύλου ἀνεδιδάσκετο, καὶ ἐνίκα ἐκ καινῆς.* Auctor Argumenti ad Nubes Aristophanis, *αἱ πρῶται Νεφέλαι ἐδιδάχθησαν ἐν ἄστει, ἐπὶ ἄρχοντος Ἰσάρχου, ὅτε Κρατῖνος μὲν ἐνίκα Πυτίνῃ, Ἀμειψίας δὲ Κόννῳ—διόπερ Ἀριστοφάνης ἀποῤῥιφεὶς παραλόγως, ᾠήθη δεῖν, ἀναδιδάξας τὰς δευτέρας, καταμέμφεσθαι τοῦ θεάτρου.* ubi obiter moneo corrigendum, *Ἀμειψίας δεύτερος, Κόννῳ.* Argum. ad Ran. *τὸ δὲ δρᾶμα—ἐδιδάχθη ἐπὶ Καλλίου ἄρχοντος, τοῦ μετὰ Ἀντιγένη, ἐπὶ Ληναίῳ. Φιλωνίδης ἐπεγράφη* καὶ ἐνίκα. Φρύνιχος δεύτερος, Μούσαις. Πλάτων τρίτος, Κλεοφῶντι· οὕτω δὲ ἐθαυμάσθη, ὥστε καὶ ἀνεδιδάχθη, ὥς φησι Δικαίαρχος,* unde colligi potest hac voce *ἀναδιδάσκειν* usum fuisse Dicæarchum in didascaliis, quas excerpsit Vitæ Auctor. Argum. ad Pacem, *φέρεται ἐν ταῖς Διδασκαλίαις, ὅτι ἑτέραν δεδίδαχεν ὁμοίως Ἀριστοφάνης Εἰρήνην. ἄδηλον οὖν φησὶν Ἐρατοσθένης, πότερον τὴν αὐτὴν ἀνεδίδαξεν, ἢ ἑτέραν καθῆκεν,*

---

* *ἐπεγράφη,* Philonidæ nomen fabulæ inscriptum fuit: sub nomine Philonidæ doctum. Argum. ad Vesp. *Ἐδιδάχθη ἐπὶ ἄρχοντος Ἀμεινίου, διὰ Φιλωνίδου—καὶ ἐνίκα πρῶτος Φιλωνίδης.* Argum. ad Av. *Ἐδιδάχθη ἐπὶ Χαβρίου ἄρχοντος, εἰς ἄστυ, διὰ Καλλιστράτου, ὃς ἦν δεύτερος· πρῶτος Ἀμειψίας Κωμασταῖς· τρίτος Φρύνιχος Μονοτρόπῳ.*

ἥτις οὐ σώζεται. Κράτης μέν τοι δύο εἶπε δράματα, quod obiter confirmat correctionem nostram, διττὰ δράματα. Ex his autem exemplis manifestum fit, ἀναδιδάσκειν diversum esse a διασκευάζειν, quod est fabulam refingere, et quasi novam editionem dare.

Jam vero, quum Dicæarchus, cui de hac quæstione fides præ ceteris est habenda, id tantum dicat, Æschylum Persas suos apud Hieronem repetiisse, minime vero innuat novam hujus fabulæ διασκευήν factam fuisse; conjicere vix licet voces, quæ apud Grammaticos quasi e Persis citantur, nec in iis hodie reperiuntur, desumtas fuisse ex altera dramatis recensione. Hujusmodi sunt locus apud Athenæum III. p. 86. C. de quo dixi ad v. 897. et glossa Scholiastæ MSti in Hermogenem apud Bast. ad Gregor. p. 241. Φρύνιχος ἐν τῇ σοφιστικῇ παρασκευῇ παρατίθεται τὸ Ὑπόξυλος ῥήτωρ καὶ ποιητής. εἴρηται δέ φησι μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ἐκ ξύλων (ξύλου Phrynichus in Bekker. Anecd. Gr. I. p. 67.) σκευῶν, οἷς ἐπιπολῆς ἐπελήλαται ἄργυρος, κεῖται δὲ ἐπὶ τῶν λαμπρῶν μὲν ἔξωθεν καὶ ἐπιεικῶν, πονηρῶν δὲ τὰ ἔνδον. Αἰσχύλος ἐν Πέρσαις μέμνηται, καὶ Διογενιανὸς ἐν τῇ λέξει (l. ταῖς λέξεσι*) τούτου.

Hermannus, V. C. in Dissertatione de versibus

* Nihil opus. Lex. Seguier. p. 334. ὥς φησι Δίδυμος ἐν τῇ τροπικῇ λέξει. Citatur Dorotheus Ascalonita in Λέξεως συναγωγῇ ap. Athen. VII. 329. D. Laudantur vero Ἀττικαὶ λέξεις et similia.

apud Æschylum spuriis p. xi. locum divinari posse existimat, unde hoc vocabulum allatum est. Equidem tres locos video, ubi sententia, hanc vocem complectens, sensui non incommoda accideret. Nempe post v. 171. militum copia sine opibus, *σθένος ὑπόξυλον* haud inepte dici potuisset. Excidisse etiam videantur post 783. versus aliquot, de artificio quo regnum adeptus erat Darius. Majore tamen cum veritatis specie conjiciat aliquis versum olim fuisse post 781. in quo Smerdis designatus fuerit quasi *ὑπόξυλος*, i. e. *κίβδηλος καὶ οὐ γνήσιος*, uti interpretantur idem Scholiasta, et Photius. Sed, ut verum fatear, magnopere suspicor in fabulæ titulo a Scholiasta erratum esse. Scripserat forte Diogenianus, vel Phrynichus, *Αἰσχύλος ἐν Πεῤῥ.* pro *Πεῤῥαιβοῖς*, quod quam facile in *Πέρσαις* transire potuerit, non est cur pluribus ostendam. Quinetiam ipsissimum Æschyli locum, unde hoc vocabulum allatum est, servasse videtur mihi Athenæus XI. p. 476. C. *Αἰσχύλος δ' ἐν Πεῤῥαιβοῖς, τοὺς Πεῤῥαιβοὺς παρίστησιν ἀντὶ ποτηρίων τοῖς κέρασι χρωμένους, διὰ τούτων.*

ἀργυρηλάτοις
κέρασι χρυσᾶ στόμια προσβεβλημένοις.

Æschylus forte hujusmodi versum dederat.

Χρῶνται δ' ὑποξύλοισιν ἀργυρηλάτοις,
*κέρασι, χρυσᾶ στόμια περιβεβλημένοις.**

* Olim dederam *καὶ κέρασι*. Sed de quantitate penultimæ *κέρατος*

Epitheton ἀργυρηλάτοις optime congruit cum iis, quæ de voce ὑπόξυλος tradit Phrynichus. Dubitari autem potest an per κέρατα in hoc loco *cornua*, proprie sic dicta, intelligi debeant.† Æschylus in Perrhæbis infra p. 499. A. de iisdem, ut videtur, poculis loquitur,

Ποῦ μοι τὰ πολλὰ δῶρα κἀκροθίνια;
ποῦ χρυσότευκτα κἀργυρᾶ σκυφώματα;

Et jam satis, ut opinor, de hujusmodi minutiis disputatum est. Nequeo tamen ante manum de tabula tollere, quam pauca quædam de dictione, qua hanc fabulam ornavit poeta, adjecerim. Est autem, sicut in ceteris Æschyli fabulis, splendida, et in quibusdam locis etiam κομποφακελοῤῥήμων, mira verborum varietate distincta, quorum haud pauca pro re nata ipse poeta procudit. Sed minime id Hermanno concedendum puto, Græcam quoque orationem, ubi id commode fieri potuerit, ad exemplum orientis linguarum conformatam fuisse: "cujus generis," inquit Vir eximius, "duæ potissimum formæ notabiles sunt: una, qua nomen addito ejusdem nominis genitivo fortiorem quamdam significationem accipit; cujusmodi sunt δεσπότα δεσπότου, et πιστὰ πιστῶν: altera, quæ

ρατος omnino videndus amicus eruditissimus Maltbius in Thesauro Græcæ Poeseos. Mallem tamen κερᾶσι.

† Cæsar B. G. VI. 28. de Uri cornibus. *Hæc studiose conquisita ab labris argento circumcludunt, atque in amplissimis epulis pro poculis utuntur.*

est in usu adjectivi pro substantivo, in primis illa insolens quiddam et ex peregrina poesi depromtum præ se ferens, ut quum τὴν ἀμίαντον, τὴν ἀνθεμουργὸν, τὴν οἰστοδέγμονα dicit, non additis nominibus substantivis, mare, et apem, et pharetram designans." Hæc ille: at plane diversi sunt generis locutiones δεσπότα δεσπότου, et πιστὰ πιστῶν; hæc enim, in qua pluralis numerus adhibetur; facilem explicationem admittit; illa vero, ubi nomen utrumque in singulari ponitur, nullo modo defendi possit; quare locum, ubi occurrit, aliter ac priores interpretes, et verius quidem, explicui: vid. ad v. 671. Et in altero quidem loco valde mihi dubium videtur, annon legi debeat ὦ πιστὰ Περσῶν. Quod ad alteram formam attinet, vix credibile videtur, Æschylum vel minima ex parte linguarum Asiaticarum structuram calluisse; et præterea ex exemplis, quæ protulit Hermannus, duo minus apta sunt. ἀνθεμουργός non est adjectivum: hujusmodi enim vocabula, quæ ex ἔργον cum substantivo componuntur, ipsa sunt substantiva, ut λιθουργός, χαλκουργός, et similia. In v. 1021. prava interpunctio virum eruditum fefellit: manifesto conjungenda sunt τόνδε τ' ὀϊστοδέγμονα θησαυρὸν βελέεσσιν. Nec multo magis ad rem facit exemplum quod ex v. 584. prolatum est, τᾶς ἀμιάντου, simpliciter positum pro *mari;* nam si ipsum locum consideres, videbis,

ni fallor, poetæ non licuisse nomen ἀλος inserere sine magno elegantiæ dispendio, quum proxime præivisset dativus ἀλί, ex quo manifesto repetendus est genitivus. Nolim autem de hujusmodi elegantiis, quæ merito in dubium vocari possint, nimis subtiliter disputare, Æschylove artificia in scribendo tribuere, qualia ab istius ævi simplicitate prorsus abhorrere existimo. Quod vix operæ pretium fuisset observare, nisi animadvertissem haud paucos veterum poetarum interpretes hac chorda oberrasse, qui solent auctorum verba et sententias nimis curiose premere, et sæpissime faciunt næ intelligendo ut nihil intelligant. Hoc dictum puta, non tam in Hermannum, cujus equidem doctrinam suspicere soleo, quam in quosdam minorum gentium criticos, qui, dum in poetis interpretandis philosophari volunt, haud raro fluctus in simpulo movent, et in luce meridiana cæcutiunt.

ΑΙΣΧΥΛΟΥ

ΠΕΡΣΑΙ.

ΧΟΡΟΣ.

Τάδε μὲν Περσῶν τῶν οἰχομένων
Ἑλλάδ' ἐς αἶαν Πιστὰ καλεῖται,
καὶ τῶν ἀφνεῶν καὶ πολυχρύσων
ἑδράνων φύλακες, κατὰ πρεσβείαν
οὓς αὐτὸς ἄναξ Ξέρξης, βασιλεὺς
Δαρειογενὴς,
εἵλετο χώρας ἐφορεύειν.
ἀμφὶ δὲ νόστῳ τῷ βασιλείῳ
καὶ πολυχρύσου στρατιᾶς ἤδη
κακόμαντις ἄγαν ὀρσολοπεῖται

3. τῶν πολυχρύσων Rob.

5. Vulgo distinguitur Ξέρξης βασιλεὺς Δαρ. Distinxi post Ξέρξης. Infra 149. Πῶς ἄρα πράσσει Ξέρξης, βασιλεὺς Δαρειογένης; ut minus apte hunc versum advocasse videatur Porsonus ad Eurip. Orest. 342. Καὶ μὴν βασιλεὺς ὅδε δὴ στείχει Μενέλαος ἄναξ. ubi omnino interpungendum minima distinctionis nota post στείχει.

6. Glossema Δαρείου υἱὸς in textum receperunt Aldus et Turnebus. Et sic Barocc. M. 2.

8. νόστου C. suprascripto ω. Vid. 173. ἀμφὶ δ' ὀφθαλμοῖς φόβος.

10. ὀρσοπολεῖται Ald. Rob. Turn. MSS. haud pauci. Alterum præferunt Stephanus, Canterus. Hesych. Ὀρσολοπεῖται. διαπολεμεῖται ταράσσεται. Αἰσχύλος. Sic Photius et Etymologus, quam scrip-

θυμὸς ἔσωθεν·
πᾶσα γὰρ ἰσχὺς Ἀσιητιγενης
ᾤχωκε· νέον δ' ἄνδρα βαΰζει.
κοὔτε τις ἄγγελος, οὔτε τις ἱππεὺς
ἄστυ τὸ Περσῶν ἀφικνεῖται·
οἵτε τὸ Σούσων, ἠδ' Ἀγβατάνων,
καὶ τὸ παλαιὸν Κίσσιον ἕρκος
προλιπόντες ἔβαν, οἱ μὲν ἐφ' ἵππων,
οἱ δ' ἐπὶ ναῶν, πεζοί τε βάδην,

turam tuentur Dorvill. Crit. Vann. p. 480. Ruhnken. Epist. Crit. I. p. 41. Arnald. Anim. p. 147.

12. Vulgo Ἀσιατογενής. Sed Ἀσιατιγενὴς Turn. probante Pauwio, quod leviter immutatum recepi. Infra 61. χθὼν Ἀσιῆτις. Sic a Σοῦσις formatur Σουσιγενής. infra 649.

13. οἴχωκε Rob. ὤχωκε Ald. ᾤχωκεν ἐὸν v. l. in Schol. Valckenaer. ad Eurip. Phœniss. p. 414. conjicit, ᾤχωκε νέον· Περσὶς δ' ἐὸν ἄνδρα βαΰζει, collatis vv. 256. 517. 554. 919. Merito dissentit Brunckius, monetque ad βαΰζει pertinere nominativum Ἀσία, ex Ἀσιητιγενὴς repetendum. Sed melius huc referas nominativum θυμὸς, vocibus πᾶσα γὰρ ἰ. Ἀ. ᾤ. parenthetice sumtis.

14. An legendum ἄγγαρος? mox τῷ Περσῶν Med. Cf. Herodot. VIII. 54.

16. τὸ ἄστυ Σούσων Rob. Mox vulgo Ἐκβατάνων, sed recte Brunckius Ἀγβατάνων, quam scripturam Herodoto passim restituit Wesselingius, quem vide in p. 50. Cf. infra 541. 953. Altera scriptura, quæ fuit ævi recentioris, recte servatur in Aristoph. Acharn. 64. 612. et Platonis Epigr. in Analect. I. p. 173. Nonnulli etiam Ἀκβάτανα scribebant, si recte capio Herodiani locum apud Steph. Byzant. in voce.

17. εἰς pro καὶ Rob. Κίσσινον omnes. Strabo XIV. p. 728. A. a Stanleio excitatus; λέγονται δὲ καὶ Κίσσιοι οἱ Σούσιοι. φησὶ δὲ καὶ Αἰσχύλος τὴν μητέρα Μέμνονος Κισσίαν. Herodotus VI. 236. Κισσίης χώρης meminit. Hesych. Κίσσιοι. ἔθνος Περσῶν. Suidas, Κισσία. χώρα. Herodot. VII. 62. Κίσσιοι—μιτρηφόροι ἔσαν. Vid. infra 125. Choeph. 421.

18. Ultimam in ἔβαν producit cæsura.

19. Sic Simonides in Anthol. III. v. 26. Αἰχμηταὶ, πεζοί τε καὶ ὠκυπόρων ἐπὶ νηῶν. Herodot. VII. 21. οἱ μὲν γὰρ νέας παρείχοντο, οἱ δὲ ἐς πεζὸν ἐτετάχατο.

πολέμου στῖφος παρέχοντες.
οἷος Ἀμίστρης, ἠδ' Ἀρταφρένης,
καὶ Μεγαβάτης, ἠδ' Ἀστάσπης,
ταγοὶ Περσῶν,
βασιλεῖς, βασιλέως ὕποχοι μεγάλου,
σοῦνται, στρατιᾶς πολλῆς ἔφοροι,
τοξοδάμαντές τ' ἠδ' ἱπποβάται,
φοβεροὶ μὲν ἰδεῖν, δεινοὶ δὲ μάχην,
ψυχῆς εὐτλήμονι δόξῃ.
Ἀρτεμβάρης θ' ἱππιοχάρμης,
καὶ Μασίστρης, ὅ τε τοξοδάμας
ἐσθλὸς Ἰμαῖος, Φαρανδάκης θ',

20. πολέμῳ v. l. in Schol. στίφος Ald. Rob. Turn.

21. Ἀμνήστρης Ald. Ἀμήστρης Rob. Ἀμνίστρης Barocc. Colb. 1. "Ἀμίστρης," ait Brunckius, "idem esse videtur, qui infra vocatur Ἄμηστρις. Virorum nomina, metro refractaria, in ordinem cogenda erant, ut versui aptari possent. Qui vulgo Ἀρταφέρνης, transpositis literis Ἀρταφρένης dici debuit."

22. Μεταβάτης Ald. Med. H. Lambeth. Μεγαβάτης Viteb. Ceteri Μεγαβάζης. Inter nauticarum copiarum præfectos recensetur Μεγάβαζος ὁ Μεγαβατέω, Herodot. VII. 97. quod notavit Stanleius. Vid. infra 976.

Ibid. Ἀστάπης Ald. Rob. Barocc. M. 1. 2. Colb. 1. Viteb. "An idem qui Herodoto Ὑστάσπης, dux Bactriorum et Sacarum VII. 95." *Stanl.* Memoratur etiam Ὀτάσπης. Æschylus autem hæc Persarum nomina partim finxit, partim ad versuum modulum immutavit.

24. Sic Ald. Rob. M. 1. Mosq. Viteb. Ceteri βασιλῆς. Vid. ad Theb. 392.

28. ἐν τλήμονι Ald. Turn. MSS. plerique. ἀτλήμονι Rob. leviter depravatum ex εὐτλήμονι, quod habent A. B. M. 1. Brunck. Schutz. εὐπλήμονι Colb. 2. † ἐντλήμονι Pors.

29. Ἀρτεμβάρης penultimam producit v. 963. corripit vero v. 307.

30. Μασίστης Herodot. VII. 73. et Φαρανδάτης VII. 79.

31. Φαρανδάκης penultimam corripit v. 949.

ἵππων ἐλατὴρ, καὶ Σωσθάνης.
ἄλλους δ' ὁ μέγας καὶ πολυθρέμμων
Νεῖλος ἔπεμψεν· Σουσισκάνης,
Πηγασταγὼν Αἰγυπτογενὴς,
ὅ τε τῆς ἱερᾶς Μέμφιδος ἄρχων,
μέγας Ἀρσάμης, τάς τ' ὠγυγίους
Θήβας ἐφέπων Ἀριόμαρδος,
καὶ ἐλειοβάται, ναῶν ἐρέται
δεινοὶ, πλῆθός τ' ἀνάριθμοι.
ἁβροδιαίτων δ' ἕπεται Λυδῶν

32. Vulgo, ἵππων τ' ἐλατὴρ Σωσθάνης. Sed illud τ' omittunt Barocc. Colb. 1. Ald. Turn. Dein καὶ Σωσθάνης Turn. θ' Σωσθάνης Ald. Σοσθάνης M. 2.

34. τινὲς διαιροῦσι τὸ Σοῦσις καὶ Κάνης, καὶ τὸ Πηγὰς καὶ Τάγων. (MS. Med. Στάγων) τὰ γὰρ ὀνόματα ὁ ποιητὴς πέπλακε, καὶ οὐκ ἔστιν Αἰγυπτιακά. Schol. πηγὰς τ' ἀγὼν Rob. πηγᾶς ταγὼν M. 1. Susiscanes infra memoratur, quasi ex Ecbatanis profectus. Quare in hoc loco forsan legendum Σούσας, Κάνης, Πήγας, Πελάγων. Infra 949. Οἷος ἦν Φαρανδάκης, Σούσας, Πελάγων.

35. Sic Ald. Turn. Porson. Schutz. Med. Barocc. Mosq. Ceteri Αἰγυπτιογενὴς, synecphonesi Atticis ignota. Suppl. 31. Ἑσμὸν ὑβριστὴν Αἰγυπτογενῆ.

37. Ἀρσάκης glossa antiqua in margine Photii Lexici v. Μέμφιδος. et infra 990. in Ἀρσάκην consentiunt libri. Ἄρσακες dicebantur reges Persarum. Sed Herodot. VII. 67. a Stanleio indicatus, Ἀραβίων δὲ καὶ Αἰθιόπων τῶν ὑπὲρ Αἰγύπτου οἰκεομένων ἦρχε Ἀρσάμης. Et sic infra v. 313.

Ibid. ὠγυγίους Med. Colb. 1. 2. A. B. C. H. L. Brunck. Schutz. Edd. ceteræ ὠγυγίας. Philemon Lex. Technol. καὶ τοῖς θηλυκοῖς ὀνόμασιν ἀρσενικὰ συντάττουσιν ἐπίθετα. Fuse de hoc Atticismo egere Joann. Diacon. in Hesiod. Scut. p. 218. Gregor. de Dial. p. 25. Eustath. ad Iliad. B. p. 174, 29. Iliad. K. p. 793, 3. Vid. Porson. ad Eurip. Med. 822.

39. ἐλλειοβάται. Ald. ἐλιοβάται· οἱ Med.

40. ἀνάριθμον Turn. Colb. 1.

41. ἔσπεται Ald. ἕσπεται Rob.

ὄχλος, οἵτ' ἐπίπαν ἠπειρογενὲς
κατέχουσιν ἔθνος, τοὺς Μιθραγαθὴς,
'Αρκτεύς τ' ἀγαθὸς, βασιλεῖς δίοποι,
χαὶ πολύχρυσοι Σάρδεις, ἐπόχους
πολλοῖς ἅρμασιν ἐξορμῶσιν,
δίῤῥυμά τε καὶ τρίῤῥυμα τέλη,
φοβερὰν ὄψιν προσιδέσθαι.
στεῦνται δ' ἱεροῦ Τμώλου πελάται
ζυγὸν ἀμφιβαλεῖν δούλιον Ἑλλάδι,
Μάρδων, Θάρυβις, λόγχης ἄκμονες,
καὶ ἀκοντισταὶ Μυσοί· Βαβυλὼν δ'
ἡ πολύχρυσος πάμμικτον ὄχλον
πέμπει σύρδην, ναῶν τ' ἐπόχους

42. Legi posset οἵ τ' divisim. Composita a πᾶν ultimam corripere solent.

43. ἔθος Pauwius. Μητραγαθὴς edd. præter Brunck. Schutz. qui Μιτραγαθὴς ex A. Μιτρογαθὴς B. C. K. Colb. 2. M. 2. Μητρογαθὴς Med. M. 1. Μιθρογαθὴς D. Rectius Μιθραγαθὴς, ut Μιθραδάτης, quod nomen male scribitur Μιθριδάτης. Herodoto Μιτραδάτης. Formatur a Μίθρας. Nummus apud Harduin. p. 103. ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΜΙΘΡΑΔΑΤΟΥ ΕΥΠΑΤΟΡΟΣ.

44. 'Αρητεὺς Rob. 'Αρκτεὺς MSS. optimæ notæ, Med. L. M. 2. 'Αρτεὺς C. 'Αρκεὺς ceteri. Vid. infra 317. Mox βασιλῆς Brunck. Porson. Schutz. βασιλεῖς edd. vett. et MSS. Vid. supra 24. δίοπτοι Ald. Rob. δίοποι Eustath. ad Iliad. A. p. 99. B. p. 203.

45. καὶ edd. χαὶ Schol.

46. ἅρμασι πολλοῖς Brunckius.

48. προσειδέσθαι Ald.

49. Malim σοῦνται. Cf. 25. δι' ἐροῦ Τμῶλον Ald. Deest hîc versus in Barocc. Vv. 49. 50. inverso ordine leguntur apud Ald. Rob.

50. δούλειον Ald. Rob. Turn. Correxit Stanleius. Dein Ἑλλαδ' Rob.

51. τ' Ἄρυβις Turn. v. l. in Steph. Θάρυμβις C.

52. Μυσὶ Ald.

53. πάμμικτος Rob.

54. σύρδην edd. et MSS. φύρδην probabiliter, ut opinor, correxit Schutz. Hesych. Φύρδην· ἀτάκτως,

καὶ τοξουλκῷ λήματι πιστούς.
τὸ μαχαιροφόρον τ' ἔθνος ἐκ πάσης
'Ασίας ἕπεται,
δειναῖς βασιλέως ὑπὸ πομπαῖς.
τοιόνδ' ἄνθος Περσίδος αἴας
οἴχεται ἀνδρῶν·
οὓς πέρι πᾶσα χθὼν 'Ασιῆτις
θρέψασα, πόθῳ στένεται μαλερῷ·
τοκέες δ' ἄλοχοί θ' ἡμερόλεγδον
τείνοντα χρόνον τρομέονται.

πεπέρακεν μὲν ὁ περσέ- στρ. ά.

συγκεχυμένως, ΑΝΑΜΙΞ. Herodot. VII. 40. de hoc ipso exercitu, στρατὸς παντοίων ἐθνέων ΑΝΑΜΙΞ, οὐ διακεκριμένοι. ubi voces οὐ διακεκριμένοι glossam sapiunt, et e textu fortassis eliminandæ. Auctor quidem Rhesi 58. πρὶν τὸν 'Αργείων στρατὸν Σύρδην ἅπαντα τῷδ' ἀναλῶσαι δορί. Sed et ibi manifesto legendum Φύρδην. V. 816. hujus fabulæ; Βωμοὶ δ' ἄϊστοι, δαιμόνων θ' ἱδρύματα Πρόῤῥιζα φύρδην ἐξανέστραπται βάθρων. Antipater Thessalon. Epigr. 26. σίδηρον Παιδὸς ἑοῦ φύρδην μεστὸν ἔχουσα φόνου.

55. λήμματι Rob. καὶ om. Guelph.

57. ἕπεται προτροπαῖς Ald. Barocc. e glossemate.

58. ὑποπομπαῖς edd. vett. ὑπὸ πομπαῖς legendum censuit Abresch. ut esset ὑπὸ πομπαῖς βασιλέως, *regis ductu*. Et sic Brunck. Anglice, *under the command of the king*. Agam. 893. Λεπταῖς ὑπαὶ κώνωπος ἐξηγειρόμην 'Ριπαῖσι θωΰσσοντος. ibid. 1166. Πέπληγμαι δ' ὑπαὶ δήγματι φοινίῳ. Choeph. 26. ὑπ' ἄλγεσι.

62. Rarior est vox media verbi στένομαι. Theb. 870. Κλάω, στένομαι. Equidem libenter reponerem illic στενάχω, hic στενάχει.

63. τοκέες τ' omnes. τοκέες † τ' Porsonus. δ' ex Scholiis reposui. Forma Ionica τοκέες iterum occurrit v. 586. ποθέω 548.

65. Totum hoc carmen ex pulcra Burneii dispositione exhibui, cujus verba subjiciam. "Metrum Ionicum a minore. Metrum a primo ad quintum versum decem pedibus puris decurrit. De decapodia Ionica Alcæi quædam notat Hephæstio p. 67. et Hephæstionis

πτολις ἤδη βασίλειος
στρατὸς εἰς ἀντίπορον γεί-
τονα χώραν, λινοδέσμῳ
σχεδίᾳ πορθμὸν ἀμείψας
Ἀθαμαντίδος Ἕλλας,
πολύγομφον ὅδισμα
ζυγὸν ἀμφιβαλὼν αὐ-
χένι πόντου.
πολυάνδρου δ' Ἀσίας θού- ἀντ. ά.
ριος ἄρχων ἐπὶ πᾶσαν
χθόνα ποιμανόριον θεῖ-

locum illustrat magnus Bentleius in Notis ad Ionica Horatii Carm. III. xii. Hæc Æschyli decapodia tetrametra duo cum tertio dimetro efficere potest. Melior autem divisio in dimetros videtur. 'Nihil tamen refert utrum tribus,' verba sunt summi viri ad Flacci sui Ionica, 'an duabus, aut unica, si fieri possit, linea decapodia quæque scribatur." Hactenus Burneius. ταῦτα δὲ, inquit Scholiasta κωμῳδεῖται Εὔπολις ἐν Μαρίκᾳ· Πεπέρακεν μὲν ὁ περσέπτολις ἤδη Μαρίκας. Eupolidis versus vel tetrameter Ionicus catalecticus est, vel post Μαρίκας sequebatur vox monosyllaba; fortasse καί.—In fabulæ titulo, nescio an hic et alibi scribere oporteat Μαρικᾶντι. Aristophanes apud Eustath. ad Iliad. B. p. 300, 22. Ἀλλ' οὖν ἔγωγέ σοι λέγω Μαρικᾶντα μὴ κολάζειν. Idem tamen in Nub. 553. Εὔπολις μὲν τὸν Μαρίκαν πρώτιστον παρείλκυσεν. In quo versu Eupolideo forsitan scribendum Μαρικᾶντα πρῶτος παρείλκυσεν. Grammatici tamen omnes citant Eupolin ἐν Μαρίκᾳ.

68. χθόνα pro χώραν Rob. C. Vid. infra 76.

70. Ἕλλης edd. Ἕλλας Med. Colb. 2.

Ibid. In his pes quisque primus est Mesomacrus ⏑⏑–⏑⏑. Diomed. apud Putsch. p. 478. Secundus est Molossus catalecticus. *Burneius.*

71. πολύγομφον ἔρεισμα Rob. v. l. apud Schol. Forsan legendum ὁδισμοῦ.

76. χώραν pro χθόνα Rob. C. ποιμανόριον, præter edd. et MSS. habent Eustath. p. 212, 43. Pha-

ον ἐλαύνει διχόθεν, πε-
ζονόμοις, ἔκ τε θαλάσσας
ὀχυροῖσι πεποιθὼς
στυφελοῖς ἐφέταις, χρυ-
σονόμου γενεᾶς ἰ-
σόθεος φώς.
κυανοῦν δ' ὄμμασι λεύσσων στρ. β'.

vorin. v. Ποιμάνωρ. Analogiæ vero magis consentaneum esset ποιμαντόριον, a ποιμάντωρ, quod a ποιμαίνω, sicut σημάντωρ a σημαίνω formatur. Infra v. 246. edd. vett. habent ποιμάντωρ. Equidem haud video quo pacto ποιμάνωρ ex ποιμὴν et ἀνὴρ componi possit, quod aiunt grammatici.

78. θαλάσσης omnes.

79. ἐχυροῖσι L. M. 1. quæ scriptura, ubicunque occurrit, in alteram reformanda est, quicquid Wassius ad Thucyd. I. 35. et alii dixerint. In Agam. 44. recte editur ὀχυρὸν ζεῦγος 'Ατρειδῶν. Vid. infra 91.

80. ἀφέταις Rob. Colb. 1. Dein χρυσονόμου Ald. Turn. Steph. Med. Barocc. C. M. 1. 2. Colb. 1. 2. Lambeth. χρυσογόνου ceteri. Schol. τὸ δὲ χρυσονόμου ἀντὶ τοῦ πλουσίας εἶπε. τινὲς δὲ χρυσογόνου λέγουσι, διὰ τὸ τὸν Περσέα ἀπὸ χρυσοῦ γεγενῆσθαι. ὃ καὶ βέλτιον. Quænam lectio germana sit equidem non dijudico.

81. Prima in voce ἰσόθεος producitur; quod notat, et hunc locum citat R. P. ad Euripid. Orest. 9. Sic infra 862. et Sophocl. Antig. 837. metro anapæstico, Τοῖς ἰσοθέοις ἔγκληρα λαχεῖν. *Burneius.* Primam in ἴσος corripiebant Tragici, sed in ἰσόθεος iota per necessitatem producebant, ut vox versibus aptari posset. Idem fiebat in ἀθάνατος, ἀκάματος, ἀπαράμυθος. Similem fere ob caussam dicebant θεηφόρος, ἀσπιδηφόρος, ἐλαφηβόλος, et similia, potius quam θεοφόρος, ἀσπιδοφόρος, ἐλαφοβόλος, nempe ut vitarent quatuor pluriumve brevium syllabarum concursum.

83. κυάνεον omnes, quæ vox, secundum Burneium, trisyllaba est. Sed quum κύανον metalli nomen sit, rectius scribitur κυανοῦν. Phrynichus; Χρὴ οὖν λέγειν χρυσᾶ, ἀργυρᾶ, κυανᾶ, τὸν 'Αττικίζοντα.— Χρυσοῦς λέγε· τὸ γὰρ χρύσεος 'Ιακὸν, ὡσαύτως καὶ ἀργυροῦς, χαλκοῦς, κυανοῦς, καὶ τὰ ὅμοια. Primam ubique apud Homerum producit κυάνεος; item in Sophocl. Antig. 966. Eurip. Androm. 856. 1003. Troas. 1094.

Ibid. ὄμασι Ald. λεύσων Ald. Rob.

φονίου δέργμα δράκοντος,
πολύχειρ, καὶ πολυναύτας,
Σύριόν θ' ἅρμα διώκων,
ἐπάγει δουρικλύτοις ἄν-
δράσι τοξόδαμνον Ἄρην.
δόκιμος δ' οὔ τις ὑποστὰς ἀντ. β'.
μεγάλῳ ῥεύματι φωτῶν
ὀχυροῖς ἕρκεσιν εἴργειν
ἄμαχον κῦμα θαλάσσης.
ἀπρόσοιστος γὰρ ὁ Περσᾶν
στρατὸς, ἀλκίφρων τε λαός.

84. φοινίου Ald. Rob.

85. πουλύχειρ Ald. Rob. πολυναύτης omnes, præter M. 2.

86. ἀσύριόν θ' ἅμα Ald. ἀσσύριον Rob. Turn. MSS. quidam. Herodot. VII. 63. οὗτοι δὲ ὑπὸ μὲν Ἑλλήνων ἐκαλέοντο Σύριοι, ὑπὸ δὲ τῶν βαρβάρων Ἀσσύριοι ἐκλήθησαν. Syriæ incola Σῦρος dicebatur, Syri autem insulæ, Σύριος. Schol. Apollon. Rhod. II. 948. Ἀσσυρίαν εἶπε τὴν Συρίαν τὴν Καππαδοκίαν. ἐκαλεῖτο δὲ πάλαι Συρία—τὴν δὲ τῶν Ἀσσυρίων χώραν, Λευκόσυρον φησὶ καλεῖσθαι Ἄνδρων ἐν τῷ περὶ Πόντου, κατ' ἀντίφρασιν τῶν ἐν τῇ Φοινίκῃ Σύρων. Forsan autem in hoc versu legendum διώκονθ', nempe Ἄρην. Oraculum apud Herodot. VII. 140. κατὰ γάρ μιν ἐρείπει Πῦρ τε καὶ ὀξὺς Ἄρης, ΣΥΡΙΗΓΕΝΕΣ ΑΡΜΑ ΔΙΩΚΩΝ. Distichon quod e Codice MSto vulgavit Iriarte in Catalogo Bibl. Reg. Hispan. T. I. p. 264. Ἴνδος δὸ' ἀνὴρ Τροίῃ ΣΥΡΙΟΝ ΑΡΜΑ ΔΙΩΚΩΝ Πουλυδάμας κεῖμαι νεκρὸς ἐπὶ πατρίδι. ubi mira verborum similitudo.

87. δορυκλύτοις M. 1.

88. Ἄρη MSS. aliqui. Sed vide Philemon. Lex. Techn. p. 23. Pierson. ad Mœrin p. 134. Porson. ad Eurip. Phœniss. 134.

89. ἐπιστὰς Lambeth.

91. Sic Ald. Turn. Colb. 1. ἐχυροῖς ceteri. Vid. supra 79. Mox εἴργειν Ald. Rob. vulgo εἴργειν. Voss. εἴργει. e conjectura, opinor.

92. θαλάσσας olim dederam. Mox Περσῶν omnes.

93. ἀπρόσιτος M. 2.

95. λεὼς Rob. Turn. λαὸς Ald. Med. G. Lambeth. Pauw.

δολόμητιν δ' ἀπάταν θεοῦ ἐπῳδός.
τίς ἀνὴρ θνατὸς ἀλύξει;
τίς ὁ κραιπνῷ ποδὶ πηδή-
ματος εὐπετοῦς ἀναίσσων;
φιλόφρων γὰρ σαίνου-
σα τὸ πρῶτον, παράγει
βροτὸν εἰς ἀρκύστατα,
τόθεν οὐκ ἔστιν ὑπὲρ θνα-
τὸν ἀλύξαντα φυγεῖν.
θεόθεν γὰρ κατὰ μοῖρ' στρ. γ΄.
ἐκράτησεν τὸ παλαι-
όν, ἐπέσκηψε δὲ Πέρσαις
πολέμους πυργοδαΐκτους
διέπειν, ἱπ-
πιοχάρμας τε κλόνους,
πολέων τ' ἀναστάσεις.

96. θεοῦ hic est monosyllaba. Conf. R. P. in Eurip. Orest. 393. *Burneius.*

99. εὐπετέος edd. ante Porson. Dein ἀνάσσων Ald. Rob. MSS. haud pauci; errore solenni. ἀναίσσων Turn. ἀνᾴσσων Brunck. Pors.

100. 1. 2. 4. In his Ionicis a min. dim. catalecticis, pes secundus videtur esse Molossus imperfectus, cujus nunc prima, nunc secunda solvitur syllaba. Hinc, vel Spondeo, vel Dactylo, vel Anapæsto hæc sedes adsignata. *Burneius.*

102. ἀρκύσακτα Rob. ἀρκύτατα conjecit Pauw. Alteram formam postulat metrum in Agam. 1376. Eum. 112. Sophocl. Electr. 1476.

103. ὕπερθεν, omisso θνατὸν, Rob. ὕπερθεν τὸν H.St. in not.

108. Lectio vulgata est πυργοδαΐκτους, quæ valet, *per turres spoliatos.* Sed nescio an præstet activa forma πυργοδαΐκτας, *turrem spoliantes.*

110. ἱπποχάρμας Ald. ἱππιοχάρμους M. 1.

111. πολέων τὲ ἀνστάσεις Turn.

ἔμαθον δ' εὐρυπόροι- ἀντ. γ'.
ο θαλάσσης πολιαι-
νομένας πνεύματι λάβρῳ
ἐσορᾷν πόντιον ἄλσος,
πίσυνοι λε-
πτοδόμοις πείσμασι, λα-
οπόροις τε μαχαναῖς.
ταῦτά μοι μελαγχίτων στρ. δ'.
φρὴν ἀμύσσεται φόβῳ,
ὀὰ, Περσικοῦ στρατεύματος
τοῦδε, μὴ πόλις πύθη-
ται κέναν-
δρον μέγ' ἄστυ Σουσίδος,
καὶ τὸ Κισσίων πόλισμ'· ἀντ. δ'.
(ἀντίδουπον ᾄσεται·

Steph. δ' pro τ' Ald. Med. Barocc. Colb. 1. 2.

113. θαλάσσας Rob. mox πολιαινομένης. Ald. Turn.

114. λαύρῳ Ald. Rob. M. 1. 2. errore, quo, ubicunque hæc vox occurrit, a nonnullis inter codices peccatur.

115. ἐν ὁρᾷν Ald.

116. πίσσυνοι Ald. Rob.

118. μηχαναῖς omnes.

119. μου Med. Colb. 1. 2. G. L. M. 1. Guelf.

121. Schutzius post στρατεύματος interpungendum censet, et pro τοῦδε legendum τοῦτο, ut sensus sit, *ne hanc exclamationem*, (sc. ὀὰ, Περσικοῦ στρατεύματος) *audiat urbs*, &c.

124. Ald. Rob. Turn. plene post Σουσίδος interpungunt; et deinceps Critici πόλισμα cum ᾄσεται vel ἔσσεται construunt; ut sit ὅμιλος nominativus pendens. Quæ ratio mihi quidem minus placet.

125. Κισσίων C. G. L. Colb. 1. Lambeth. Κισσίνων Rob. Viteb. Mosq. Κίσσινον ceteri. Vid. supra 17.

126. ἔσσεται edd. ἔσεται Med. C. Colb. 1. ᾄσεται præclare emendavit Burneius, qui observat ἔσεται

ὀᾶ, τοῦτ' ἔπος γυναικοπλη-
θὴς ὅμιλος ἀπύων·)
βυσσίνοις δ'
ἐν πέπλοις πέσῃ λακίς.
πᾶς γὰρ ἱππηλάτας στρ. έ.
καὶ πεδοστιβὴς λεὼς
σμῆνος ὣς ἐκλέλοιπεν μελισ-
σᾶν, σὺν ὀρχάμῳ στρατοῦ,
τὸν ἀμφίζευκτον ἐξαμείψας
ἀμφοτέρας ἅλιον
πρῶνα κοινὸν αἴας.
λέκτρα δ' ἀνδρῶν πόθῳ ἀντ. έ.
πίμπλαται δακρύμασιν·
Περσίδες δ' ἀκροπενθεῖς ἑκά-
στα πόθῳ φιλάνορι,
τὸν αἰχμάεντα θοῦρον εὐνα-

metrum respuere, ἔσσεται Atticam scribendi normam. Conferri jubet v. 1041.

127. τοῦτ' ἔπος. Hæ voces desunt in Ald. Turn.

128. ἔσται ante ὅμιλος interseruit Rob.

129. δ' omittunt Ald. Rob.

131. ἱππηλάτας τε Rob.

133. Nescio an σμᾶνος magis Doricum sit, quam ut apud Tragicum scribi debeat. Mox ἐκλέλοιπε edd. ἐκλέλοιπεν Med. Burneius.

134. μελισσῶν Ald. Turn. μελισσᾶν Rob. M. 1. Mox ξὺν Porson.

139. πίμπλανται edd. vett. πίμπλαται correxit Arnaldus; et sic Med. G. L. N. Colb. 1. 2. Viteb. Mox δακρύμασιν Med. Burneius. Edd. δακρύμασι.

140. ἀκροπένθ' εἷς Ald.

141. ἑκάστη Ald. Rob. Turn. Dorismum agnoscunt Med. A. B. restituit Brunck.

142. αἰχμητάεντα Ald. Barocc. αἰχμηέντα ceteri ante Brunck. qui alteram formam rescripsit ex A. B.

τῆρ' ἀποπεμψαμένα,
λείπεται μονόζυξ.
ἀλλ' ἄγε, Πέρσαι,
τόδ' ἐνεζόμενοι στέγος ἀρχαῖον,
φροντίδα κεδνὴν καὶ βαθύβουλον
θώμεθα, χρεία δὲ προσήκει,
πῶς ἄρα πράσσει Ξέρξης, βασιλεὺς
Δαρειογενὴς,
τὸ πατρώνυμον ὢν γένος ἡμέτερον;
πότερον τόξου ῥῦμα τὸ νικῶν,
ἢ δορικράνου

143. Sic Ald. Turn. Steph. MSS. plerique. εὐνατῆρ' προπεμψαμένα Rob. εὐνατῆρα προπεμψαμένα A. M. 1. Schutz. εὐνατηρα † προπεμψαμένα Porson.

145. ἀλλ' ἄγετ' ὦ Πέρσαι Rob. ἀλλ' ἄγετε M. 2. Viteb. Versus disposui ad mentem Hermanni, quem vide ad Aristoph. Nub. 1012.

148. προσήκοι M. 1. Colb. 2.

150. Vulgo ita dividuntur hi versus, Δαρειογενὴς, τὸ πατρωνύμιον = Γένος ἁμέτερον. Vide supra vv. 5. 6.

151. πατρωνύμιον γένος omnes, quod a nemine explicatum fuit; πατρωνύμιον autem pro πατρωνυμικὸν, vel πατρώνυμον, barbarum est. Schutzius suspicatur veram lectionem esse, Δαρειογενὴς, γένος ἡμέτερον, vocabulum vero πατρωνύμιον ex Grammatico provenisse, monente Δαρειογενὴς patronymicum esse. Quæ conjectura, præter alia incommoda, etiam hoc laborat, quod Δαρειογενὴς non est nomen patronymicum, proprie sic dictum. MS. Mosq. exhibet πατρώνυμον, quare dedi ex meo, τὸ πατρώνυμον ὤν. Sed quum in hujusmodi locis hariolari liceat, pène suspicor genuinam lectionem hujusmodi esse, τό τε Περσόνομον γένος ἡμέτερον. Infra 915. 'Οτοτοῖ βασιλεῦ, στρατιᾶς ἀγαθᾶς, Καὶ Περσονόμου τιμῆς μεγάλης. Eodem fere modo regem et exercitum conjungit v. 8. 'Αμφὶ δὲ νόστῳ τῷ βασιλείῳ Καὶ πολυχρύσου στρατιᾶς ἤδη κ. τ. λ.

Ibid. ἁμέτερον edd.

152. πρότερον Rob. Dein ῥῆμα Ald.

153. δορυκράνου Turn. et recentiores.

λόγχης ἰσχὺς κεκράτηκεν;
ἀλλ' ἥδε θεῶν ἴσον ὀφθαλμοῖς
φάος ὁρμᾶται, μήτηρ βασιλέως,
βασίλεια δ' ἐμὴ, † προσπιτνῶ.
καὶ προσφθόγγοισι χρεὼν αὐτὴν
πάντας μύθοισι προσαυδᾷν.
ὦ βαθυζώνων ἄνασσα Περσίδων ὑπερτάτη,
μῆτερ ἡ Ξέρξου γεραιὰ, χαῖρε, Δαρείου γύναι.
θεοῦ μὲν εὐνήτειρα Περσῶν, θεοῦ δὲ καὶ μήτηρ ἔφυς,
εἴ τι μὴ δαίμων παλαιὸς νῦν μεθέστηκε στρατοῦ.

ΑΤΟΣΣΑ.

ταῦτα δὴ λιποῦσ' ἱκάνω χρυσεοστόλους δόμους,

155. ἶσον Ald. Rob. Cum genitivo haud construitur, quod putavit Scholiasta; quare olim conjeci, θεοῖς ἴσον ὀφθαλμῶν φάος. Sed commode interpretatur Schutzius φάος, ἴσον ὀφθαλμοῖς θεῶν: ut nihil temere mutem.

156. φῶς Ald. Barocc.

157. Sic MSS. et edd. "τὴν προσπιτνῶ *edidit Brunckius ex Heathii conjectura. Lege* προσπιτνῶμεν." R. P. Legendum puto προπίτνειν δ' ἡμᾶς. Infra 594. Οὔτ' εἰς γᾶν προπίτνοντες Ἄρξονται. Vid. Elmsleium ad Eurip. Heracl. 618. Forsan vero vox prorsus ejicienda sit, ut versus fiat basis anapæstica; tunc autem legerem, Προσφθόγγοισιν δὲ χρεὼν αὐτήν.

158. καὶ προσφθόγγοις δὲ omnes. Vide ad Prom. 1009. ed. alterius.

161. γηραιὰ Ald. Rob.

162. εὐνάτηρα Ald. εὐνάτειρα recentiores. εὐνήτειρα Med. Viteb. quod rectius puto; atque ita legerat Tzetzes, apud quem tamen editur συνέτειρα, Chil. VII. 361. Nescio an melius foret εὐνάστειρα. Vid. infra 165.

Ibid. καὶ deest in Ald. Rob.

163. στρατῷ Ald. Turn. στρατοῦ ex A. reposuit Brunck. Sic Ven. 2. Guelf. Rob. μεταστῆναί τινι est *alicui viam dare.*

164. χρυσοστόλβους Ald. χρυσε-

καὶ τὸ Δαρείου τε κἀμὸν κοινὸν εὐναστήριον·
καί με καρδίαν ἀμύσσει φροντίς· εἰς δ' ὑμᾶς ἐρῶ
μῦθον, οὐδαμῶς ἐμαυτῆς οὖσ' ἀδείματος, φίλοι,
μὴ μέγας πλοῦτος κονίσας οὖδας ἀντρέψῃ ποδὶ
ὄλβον, ὃν Δαρεῖος ἦρεν, οὐκ ἄνευ θεῶν τινός.
ταῦτά μοι μέριμν' ἄφραστός ἐστιν ἐν φρεσὶν
διπλῆ,
μήτε χρημάτων ἄνανδρον πλῆθος ἐν τιμῇ σέβειν,
μήτ' ἀχρημάτοισι λάμπειν φῶς, ὅσον σθένος πάρα.
ἔστι γὰρ πλοῦτός γ' ἀμεμφής, ἀμφὶ δ' ὀφθαλμοῖς
φόβος.
ὄμμα γὰρ δόμων νομίζω δεσπότου παρουσίαν.

οστίλβους Turn. C. F. χρυσεοστόλμους edd. recentiores. χρυσεοστόλους Rob. G. H. Colb. 2. Viteb. Eurip. Herc. F. 415. χρυσεόστολον φάρος. Hanc lectionem amplexus sum, quia sic versus paullo numerosior evadit.

165. κᾀμοῦ Turn. Steph. Sed κἀμὸν Ald. Rob. Med. multi MSS. Porson. Similis fere constructio est supra v. 8. Ἀμφὶ δὲ νόστῳ τῷ βασιλείῳ Καὶ πολυχρύσου στρατιᾶς κ. τ. λ. Eurip. Herc. F. 842. ὡς ἂν —Γνῷ μὲν τὸν Ἥρας οἷος ἔστ' αὐτῷ χόλος, Μάθῃ δὲ τὸν ἐμόν.

Ibid. εὐνατήριον omnes præter Guelf. qui εὐναστήριον, quæ vox recte ab εὐνάζω formatur, ut δικαστήριον a δικάζω. Eurip. Orest. 583. ὑγιὲς εὐναστήριον.

166. καίμου Ald. δ' omittit Colb. 2. Ceterum notent tirones locutionem εἰς ὑμᾶς ἐρῶ. Cf. Porsoni Adversar. pp. 244. 308. Herodot. VI. 69. Xenoph. Anab. V. vi. 28.

167. ἐμαυτῆς οὐδαμῶς Rob. Colb. 2. Dein omnes ἀδείμαντος, præter Turn. M. 1.

168. κονίσσας Rob. minus recte; vid. Theb. 60. τοὖδας Ven. 2. Mox ἀτρέψυ Ald. ἀνατρέψῃ Rob. A. M. 2. Colb. 2. Viteb. Brunck. sine necessitate. Vulgatum satis defendunt exempla quæ protulimus ad Theb. 740.

170. Edd. et MSS. Ταῦτά μοι διπλῆ μέριμν' ἄφραστός ἐστιν ἐν φρεσὶν, quæ transposuit Porsonus Suppl. Præf. ad Hecub. p. 46. ed. 3.

171. ἀνάνδρων omnes.

173. γ' omittit M. 2.

174. δόμου L. νομίζου Viteb. δεσπότης Ald.

πρὸς τάδ᾽, ὡς οὕτως ἐχόντων τῶνδε, σύμβουλοι λόγου
τοῦδέ μοι γενέσθε, Περσῶν γηραλέα πιστώματα·
πάντα γὰρ τὰ κέδν᾽ ἐν ὑμῖν ἐστί μοι βουλεύματα.
ΧΟ. εὖ τόδ᾽ ἴσθι, γῆς ἄνασσα τῆσδε, μή σε δὶς φράσαι
μήτ᾽ ἔπος μήτ᾽ ἔργον, † ὧν ἂν δύναμις ἡγεῖσθαι θέλῃ.
εὐμενεῖς γὰρ ὄντας ἡμᾶς τῶνδε συμβούλους καλεῖς.
ΑΤ. πολλοῖς μὲν ἀεὶ νυκτέροις ὀνείρασι
ξύνειμ᾽, ἀφ᾽ οὗπερ παῖς ἐμὸς, στείλας στρατὸν,
Ἰαόνων γῆν οἴχεται πέρσαι θέλων.
ἀλλ᾽ οὔ τι πω τοιόνδ᾽ ἐναργὲς εἰδόμην,

176. *τοῦδ᾽ ἐμοὶ* M. 2. *γίνεσθε* edd. vett. *γίγνεσθε* Porson. *γενέσθε* Med. G. recte, sine dubio. Num imperativum præsentis agnoverint Tragici, incertum puto. In Soph. Œd. T. 697. pro *τὰ νῦν τ᾽ εὔπομπος, εἰ δύναιο, γίγνου*, probabiliter corrigit Elmsleius *εἰ δύναι, γένοιο*, vel *γενοῦ μαι*. In Eurip. Hippol. 305. legendum *αὐθαδεστέρα Γενοῦ θαλάσσης*, et in Cycl. 94. *Ἀλλ᾽ ἥσυχοι γενέσθε.*

Ibid. Πέρσαι, *γηραλέα πιστώματα* edd. et MSS. nisi quod Ald. et Turn. *γηραλαία.* Recte, ut opinor, mutavi. Supra v. 1. Τάδε *μὲν* Περσῶν—Πιστὰ *καλεῖται.*

177. *βουλεύμααι* Rob.

178. *μυσε δὶς* Rob.

179. *ὡς ἂν* Rob. *δυνάμεις* Med. Dein *θέλοι* edidi ex M. 2. *θέλει* Ald. Rob. *θέλῃ* ceteri. Illud solœcum. Sed locus sine dubio corruptus est, etiamsi, Schutzio judice, *ὧν ἂν δύναμις ἡγεῖσθαι θέλῃ* *apta circumlocutio* sit *τῶν δυνατῶν*; imo vero ineptissima et obscurissima. Meliorem sensum præberet versus hujusmodi, Μ*ήτ᾽ ἔπος μήτ᾽ ἔργον, ὧνπερ δύναμις· ἡγεῖσθαι σὲ δεῖ*, Ε*ὐμενεῖς γὰρ κ. τ. λ.* Sed hæc mera conjectura est.

180. *κακεῖς* Rob. *εὐμενεῖς δ᾽ ἡμᾶς καλεῖς* hinc citat Thom. Mag. v. Ε*ὔνοια.*

181. *αἰεὶ* Turn.

183. *οἴχετ᾽ ἐκπέρσαι.* M. 1. Dubium est utrum constructio sit *οἴχεται Ἰαόνων γῆν*, an *οἴχεται πέρσαι θέλων Ἰαόνων γῆν.* Equidem hanc rationem præfero. *οἴχομαι* cum participio sæpissime conjungitur.

184. Equidem mallem *τοσόνδ᾽ ἐναργές.*

ὡς τῆς πάροιθεν εὐφρόνης, λέξω δέ σοί.
ἐδοξάτην μοι δύο γυναῖκ' εὐείμονε,
ἡ μὲν πέπλοισι Περσικοῖς ἠσκημένη,
ἡ δ' αὖτε Δωρικοῖσιν, εἰς ὄψιν μολεῖν,
μεγέθει τε τῶν νῦν ἐυπρεπεστάτα πολὺ,
κάλλει τ' ἀμώμω, καὶ κασιγνήτα γένους

185. ὥς τις Ald.

186. μοι deest in Med. εὐείμονες Ald. Turn. Scholiasta citat Sophoclis versum, Ἐδοξάτην μοι τὰ δύ' ἠπείρω μολεῖν, sic a Valckenaerio emendatum pro τάδ' ἠπείρῳ. Vid. Pierson. ad Herodian. p. 435. Sed legendum τὼ δύ' ἠπείρω, ex Attica consuetudine. Vid. Lex. Sophocl. v. Τὼ χεῖρε. Ceterum huc respexisse videatur Mosch. Idyll. II. 8. Ὠΐσατ' ἠπείρους δοιὰς περὶ εἷο μάχεσθαι, Ἀσιάδ', ἀντιπέρην τε, φυὴν δ' ἔχον οἷα γυναῖκες. Τῶν δ' ἡ μὲν ξείνης μορφὴν ἔχεν, ἡ δ' ἄρ' ἐῴκει Ἐνδαπίῃ.

188. ἠδ' Ald. Rob.

189. ἐκπρεπεστάτα Rob. Steph. et recentiores. Alterum habent Ald. Turn. Barocc. M. 1. 2. Lambeth. Guelf. ἐκπρεπεστάτα tuetur Valckenaer. ad Eurip. Phœniss. 171. Hinc corrigi potest Eurip. Alc. 333. Οὔτ' εἶδος ἄλλων εὐπρεπεστάτη γυνή. Ubi vulgatur, ἄλλως ἐκπρεπεστάτη. Hic superlativi usus Homero solennis est. Iliad. A. 505. ὠκυμορώτατος ἄλλων. B. 673. Νιρεὺς, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν Τῶν ἄλλων Δαναῶν. Alia quædam ex Homero dedit Hermannus ad H. in Cer. 362. Sic Nicander Ther. 158. Ἀσπίδα φοινήεσσαν, ἀμυδρότατον δάκος ἄλλων. Dionys. Perieg. 142. Στεινότατος δὴ κεῖνος ἁπάντων ἔπλετο πορθμὸς Τῶν ἄλλων. Nec aliter Latini: Tacit. Agric. 34. *Ii ceterorum Britannorum fugacissimi.*

190. ἀμώμῳ Ald. Rob. Steph. κασιγνήτω G. v. l. in B. Vid. nott. in Sophocl. Electr. 977. in *Museo Critico Cantabrigiensi*, Tom. I. p. 206.

Ibid. Sequentia tradit Scholiasta; Ἄνδρων ὁ Ἁλικαρνασσεὺς φησὶ τὸν Ὠκεανὸν γῆμαι Πομφολύγην καὶ Παρθενόπην. σχεῖν δὲ, ἐκ μὲν Παρθενόπης Εὐρώπην καὶ Θρᾴκην, ἐκ δὲ Πομφολύγης, Ἀσίαν καὶ Λιβύην, ἀφ' ὧν τὰς ἠπείρους ὀνομασθῆναι συμβέβηκε. Hæc Tzetzes ad Lycophr. compilavit, et Eudocia in Violario p. 439. Citatur Ἄνδρων ὁ Ἁλικαρνασσεὺς ap. Plutarch. in Theseo. Eundem fuisse puto cum illo, cujus liber περὶ Πόντου laudatur a Scholiasta Apollonii II. 948. ubi distinguitur ab Androne Teio (qui fortassis idem fuerit ac Andro Ephesius, de

ταὐτοῦ· πάτραν δ' ἔναιον, ἡ μὲν Ἑλλάδα
κλήρῳ λαχοῦσα γαῖαν, ἡ δὲ βάρβαρον.
τούτω στάσιν τιν', ὡς ἐγὼ 'δόκουν ὁρᾷν,
τεύχειν ἐν ἀλλήλαισι. παῖς δ' ἐμὸς μαθὼν
κατεῖχε, κἀπράϋνεν, ἅρμασιν δ' ὕπο
ζεύγνυσιν αὐτὼ, καὶ λέπαδν' ἐπ' αὐχένων
τίθησι. χ' ἡ μὲν τῇδ' ἐπυργοῦτο στολῇ,
ἐν ἡνίαισί τ' εἶχεν εὔαρκτον στόμα·
ἡ δ' ἐσφάδαζε, καὶ χεροῖν ἔντη δίφρου
διασπαράσσει, καὶ ξυναρπάζει βίᾳ,
ἄνευ χαλινῶν, καὶ ζυγὸν θραύει μέσον.
πίπτει δ' ἐμὸς παῖς, καὶ πατὴρ παρίσταται
Δαρεῖος, οἰκτείρων σφέ· τὸν δ' ὅπως ὁρᾷ

quo vid. Jons. Hist. Script. Philos. I. 8.) Mythologica quædam ex Androne citantur a Schol. Venet. ad Iliad. A. 52. Etymol. M. p. 655, 5. quæ ex eodem libro desumta sunt, qui nominatur Ἐπιτομὴ περὶ Συγγενειῶν a Schol. Apollonii I. 45. Vid. Meurs. ad Apollon. Dysc. p. 94.

191. τ' αὐτου Ald. Rob. ταὐτοῦ Turn.

193. ἐδόκουν Guelf. δόκουν Ald.

194. ἀλλήλαιν Ald. ἀλλήλοισι Rob. uterque omisso ἐν. ἀλλήλοισι M. 2. Viteb. Ceteri ἐν ἀλλήλῃσι. Porsonus, Ἔτευχον ἀλλήλῃσι, quod conjecit Schutz. Sed vulgatum tuetur Erfurdt. ad Sophocl. Antig. 732. ubi similem constructionem præbet MS. E. ὅδ', ὡς ἔοικε, τῇ γυναικὶ συμμαχεῖν. Trachin. 1240. Ἀνὴρ ὅδ', ὡς ἔοικεν, οὐ νέμειν ἐμοὶ Φθινόντι μοῖραν. Hujus fabulæ v. 570. τυτθὸν ἐκφυγεῖν ἄνακτ' Αὐτὸν, ὡς ἀκούομεν. Mox τοῦτο μαθὼν Rob.

195. καὶ πράϋνεν Ald.

196. αὐτῷ Ald. Rob.

198. ἐνηνίαισι δ' Ald. ἐν ἡνίαισιν εἶχε Med. C. ἐν ἡνίαισι δ' ceteri. Nescio an huc respexerit Euripides Androm. 177. οὐδὲ γὰρ καλὸν Δυοῖν γυναικοῖν ἄνδρ' ἕν' ἡνίας ἔχειν.

199. ἧδ' Ald. Rob. ἐν τῇ δίφρον Ald. Rob. Turn. ἔντη δίφρου Stanleii emendatio fuit, Brunckio et Porsono probata. δίφρου exhibent Med. Lambeth. αὐτὴ δίφρον conjecerat Canterus.

200. διασπαράττει edd. vett.

Ξέρξης, πέπλους ῥήγνυσιν ἀμφὶ σώματι.
καὶ ταῦτα μὲν δὴ νυκτὸς εἰσιδεῖν λέγω.
ἐπεὶ δ' ἀνέστην, καὶ χεροῖν καλλιῤῥόου
ἔψαυσα πηγῆς, ξὺν θυηπόλῳ χερὶ
βωμῷ προσέστην, ἀποτρόποισι δαίμοσι
θέλουσα θῦσαι πέλανον, ὧν τέλη τάδε.
ὁρῶ δὲ φεύγοντ' ἀετὸν πρὸς ἐσχάραν
Φοίβου· φόβῳ δ' ἄφθογγος ἐστάθην, φίλοι·
μεθύστερον δὲ κίρκον εἰσορῶ δρόμῳ
πτεροῖς ἐφορμαίνοντα, καὶ χηλαῖς κάρα
τίλλονθ'· ὁ δ' οὐδὲν ἄλλο γ', ἢ πτήξας δέμας
παρεῖχε. ταῦτ' ἔμοιγε δείματ' ἔστ' ἰδεῖν,
ὑμῖν δ' ἀκούειν. εὖ γὰρ ἴστε, παῖς ἐμὸς,
πράξας μὲν εὖ, θαυμαστὸς ἂν γένοιτ' ἀνήρ·
κακῶς δὲ πράξας, οὐχ ὑπεύθυνος πόλει,
σωθεὶς δ', ὁμοίως τῆσδε κοιρανεῖ χθονός.

ΧΟ. οὔ σε βουλόμεσθα, μῆτερ, οὔτ' ἄγαν φοβεῖν
λόγοις,

205. ἐσιδεῖν Rob.

206. καλλισρόου Ald. καλιῤῥόου Turn.

208. βωμὸν Med. L. Colb. 2. Guelf. βωμοῦν (sic) M. 2. Theb. 125. πύλαις ἑβδόμαις προσίστανται.

210. φεῦγον τ' Ald. Dein αἰετὸν edd. vett. forsan recte.

212. μεθ' ὕστερον Ald. Rob. Turn.

213. πτεροῖν M. 2.

214. ὅδ' Ald. Deest γ' in Ald. Rob. τῷ κίρκῳ τύπτεσθαι post δέμας interserunt Ald. Barocc.

215. Mallem ἐμοί τε δείματ' ἔστ' ἰδεῖν, Ὑμῖν τ' ἀκούειν. Sed vulgata satis bene se habent, et nihil temere mutandum. Sophocl. Œd. T. 1169. Οἴμοι, πρὸς αὐτῷ γ' εἰμὶ τῷ δεινῷ λέγειν. ΟΙ. Κἄγωγ' ἀκούειν.

220. βουλόμεθα Ald. μάτερ Ald. Rob.

οὔτε θαρσύνειν· θεοὺς δὲ, προστροπαῖς ἱκνουμένη,
εἴ τι φλαῦρον εἶδες, αἰτοῦ τῶνδ' ἀποτροπὴν τελεῖν,
τὰ δ' ἀγάθ' ἐκτελῆ γενέσθαι σοί τε καὶ τέκνοις
σέθεν,
καὶ πόλει, φίλοις τε πᾶσι. δεύτερον δὲ χρὴ χοὰς
Γῇ τε καὶ φθιτοῖς χέασθαι· πρευμενῶς δ' αἰτοῦ τάδε
σὸν πόσιν Δαρεῖον, ὅνπερ φῂς ἰδεῖν κατ' εὐφρόνην,
ἐσθλά σοι πέμπειν τέκνῳ τε, γῆς ἔνερθεν εἰς φάος,
τἄμπαλιν δὲ τῶνδε γαίᾳ κάτοχα μαυροῦσθαι σκότῳ.
ταῦτα θυμόμαντις ὢν, σοὶ πρευμενῶς παρῄνεσα.
εὖ δὲ πανταχῇ τελεῖν σοι τῶνδε κρίνομεν πέρι.

ΑΤ. ἀλλὰ μὴν εὔνους γ' ὁ πρῶτος τῶνδ' ἐνυπνίων κριτὴς,

221. θρασύνειν Turn. Mox προτροπαῖς Ald.

222. εἶδος ἀποτροπὴν τελεῖν Rob. τελεῖν etiam Med. A. K. M. 2. Mosq. v. l. in B. Schol. Brunck. Schutz. Vulgo λαβεῖν.

223. τὰ γαθάτ' Ald. τἀγαθά δ' Barocc. τὰ 'γαθὰ δ' M. 2.

225. χέεσθαι Colb. 1. πρευμενῆν Ald. πρευμενῆ Turn. Barocc. Lambeth. v. l. in A. B. πρευμενῶς ceteri, et, obelo præfixo, Porsonus. Forsitan corrigendum, Γῇ τε καὶ φθιτοῖς χέασθαι πρευμενεῖς· αἰτοῦ δὲ πρὸς— Infra 615. παιδὸς πατρὶ πρευμενεῖς χοὰς Φέρουσα. 691. χοὰς δὲ πρευμενεῖς ἐδεξάμην. Nisi tamen in istis locis legendum sit πρευμενεῖ et πρευμενὴς, hic autem πρευμενῆ, ut ad Darium referatur. Judicent lectores. Hodie nihil muto.

226. Editiones minus recte φὴς, litera subscripta.

228. τοὔμπαλιν Ald. Rob. Barocc. G. Colb. 1. Viteb. Mox γαία Ald. Rob. Barocc. Colb. 2. γαίᾳ Med. H. L. Schol. γαίας Turn. et recentiores.

Ibid. κάτοχ' ἀμαυροῦσθαι omnes; nisi quod Ald. ἀμαυροῦ. Vid. Glossar. in Theb. 47. Mallem tamen, κάτοχα μαυρῶσαι.

229. Legendum suspicor, Ταῦτα, θυμόμαντις ὢν σοι πρευμενὴς, παρῄνεσα. Sic v. 231. εὔνους κρίτης.

230. κρίνωμεν Rob. Malim εὖ δὲ πάντα δὴ τελεῖν σοι. Cf. 233.

231. εὔγους Ald. γ' omittunt

παιδὶ καὶ δόμοις ἐμοῖσι τήνδ' ἐκύρωσας φάτιν·
ἐκτελοῖτο δὴ τὰ χρηστά. ταῦτα δ', ὡς ἐφίεσαι,
πάντα θήσομαι θεοῖσι, τοῖς τ' ἔνερθε γῆς φίλοις,
εὖτ' ἂν εἰς οἴκους μόλωμεν. κεῖνα δ' ἐκμαθεῖν θέλω,
ὦ φίλοι, ποῦ τὰς Ἀθήνας φασὶν ἱδρύσθαι χθονός;
ΧΟ. τῆλε πρὸς δυσμαῖς, ἄνακτος ἡλίου φθινάσμασιν.
ΑΤ. ἀλλὰ μὴν ἵμειρ' ἐμὸς παῖς τήνδε θηρᾶσαι πόλιν;

Colb. Viteb. ut infra 238. Agam. 1657. Ἀλλὰ μὴν κἀγὼ πρόκωπος οὐκ ἀναίνομαι θανεῖν. Formulæ ἀλλὰ μὴν, καὶ μὴν, οὐ μὴν, sæpius particulam γε brevi intervallo subjectam habent, quæ sensum leviter immutat. ἀλλὰ μὴν est, *quin, verum etiam, imo vero, sed enim*, uti recte explicatur in Gloss. vett. ἀλλὰ μὴν —γε est *quin-saltim*.

232. ἐμοῖσι deest in Ald. Mox ἔκυρσας Rob. φάτην Ald.

233. ἐξιλεοῖτο Steph. quæ lectio ex Scholiis olim irrepsit. δὲ pro δὴ Ald. Rob. τὰ omittit Turn.

234. θήσομεν Ald. Turn. et recentiores. θήσω μὲν M. 2. θήσομαι ex Robortello reponendum judicavi. Agam. 32. Τὰ δεσποτῶν γὰρ εὖ πεσόντα θήσομαι. Sophocl. Electr. 1434. νῦν τὰ πρὶν εὖ θέμενοι. Cf. Eurip. Hippol. 704. Bacch. 49. Musgrav. ad Iph. Aul. 1343. Sophocl. Fragm. Inc. 28. Voce tamen activa utitur Noster infra 288. πάντα παγκάκως ἔθεσαν. Eurip. Iph. Aul. 401. τἄμ' ἐγὼ θήσω καλῶς. In hoc versu librarium forsan offenderit numerorum enallage, cujus tamen exempla haud desunt. Infra 855. Ὑπαντιάζειν παῖδ' ἐμὸν πειράσομαι, Οὐ γὰρ τὰ φίλτατ' ἐν κακοῖς προδώσομεν. Eupolis apud Hephæst. p. 73. ed. Gaisford. Φημὶ δὲ βροτοῖσι πολὺ πλεῖστα παρέχειν ἐγὼ, Καὶ πολὺ μέγιστ' ἀγαθά· ταῦτα δ' ἀποδείξομεν. Vid. Monk. ad Eurip. Hippol. 268.

Ibid. ἔνερθεν Ald. γῆς omittunt Ald. Barocc.

237. Edd. vett. δυσμαῖς—φθινασμάτων. δυσμὰς A. Colb. 2. Lambeth. v. l. in B. et sic Brunck. Schutz. δυσμὰν Viteb. φθινάσμασιν Pauwii correctio est. Eustath. ad Iliad. Θ. p. 698, 24. τὴν δύσιν Αἰσχύλος ἡλίου λέγει φθινάσματα. Idem ad Iliad. Λ. p. 832, 45. ἡλίου φθίνασμα τὴν δύσιν ἔφη τις ποιητής. Hesychius huc respicit; Φθινάσμασι, φθίσεσι. Forsan tamen legendum, ἄνακτός θ' ἡλίου φθινάσμασιν. Herodot.

ΧΟ. πᾶσα γὰρ γένοιτ' ἂν Ἑλλὰς βασιλέως ὑπήκοος.
ΑΤ. ὧδέ τις πάρεστιν αὐτοῖς ἀνδροπληθία στρατοῦ;
ΧΟ. καὶ στρατὸς τοιοῦτος ἔρξας πολλὰ δὴ Μήδους κακά. 241
ΑΤ. καὶ τί πρὸς τούτοισιν ἄλλο; πλοῦτος ἐξαρκὴς δόμοις;
ΧΟ. ἀργύρου πηγή τις αὐτοῖς ἐστι, θησαυρὸς χθονός.
ΑΤ. πότερα γὰρ τοξουλκὸς αἰχμὴ διὰ χερῶν αὐτοῖς πρέπει;
ΧΟ. οὐδαμῶς· ἔγχη σταδαῖα, καὶ φεράσπιδες σαγαί.
ΑΤ. τίς δὲ ποιμάνωρ ἔπεστι κἀπιδεσπόζει στρατοῦ;

VII. 58. ὁ δὲ κατ' ἤπειρον στρατὸς πρὸς ἠῶ τε καὶ ἡλίου ἀνατολὰς ἐποιέετο τὴν ὁδόν. ubi, sicut in hoc loco, ἓν διὰ δυοῖν exprimitur.

239. Deest γὰρ in Ald.

240. ὧδε; τίς π. Turn. Mox ἀνδροπλήθεια omnes præter M. 2. qui ἀνδροπλήθια, quod in textum recepi, accentu mutato. Sophocl. Laocoont. fr. 3. Κυκλεῖ δὲ πᾶσαν οἰκετῶν παμπληθίαν. Idem Tyro fr. 11. Πολλῶν δ' ἐν πολυπληθίᾳ. Apud Herodot. VII. 9. quærit Mardonius, Ἕλληνας δὲ, ὑπάρξαντας ἀδικίης, οὐ τιμωρησόμεθα; τί δείσαντες; κοίην πλήθεος συστροφήν; κοίην δὲ χρημάτων δύναμιν;

241. ἔρξας δὴ Μήδους πλεῖστα κακά. sic Robortellus.

242. τούτοις Ald. Rob. ἄλλο omittit Ald. Porsonus in Advers. p. 156. corrigit κἄτι πρὸς τούτοισιν ἄλλο; quod minus probo, utpote in interrogatione.

243. αὐτοῖς ἐστιν αὐτοῖς Ald. ἐστιν αὐτοῖς Barocc. ἐστι deest in Colb. 2.

244. χερὸς Ald. Rob. Med. Barocc. K. Colb. 1. 2. χερός γ' Turn. Steph. † χερός γ' Porsonus. χερῶν Brunck. Atque ita quidem Scholiasta. Brunckius confert Theb. 429. Φλέγει δὲ λαμπὰς διὰ χερῶν ὡπλισμένη. ubi vide notata.

Ibid. αὐτοῖς deest in Rob.

245. ἔχει σταδαῖα καὶ φεράσπιδες χέρες Robortellus.

246. ποιμάντωρ Ald. Turn. G. ποιμάνωρ Eustath. ad Iliad. B. p. 212, 42. Vid. supra 76. Mox στρατῷ Rob. Colb. 1. Minus recte. Agam. 545. Πῶς δή; διδαχθεὶς

ΧΟ. οὔ τινος δοῦλοι κέκληνται φωτὸς, οὐδ' ὑπήκοοι.
ΑΤ. πῶς ἂν οὖν μένοιεν ἄνδρας πολεμίους ἐπήλυδας;
ΧΟ. ὥστε Δαρείου πολύν τε καὶ καλὸν φθεῖραι στρατόν.
ΑΤ. δεινά τοι λέγεις ἰόντων τοῖς τεκοῦσι φροντίσαι.
ΧΟ. ἀλλ', ἐμοὶ δοκεῖν, τάχ' εἴσει πάντα νημερτῆ λόγον·
τοῦδε γὰρ δρόμημα φωτὸς Περσικὸν πρέπει μαθεῖν.
καὶ φέρει σαφές τι πρᾶγος ἐσθλὸν ἢ κακὸν κλύειν.

τοῦδε δεσπόσω λόγου. Choeph. 186. τῆσδε δεσπόζειν φόβης.

249. πολλὺν Ald. Quotiescunque fere πολὺς cum epitheto conjungitur, intervenit particula καὶ, quæ nihil sententiæ addit. Hoc de omnibus Græciæ scriptoribus notandum. Homer. Iliad. X. 44. Ὅς μ' υἱῶν πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν εὖνιν ἔθηκε. Theogn. 426. Πολλοὺς ἂν μισθοὺς καὶ μεγάλους ἔφερον. Hecatæus ap. Demetr. de Eloc. 12. οἱ γὰρ Ἑλλήνων λόγοι πολλοί τε καὶ γελοῖοι. Noster Agam. 63. Πολλὰ παλαίσματα καὶ γυιοβαρῆ. Sophocl. Trach. fin. Πολλὰ δὲ πήματα καὶ καινοπαθῆ. Eurip. Alc. 708. ἀκούσεις πολλὰ κοὐ ψευδῆ κακά. Andr. 942. πολλὰ καὶ κακά. Suppl. 573. Πολλοὺς ἔτλην δὴ χἀτέρους ἄλλους πόνους. ubi legendum puto ἄλλοις. Vide ibi Marklandum, et Heraclid. 145. Chionides apud Polluc. X. 43. a Bentleio restitutus, Πολλοὺς ἐγῷδα κοὐ κατὰ σὲ νεανίας. Plato Lys. p. 106. πολλοὶ καὶ καλοί. Xenoph. Symp. p. 152. ed. Schneider. πολλὰ καὶ σοφὰ λέγειν. Demosth. Ol. III. 9. πολλὰ δὲ καὶ καλά.

251. δοκεῖ Barocc. Colb. 1. Mosq. Sed alterum magis Atticum. Sophocl. Electr. 410. Ἐκ νυκτέρου του δείματος, δοκεῖν ἐμοί. Vid. Hermann. ad Viger. n. 154. Plena constructio esset κατὰ τὸ δοκεῖν ἐμοί. Similiter usurpatur εἰκάσαι. Sophocl. Œd. T. 82. Ἀλλ', εἰκάσαι μὲν, ἡδύς.

Ibid. τάχ' omittit Rob. Mox ναμερτῆ Porson. Sed Attici scribebant νημερτὴς, ut νήποινος, νήνεμος et siqua similia. νημέρτεια reponendum in Sophocl. Trach. 173.

252. Omnes fere exhibent δράμημα, quæ forma analogiæ repugnat. δρόμημα Colb. 1. Mosq. Lambeth. Recte; a δρομέω, quod a δρόμος. Eurip. Phœniss. 1394. Ἦξαν δρόμημα δεινὸν ἀλλήλοις ἔπι. Orest. 1001. ἑπταπόρου τε δρόμημα Πελειάδος. Corrige Herodot. VIII. 98. Mox prætulerim Περσικοῦ.

253. κλύειν deest in Rob.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ὦ γῆς ἁπάσης Ἀσίδος πολίσματα,
ὦ Περσὶς αἶα, καὶ πολὺς πλούτου λιμὴν,
ὡς ἐν μιᾷ πληγῇ κατέφθαρται πολὺς
ὄλβος, τὸ Περσῶν δ' ἄνθος οἴχεται πεσόν.
ὤμοι, κακὸν μὲν πρῶτον ἀγγέλλειν κακά·
ὅμως δ' ἀνάγκη πᾶν ἀναπτύξαι πάθος
Πέρσαις, στρατὸς γὰρ πᾶς ὄλωλε βαρβάρων.
ΧΟ. ἄνι', ἄνια κακὰ νεόκοτα, στρ. ά.
καὶ δάϊ', αἴ, αἴ.
διαίνεσθε, Πέρ-
σαι, τόδ' ἄχος κλύοντες.
ΑΓ. ὡς πάντα γ' ἔστ' ἐκεῖνα διαπεπραγμένα·
καὐτός γ' ἀέλπτως νόστιμον βλέπω φάος.

254. Ἀσιάτιδος Ald. Ἀσιάδος ceteri. Legendum puto Ἀσίδος. Vid. infra 275.

255. γαῖα Rob. πολὺς pro πλούτου Schutz.

257. τὸ δὲ Περσῶν ἄνθος Ald. Rob.

258. ἀγγέλειν Ald. Versum citat Scholiasta, qui est Sophoclis Antigonæ 277. Στέργει γὰρ οὐδεὶς ἄγγελον κακῶν ἐπῶν. Hunc in textu exhibet Rob. post. v. 259. N. vero et Guelf. post. v. 258.

259. ἀνάγκα πᾶν ἀναπτύσαι Ald. Rob. Cf. vv. ll. in Choeph. 195. In fine versus πέρσας adjicit Ald. Ceterum cf. v. 299.

260. Πέρσαις Brunck. ex Codice B. probante Schutzio. Ceteri Πέρσαι. Vid. infra 272.

261. ἄνια ἄνια Ald. Rob. Turn. λυπηρὰ λυπηρὰ νεόκοτα Ald. Rob. Barocc. sed νεότοκα Rob.

262. δαΐα Ald. Rob. Turn.

263. διαίνεσθαι Ald. διαίνεσθε δάκουσι Rob. et mox τὸ δ' ἄχος.

265. πάντ' ἔστ' Ald. Rob.

266. καὐτὸς δ' ἀέλπτως omnes præter Porsonum, qui edidit αὐτος δ'. καὐτὸς ἀέλπτως Colb. 1. Quod reposui, exhibet M. 2 καὐτός γε valet *quin et ipse.* Infra 1036. Καὶ σθένος γ' ἐκολούσθη.

ΧΟ. ἦ μακροβίοτος ὅδε γε τις — ἀντ. ά.
αἰὼν ἐφάνθη
γεραιοῖς, ἀκού-
ειν τόδε πῆμ' ἄελπτον.
ΑΓ. καὶ μὴν παρών γε, κοὐ λόγους ἄλλων κλύων,
Πέρσαις φράσαιμ' ἂν οἷ' ἐπορσύνθη κακά.
ΧΟ. ὀτοτοτοῖ, μάταν τὰ πολλὰ — στρ. β'.
βέλεα παμμιγῆ

Eurip. Hecub. 1257. Καὶ σήν γ' ἀνάγκη παῖδα Κασάνδραν θανεῖν. ibid. 1260. Καὐτόν γε τοῦτον. vid. et 962. 979. Orest. 111. 920. 1126. 1616. Phœniss. 610. 1695. Med. 608. Hippol. 656. 732. 907. 1055. Alc. 42. 48. 374. 811. Andr. 438. 1051. Suppl. 123. 746. 766. Iph. Aul. 661. Heracl. 641. Helen. 109. Electr. 1117. (uti legi debet.) Sophocl. Phil. 29. 38. Dein βλέπε Ald.

267. ὧδε Ald. αἰὼν ὅδε γε τις M. 2.

268. ἐφαάνθη Ald. Turn. Barocc. M. 1. quod voluit Arnaldus Anim. p. 204. ἐφάνη M. 2. Viteb. Schol.

269. γηραιοῖς Ald. Rob.

271. τε pro γε M. 2. alii. λόγων Lambeth. Sophocl. Trach. 759. Αὐτὸς δεδορκὼς, κοὐ κατὰ γλῶσσαν κλύων. Eurip. Suppl. 684. Λεύσσων δὲ ταῦτα, κοὐ κλύων. Med. 652. Εἴδομεν· οὐκ ἐξ ἑτέρων μύθων ἔχομεν φράσασθαι. (cui simillimum est quod habet Dio Chrysost. p. 219. ed. Reisk. τόδε μὴν αὐτὸς ἰδὼν, οὐ παρ' ἑτέρων ἀκούσας, διηγήσομαι.) Cf. Troad. 481. Helen. 116. Valckenaer. ad Phœniss. 826. Demosth. Phil. I. 15. ὥστε μὴ ἀκούειν μόνον ὑμᾶς τὰ ὑμέτερα αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ παρόντας ὁρᾶν. Plato Phæd. init. Αὐτὸς, ὦ Φαίδων, παρεγένου Σωκράτει—ἢ ἄλλου του ἤκουσας; Plautus Bacch. 3. *Quin ego, cum peribat, vidi: non ex audito arguo.* Plura ex Latinis congessit N. Heinsius ad Vell. Paterc. II. 122.

272. Sic Robortellus. Ceteri Πέρσαι, ut in v. 260. minus bene. Infra 337. Αἶ, αἶ, κακῶν ὕψιστα δὴ κλύω τάδε, Αἴσχη τε Πέρσαις καὶ λιγέα κωκύματα. 439. Αἶ, αἶ, κακῶν δὴ πέλαγος ἔρρωγεν μέγα Πέρσαις τε καὶ πρόπαντι βαρβάρων γένει. 519. πολλὰ δ' ἐκλείπω λέγων Κακῶν, ἃ Πέρσαις ἐγκατέσκηψεν θεός.

273. ὀτοτοτοὶ τοὶ Ald. ὀτοτοιτοῖ τοὶ Rob. ὀττοττοὶ Turn. Hunc versum et proxime sequentem aliter dispertivit Burneius; post ὀτοτοτοῖ distinguens.

γᾶς ἀπ' Ἀσίδος ἦλθ' ἐπ' αἶαν
δᾳαν, Ἑλλάδα χώραν.
ΑΓ. πλήθουσι νεκρῶν δυσπότμως ἐφθαρμένων
Σαλαμῖνος ἀκταὶ, πᾶς τε πρόσχωρος τόπος.
ΧΟ. ὀτοτοτοῖ, φίλων ἁλίδονα ἀντ. β'.
σώματα πολυβαφῆ
κατθανόντα λέγεις φέρεσθαι
πλαγκτοῖς ἐν διπλάκεσσιν.
ΑΓ. οὐδὲν γὰρ ἤρκει τόξα, πᾶς δ' ἀπώλλυτο

275. γῆς Ald. Ἀσιάδος Rob. M. 1. Colb. 1. Viteb. "Ἀσίδος prima longa. Suppl. 544. Ἰάπτει δ' Ἀσίδος δι' αἴας. Ovid. Metam. V. 648. *Jam super Europen sublimis et Asida terras.*" BURNEIUS. Apollon. Rhod. I. 444. Τηλόθι που πέπρωται ἐπ' Ἀσίδος ἠπείροιο. II. 779. Οἶδ' ἐσιδὼν, ὅτε δεῦρο δι' Ἀσίδος ἠπείροιο. Quin et apud Dionysium Perieg. voces Ἀσίδος αἴης hexametrum sæpius claudunt. Nicander Alex. 1. Εἰ καὶ μὴ σύγκληρα κατ' Ἀσίδα τείχεα δῆμοι. Ovid. Metam. IX. 447. *et in Aside terra Mœnia constituis.* Homer. Iliad. B. 461. Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι. ubi absurda quædam excogitarunt grammatici de *Asio* prato, sic dicto ab ἄσει. Vid. Lambini ad Muretum Epistolam in Epist. Claror. Viror. T. II. p. 408. Recte igitur, ut opinor, Hermannus in Eurip. Electr. 315. reposuit, πρὸς δ' ἕδραισιν Ἀσίδες Δμωαὶ στατίζουσ', pro vulgatis, πρὸς δ' ἕδραις Ἀσιήτιδες.

276. Ἑλλάδε Ald. δαΐαν Lambeth. δίαν ceteri, quum scripti tum impressi.

278. πρόχωρος Ald. Barocc. Mosq.

279. ὀττοτοτοὶ Ald. ὀττοτοιτοὶ Rob. ὀττοττοὶ Turn.

282. πλακτοῖς Lambeth. διπλάκεσιν Ald. Rob. Burneius comparat βαρίδεσσι v. 559. μερόπεσσι Suppl. 91. τείχεσσι Choeph. 363. χείρεσσι Sophocl. Antig. 975. 1297. Quum vero vix alibi reperiatur substantivum δίπλαξ, suspicabar legendum, ἐν πλαγκτοῖσι πλάκεσσιν. Vocabulum πλὰξ bis in hac fabula occurrit, infra 724. 944. Hodie malim cum Pauwio πλαγκτοῖς σὺν διπλάκεσσιν.

283. ἀπώλυτο Ald. Malim ἀπώλετο. Dein λεὼς pro στρατὸς MSS. quidam.

στρατὸς, δαμασθεὶς ναΐαισιν ἐμβολαῖς.
ΧΟ. ἴυζ' ἄποτμον στρ. γ'.
βοὰν δυσαιανῆ Πέρσαις
δᾴοις, ὡς πάντα παγκάκως
ἔθεσαν, αἴ, αἴ, στρατοῦ φθαρέντος.
ΑΓ. ὦ πλεῖστον ἔχθος ὄνομα Σαλαμῖνος κλύειν.
φεῦ, τῶν Ἀθηνῶν ὡς στένω μεμνημένος.
ΧΟ. στυγναί γ' Ἀθᾶναι ἀντ. γ'.
δᾴοις· μεμνῆσθαί τοι πάρα
ὡς πολλὰς Περσίδων μάταν
ἔκτισαν εὔνιδας ἠδ' ἀνάνδρους.
ΑΤ. σιγῶ πάλαι δύστηνος, ἐκπεπληγμένη
κακοῖς· ὑπερβάλλει γὰρ ἥδε συμφορά,
τὸ μήτε λέξαι, μήτ' ἐρωτῆσαι πάθη.
ὅμως δ' ἀνάγκη πημονὰς βροτοὺς φέρειν,

284. ναΐοισιν edd. vett. et Porsonus. ναΐησιν A. G. Brunck. ναΐαισιν M. 1. Parum interest.

285. ἴυζε Ald. Turn. Versus ita post Hermannum distribuit Burneius.

287. δαΐοις edd. Vid. 292.

288. παγκάκως πάντα Turn.

289. ἔθεαν Ald.

290. Synesius Epist. 129. p. 265. ex Eunidis Cratini, στένομεν μεμνημένοι Ἥβης ἐκείνης, νοῦ τ' ἐκείνου, καὶ φρενῶν.

291. στυγναὶ δ' edd. vett. στυγναί θ' Barocc. γ' pro δ' Brunck. Particula γε, sic posita, valet *imo*. Ἀθῆναι Turn.

292. Ita Hermannus et Burneius. Vulgo δαΐοις. Mox πάρεσθ' Burneius. Notent tirones primam in μέμνησθαι corripi; de qua re vid. Porson. Append. ad Toup. p. 442. Gaisford. ad Hephæst. p. 218. quorum exempla in suos usus convertit Erfurdt. ad Sophocl. Ajac. 1066. Mox τι habent MSS. nonnulli.

294. ἢ δ' Ald. Rob.

298. βροτοῖς Ald. Turn. Med. Colb. 2. Lambeth. v. l. in M. 2.

θεῶν διδόντων· πᾶν δ' ἀναπτύξας πάθος
λέξον καταστὰς, κεἰ στένεις κακοῖς, ὅμως·
τίς οὐ τέθνηκε; τίνα δὲ καὶ πενθήσομεν
τῶν ἀρχελάων, ὅστ', ἐπὶ σκηπτουχίᾳ
ταχθεὶς, ἄνανδρον τάξιν ἠρήμου θανών;
ΑΓ. Ξέρξης μὲν αὐτὸς ζῇ τε καὶ φάος βλέπει.
ΑΤ. ἐμοῖς μὲν εἶπας δώμασιν φάος μέγα,
καὶ λευκὸν ἦμαρ νυκτὸς ἐκ μελαγχίμου.
ΑΓ. 'Αρτεμβάρης δὲ, μυρίας ἵππου βραβεύς,

quod confirmare videatur Sophocl. Philoct. 1309. ἀνθρώποισι τὰς μὲν ἐκ θεῶν Τύχας δοθείσας ἔστ' ἀναγκαῖον φέρειν. Sed ibi dativus a δοθείσας pendet. Cf. Ruhnken. ad Homer. Hymn. Cer. 147.

300. κεἰ στένοις Ald. Colb. 1. εἰστένοις Rob. Mox interpunxi ante ὅμως, quod, sic positum, reddendum est per *nihilominus tamen*. Theb. 709. Πιθοῦ γυναιξὶ, καίπερ οὐ στέργων, ὅμως. Choeph. 113. Μέμνησ' 'Ορέστου, κεἰ θυραῖός ἐσθ', ὅμως. Eurip. Alc. 935. Φίλοι, γυναικὸς δαίμον' εὐτυχέστερον Τοὐμοῦ νομίζω, καίπερ οὐ δοκοῦνθ', ὅμως. Helen. 1026. Εὐεργετῶ γὰρ κεῖνον, οὐ δοκῶν, ὅμως. Paullo aliter ibid. 1414. Ἄγαν γὰρ αὐτὸν οὐ παρόνθ' ὅμως στένεις.

302. Sic Robortellus, et, ut videtur, Scholiasta; probante Pauwio. Ceteri ἀρχελείων, quod nihil aliud significare posset quam *prædæ rectorum*. Formæ, Atticis usurpatæ, erant ἀρχέλας, ἀρχέλαος, ἀρχέλεως. Aristoph. Equit. 163. Τούτων ἁπάντων αὐτὸς ἀρχέλας ἔσει. Sic Μενέλας, Μενέλαος, et Μενέλεως, quarum prima occurrit Rhes. 41. Eurip. Troad. 212. Sic 'Αναξίλας, Χαρίλας, 'Αγεσίλας.

Ibid. ὅς τ' divisim omnes. ὥστ' v. l. in Scholiis. Homerica forma ὅστε haud raro utitur Noster. Supra 16. Οἵτε τὸ Σούσων κ. τ. λ. 42. οἵτ' ἐπίπαν ἠπειρογενὲς Κατέχουσιν ἔνθος. Theb. 129. Καὶ Κύπρις, ἅτε γένους προμάτωρ. 750. ὅστε μὴ πρὸς ἁγνὰν κ. τ. λ. Agam 358. Ἧτ' ἐπὶ Τροίας πύργοις ἔβαλες. Eumen. 1022.

303. ἄναρχον Rob.

304. βλέπει φάος Schol. Aristoph. Ran. 1054. ἂν proximo versui præfigit Rob. pro ἀτ.

306. μελαγχείμου Ald. Rob. Vid. infra 573.

307. De quantitate nominis 'Αρτεμβάρης vid. supra ad v. 29.

στυφλοὺς παρ' ἀκτὰς θείνεται Σιληνίων.
χὡ χιλίαρχος Δαδάκης, πληγῇ δορός,
πήδημα κοῦφον ἐκ νεὼς ἀφήλατο·
Τενάγων τ', ἀριστεὺς Βακτρίων ἰθαγενής,
θαλασσόπληκτον νῆσον Αἴαντος πολεῖ.
Λίλαιος, Ἀρσάμης τε, κἀργήστης τρίτος,
οἵδ' ἀμφὶ νῆσον τὴν πελειοθρέμμονα
νικώμενοι 'κύρισσον ἰσχυρὰν χθόνα·
πηγαῖς τε Νείλου γειτονῶν Αἰγυπτίου
Ἀρκτεὺς, Ἀδεύης, καὶ Φερεσσεύης τρίτος,
Φαρνοῦχος, οἵδε ναὸς ἔπεσον ἐκ μιᾶς.

309. Δαρδάκης Lambeth. πληγεὶς Colb. 1. Viteb.

310. ἀφήλλατο Ald. M. 2. forte pro ἀφήλλετο.

311. ταναγων Ald. Barocc. τενέγων Rob.

Ibid. ἄριστος libri omnes tum scripti tum impressi; hoc autem quin recte in ἀριστεὺς reformatum sit, nemo, ut opinor, dubitabit. Vide Porsoni notam ad Eurip. Med. 5. Helladius ap. Photium p. 1590. τὸ ἄριστος κυρίως μὲν ἐπὶ τῶν κατὰ πόλεμον εὐδοκιμούντων ἂν ῥηθείη· διότι καὶ ἀριστέας τούτους καλοῦμεν. Porro ἄριστος Βακτρίων ἰθαγενὴς vix Græcum sonare arbitror. In fine versus ἰθαιγενὴς Rob. Med.

312. θαλασσόπλακτον Barocc. M. 1. Lambeth. θαλασσόπλαγκτον H. θαλασσόπλαγκτον ὃς νῆσος C. Ex his varietatibus forsitan colligendum sit olim lectum fuisse θαλασσόπλαγκτος. Eurip. Hecub. 774. de Polydori cadavere, ἐκβάλλει ξένος Θαλασσόπλαγκτον. Vid. supra 282. Prometh. 476.

313. κ' Ἀργήστης edd. præter Porsonianam. κ' Ἀργύστης G.

314. πελειοθρέμονα Ald.

315. κύρισσον Ald. Rob. Turn.

316. γειτόνων Ald. Rob.

317. φερεσέβης Ald. φρεδεύης Rob. Φερεσσέβης Turn. Steph. quod nescio an verum sit. Φερεσσεύης A. B. M. 1. 2. Colb. 1. 2. Lambeth. Brunck. Porson. Schutz. φαρασσεύης K. φερεσσακὴς Bothe.

318. καὶ Φαρνοῦχος Ald. Barocc. καὶ φανοῦρχος Rob. Vid. infra 958.

Ibid. οἵτε Rob. Med. Colb. 1. οἵ γ' H. Dein νεὼς Ald. Rob. Turn. ἐκ μιᾶς πέσον edd. ante Porsonum, qui dedit ἔπεσον ἐκ

Χρυσεὺς Μάταλλος μυριόνταρχος θανών,
ἵππου μελαίνης ἡγεμὼν τρισμυρίας,
πυρσὴν ζαπληθῆ δάσκιον γενειάδα
ἔτεγγ', ἀμείβων χρῶτα πορφυρᾷ βαφῇ·
καὶ Μᾶγος Ἄραβος, Ἀρτάμης τε Βάκτριος,
σκληρᾶς μέτοικος γῆς, ἐκεῖ κατέφθιτο.
Ἄμηστρις, Ἀμφιστρεύς τε, πολύπονον δόρυ
νωμῶν, ὅ τ' ἐσθλὸς Ἀριόμαρδος * * *

μιᾶς. Mihi quidem magis placeret οἶδ' ἐξέπεσον ἐκ μιᾶς νεώς. Sed suspicio haud levis mente insidet, totum versum insititium esse, et plene post τρίτος locum interpungi debere.

319. In edd. recentioribus minima distinctionis nota post Χρυσεὺς interseritur. Sed hoc esse nomen gentile vere monuit Pauwius. Μάτταλος Ald. Μέταλλος Rob. C.

321. πυρὰν Ald. Rob. πυῤῥὰν Turn. πυρσὴν Porson. Ceteri cum Turnebo. Sed hoc veteris Atticismi fuit, ut ἀρσὴν et similia. Photius, Πυρσοκόρσου λέοντος. Αἰσχύλος Κήρυξι Σατύροις. Cf. Hesychium. ζαπληθεῖ Ald. Rob.

322. Sic Porsonus. Ceteri πορφυρέᾳ. Parum interest, modo πορφυρέᾳ cum synecphonesi in ultimis pronuntietur. Vide supra ad v. 83. Post hunc versum forsan plena distinctio tollenda sit, et in v. 324. post γῆς interponenda; deinceps autem legendum, ἐκεῖ κατέφθιτο Ἄμηστρις, Ἀμφιστρεύς τε, κ. τ. λ.

323. Μέγος Ald. et Ἄῤῥαβος cum Barocc. Rob. Ἄραθος Brunck. Schutz. Dein Ἀρσάβης Rob. nempe pro Ἀρσάμης, quod habet M. 1. Ἀρτάβης K. L.

Ibid. Bene Scholiasta observavit, Μᾶγος ἐθνικὸν, Ἄραβος κύριον. Pro Βάκτριος autem vide an legendum sit Κάσπιος vel Βούδιος. Bactrianorum dux dudum memoratus erat in v. 311. Vid. Glossarium.

324. ἔποικος MSS. quidam ex glossemate.

325. Ἄμιστρις edd. ante Brunck. et sic A. B. Barocc. M. 1. Ἄμηστρις idem est qui in v. 21. dicitur Ἀμίστρης, ut in hoc loco L.

326. In omnibus libris ita legitur, Νωμῶν, ὅ τ' ἐσθλὸς Ἀριόμαρδος Σάρδεσι Πένθος παρασχών. Verba subjiciam Porsoni ex Suppl. Præf. ad Hecub. p. 38. "Ariomardus supra 38 Thebarum præfectus erat. Cur igitur Sardibus luctuosa esset ejus mors? Hoc, ut opinor, sentiens Scholiastes, addit, πατρὶς γὰρ αἱ

* * * * * * * Σάρδεσι
πένθος παρασχὼν, Σησάμης θ' ὁ Μύσιος·
Θάρυβίς τε, πεντήκοντα πεντάκις νεῶν
ταγὸς, γένος Λυρναῖος, εὐειδὴς ἀνὴρ,
κεῖται θανὼν δείλαιος οὐ μάλ' εὐτυχῶς.
Συέννεσίς τε, πρῶτος εἰς εὐψυχίαν,
Κιλίκων ἔπαρχος, εἷς ἀνὴρ πλεῖστον πόνον
ἐχθροῖς παρασχὼν, εὐκλεῶς ἀπώλετο.
τοιῶνδε γ' ἀρχῶν νῦν ὑπεμνήσθην πέρι·

Σάρδεις αὐτῷ. Sed potius existimo versum unum vel plures excidisse, ubi Sardium præfectus, fortasse Mitragathes vel Arceus, nominaretur. Expleat hiatum, si potest, sagax lector; sed id simul curet, ut verbum 'Αριόμαρδος vocalis sequatur." Hactenus vir egregius, qui lacunam ipse ex conjectura hunc in modum expleverat; Νωμῶν, ὅ τ' ἐσθλὸς 'Αριόμαρδος, ἀρδέων Βολαῖσι πιστὸς, Μιτραγάθης τε, Σάρδεσιν Πένθος παρασώχν. Quæ certe Æschylum sapiunt, qui voce ἄρδις usus est in Prometh. 904. (ubi vid. Glossar.) et dixerat supra 55. τοξουλκῷ λήματι πιστούς. Apud Herodotum vero Ariomardus Moschos et Tibarenos ducit. ὁ ἄρδεσι Guelf.

328. Σεισάρκης Ald. Rob. Turn. Steph. Σισάρκης L. Σεισάρμης Barocc. Σισάρμης G. M. 2. Σεισάμης Med. Canter. Stanl. Porson. Σησάμης Colb. 1. Viteb. Brunck. Σισάμης Colb. 2.

Ibid. Vulgo deest copula, quam inseruit Brunckius ex A. B. Sic Colb. 2.

330. Θάρμις Rob. Θάμυρις Schol. quod fortasse verum.

331. νεῖται Rob. et mox εὐτυχῶν.

332. Σύνεσις Ald. Rob. Barocc. C. M. 1. Mosq. Σύννεσις Med. G. H. K. Colb. 2. Syennesis nomen erat Ciliciæ regibus commune. Vid. Herodot. I. 74. V. 118. Xenoph. Anab. I. ii. 21. Mox πρῶτος αὐτὸς C. M. 1. 2. Ven. 2. Guelf.

333. ἀκιλίκων Ald. ἄπαρχος M. 1. edd. vett. et Porsonus. ἔπαρχος Brunck. qui tamen voluit, ut opinor, ὕπαρχος, quod contra Marklandum tuetur ex Sophocl. Ajac. 1105. Eurip. Helen. 1452. ἔπαρχος G. Colb. 1. v. l. in B. ἄρχος. L. Pauwius legit Κιλίκων ἄπ' ἀρχός.

335. Τοιῶνδ' ἀρχόντων νῦν Ald.

πολλῶν παρόντων δ' ὀλίγ' ἀπαγγέλλω κακά.
ΑΤ. αἶ, αἶ, κακῶν ὕψιστα δὴ κλύω τάδε,
αἴσχη τε Πέρσαις καὶ λιγέα κωκύματα.
ἀτὰρ φράσον μοι τοῦτ', ἀναστρέψας πάλιν,
πόσον τι πλῆθος ἦν νεῶν Ἑλληνίδων,
ὥστ' ἀξιῶσαι Περσικῷ στρατεύματι
μάχην ξυνάψαι ναΐαισιν ἐμβολαῖς;
ΑΓ. πλήθους μὲν ἂν σάφ' ἴσθ' ἕκατι βαρβάρους
ναυσὶν κρατῆσαι· καὶ γὰρ Ἕλλησιν μὲν ἦν
ὁ πᾶς ἀριθμὸς εἰς τριακάδας δέκα
νεῶν, δεκὰς δ' ἦν τῶνδε χωρὶς ἔκκριτος·

Barocc. F. K. L. M. 1. 2. Colb. 1. Mosq. τοιῶνδέ γ' ἀρχόντων νῦν Rob. Steph. Med. τοιῶνδ' ἄρ' ὄντων νῦν Turn. τοιῶνδ' ἄρ' ἀρχόντων νῦν Lambeth. Τοιῶνδέ γ' ἀρχόντων, omisso νῦν, Brunck. Porson. Schutz. Quod dedi, Canteri correctio est. Vox ἀρχὸς occurrit Agamem. 123. (modo sanus sit iste locus) et sæpius apud Homerum. Equidem conjeceram Τοιῶνδ' ἐπάρχων. In Theb. 268. pro Ἐγὼ δέ γ' ἄνδρας, olim legebatur Ἐγὼ δ' ἐπ' ἄνδρας. Hodie vero vocem ἀρχόντων ex margine irrepsisse puto, versum vero hunc fere in modum olim scriptum fuisse; Τοιῶνδε μέντοι νῦν ὑπεμνήσθην περί.

336. ἀπαγγελῶ Ald. Rob.

338. λυγέα Ald.

339. ταῦτ' Ald. Rob. Turn. τοῦτ' Steph.

340. πόσον δὴ Ald. Rob. Barocc. M. 2. πόσον δὲ A. B. C. Guelph. Brunck. Schutz. πόσον τι Turn. Porson. Et hoc verum puto. Sophocl. Antig. 42. Ποῖόν τι κινδύνευμα; Eurip. Iph. T. 1030. Ποῖόν τι; Heracl. 668. Ποῖόν τι πλῆθος ξυμμάχων πάρεστ' ἔχειν; ibid. 832. Πόσον τιν' αὐχεῖς πάταγον ἀσπίδων βρέμειν, Πόσον τινα στεναγμὸν, οἰμωγήν θ' ὁμοῦ; Aristoph. Ran. 55. Πόθος; πόσος τις; ibid. 59. Ποῖός τις, ὦ 'δελφίδιον;

Ibid. ἢ νεῶν Ald. Dein mallem Ἑλληνικῶν. Cf. 415. 423.

342. ναΐησιν Ald. Rob. ναΐοισιν Turn. Steph. Barocc. M. 1. Viteb. Lambeth. Porson. συμβολαῖς Colb. 1. 2. Mosq. Viteb.

343. βαρβάρων Ald. Rob. Med. Barocc. H. K. Colb. 1. Mosq. Viteb. fortasse pro βάρβαρον, nisi olim lectum fuerit Νῆας κρατῆσαι.

Ξέρξῃ δὲ, καὶ γὰρ οἶδα, χιλιὰς μὲν ἦν,
ὧν ἦγε, πλῆθος· αἱ δ' ὑπέρκοποι τάχει
ἑκατὸν δὶς ἦσαν, ἑπτά θ'· ὧδ' ἔχει λόγος.
μή σοι δοκοῦμεν τῇδε λειφθῆναι μάχῃ;
ἀλλ' ὧδε δαίμων τις κατέφθειρε στρατὸν,
τάλαντα βρίσας οὐκ ἰσοῤῥόπῳ τύχῃ.

ΑΤ. θεοὶ πόλιν σώζουσι Παλλάδος θεᾶς.
ἔτ' ἆρ' Ἀθηνῶν ἔστ' ἀπόρθητος πόλις;

ΑΓ. ἀνδρῶν γὰρ ὄντων, ἕρκος ἐστὶν ἀσφαλές.

ΑΤ. ἀρχὴ δὲ ναυσὶ ξυμβολῆς τίς ἦν φράσον·
τίνες κατῆρξαν, πότερον Ἕλληνες, μάχης,
ἢ παῖς ἐμὸς, πλήθει καταυχήσας νεῶν;

347. Ξέρξης C.

348. αἶδ' Ald. Rob. ὑπέρκομποι omnes. Alteram formam unice veram esse demonstrare volui ad Theb. 387. Ceterum vv. 347, 8, 9. laudat Plutarchus in Themistocl. p. 216. ubi pro ὧν ἦγε πλῆθος legitur, νεῶν τὸ πλῆθος.

349. ἑπτὰ δ' Ald. Colb. 1. ᾧδ' Turn. ut semper.

350. μέσοι Ald. δοκῶμεν Brunck. Schutz. sine interrogatione, quam non agnoscunt editiones, sed quæ in hujusmodi formulis semper adhiberi debet. Plato Rep. IV. p. 486. μή που δοκοῦμέν σοι οὐκ ἀναγκαῖα ἕκαστα διεληλυθέναι; sic enim legendum. Noster Prometh. 995. μήτι σοι δοκῶ ταρβεῖν ὑποπτήσσειν τε τοὺς νέους θεούς; 255. Μή που τι προὔβης τῶνδε καὶ περαιτέρω; Vid. ad Theb. 193. Hermann. ad Viger. p. 777.

Ibid. ληφθῆναι Med. Mosq.

352. ἰσορόπῳ Ald.

353. Hic versus Choro potius convenire videtur.

354. Atossæ tribuitur hic versus in Rob. probante Schutzio, qui interrogationis notam recte adpinxit. In ceteris Nuncio adsignatur. Pro ἔτ' edd. omnes ἔστ' præter Robortellianam, ubi ἔτ', quod exhibent Barocc. G. L. M. 1. Mosq. Viteb. Guelf. et reponendum censet Schutzius.

355. ὄντως Porsonus in Adversariis, quod, mea quidem sententia, vulgato deterius; etsi hæ voces alibi confusæ sunt; Vid. Needham. ad Hierocl. p. 424.

358. κατακαυχήσας Ald. Turn. Barocc.

ΑΓ. ἦρξεν μὲν, ὦ δέσποινα, τοῦ παντὸς κακοῦ
φανεὶς ἀλάστωρ, ἢ κακὸς δαίμων ποθέν.
ἀνὴρ γὰρ Ἕλλην, ἐξ Ἀθηναίων στρατοῦ
ἐλθὼν, ἔλεξε παιδὶ σῷ Ξέρξῃ τάδε,
ὡς, εἰ μελαίνης νυκτὸς ἵξεται κνέφας,
Ἕλληνες οὐ μενοῖεν, ἀλλὰ σέλμασι
νεῶν ἐπενθορόντες, ἄλλος ἄλλοσε
δρασμῷ κρυφαίῳ βίοτον ἐκσωσοίατο.
ὁ δ' εὐθὺς ὡς ἤκουσεν, οὐ ξυνεὶς δόλον
Ἕλληνος ἀνδρὸς, οὐδὲ τὸν θεῶν φθόνον,
πᾶσιν προφωνεῖ τόνδε ναυάρχοις λόγον·
εὖτ' ἂν φλέγων ἀκτῖσιν ἥλιος χθόνα
λήξῃ, κνέφας δὲ τέμενος αἰθέρος λάβῃ,
τάξαι νεῶν μὲν στῖφος ἐν στίχοις τρισὶν,
ἔκπλους φυλάσσειν καὶ πόρους ἁλιῤῥόθους·

359. μὲν deest in Rob.

361. ἀνήρ. Schol. ἦν δ' οὗτος Σίκινος, ὁ τοῦ Θεμιστοκλέους παιδαγωγός. ubi forsan legendum τῶν Θεμιστοκλέους, sc. παιδῶν. Herodot. VIII. 75. τῷ οὔνομα ἦν Σίκιννος, οἰκέτης δὲ καὶ παιδαγώγος ἦν τῶν Θεμιστοκλέους παιδῶν. Plutarch. de eodem, εὔνους δὲ τῷ Θεμιστοκλεῖ, καὶ τῶν τέκνων αὐτοῦ παιδαγωγός.

365. επενθορῶντες Ald. ἐπανθορόντες Rob. Med. C. L. Colb. 1. Mosq. Viteb. ἐπανθορῶντες Lambeth.

366. ἐκσωσαίατο omnes, quod in ἐκσωσοίατο mutandum esse, et supra μένοιεν in μενοῖεν, verissime monuit amicus doctissimus J. H. Monk. Cf. 375. Sophocl. Œd. T. 792. Eurip. Hippol. 1170. (ed. Monk.) Iph. T. 975. Xenoph. Anab. II. i. 23.

367. ὅδ' Ald. Rob. ut semper fere.

368. θεοῦ G.

369. προσφωνεῖ Ald. Rob. Barocc. ναυάρχεις Ald. Vid. ad Theb. 828.

370. φλόγα Rob. K. L. v. l. in C.

372. στοίχοις Med. Colb. 1. 2. M. 2. Vid. 436. νεῶν μὲν στῖφος Brunck. νεῶν στίφος μὲν edd. vett. et Porsonus.

373. ἁλιρόθους Ald. Rob.

ἄλλας δὲ κύκλῳ νῆσον Αἴαντος πέριξ,
ὡς, εἰ μόρον φευξοίαθ' Ἕλληνες κακὸν,
ναυσὶν κρυφαίως δρασμὸν εὑρόντες τινὰ,
πᾶσι στερεῖσθαι κρατὸς ἦν προκείμενον.
τοιαῦτ' ἔλεξε κάρθ' ὑπ' ἐκθύμου φρενός·
οὐ γὰρ τὸ μέλλον ἐκ θεῶν ἠπίστατο.
οἱ δ' οὐκ ἀκόσμως, ἀλλὰ πειθάρχῳ φρενὶ
δεῖπνόν τ' ἐπορσύνοντο, ναυβάτης τ' ἀνὴρ
ἐτροποῦτο κώπην σκαλμὸν ἄμφ' εὐήρετμον.
ἐπεὶ δὲ φέγγος ἡλίου κατέφθιτο,
καὶ νὺξ ἐπῄει, πᾶς ἀνὴρ κώπης ἄναξ
εἰς ναῦν ἐχώρει, πᾶς θ' ὅπλων ἐπιστάτης.
τάξις δὲ τάξιν παρεκάλει νεὼς μακρᾶς,
πλέουσι δ', ὡς ἕκαστος ἦν τεταγμένος·
καὶ πάννυχοι δὴ διάπλοον καθίστασαν

374. νήσων Ald. νοῦσον Rob.

375. ὠ pro ὡς Rob. et mox φεύξοιενθ'.

377. Scholiasta, homo, ut videtur, rei metricæ peritissimus, sua nos beavit conjectura, κράτος, pen-acute, κατ' ἀντίπτωσιν pro κράτους.

378. τοσαῦτ' edd. vett. τοιαῦτ' Brunck. Mox ὑπερθύμου Rob. Barocc. C. G. L. Mosq. Guelf. ὑπὲρ θύμου Colb. 2. ὑπ' εὐθύμου Steph.

381. τ' deest in edd. vett. et MSS. a Brunckio suppletum. Equidem suspicor antiquam lectionem excidisse, cujus glossema fuerit δεῖπνον: forsan θοίνας. Scholiastæ glossa est εὐωχίαν, quam vocem ad δεῖπνον explicandum vix, ut opinor, posuisset.

Ibid. ναύτης Ald. ναυάτης Turn. Steph. Male: vide Hemsterhus. ad Polluc. p. 781. et in Addend. Valckenaer. in Ammon. p. 17. ναυβάτης Euripidi Helen. 1615. et Lycophroni reddidit Brunckius.

382. τροποῦτο Ald. Rob. Turn.

385. ναῦς Mosq. Guelf. Dein πᾶς δ' Med. Colb. 2. Schutz.

386. τάξυν Ald.

388. καὶ abest a Rob. πάνυχοι Ald. διάπλουν Rob.

νεῶν ἄνακτες πάντα ναυτικὸν λεών.
καὶ νὺξ ἐχώρει, κοὐ μάλ' Ἑλλήνων στρατὸς
κρυφαῖον ἔκπλουν οὐδαμῇ καθίστατο.
ἐπεί γε μέντοι λευκόπωλος ἡμέρα
πᾶσαν κατέσχε γαῖαν, εὐφεγγὴς ἰδεῖν,
πρῶτον μὲν Ἠχοῖ κέλαδος Ἑλλήνων πάρα
μολπηδὸν εὐφήμησεν, ὄρθιον δ' ἅμα
ἀντηλάλαξε νησιώτιδος πέτρας
Ἠχώ· φόβος δὲ πᾶσι βαρβάροις παρῆν
γνώμης ἀποσφαλεῖσιν· οὐ γὰρ ὡς φυγῇ
παιᾶν' ἐφύμνουν σεμνὸν Ἕλληνες τότε,
ἀλλ' εἰς μάχην ὁρμῶντες εὐψύχῳ θράσει.
σάλπιγξ δ' ἀΰτῇ πάντ' ἐκεῖν' ἐπέφλεγεν·
εὐθὺς δὲ κώπης ῥοθιάδος ξυνεμβολῇ
ἔπαισαν ἅλμην βρύχιον ἐκ κελεύσματος.

389. νηῶν Turn. ναῶν Ald. Rob. νεῶν Brunck. quam formam, ubicunque per metrum licuit, reponendam judicavi, utpote magis Atticam. Necessario sic scribitur in vv. 329. 340. 358. 419. 425. 456. ναῶν vero metrum postulat v. 463.

391. οὐδαμοῦ L.

393. γῆν Ald.

394. ἠχῆ Ald. ἠχεῖ Rob. ἠχῇ Turn. Ἠχοῖ est ex Piersoni conjectura ad Mœrin p. 176. quam calculis suis comprobarunt Brunck. et Porson. ἠχοῖ v. l. in B.

395. ηὐφήμησε Brunck. Schutz. Vide quæ dixi ad Prometh. 463. Præfat. ad Theb. p. 12. ὄρθιόν θ' M. 2.

398. οὐδὲ γὰρ ὡς ἐν φυγῇ Ald. Barocc. οὐ γὰρ ὡς φυγεῖν Rob. Mallem οὐ γὰρ ἐν φυγῇ—Ἀλλ' εἰς μάχην ὁρμῶντες.

399. ἐφήμουν Colb. 1. 2.

400. ὁρῶντας Rob. ὁρῶντες Guelf.

402. Sic Robortellus, Med. A. B. H. K. L. Colb. 2. Mosq. Viteb. Brunck. Schutz. ἐπεὶ δὲ κώπης Ald. Turn. ἔπειτα Porson. Vid. 414.

403. κελεύματος Med. Mosq.

θοῶς δὲ πάντες ἦσαν ἐμφανεῖς ἰδεῖν.
τὸ δεξιὸν μὲν πρῶτον εὐτάκτως κέρας
ἡγεῖτο κόσμῳ, δεύτερον δ', ὁ πᾶς στόλος
ἐπεξεχώρει, καὶ παρῆν ὁμοῦ κλύειν
πολλὴν βοήν· Ω ΠΑΙΔΕΣ ΕΛΛΗΝΩΝ, ΙΤΕ,
ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΤΕ ΠΑΤΡΙΔ', ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΤΕ ΔΕ
ΠΑΙΔΑΣ, ΓΥΝΑΙΚΑΣ, ΘΕΩΝ ΤΕ ΠΑΤΡΩΙΩΝ ΕΔΗ,
ΘΗΚΑΣ ΤΕ ΠΡΟΓΟΝΩΝ· ΝΥΝ ΥΠΕΡ ΠΑΝΤΩΝ ΑΓΩΝ.
καὶ μὴν παρ' ἡμῶν Περσίδος γλώσσης ῥόθος
ὑπηντίαζε· κοὐκέτ' ἦν μέλλειν ἀκμή·
εὐθὺς δὲ ναῦς ἐν νηῒ χαλκήρη στόλον
ἔπαισεν. ἦρξε δ' ἐμβολῆς Ἑλληνικὴ
ναῦς, κἀποθραύει πάντα Φοινίσσης νεὼς
κόρυμβ'· ἐπ' ἄλλην δ' ἄλλος ἴθυνεν δόρυ.
τὰ πρῶτα μὲν δὴ ῥεῦμα Περσικοῦ στρατοῦ

quæ scriptura delicatioris ævi fuit. Antiqui dicebant γνωστὸς, κλαυστὸς, ἡμίκαυστος, καταχύσματα, κροῦσμα, recentiores sigma omittebant. Vid. Dorvill. ad Charit. p. 403.

404. εἶσαν Ald. Dein ἐκφανεῖς omnes præter Rob. et C. qui ἐμφανεῖς. Hac voce utitur Noster infra 524. Eumen. 419. ἐκφανὴς an alibi reperiatur nescio.

405. εὐτάκταν Ald. εὔτακτον edd. reliquæ. Sed εὐτάκτως Med. K. L. v. l. in M. 2. et sic legisse videtur interpres Græcus, qui explicat, μετ' εὐταξίας. εὐστόχως H.

407. ὑπεξεχώρει Steph. Canter. MSS. ut videtur, haud pauci; sed ἐπεξεχώρει Med. A. B. Colb. 1. 2. Mosq. Viteb. Brunck. Porson. recte; non enim *clam* exibant, sed *adversus* hostes.

414. ἐννυκτὶ Rob. Ceteri ἐν νηΐ. Sed formæ Atticæ erant ναῦς, ναΐ, Ionicæ νηῦς, νηΐ.

417. ηὔθυνεν Med. εὔθυνε B. Vid. infra ad 779. Legendum autem puto ἐπ' ἄλλον.

418. καὶ πρῶτα Rob. Guelf. Mox οὖν pro δὴ Ald. Rob. Barocc. Colb. 1. νῦν Rob. καὶ πρῶτα μὲν νῦν Περσικοῦ ῥεῦμα στρατοῦ M. 2.

ἀντεῖχεν· ὡς δὲ πλῆθος ἐν στενῷ νεῶν
ἤθροιστ', ἀρωγὴ δ' οὔτις ἀλλήλοις παρῆν,
αὐτοί θ' ὑφ' αὑτῶν ἐμβόλοις χαλκοστόμοις
παισθέντ' ἔθραυον πάντα κωπήρη στόλον,
Ἑλληνικαί τε νᾶες οὐκ ἀφραδμόνως
κύκλῳ πέριξ ἔθεινον· ὑπτιοῦτο δὲ
σκάφη νεῶν, θάλασσα δ' οὐκέτ' ἦν ἰδεῖν,
ναυαγίων πλήθουσα καὶ φόνου βροτῶν·
ἀκταὶ δὲ νεκρῶν χοιράδες τ' ἐπλήθυον.
φυγῇ δ' ἀκόσμως πᾶσα ναῦς ἠρέσσετο,
ὅσαιπερ ἦσαν βαρβάρου στρατεύματος.
οἱ δ', ὥστε θύννους ἤ τιν' ἰχθύων βόλον,

420. ἤθροιστ' edd. cum spiritu leni. ἤθροιστ' dedi, secutus auctoritatem Ptolemæi Ascalonitæ apud Eustath. p. 1387, 7. δασύνεται Ἀττικῶς τὸ ἄθρους.

421. αὐτοὶ δ' omnes. Dein ὑπ' αὐτῶν Ald. Turn. Barocc. ἐμβολαῖς edd. et MSS. ἐμβόλοις dubitanter proponit Brunckius, sicut correxerat in curis secundis Stanleius. Hesych. ἀῤῥενικῶς δέ φασι τὸν τῆς νεὼς ἔμβολον, τὸ χάλκωμα τὸ περιτεθέμενον κατὰ τὴν πρῶραν. Thucyd. VII. 36. ἐνόμισαν ἀναῤῥήξειν τὰ πρώραθεν αὐτοῖς στερίφοις καὶ παχέσι πρὸς κοῖλα καὶ ἀσθενῆ παρέχοντες τοῖς ἐμβόλοις. ubi fortasse legendum προέχοντες. Sic in II. 76. ἀπεκαύλιζε τὸ προέχον τῆς ἐμβολῆς. Femininam formam vides. Cf. v. 279. Koen. ad Gregor. e Dial. Ion. § 108.

422. Sic Porsonus: ceteri παίοντ'. Lectorem ablegat vir summus ad Valckenaer. in Herodot. VII. 207. et Nostri Suppl. 500. ubi pro εὖ ῥέοντα edidit εὑρεθέντα. Mox κωτήρη Rob.

423. ἀφρασμόνως Colb. 1. ut in Agam. 298. 1410. ubi reponendum ἀφραδμόνως, quæ fuit vetustior scriptura.

424. ὑπτιοῦτο δὴ Heath. Brunck. Schutz.

425. θάλασσαν δ' Ald. θάλασσαν, sine δ', Turn. Steph.

426. πλήθουσαν Ald. Turn. Steph. βροτῶν φόνου M. 2.

427. ἐπλήθυνον Ald. ἐκπλήθυνον Turn. Steph. Mox ἀκόσμῳ Casaub.

429. βαρβάρων Rob.

430. τοὶ δ' edd. omnes: quod, etsi defendi potest, satius judicavi

ἀγαῖσι κωπῶν, θραύσμασίν τ' ἐρειπίων
ἔπαιον, ἐῤῥάχιζον· οἰμωγὴ δ' ὁμοῦ
κωκύμασιν κατεῖχε πελαγίαν ἅλα,
ἕως κελαινῆς νυκτὸς ὄμμ' ἀφείλετο.
κακῶν δὲ πλῆθος οὐδ' ἂν, εἰ δέκ' ἤματα
στιχηγοροίην, οὐκ ἂν ἐκπλήσαιμί σοί.
εὖ γὰρ τόδ' ἴσθι, μηδάμ' ἡμέρᾳ μιᾷ
πλῆθος τοσουτάριθμον ἀνθρώπων θανεῖν.
ΑΤ. αἴ, αἴ, κακῶν δὴ πέλαγος ἔῤῥωγεν μέγα
Πέρσαις τε καὶ πρόπαντι βαρβάρων γένει.
ΑΓ. εὖ νῦν τόδ' ἴσθι, μηδέπω μεσοῦν κακόν·

in communem formam mutare. Cf. 380. Dein θύνους Rob.

432. οἰμογὴ Ald. οἰμωγῆς Med.

433. πελασγίαν Rob.

434. Hic versus, etsi tacent medici, morbo laborat. Quidnam post ἀφείλετο subaudiendum sit minime video, nec magis video quo pacto Noctis *oculus* ἀφαιρεῖσθαί τι dicatur. Mihi quidem non sine quadam veritatis specie corrigere videor ἀφίκετο. Eurip. Iph. T. 110. Ὅταν δὲ νυκτὸς ὄμμα λυγαίας μόλῃ, ubi non opus est Musgravii correctione, νυκτὸς ἅρμα.

435. εἰς pro εἰ Ald.

436. Ita F. L. Mosq. στοιχηγορείην M. 2. ceteri στοιχηγοροίην. Scholiasta, ni fallor, legerat στιχηγοροίην, explicat enim per στοιχομυθοίην, quod in στιχομυθοίην mutandum, quum altera forma nuspiam exstet, nisi in corrupta Hesychii glossa. In Demosth. Phil. I. 4. Harpocrat. et Etymol. M. p. 699, 33. male legitur περιστοιχίζομαι, uti liquet ex Nostri Agam. 1384. ἄπειρον ἀμφίβληστρον, ὥσπερ ἰχθύων Περιστιχίζω.

437. Sic Brunckius ex A. μηδ' ἂν ἡμέρᾳ μιᾷ edd. vett.

438. τοσοῦτ' ἀριθμὸν Ald. Turn. Barocc. M. 2.

439. ἔῤῥωται Med. Mosq.

440. βαρβάρῳ K. L.

441. Hic versus in libris hunc in modum legitur, Εὖ νῦν τόδ' ἴσθι μηδέπω μεσοῦν κακῶν. Sed quum κακὸν præberent Colb. 1. 2. Mosq. Viteb. Guelf. id non dubitavi cum Botheo recipere, punctulo post ἴσθι inserto. Supra 178. Εὖ τόδ' ἴσθι, γῆς ἄνασσα, κ. τ. λ. 437. εὖ γὰρ τόδ' ἴσθι, κ. τ. λ. Correctio-

τοιάδ' ἐπ' αὐτοὺς ἦλθε συμφορα πάθους,
ὡς τοῖσδε καὶ δὶς ἀντισηκῶσαι ῥοπῇ.
ΑΤ. καὶ τίς γένοιτ' ἂν τῆσδ' ἔτ' ἐχθίων τύχη;
λέξον τίν' αὖ φὴς τήνδε συμφορὰν στρατῷ
ἐλθεῖν, κακῶν ῥέπουσαν εἰς τὰ μάσσονα.
ΑΓ. Περσῶν ὅσοιπερ ἦσαν ἀκμαῖοι φύσιν,
ψυχήν τ' ἄριστοι κεὐγένειαν ἐκπρεπεῖς,
αὐτῷ τ' ἄνακτι πίστιν ἐν πρώτοις ἀεὶ,
τεθνᾶσιν αἰσχρῶς δυσκλεεστάτῳ μόρῳ.
ΑΤ. οἲ ἐγὼ τάλαινα συμφορᾶς κακῆς, φίλοι·
ποίῳ μόρῳ δὲ τούσδε φὴς ὀλωλέναι;
ΑΓ. νῆσός τις ἐστὶ πρόσθε Σαλαμῖνος τόπων,
βαιὰ, δύσορμος ναυσὶν, ἣν ὁ φιλόχορος
Πὰν ἐμβατεύει, ποντίας ἀκτῆς ἔπι.
ἐνταῦθα πέμπει τούσδ', ὅπως, ὅτ' ἐκ νεῶν

nem verissimam esse evincit similis locus Eurip. Med. 59. Ζηλῶ σ'· ἐν ἀρχῇ πῆμα, κοὐδέπω μεσοῖ.

442. Sic Ald. Rob. Med. Barocc. K. L. M. 2. Colb. 1. 2. Viteb. αὐτῆς Mosq. αὐτοὺς ceteri.

444. τῆς δὲ τ' Ald. Rob.

445. τί δ' αὖ Guelf. φῇς edd. pleræque hic et in 452. φὴς, sine iota, Rob. et τὴν δέ.

447. ὅσοι παρῆσαν G. φύσει K. L. Colb. 2. Ven. 2. v. l. in M. 2.

448. καὶ εὐγένειαν Ald. Rob. Dein εὐπρεπεῖς Rob. A. B. L. Colb. 1. Mosq. Guelf. quod pene adsumseram; vide supra ad v. 189.

449. πρώτοισ' Ald.

450. Ita Rob. Med. A. B. H. K. M. 2. Colb. 1. 2. Lambeth. Mosq. Guelf. Viteb. Ceteri τεθνᾶσιν οἰκτρως. Dein δυστυχεστάτῳ A. L. Colb. 2. Guelf. πότμῳ pro μόρῳ Colb. 1. Mosq.

451. οἲ 'γὼ Porsonus.

452. ποίῳ δὲ μόρῳ Rob. δὲ abest ab Ald. Barocc.

453. πρόσθεν Ald.

455. πανεμβατεύει Ald. ποντίας ἅλμης conjecit Pauwius.

456. ὅτ' ἂν νεῶν Rob. ὅταν νεῶν ceteri. ὅτ' ἐκ νεῶν reponendum

φθαρέντες ἐχθροὶ νῆσον ἐκσωζοίατο,
κτεῖνοιεν εὐχείρωτον Ἑλλήνων στρατὸν,
φίλους δ' ὑπεκσώζοιεν ἐναλίων πόρων·
κακῶς τὸ μέλλον ἱστορῶν· ὡς γὰρ θεὸς
νεῶν ἔδωκε κῦδος Ἕλλησιν μάχης,
αὐθημερὸν φράξαντες εὐχάλκοις δέμας
ὅπλοισι, ναῶν ἐξέθρωσκον· ἀμφὶ δὲ
ἐκυκλοῦντο πᾶσαν νῆσον, ὥστ' ἀμηχανεῖν
ὅποι τράποιντο· πολλὰ μὲν γὰρ ἐκ χερῶν
πέτροισιν ἠράσσοντο, τοξικῆς δ' ἀπὸ
θώμιγγος ἰοὶ προσπίτνοντες ὤλλυσαν.
τέλος δ', ἐφορμηθέντες ἐξ ἑνὸς ῥόθου
παίουσι, κρεοκοποῦσι δυστήνων μέλη,

esse monuit Elmsleius in Censura Edinensi T. XVII. p. 236.

458. Ita Porsonus, κτείνεια Ald. κτείνειεν Rob. Barocc. C. Colb. 2. Guelf. κτείνοιεν ceteri. Mox omnes ὑπεκσώζοιεν, quod si retineas, retinendum etiam erit κτείνοιεν. Sed nescio an rectius legeretur ὅπως —κτάνοιεν—φίλους δ' ὑπεκσώσειαν. Vid. Theb. 20. et loca ibi citata.

Ibid. εἰν ἁλίων Ald. εἰναλίων Rob. Turn. ἁλίων M. 2. πόρον Rob.

461. ναῶν edd. Vid. supra 389. νεῶν M. 2.

464. κυκλοῦντο Ald. Rob. Turn. 'κυκλοῦντο Heath. Brunck. ἐκυκλοῦντο Guelf. Viteb. Mosq. Porson. Prætulerim equidem, Πᾶσαν ἐκυκλοῦντο νῆσον.

465. γὰρ deest in Rob. χειρῶν Ald. Rob.

466. πέτρῃσιν edd. πέτροισιν Schol. Med. Colb. 1. 2. Mosq. Viteb. Recte; nam πέτρα plerumque de *rupe* dicitur, πέτρος de *lapide*. Dein ἠράσσαντο Ald. Rob. Turn. Med. Barocc. Mox τοξικῆς τ' Med. Colb. 1. 2. Brunck. Schutz.

467. προσπίπτοντες Ald. Turn. Barocc.

469. Sic Scholiasta et Porsonus, quem vide in Præf. ad Eurip. Hecub. p. 8. Reliqui fere omnes κρεωκοποῦσι, sed κρεωκιποῦσι Ald. Rob. Mox δυστόνων Barocc.

ἕως ἁπάντων ἐξαπέφθειραν βίον.
Ξέρξης δ' ἀνῴμωξεν κακῶν ὁρῶν βάθος·
ἕδραν γὰρ εἶχε παντὸς εὐαυγῆ στρατοῦ,
ὑψηλὸν ὄχθον ἄγχι πελαγίας ἁλός·
ῥήξας δὲ πέπλους, κἀνακωκύσας λιγὺ,
πεζῷ παραγγείλας ἄφαρ στρατεύματι,
ἵησ' ἀκόσμως ξὺν φυγῇ. τοιάνδε σοι
πρὸς τῇ πάροιθε συμφορὰν πάρα στένειν.

ΑΤ. ὦ στυγνὲ δαῖμον, ὡς ἄρ' ἔψευσας φρενῶν
Πέρσας· πικρὰν δὲ παῖς ἐμὸς τιμωρίαν
κλεινῶν Ἀθηνῶν εὗρε, κοὐκ ἀπήρκεσαν,
οὓς πρόσθε Μαραθὼν βαρβάρων ἀπώλεσεν,
ὧν ἀντίποινα παῖς ἐμὸς πράξειν δοκῶν,

470. ἐξ ἀπέφθειραν Ald. ἐξαπέφθειραν Rob.

471. πάθος Colb. 1. Viteb.

472. Editt. veteres εὐαγῆ. Brunckius εὐαυγῆ reposuit ex correctione Hemsterhusii, qui pariter emendavit Eurip. Suppl. 652. unde εὐαυγεῖς restituit Musgravius in Bacch. 661. Scholiasta ad h. v. utramque lectionem explicat.

473. πελασγίας Ald. Turn. χθονὸς pro ἁλὸς Rob.

475. πεζῷ τε M. 1.

476. ἵησ' Rob. Med. v. l. in B. Ceteri ᾗξ'. Piersoni sententiæ de αἴσσω *semper* apud Atticos disyllabo, duo versus obstare monuit Porsonus, præter Eurip. Hecub. 31. nempe h. v. et Eurip. Iph. A. 12. Τί δὲ σὺ σκηνῆς ἐκτὸς ἀΐσσεις, quibus tertium adjecit Seidlerus de Vers. Dochmiac. p. 20. Eurip. Troad. 157. quem tamen corruptum esse merito suspicatur Burgessius. Vide Addenda.

Ibid. ἀκόσμῳ edd. † ἀκόσμῳ Porsonus. ἀκόσμως Colb. 1. Mosq. et Scholiasta. Supra 428. Φυγῇ δ' ἀκόσμως πᾶσα ναῦς ἠρέσσετο. Cf. vv. ll. in Theognid. 236. ed. Brunck.

477. πάροιθεν Ald. Rob. συμφορᾷ Colb. 1. M. 1. Mosq. Viteb.

478. δαίμων Mosq.

480. ἀπήρκεαν Ald. ἀπήρκεσεν Rob. ἀπήρκεσεν C. ἐπήρκεσαν Viteb.

τοσόνδε πλῆθος πημάτων ἐπέσπασε.
σὺ δ' εἰπὲ ναῶν αἳ πεφεύγασιν μόρον,
ποῦ τάσδ' ἔλειπες; οἶσθα σημῆναι τορῶς;
ΑΓ. νεῶν γε ταγοὶ τῶν λελειμμένων σύδην
κατ' οὖρον οὐκ εὔκοσμον αἴρονται φυγήν.
στρατὸς δ' ὁ λοιπὸς, ἔν τε Βοιωτῶν χθονὶ
διώλεθ'—οἱ μὲν ἀμφὶ κρηναῖον γάνος
δίψῃ πονοῦντες, οἱ δ' ὑπ' ἄσθματος κενοὶ—
διεκπερῶμέν τ' εἴς τε Φωκέων χθόνα
καὶ Δωρίδ' αἶαν, Μηλιᾶ τε κόλπον, οὗ
Σπερχειὸς ἄρδει πεδίον εὐμενεῖ ποτῷ·
κἀντεῦθεν ἡμᾶς γῆς Ἀχαΐδος πέδον

483. τοσῶνδε Colb. 2. M. 2. Viteb.

484. νεῶν Ald. Rob. νηῶν Turn. Barocc.

485. ἔλιπες Ald. Turn. Barocc. M. 1. 2. ποῦ τάσδε γ' ἔλιπες Brunck. Schutz. citra necessitatem. Theb. 55. Κληρουμένους δ' ἔλειπον. Eurip. Hippol. 921. Ἣν ἀρτίως ἔλειπον. Anglice verteris, *where did you leave them?* Brunckii lectio esset, *where have you left them?*

486. ναῶν omnes. Vide ad 389. δὲ pro γε Ald. Turn. Steph.

487. Vulgo αἱροῦνται. Alterum reposui ex Elmsleii monitu ad Eurip. Heracl. 505. Sophocl. Ajac. 247. Ποδοῖν κλοπὰν αἴρεσθαι.

488. δὲ λοιπὸς Colb. 1. Βοιοτῶν Ald. Copula autem τε referenda est ad v. 491.

489. διώλυθ' Rob. διώλλυθ' ceteri. Vix dubium puto διώλεθ', quod reposui. ὀλόμενος et ὀλλύμενος confusa sunt in Theb. 320. 417.

490. δίψει omnes præter Med. qui δίψῃ. Eurip. Cycl. 97. Δίψης ἄκος λάβοιεν. ubi tamen legi posset δίψους, ut in Antiphanis versu ap. Polluc. X. 73. ἀσκοπυτίνην τινὰ, Δίψους ἀρωγόν. Sed hoc recentium Atticorum, illud veterum fuisse arbitror. Vid. 497. Mox ὑπ' ἄσματος Mosq. ὑφάσματος conjecit Stanleius.

491. Vulgo, διεκπερῶμεν ἔν τε Φ. χ. Sed quum particula τε in v. 488. nihil haberet ad quod referretur, Schutzius corrigere voluit Οἵ τ' ἐκπερῶμεν. Lenior est, quam adhibui, Bothei medela.

493. ἄρδεσι Ald.

494. τῆς pro γῆς H. K.

καὶ Θεσσαλῶν πόλισμ' ὑπεσπανισμένους
βορᾶς ἐδέξαντ'. ἔνθα δὴ πλεῖστοι 'θάνον
δίψῃ τε λιμῷ τ', ἀμφότερα γὰρ ἦν τάδε.
Μαγνητικὴν δὲ γαῖαν, ἠδὲ Μακεδόνων
χώραν ἀφικόμεσθ', ἐπ' Ἀξίου πόρον,
Βόλβης θ' ἕλειον δόνακα, Παγγαῖόν τ' ὄρος,
Ἠδωνίδ' αἶαν. νυκτὶ δ' ἐν ταύτῃ θεὸς
χειμῶν' ἄωρον ὦρσε, πήγνυσιν δὲ πᾶν
ῥέεθρον ἁγνοῦ Στρυμόνος. θεοὺς δέ τις
τὸ πρὶν νομίζων οὐδαμοῦ, τότ' εὔχετο
λιταῖσι, γαῖαν οὐρανόν τε προσκυνῶν.
ἐπεὶ δὲ πολλὰ θεοκλυτῶν ἐπαύσατο,
κρυσταλλοπῆγα διὰ πόρον στρατὸς περᾷ.
χὤστις μὲν ἡμῶν, πρὶν σκεδασθῆναι θεοῦ
ἀκτῖνας, ὡρμήθη, σεσωσμένος κυρεῖ.
φλέγων γὰρ αὐγαῖς λαμπρὸς ἡλίου κύκλος

496. ἐδέξατ' Viteb. θάνον Rob. Turn. ῎θανον Pauw. Rectius scribitur 'θάνον. πλεῖστ' ἔθανον Ald.

497. δίψει Brunck. e codd. Regg. et sic Colb. 1. L. M. 2.

498. ἐς τε pro ἠδὲ omnes præter Robortellum ac Porsonum, quem vide ad Eurip. Phœniss. 1703.

499. ἀφικόμεθ' Rob.

500. βόλβης δ' M. 2. Βοίβης Casaub. Παγγεῖον Ald.

501. νυκτὶ δ' τὸ ταύτῃ Ald.

503. Στρύμονος ἁγνοῦ Ald. Rob. Barocc. Nescio an alibi in senario occurrat forma Ionica ῥέεθρον.

504. ηὔχετο Turn. et recentiores. Vid. ad 395.

507. In libris tam scriptis quam impressis hic versus sic legitur, Στρατὸς περᾷ κρυσταλλοπῆγα διὰ πόρον, quem verborum ordinem, ob cæsuræ defectum, mutari jubet Porsonus in Suppl. Præf. ad Hecub. p. 38. κρυσταλοπῆγα Ald.

508. χ' ὥς τις Turn.

509. σεσωσμένου Ald.

510. Legendum suspicor αὐγάς.

μέσον πόρον διῆκε, θερμαίνων φλογί.
ἔπιτνον δ' ἐπ' ἀλλήλοισιν· εὐτυχὴς δέ τοι
ὅστις τάχιστα πνεῦμ' ἀπέῤῥηξεν βίου.
ὅσοι δὲ λοιποὶ, κἄτυχον σωτηρίας,
Θρήκην περάσαντες μόγις πολλῷ πόνῳ,
ἥκουσιν ἐκφυγόντες, οὐ πολλοί τινες,
ἐφ' ἑστιοῦχον γαῖαν· ὡς στένειν πόλιν
Περσῶν, ποθοῦσαν φιλτάτην ἥβην χθονός.
ταῦτ' ἔστ' ἀληθῆ· πολλὰ δ' ἐκλείπω λέγων
κακῶν, ἃ Πέρσαις ἐγκατέσκηψεν θεός.

511. ἐς μέσον M. 2. Pro διῆκε reponendum arbitror διῆξε, *permeavit*. Prometh. 134. κτύπου γὰρ ἀχὼ χάλυβος Διῆξεν ἄντρων μυχόν. Quod si διῆκε recte se habeat, repetendum ex superiore versu αὐγὰς, *transmisit radios*. Interpretes sumsere quasi esset a διήκω, quod verbum dubito an alia habeat tempora quam præsens ac futurum. In Soph. Œd. Col. 905. pro Εἰ μὲν δι' ὀργῆς ἧκον, locutione inaudita, reponendum, Εἰ μὲν δι' ὀργῆς ἦλθον.

Ibid. φλεγμαίνων L. M. 1. Colb. 2.

512. πίπτον edd. præter Porson. Schutz. τ' pro δ' Ald. Dein ἐν pro ἐπ' Mosq. Viteb. Mox εὐτυχεῖ Med. Colb. 2. M. 1. 2.

Ibid. Comparari meretur Thucydidis locus VII. 84. de Niciæ exercitu fluvium transeunte; καὶ οἱ πολέμιοι ἐπικείμενοι χαλεπὴν ἤδη τὴν διάβασιν ἐποίουν. ἄθροοι γὰρ ἀναγκαζόμενοι χωρεῖν, ἐπέπιπτόν τε ἀλλήλοις καὶ κατεπάτουν.

515. Θρήκην Ald. Rob. Nescio an rectius scriberetur Θρᾴκην, quod habet Scholiasta. Attici, ut videtur, dicebant Θρᾲξ, Θρᾳκός.

Ibid. μόλις Ald. Rob. Guelf. Schol. De harum vocum confusione vide notata ad Thom. Mag. p. 619. De versus rhythmo observat Porsonus Suppl. ad Præf. Hecub. p. 26. "Pronunciandi difficultas laborem ab exercitu Persico exhaustum optime exprimit." Quod vereor ne argutius quam verius animadversum sit; eadem enim numerorum scabrities et pronunciandi difficultas in vv. 256. 358. 471. 525. Choeph. 881. Agam. 945.

520. ἐγκεῖ τέσκηψε Ald.

ΧΟ. ὦ δυσπόνητε δαῖμον, ὡς ἄγαν βαρὺς
ποδοῖν ἐνήλω παντὶ Περσικῷ γένει.
ΑΤ. οἲ ἐγὼ τάλαινα διαπεπραγμένου στρατοῦ.
ὦ νυκτὸς ὄψις ἐμφανὴς ἐνυπνίων,
ὡς κάρτα μοι σαφῶς ἐδήλωσας κακά.
ὑμεῖς δὲ φαύλως ταῦτ' ἄγαν ἐκρίνατε.
ὅμως δ', ἐπειδὴ τῇδ' ἐκύρωσεν φάτις
ὑμῶν, θεοῖς μὲν πρῶτον εὔξασθαι θέλω·
ἔπειτα Γῇ τε καὶ φθιτοῖς δωρήματα
ἥξω λαβοῦσα πέλανον ἐξ οἴκων ἐμῶν.
ἐπίσταμαι μὲν ὡς ἐπ' ἐξειργασμένοις,
ἀλλ' εἰς τὸ λοιπὸν εἴ τι δὴ λῷον πέλοι.
ὑμᾶς δὲ χρὴ 'πὶ τοῖσδε τοῖς πεπραγμένοις

521. Pene suspicor veterem lectionem fuisse Ὦ δυσπάλαιστε δαῖμον, cujus forte glossa est δυσπόνητε. Choeph. 690. Ὦ δυσπάλαιστε τῶνδε δωμάτων Ἀρά. Suppl. 464. δυσπάλαιστα πράγματα. Eurip. Suppl. 1108. Ὦ δυσπάλαιστον γῆρας.

522. ἐνήλλου Ald. Turn. C. G. Colb. 1. Viteb. Mosq. Sed rectius ἐνήλω. Soph. Œd. T. 263. Νῦν δ' εἰς τὸ κείνου κρᾶτ' ἐνήλαθ' ἡ Τύχη. ibid. 1261. Πύλαις διπλαῖς ἐνήλατ' ibid. 1311. ὦ δαῖμον ἵν' ἐξήλου; aoristum primum reposuit Elmsleius.

523. αἲ, ἐγὼ Ald. Turn. οἴ. ἐγὼ Rob. οἲ 'γὼ Porson. οἲ ἐγὼ Steph. H. K. M. 1. 2. Thom. Mag. p. 219. Αἰσχύλος ἐν τῷ Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις. διαπεπραγμένου στρατοῦ.

526. αὖτ' Ald. αὖτ' ceteri. ταῦτ' Colb. 1. Mosq. Viteb. recte; nempe τὰ ἐνύπνια. Eurip. Hecub. 89. ὅπως μοι κρίνωσιν ὀνείρους.

530. ἄξω Guelf.

531. ἐπεξειργασμένως Ald. ἐπ' ἐξειργασμένας Rob.

532. πέλει Ald. Rob. Schol. εἶπον τινὲς εἶεν ζωοὶ, ἤτοι ζῶντες. unde Stanleius suspicatur eum legisse ζωόν.

533. ὑμῖν Rob. ἡμᾶς Med. χρὴ 'πὶ δὲ τοῖς Ald. τοῖς δὲ Rob.

πιστοῖσι πιστὰ ξυμφέρειν βουλεύματα·
καὶ παῖδ', ἐάν περ δεῦρ' ἐμοῦ πρόσθεν μόλῃ,
παρηγορεῖτε, καὶ προπέμπετ' εἰς δόμους,
μὴ κἄτι πρὸς κακοῖσι πρόσθηται κακόν.
ΧΟ. ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, νῦν [μὲν] Περσῶν
τῶν μεγαλαύχων καὶ πολυάνδρων
στρατιὰν ὀλέσας,
ἄστυ τὸ Σούσων ἠδ' Ἀγβατάνων
πένθει δνοφερῷ κατέκρυψας.
πολλαὶ δ', ἀταλαῖς χερσὶ καλύπτρας
κατερεικόμεναι,

534. πιστοῖς τὰ π. Ald. G. πιστοῖς γε Rob. Turn. Steph. Barocc. πιστοῖσι A. B. Colb. 2. Brunck. Porson. Schutz. Legendum suspicor, Πιστῶς τὰ πιστά. Dein φέρειν βουλεύματα Ald.

535. δ' ἄερ' ἐμοῦ Ald.

536. παρηγορῆτε καὶ προπέμπητ' Ald. Rob.

537. κ' ἔτι Ald. δ' ἔτι Rob. Barocc. καί τι recentiores. μηκέτι Med. Colb. 1. L. Mosq. Viteb. καὶ μήτι M. 1. Colb. 2. Mox πρόσθητε Ald. Rob. MSS. nonnulli.

538. μὲν ex conjectura Schutzius. Versum Aldus et Robortellus ita exhibent, ὦ Ζεῦ βασιλεῦ νῦν Περσῶν, nisi quod Aldus ὦ ξεῦ. Primus dedit Turnebus, sine codicum auctoritate, Ἀλλ', ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, νῦν Περσῶν, quod amplexi sunt editores recentiores. Atque ita quidem incipit systema anapæsticum Choeph. 304. Ἀλλ, ὦ μεγάλαι Μοῖραι, Διόθεν—Eurip. Iph. T. 1492. Ἀλλ', ὦ σεμνὴ παρά τ' ἀθανάτοις Καὶ παρὰ θνητοῖς. Sed a simili loco Agam. 356. abest ἀλλὰ, incipit enim, Ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, καὶ νὺξ φιλία. Ceterum particulæ μέν respondet δὲ in 543.

540. ὤλεσας v. l. in M. 1.

541. Ἐκβατάνων edd. vett. et Porson. Ἐγβατάνων Med. Ἀγβατάνων Brunck. Vid. supra 16. qui idem fere versiculus.

542. στυγερῷ Ald. Turn. Steph. Barocc. B. γνοφερῷ Colb. 1.

543. ἀταλαῖς Rob. Canter. ἁπαλαῖς ceteri. Eadem varietas in Homer. Iliad. Υ. 222. Vid. Addend.

544. 5. Hi versus vulgo alium in modum distribuuntur, Κατερει-

διὰ μυδαλέοις δάκρυσι κόλπους
τέγγουσ', ἄλγους μετέχουσαι.
αἱ δ' ἀκρογόοι Περσίδες, ἀνδρῶν
ποθέουσαι ἰδεῖν ἀρτιζυγίαν,
λέκτρων τ' εὐνὰς ἀβροχίτωνας,
χλιδανῆς ἥβης τέρψιν, ἀφεῖσαι,
πενθοῦσι γόοις ἀκορεστοτάτοις.
κἄγωγε μόρον τῶν οἰχομένων
αἴρω δοκίμως πολυπενθῆ.

κόμεναι, διαμυδαλέοις = Δάκρυσι κόλπους =.

545. διὰ μυδαλέοις libri. διαμυδαλέοις Porsonus. sine necessitate, quum tmesis sit pro διατέγγουσι. Vox διαμυδαλέοις nuspiam exstat. [sed vid. Addenda.]

547. Vocem ἀβρόγοοι, quam exhibent libri, obelo notavit Porsonus; nec stare potest, quum brevi intervallo sequatur ἀβροχίτωνες. Pauwius correxerat ἀκρόγοοι. In simillimo loco v. 140. Περσίδες dicuntur ἀκροπενθεῖς. Contrario vitio, ni fallor, peccatum est in Eurip. Phœniss. 1531. ἐλάτας ἀκροκόμοις ἀμφὶ κλάδοις. Imo ἀβροκόμοις. Iph. T. 1099. φοίνικά θ' ἀβρόκομον. Ion. 920. φοίνικα πάρ' ἀβρόκομον. Qui Ἀβροκόμας vocatur in Xenoph. Anab. I. iii. 20. perperam scribitur Ἀκροκόμας in Isocrat. Paneg. 39. In Callimacheis fr. CVI. pro σὺν εὐόδμοις ἀκραλιπῆ στεφάνοις eleganter conjecit Valckenaerius ἀβρὰ λίπη. Ceterum similia fere composita sunt ἀκρομανὴς in Herodot. V. 42. et ἀκράχολος ap. Athen. X. p. 432. C. In hoc versu olim conjeceram αἱ λαβρόγοοι. Quidnam in suo exemplari invenerit vetustior e Scholiastis, conjectura assequi nequeo, nisi forte αἱ δακνόγοοι, explicat enim, αἱ τοῖς γόοις δακνόμενοι. Hodie arridet Bothei conjectura ἀβρόγυιοι. Guelf. ἀβρογόον.

548. Vulgo ποθέουσαι ἰδεῖν; sed Cod. Mosquensis ποθέουσαι δεινῶν. Legendum puto ποθέουσιν ἑῶν. nisi omittendæ sint hæ voces, ut in Lips. 2. Notanda autem dissolutio Ionica in systemate anapæstico hic et in vv. 63. 64. In fine versus ἄρτι συζυγίαν Ald. Rob. Barocc. Schol.

549. λέκτρων δ' Ald. Turn. λέκτρων τ' ceteri, sed τ' omittit Barocc.

552. κἀγὼ δὲ omnes. Vid. ad Prometh. 1009. ed. alterius.

553. Mallem ᾄδω, namque verbi αἴρω in hoc sensu vox media usi-

νῦν δὴ πρόπασα μὲν στένει στρ. ά.
γαῖ' Ἀσὶς ἐκκενουμένα·
Ξέρξης γὰρ ἄγαγεν, ποποῖ,
Ξέρξης δ' ἀπώλεσεν, τοτοῖ,
Ξέρξης δὲ πάντ' ἐπέσπε δυσφρόνως
βαρίδεσσι ποντίαις.
τί ποτε Δαρεῖος μὲν οὔ
πω τότ' ἀβλαβὴς ἐπῆν
τόξαρχος πολιήταις,

tatior est. Sophocl. Œd. T. 1224. Οἷ' ἔργ' ἀκούσεσθ', οἷα δ' εἰσόψεσθ', ὅσον δ' Ἀρεῖσθε πένθος. Eurip. Herc. F. 146. ὥσθ' ὑπὲρ τὴν ἀξίαν Τὸ πένθος αἴρεσθ'. Nescio an huc respexerit Basilius Magnus Epist. 379. ab Is. Vossio laudatus ad Catull. p. 93. Σιμωνίδου ὄντως ἢ τίνος τοιούτου μελοποιοῦ ἐδεόμεθα, ἐναργῶς εἰδότος ἐπιστενάζειν τοῖς πάθεσι. καίτοι τί λέγω Σιμωνίδην, δέον Αἰσχύλον εἰπεῖν, ἢ εἰ δή τις ἕτερος παραπλησίως ἐκείνῳ συμφορᾶς μέγεθος ἐναργῶς διαθέμενος μεγαλοφώνως ὠδύρατο. Himerius ap. Phot. Biblioth. p. 2011. ὢ πάθος τῆς Αἰσχύλου μεγαλοφωνίας ἄξιον.

554. νῦν γὰρ δὴ edd. ante Brunck. qui νῦν γὰρ, omisso δή. Sic etiam Colb. 1. νῦν δὴ Porson.

555. Ἀσίας Ald. Rob. Turn. Ἀσιὰς Steph. et recentiores. Vid. ad 275. 769.

556. Ξέρξης μὲν γὰρ Ald. Rob. Turn. Steph. μὲν omisit Brunckius, γὰρ Porsonus. ἄγαγεν Ald. ἤγαγεν ceteri. Comparandus videtur Eurip. Phœniss. 1703. ἓν ἦμάρ μ' ὤλβισ', ἓν μ' ἀπώλεσεν. Sosiphanes ap. Stob. XXII. p. 111. τί σεμνύνεσθε ταῖς ἐξουσίαις, Ἃς ἕν γ' ἔδωκε φέγγος, ἓν δ' ἀφείλετο. Ovid. Fast. *Una dies Fabios ad bellum miserat omnes, Ad bellum missos perdidit una dies.*

557. τὸ τοῖ Ald.

558. ἐπέσπασε C. M. 1. Schol. ἔπεσπε καὶ ἐπεσπάσατο. Vid. supra 483. Hunc versum et 559. aliter distribuit Burneius, prima in βαρίδεσσι correpta, quod vereor ut fieri possit.

559. βαρίδες τε πόντιαι Med. quod confirmare videatur v. 566.

560. οὔτι ποτε Δαρεῖος μὲν τότ' Rob. οὕτω ceteri. οὔπω, Heathii conjecturam post Brunckium recepi.

561. ἐβλάβη Rob.

562. τοξάρχης Brunck. Colb. 1. 2. G. Sed vid. ad Theb. 828.

Σουσίδαις φίλος ἄκτωρ;
πεζούς τε καὶ θαλασσίους   ἀντ. ά.
ὁμόπτεροι κυανώπιδες
νᾶες μὲν ἄγαγον, ποποῖ,
νᾶες δ' ἀπώλεσαν, τοτοῖ,
νᾶες πανωλέθροισιν ἐμβολαῖς.
διὰ δ' Ἰαόνων χέρας,
τυτθὸν ἐκφυγεῖν ἄνακτ'
αὐτὸν, ὡς ἀκούομεν,
Θρᾴκης ἀμπεδιήρεις
δυσχίμους τε κελεύθους.

563. Sic Ald. Turn. Barocc. Schol. Σουσίδαι Lambeth. Σουσίδος ceteri. Minus recte, etsi hæc vox occurrit supra 116. Scholiast. ὁ φίλος ἄκτωρ καὶ βασιλεὺς τοῖς Σουσίδαις. Rectius explicuisset, ἄκτωρ φίλος τοῖς Σουσίδαις.

564. Sic Ald. Porson. Schutz. πεζούς τε γὰρ καὶ ceteræ edd. vett. πεζούς τε γὰρ θαλασσίους θ' Brunck.

565. αἵδ' ὁμόπτεροι edd. vett. αἵδ' omisit Brunck. Burneius vero legit, αἱ κυανώπιδες ὁμόπτεροι.

568. Ita Robortellus, et Porsonus, cum Viteb. πανολεθρίῃσιν Ald. πανωλεθρίοισιν Turn. ceteri; quæ forma nuspiam exstat.

569. δι' ἀόνων Rob.

570. τυτθὰ δ' Ald. Rob. Turn. Steph. MSS. τυτθά γ' Brunck. Schutz. Porson. τυτθὰ διεκφυγεῖν conjecit Canterus. Mallem τύτθ' ὑπεκφυγεῖν. Sed verum puto quod dedi. Certe magis Homericum sonat.

571. αὐτῶν edd. ante Brunck. αὐτὸν A. B. G. L. Colb. 1.

572. Θρήκης Ald. Rob. Θρῄκης ceteri. Dein ἀναπεδιήρεις Rob. Nescio an alibi apud Tragicos præpositio nomini adhæreat, ut ex iis una fiat vox, quod sæpius apud Homerum factum est: namque in Suppl. 346. pro ἀμπέτραις optime restituit Butlerus ἃ 'ν πέτραις.

573. δυσχειμέρους edd. vett. quod primus mutavit Heathius in δυσχείμους. Sed quod propius est ad strophæ numeros, δυσχίμους, alio etiam nomine præferendum judicavi. Alteram formam, si bene conjicio, Græcia nesciebat. In Eurip. Suppl. 969. legitur in stropha, πνευμάτων ὑπὸ δυσχείμων

τοὶ δ' ἄρα πρωτόμοροι δὴ, φεῦ, στρ. β'.
λειφθέντες πρὸς ἄναγκαν, ἠὲ,
ἀκτὰς ἀμφὶ Κυχρείας, ὀὰ,
ἔρρανται· στένε καὶ δακνά-
ζου, βαρὺ δ' ἀμβόασον
οὐράνι' ἄχη, ὀὰ,
τεῖνε δὲ δυσβαΰκτον βοὰν, τὰν
τάλαιναν αὐδάν.

αἴσσω, cui respondet in antistropha, χωρὶς δή τινα τῶνδ' ἴσχουσα μοῖραν, sed manifesto reponendum ex MSS. Parisiensibus ἔχουσα, et in stropha δυσχίμων. Hanc formam admittit metrum in Bacch. 15. flagitat in Nostri Theb. 499. Εἴρξει νεοσσῶν ὡς δράκοντα δύσχίμον. Choeph. 184. Σταγόνες ἄφραστοι δυσχίμου πλημμυρίδος. Compositum μελάγχιμος occurrit supra 306. Choeph. 9. Suppl. 714. Eurip. Phœniss. 383. Electr. 513. Incert. Rhes. 962. Vide Glossarium. [et Elmsleium ad Eurip. Suppl. 969.]

574. Forsan præstaret οἱ δ' ἄρα. Sed vide ad Theb. 17. Mox δὴ quod in edd. vett. deest, inseruit Heathius. Posset etiam legi πρωτομόροιο, φεῦ, ληφθέντες πρὸς ἀνάγκας.

575. ληφθέντες omnes præter Rob. qui λειφθέντες, quæ varietas in Scholiis etiam memoratur. et sic M. 1. 2. Quod si verum sit ληφθέντες, tum legendum erit πρὸς ἀνάγκας. Sed alterum malim, cum Stanleio, qui recte vertit, *relicti ex necessitate*. Cf. v. 978.

576. Κεγχρείας Ald. Κυγχρείας Barocc. Guelf. Κιγχρείας M. 2. Κεχρείας Viteb. Κυπρίας Rob. Vid. Glossarium.

577. Vocem ἔρρανται ex versu 585. præclara correctione huc revocavit Hermannus, in Dissertatione de versibus ap. Æschylum spuriis p. viii. Sed quum vox suspecta sit, forsan legendum ἔρροντες. Infra 954. ἔλιπον—ἔρροντας ἐπ' ἀκταῖς Σαλαμινίασι. Et hoc verum puto.

578. ἀμβόησον Ald. Turn.

580. δυσβάοκτον Ald. δυσβαΐκτον Rob.

Ibid. βοάτιν Ald. Rob. βοᾶτιν edd. reliquæ et Scholiasta. Sed βοᾶ τὴν Viteb. βοὰν τὴν M. 2. quod reponendum judicavi, quum vox βοῆτις contra analogiam peccet.

γναπτόμενοι δ' ἁλὶ δεινὰ, φεῦ, ἀντ. β΄.
σκύλλονται πρὸς ἀναύδων, ἠὲ,
παίδων τᾶς ἀμιάντου, ὀά.
πενθεῖ δ' ἄνδρα δόμος στερη-
θεὶς, τοκέες δ' ἄπαιδες
δαιμόνι' ἄχη, ὀά,
δυρόμενοι γέροντες, τὸ πᾶν δὴ
κλύουσιν ἄλγος.
τοὶ δ' ἀνὰ γᾶν 'Ασίαν δὴν στρ. γ΄.
οὐκ ἔτι Περσονομοῦνται,
οὐδ' ἔτι δασμοφοροῦσιν

582. γναμπτόμενοι edd. vett. γναπτόμενοι A. Colb. 1. M. 1. 2. Brunck. Porson. quam scripturam veram esse docuit Dorvill. Misc. Obs. IX. p. 120. Particulam δ' omittunt Ald. Rob. Mox δεινὰ veterum librorum in δεινᾷ præter necessitatem mutavit Stephanus, Scholiasta inductus, quem secuti sunt recentiores. Sic tamen G. H. M. 2. Colb. 1. Constructio est δεινὰ σκύλλονται, vel, si mavis, γναπτόμενοι δεινά.

583. παρ' ἀναύδων Schol. ἠὲ, ἠὲ Rob. G. Guelf.

586. τοκῆες omnes ante Porsonum. Forma Ionica τοκέας occurrit Eumen. 271.

Ibid. Post hunc versum sequitur in Ald. et Rob. ἔῤῥανται. et sic F. H. K. L. Colb. 1. M. 2. In Turn. Steph. Canter. ἔῤῥανται ἐν δάκρυσι, quas quidem voces agnoscit Scholiasta. In Med. locus ita concipitur, τοκῆες δ' ἄπαιδες ἐράδαινον ἰαχῇ ὀᾶ. unde liquet recentiorum codicum archetypum in hoc loco lectu difficilem fuisse. Vid. supra ad v. 577. Voces autem ἔῤῥανται ἐν δάκρυσι, Heathio obsecutus, e textu eliminavit Porsonus.

588. ὀδυρόμενοι edd. ante Brunck. Vid. Porson. ad Eurip. Hecub. 734. et confer Theb. 653. infra 935.

589. κλύουσ' Rob. κλύουσιν ἐς ἄλγος G.

590. Malim γᾶν 'Ασιᾶτιν, omisso δή.

592. οὐκ ἔτι edd. omnes οὐδ' ἔτι Med. Colb. 1. Guelf. Viteb. v. l. in A. B. οὐδέ τι G. Aliquando nonnemini placebat περσονομοῦνται. Sed vulgatum præstat: cf. 916. et Glossarium.

δεσποσύνοισιν ἀνάγκαις,
οὐδ᾽ εἰς γᾶν προπίτνοντες
ἄρξονται· βασιλεία
γὰρ διόλωλεν ἰσχύς.
οὐδ᾽ ἔτι γλῶσσα βροτοῖσιν ἀντ. γ΄.
ἐν φυλακαῖς· λέλυται γὰρ
λαὸς ἐλεύθερα βάζειν,
ὡς ἐλύθη ζυγὸν ἀλκᾶς.
αἱμαχθεῖσα δ᾽ ἄρουραν
Αἴαντος περικλύστα
νᾶσος ἔχει τὰ Περσᾶν.

ΑΤ. φίλοι, κακῶν μὲν ὅστις ἔμπειρος κυρεῖ,

593. δεσποσύνῃσιν Ald. Rob. Turn. B. C. M. 1. δεσποσύνοισιν Guelf. Steph. Porson. quod probat Marklandus ad Eurip. Iph. T. 439. δεσποσύναισιν G. In hujusmodi terminationibus fere nulla est codicum auctoritas. δεσποσύνους σκηνὰς retinuit Porsonus in Hecub. 101. Schol. Venet. in Iliad. N. 29. τὰ διὰ τοῦ συνος, εἰ παράγοιτο ἐπιθετικῶς ἀρσενικὰ ὑπάρχοντα, μηκέτι ποιεῖν κατὰ τὸ πλεῖον θηλυκοῦ γένους παρασχηματισμόν.

594. οὔτ᾽ Ald. Rob. Turn. οὐδ᾽ Brunck. προσπίτνοντες Ald. Turn. προσπίτνοντα Rob. προπίτνοντες Stanleius. Vid. supra ad v. 157.

595. βασίλεια edd. Adjectivum βασιλεία ultimam producit. Schol. βασιλεία. τὰ τοιαῦτα πάντα κτητικὰ μακρὸν ἔχει τὸ ᾱ. Vid. Clark. ad Homer. Iliad. A. p. 9.

597. οὐδέ τι Rob. οὐδέ τοι Colb. 2. M. 2. οὐκ ἔτι Viteb.

601. ἄρουρα edd. ἄρουραι Guelf. ἀρούραις Butler. ἄρουραν Porsonus in Adversariis. Si vulgata recte se habeant, hunc in modum interpungas; αἱμαχθεῖσα δ᾽ ἄρουρα Αἴαντος, περικλύστα Νᾶσος, ἔχει τὰ Περσᾶν. Sic Scholiasta.

603. Περσῶν omnes. Subjicitur in Rob. σώματα.

604. Sic Rob. Porson. L. M. 1. 2. Guelf. Lambeth. Ceteri, cum Scholiasta, ἔμπορος, quæ quidem vox, quando in hoc sensu ponitur, cum genitivo non construitur, namque in Eurip. Hippol. 964. ἔμπορον βίον est *mercatricem vitæ*. Sed

ἐπίσταται, βροτοῖσιν ὡς ὅταν κλύδων
κακῶν ἐπέλθῃ, πάντα δειμαίνειν φιλεῖ·
ὅταν δ' ὁ δαίμων εὐροῇ, πεποιθέναι
τὸν αὐτὸν ἀεὶ δαίμον' οὐριεῖν τύχας.
ἐμοὶ γὰρ ἤδη πάντα μὲν φόβου πλέα,
ἐν ὄμμασίν τ' ἀνταῖα φαίνεται τὰ θεῶν·
βοᾷ δ' ἐν ὠσὶ κέλαδος οὐ παιώνιος·

non est dubium quin verum sit ἔμπειρος, etiamsi alterum commendat Valckenaerius ad Callim. Eleg. p. 207. Sophocl. Œd. C. 751. τοῖς γὰρ ἐμπείροις βροτῶν Μόνοις οἷόν τε συνταλαιπωρεῖν τάδε. scil. ἐμπείροις κακῶν. In Synesio p. 166. D. perperam editur ἡμῶν δὲ ἐξ ἀπειρίας τὼ χεῖρε κροτούντων. Lege, ἐξ ἀπορίας.

605. ἐπίστασο K. M. 1. 2. ἐπίστασαι v. l. in Guelf.

606. Notent juvenes numeri enallagen. Sic Sophocl. Antig. 1165. τὰς γὰρ ἡδονὰς Ὅταν προδῶσιν ἄνδρες, οὐ τίθημ' ἐγὼ Ζῆν τοῦτον. Noster Agam. 673. Καὶ νῦν ἐκείνων εἴτις ἐστὶν ἐμπνέων, Λέγουσιν ἡμᾶς ὡς ὀλωλότας. Eumen. 338. Τοῖσδ' ὁμαρτεῖν, ὄφρ' ἂν Γᾶν ὑπέλθῃ. Hippocr. Aphor. III. 5. Νότοι βαρυήκοοι, ἀχλυώδεες, καρηβαρικοί·—ὁκόταν οὗτος ἐνδυναστεύῃ, τοιαῦτα ἐν τῇσι ἀῤῥωστίῃσι πάσχουσι. Vid. Porson. ad Eurip. Hippol. 78. Gaisford. ad Androm. 180.

607. Pro εὐροῇ Lennepius ad Phalarid. p. 86. reponi jubet οὐρίσῃ. Perperam, si quid video. Admodum invenusta esset repetitio ὅταν δ' ὁ δαίμων οὐριῇ—τὸν αὐτὸν ἀεὶ δαίμον' οὐριεῖν. Vid. Glossarium.

608. αἰεὶ Ald. Rob. Turn. δαίμων' Ald. εὐροεῖν v. l. in Colb. 2. Mox τύχης libri tam scripti quam impressi, quod in accusativum τύχας reformavi. οὐρίζω significat *secundo vento propellere*. Choeph. 313. Ὦ πάτερ αἰνόπατερ, τί σοι φάμενος, ἢ τί ῥέξας Τύχοιμ' ἂν, ἐκεῖθεν οὐρίσας, Ἔνθα σ' ἔχουσιν εὐναί. i. e. *quomodo secundo vento te illinc huc propellam?* Vid. Musgrav. ad Sophocl. Œd. T. 714.

609. Notat Scholiasta nonnullos post πλέα interpunxisse: et recte quidem. Deest punctum in editionibus.

610. τἀνταῖα Ald Rob. Turn. Dein meo periculo inserui τὰ, quod ad sensum prorsus necessarium esse videtur. Neque enim conjungi queunt πάντα θεῶν. Eurip. Iph. A. 33. Τὰ θεῶν οὕτως βουλόμεν' ἐστίν. Apud eundem sæpius occurrit formula τὰ τῶν θεῶν.

τοία κακῶν ἔκπληξις ἐκφοβεῖ φρένας.
τοιγὰρ κέλευθον τήνδ' ἄνευ τ' ὀχημάτων
χλιδῆς τε τῆς πάροιθεν, ἐκ δόμων πάλιν
ἔστειλα, παιδὸς πατρὶ πρευμενεῖς χοὰς
φέρουσ', ἅπερ νεκροῖσι μελικτήρια·
βοός τ' ἀφ' ἁγνῆς λευκὸν εὔποτον γάλα,
τῆς τ' ἀνθεμουργοῦ στάγμα, παμφαὲς μέλι,
λιβάσιν ὑδρηλαῖς παρθένου πηγῆς μέτα,
ἀκήρατόν τε μητρὸς ἀγρίας ἄπο
ποτὸν, παλαιᾶς ἀμπέλου γάνος τόδε·
τῆς τ' αἰὲν ἐν φύλλοισι † θαλλούσης βίον
ξανθῆς ἐλαίας καρπὸς εὐώδης πάρα,
ἄνθη τε πλεκτὰ, παμφόρου γαίας τέκνα.
ἀλλ', ὦ φίλοι, χοαῖσι ταῖσδε νερτέρων

613. τήν τ' Rob. Dein ἄνευ ὀχημάτων Ald. Rob. Turn. Steph. ὀχημάτων τ' ἄνευ Brunck. ἄνευθ' ὀχημάτων Pauw. Porson. ἄνευ τ' ὀχημάτων A. B. C. F. Barocc. Colb. 1. 2. Guelf. Mosq. Viteb. Schutz. Recte. Vide Elmsleium ad Sophocl. Œd. T. 541. et ad Eurip. Heracl. 622.

615. ἐστειλάμην Rob. ἐστείλατο Med. nempe pro ἔστειλα τῷ quod habent Ald. Turn. Barocc. Colb. 1. M. 2.

Ibid. πατρὶ παιδὸς εὐμενεῖς A. M. 1. 2. Brunck. Schutz. Minus bene. Infra 691. χοὰς δὲ πρευμενεῖς ἐδεξάμην. Forsan vero hic legendum πρευμενεῖ. Vid. supra 225.

616. Deest μειλικτήρια in Mosq. Viteb.

618. ἀνθεομουργοῦ Ald.

622. φίλοισι Ald. φύλοισι Rob. Dein θαλλούσης βίον, quæ est universorum librorum lectio, subsistere passus sum, quam, qui velint, defendendam suscipiant. Aut fallor, aut vetus Scholiasta pro βίον in suo exemplari invenerat χεροῖν, ita enim παραφράζει. Πάρεστι γοῦν ταῖς ἐμαῖς χερσὶ καὶ καρπὸς ἐλαίας ξανθῆς, τῆς αἰὲν θαλλούσης τοῖς φύλλοις.

624. Abest hic versus a Mosq.

ὕμνους ἐπευφημεῖτε, τόν τε δαίμονα
Δαρεῖον ἀνακαλεῖσθε, γαπότους δ' ἐγὼ
τιμὰς προπέμψω τάσδε νερτέροις θεοῖς.

ΧΟ. βασίλεια γύναι, πρέσβος Πέρσαις,
σύ τε πέμπε χοὰς θαλάμους ὕπο γῆς,
ἡμεῖς θ' ὕμνοις αἰτησόμεθα
φθιμένων πομποὺς
εὔφρονας εἶναι κατὰ γαίας.
ἀλλ' ὦ χθόνιοι δαίμονες ἁγνοὶ,
Γῆ τε καὶ Ἑρμῆ, βασιλεῦ τ' ἐνέρων,

626. ἐπευφημεῖσθε Ald. Dein τὸν δὲ Rob. τόνδε Ald. Barocc. Colb. 1. Mosq. Viteb.

628. νερτέρων Ven. 2.

629. Citat Thomas Mag. v. Βασίλεια.

Ibid. πρέσβα Rob. G. H. L. M. 1. 2. ο et ς in unum coeuntibus. πρέσβυς Ald. Turn. Barocc. Colb. 1. 2. πρέσβος Stephanus, collato Agam. 856. Ἄνδρες πολῖται, πρέσβος Ἀργείων τόδε.

631. ἡμεῖς δ' Ald. Rob. Turn. Steph. ἡμεῖς θ' G. Guelf. Brunck.

633. γαῖαν Ald. Rob. Turn. Barocc. A. B. Colb. 1. 2. Brunck. Qui primus edidit γαίας, sequentia adnotavit Stephanus. "κατὰ γαῖαν et ἐπὶ γαίας, atque etiam ἐπὶ χθονὸς usurpant poetæ pro *in terra*, vel *super terram*: at quum *sub terra* significare volunt, dicunt ὑπὸ γαίας, vel ὑπὸ γαίᾳ, vel ὑπὸ γαῖαν; aut per κατὰ, sed tantum cum genitivo. Sic alicubi in hac tragœdia (v. 695.) οἱ κατὰ χθονὸς θεοί. Choeph. 473. Θεῶν κατὰ γᾶς ὅδ' ὕμνος. Schol. τοῖς κατὰ γῆν θεοῖς. Legendum κατὰ γῆς." Hæc ille. Vid. Eurip. Suppl. 1024. σὲ τὸν θανόντ' οὔποτ' ἐμᾷ Προδοῦσα ψυχᾷ κατὰ γᾶς. Ion. 1456. ὃν κατὰ γᾶς, ἐνέρων Χθονίων μέτα Φερσεφόνας τ', ἐδόκουν ναίειν. (Sic legendum pro χθόνιον.) Electr. 144. σοὶ κατὰ γᾶς ἐνέπω γόους (non ἐννέπω.) Incert. Rhes. 831. κατά με γᾶς ζῶντα πόρευσον.

634. Vulgo ἀλλὰ χθόνιοι. Alterum ex Scholiis reposui. Solennis formula in hujusmodi compellationibus est ἀλλ' ὦ—vid. supra ad 538.

635. βασιλεῦ τε νερτέρων Rob.

πέμψατ' ἔνερθε ψυχὴν εἰς φῶς·
εἰ γάρ τι κακῶν ἄχος οἶδε πλέον,
μόνος ἂν θνητῶν πέρας εἴποι.
ἦ ῥ' ἀΐει μου μακαρίτας ἰσοδαίμων βασιλεὺς [στρ. ά.
βάρβαρα σαφηνῆ
ἱέντος τὰ παναίολ' αἰ-
ανῆ δύσθροα βάγματα;
παντάλαν' ἄχη
διαβοάσω.
νέρθεν ἆρα κλύει μου; [ἀντ. ά.
ἀλλὰ σύ μοι, Γᾶ τε καὶ ἄλλοι χθονίων ἀγεμόνες,

636. ἔνερθεν Ald. Rob. Turn. Dein φάος libri impressi; sed φῶς Med. G. L. M. 2. Mosq. Rarior est dactylus pro anapæsto in fine versus: semel tantum occurrit in centum quatuor qui in hac fabula dimetri anapæstici sunt, nempe v. 50. Agam. 112. 802. 804. Eumen. 319. 947. 991. Suppl. 6. 9. 34. In Ixionis fragmento ap. Athen. IV. p. 182. C. Τὸν δ' ἡμίοπον καὶ τὸν ἐλάσσονα Ταχέως ὁ μέγας καταπίνει, Porsonus reposuit ἐλάσσω.

637. τε pro τι Rob. ἄκος edd. vett. quod in ἄχος jure mutavit Pauwius. Et sic manifesto legebat Scholiasta.

638. πέρσαις Ald. Colb. 2. εἴπῃ Ald. Turn.

639. ἀΐει in hoc loco primam corripit, et in Agam. 55. Sophocl. Œd. Col. 1767. Eurip. Hecub. 178. Producit autem Eumen. 841. Sophocl. Œd. Col. 304. Eurip. Hecub. 174. Aristoph. Vesp. 516.

640. βάρβαρά τε Rob. σαφηνὴς Colb. 1.

642. βάσματα Rob. Mosq.

643. παντάλαιν' Ald. G. Colb. 1. παντάλαινά τ' Rob. Dein ἄχθη Viteb.

644. διαβὰς Mosq.

645. ἄρα Ald. Rob.

646. Deest μοι in Rob. et ἀγέμονες in Ald. Barocc. ἀγέμονα Colb. 2. sed ἀγέμονες pro v. l.

Ibid. καὶ non eliditur. Sic Suppl. 1016. πολιούχους τε, καὶ οἳ χεῦμ'. ibid. 69. Τῶς καὶ ἐγὼ φιλόδυρτος Ἰαονίοισι νόμοισι. BURNEIUS. Sophocl. Electr. 157. Οἵα Χρυσόθεμις ζώει καὶ Ἰφιάνασσα.

δαίμονα μεγαυχῆ
ἰόντ' αἰνέσατ' ἐκ δόμων,
Περσᾶν Σουσιγενῆ θεόν·
πέμπετε δ' ἄνω,
οἷον οὔπω
Περσὶς αἶ' ἐκάλυψεν.

ἦ φίλος ἀνὴρ, φίλος ὄχθος· φίλα γὰρ στρ. β'.
κέκευθεν ἤθη. Ἀϊδω-
νεὺς δ' ἀναπομπὸς ἀνεί-
ης, Ἀϊδωνεὺς,
Δαρεῖον, † οἷον ἄνακτα Δαρεῖον, ἠέ.

647. δαίμονες Rob. μεγαλαυχῆ Ald. Rob. Turn. μεγαλαρχῆ C. M. 1. Guelf. v. l. in Colb. 2. μεγαυχῆ ex A. recepit Brunck.

648. ἰέντ' C.

649 Περσῶν—θεῶν C. F.

650. πέμπετ' ἄνω Rob. πέμπεται Med. Forsan legendum πέμψατε, ut in v. 636.

651. ὅπω Ald.

652. Voces ἦ φίλος huic versui subjiciunt Ald. Turn. et in proximo repetunt.

653. ἦ φίλος ἀνὴρ, ἦ φίλος edd. omnes. ἁ'νὴρ Burneius, altero ἦ omisso. Dein ὄχθος τάφου Ald. Turn. F. Colb. 1.

655. ἀνίη Ald. Rob. Barocc. B. Mosq. Viteb. ἀνίει Turn. Steph. A. M. 1. 2. v. l. in B. ἀνίη Colb. 1. et ἂν εἴη pro v. l. ἀπόπομπος ἂν εἴη Med. ἀνίης emendavit Brunckius. Choeph. 487. Ὦ γαῖ', ἄνες μοι πατέρα.

656. Ἀϊδωνεὺς omittunt Ald. Rob. Turn. Steph. Inseruit Brunckius ex A. Agnoscit etiam Mediceus. Fortasse scribendum hic et in v. 654. Ἀϊδωνεῦ.

657. Vulgatam scripturam exhibui, a Porsono obelo notatam. Δαρειὰν in fine habent edd. vett. Δαρεῖον Brunck. Porson. Scholiastæ glossa est, τὸν Δαρεῖον βασιλέα, οἷον καὶ τὸν Δαρειὰν καλούμενον, unde perspicuum est eum nihil omnino vidisse. Subjicit autem, ἄλλως, τὸν μόνον γενόμενον βασιλέα, quod referendum est ad v. l. οἷον, in scholiis codicum A. B. memoratam. Schutzius totum versum ita refingit, ἄκακον θεῖον ἄνακτα Δαρεῖον, quem anapæsticum dimetrum vo-

οὔτε γὰρ ἄνδρας ποτ' ἀπώλλυ πολεμο- ἀντ. β'.
φθόροισιν ἄταις, θεομή-
στωρ τ' ἐκικλήσκετο Πέρ-
σαις, θεομήστωρ δ'
ἔσκεν, ἐπεὶ στρατὸν † εὖ ἐποδώκει.

βαλὴν, ἀρχαῖος βαλὴν, ἴθι, ἵκου, στρ. γ'.

cat, oblitus, ut opinor, Δαρεῖον primam producere vv. 6. 150. 161. 165. Quod si Δαρεῖον in prima sede recte se habet, diphthongum in penultima corripit ante vocalem; quæ est Hermanni sententia, in fine addentis παρεῖναι. Equidem aliquando suspicabar legendum, Δαρεῖον, οἷον ἄνακτ' Ἐρξείαν. cui in antistropha responderit, Ἔσκεν ἐπεὶ στρατὸν εὐώδωσεν. Vetus glossa in Herodoti textum inserta VI. 98. δύναται δὲ κατὰ Ἑλλάδα γλῶσσην ταῦτα τὰ οὐνόματα, Δαρεῖος, ἐρξείης. Ξέρξης, ἀρήϊος. Ἀρτοξέρξης μέγας ἀρήϊος. τούτους μὲν δὴ τοὺς βασιλῆας ὧδε ἂν ὀρθῶς κατὰ γλῶσσην τὴν σφετέρην Ἕλληνες καλέοιεν. Vid. Scalig. de Emend. Temp. p. 586. Etymol. M. p. 376, 51.

658. ἀπώλλυ. Rarius est apud Tragicos hujusmodi imperfectum. Sophocl. Electr. 1360. ἀλλ' ἐμὲ Λόγοις ἀπώλλυς. Œd. T. 1454. Ἵν' ἐξ ἐκείνων, οἵ μ' ἀπωλλύτην, θάνω.

660. θεομήστωρ δ' edd. vett. et MSS. τ' Brunck. Recte. οὔτε—τε sibi invicem respondent Prom. 179. ubi exempla quædam adferuntur, quibus adjicias Sophocl. Trachin. 142. Quod si hoc displiceat, legi possit Οὔτι γὰρ ἄνδρας ποτ' ἀπώλλυ.

662. ἔσκεν apud poetas scenicos haud memini vidisse. (Agam. 702.) ἐπωδώκει M. 1. ἐποδώκει Ionice pro ἐφοδώκει positum autumat Brunckius, qui utinam nobis dixisset quid sit istud ἐφοδώκει. Scholiasta somniavit nescio quid de ποδόω vel ποδώκω: explicat enim ὑπὸ τὸν ἑαυτοῦ πόδα ἡνιόχει τὸν στρατόν. Pulcre. Occurrit quidem ἐφοδεύω Choeph. 726. Sed fortasse legendum στρατὸν εὐώδωσεν, ab εὐοδόω. Forma intransitiva εὐοδέω exstat in Sophocl. Œd. Col. 1435. Verum altius, ni fallor, latet ulcus quam ut locum sanum præstare possim. Quare peritioribus commendatur. Interim nequeo non admirari Darium ab Æschylo hujusmodi laudibus ornatum esse, quum poeta ipse Marathone pugnaverit, infelicemque Darii contra Scythas expeditionem, ut credibile est, fando audierit.

663. βαλλὴν Rob. Med. Guelph. Ceteri βαλὴν, cum Eustathio ad

ἔλθ' ἐπ' ἄκρον κόρυμβον ὄ-
χθου, κροκόβαπτον ποδὸς εὔ-
μαριν ἀείρων, βασιλεί-
ου τιά-
ρας φάλαρον πιφαύσκων.
βάσκε περῶν ἄκακε
Δαρεῖ', ἰανοῖ.

Odyss. T. p. 1854, 25. Cum duplicato λ Sextus Empir. adv. Math. I. 313.

666. Penultimam in εὔμαρις produci docet Porsonus ad Eurip. Orest. 1364. Sic Lycophr. 855. Καὶ τὰς δάμαρτος ἀσκέρας εὐμάριδας. Corripitur tamen ab Antipatro in Analect. II. p. 28. Οὐδέ μοι ἀμπεχόναι περονήτιδες, οὐ βαθύπελμος Εὔμαρις, οὐ λιπόων εὔαδε κεκρύφαλος. ubi forsan legendum Οὐδέ μοι ἀμπέχον', οὐ περονητρίδες. Theocrit. XV. 21. Ἀλλ' ἴθι, τὠμπέχονον καὶ τὰν περονατρίδα λαζεῦ.

667. τιήρας Med. Barocc. G. Guelph. Viteb.

668. πιφάσκων Ald. Turn. Barocc. Colb. 1. 2. M. 2. quod magis quidem analogiæ consentaneum est; a φάω formatur πιφάσκω ut a δάω, διδάσκω, a βάω, βιβάσκω, quod, si me audias, apud Homerum pro βιβάσθω, verbo anomalo, reponendum. Sed πιφαύσκω, quæ forma Æolensium, ut opinor, fuit, sæpius apud Homerum reperitur.

669. Sic Rob. Mosq. Turnebus βάσκε πατήρ, ceteri βάσκε πάτερ. Deest ἄκακε in Guelf. Dein pro ἄκακε Scholiasta videtur legisse ἄναξ, explicat enim, βάσκε καὶ πορεύθητι, ὦ Δαρεῖε δεσπότα. Occurrit quidem infra ἀκάκας, quæ vox contra analogiam peccat. Dicebant enim ὁ καὶ ἡ ἄκακος. Timæus Lex. Platon. Ἄκακοι. οἱ ἔξω κακίας Lex. apud Bekker. Anecd. Gr. I. p. 370. Ἄκακος. ὁ κακοῦ μὴ πεπειραμένος. οὐχ ὁ χρηστοηθής. οὕτω Σαπφώ. Ceterum quum observet Scholiasta, ὡς ἐπῳδῇ δὲ κέχρηται τῷ, Βάσκε πάτερ Δαρεῖε, hæc verba in fine strophæ et antistrophæ libens addiderim.

670. Hunc locum in modum sequentem exhibent libri. Βάσκε πάτερ ἄκακε Δαρειὰν, οἶ. † Δαρειὰν, οἶ Porsonus. Schutzius *verissimum* putat Δαρεῖ', ἄνει, *Darie redi*, novo vocabulo pro re nata conficto. Aliquando conjeceram Δαρεῖ' ἄναξ, ut in v. 792. ἄναξ Δαρεῖε, vel Δαρεῖ', ἄνα. Hodie vero nescio an germanam lec-

ὅπως καινόκοτα κλύῃς νέα τ' ἄχη, ἀντ. γ'.
δέσποτα, δεσπότου, φάνη-
θι. Στυγία γάρ τις ἐπ' ἀ-
χλὺς πεπόταται. νεολαί-
α γὰρ ἤ-
δη κατὰ γᾶς ὄλωλε.
βάσκε πέρων, ἄκακε
Δαρεῖ', ἰαυοῖ.

tionem restituerim. Aristoph. Ran. 1052. ΑΙΣΧ. Εἶτα διδάξας Πέρσας μετὰ ταῦτ', ἐπιθυμεῖν ἐξεδίδαξα Νικᾷν ἀεὶ τοὺς ἀντιπάλους, κοσμήσας ἔργον ἄριστον. ΔΙΟΝ. Ἐχάρην γοῦν ἡνίκ' ἀπηγγέλθη περὶ Δαρείου τεθνεῶτος. Ὁ Χόρος δ' εὐθὺς τὼ χεῖρ' ὡδὶ ξυγκρούσας εἶπεν ΙΑΥΟΙ. ubi Scholiasta notavit hanc interjectionem Ἰαυοῖ in Æschyli Persis nusquam comparere, nec quidquam de Darii morte innui, ut nonnulli cogitarint de altera Persarum διασκευῇ. Sed vere a Stanleio observatum est, Aristophanis verba ad hanc fabulæ partem manifesto spectare. Quam exiguum autem discrimen sit inter ΔΑΡΕΙΙΑΥΟΙ et ΔΑΡΕΙΑΝΟΙ nemo non videt.

671. In edd. et MSS. legitur ὅπως καινά τε κλύῃς νέα τ' ἄχη. quæ strophicis haud respondent. ἄχθη Guelph. M. 1. 2. Locum refinxi prout in Scholiastæ libro exstitisse videtur explicantis, καινὰ καὶ ἀλλόκοτα. Supra 261. κακὰ νεόκοτα καὶ δαΐα. Theb. 804. Τί δ' ἐστὶ πρᾶγος νεόκοτον πόλει παρόν; Composita ex κότος amabat Æschylus.

672. δεσπότῃ G. Minus recte Stanleius interpretatur *Domine Domini*, quod Schutzius idem esse ait ac *pater domini*. Nempe in editionibus hic versus prava interpunctione laborat. Constructio est, Δέσποτα, φάνηθι, ὅπως κλύῃς—ἄχη δεσπότου.

673. Στυρία Rob. ἐπαχλὺς τὶς Ald. ἐταχλὺς τὶς Rob. errore typographico. ἐπ' ἀχλύς τις Turn. τις ἐπ' ἀχλὺς Steph. recentiores.

676. κατὰ γῆς Guelf. M. 2. κατὰ πᾶσ' reliqui omnes, quod tam diu toleratum fuisse miror, quum nullum sit verbum κατόλλυμαι. Vid. supra 633. ἀπόλωλε Ald. Rob. Turn. Steph.

677, 8. Editiones et MSS. ut in vv. 669. 670. nisi quod Robortellus Δαρεῖε οἶ.

αἶ, αἶ, αἶ, αἶ, ἐπῳδός.
ὦ πολύκλαυτε φίλοισι θανών·
τί τάδε, δυνατὰ, δυνατὰ,
περὶ τᾷ σᾷ δίδυμα
† διάγοιεν ἁμάρτια.
πάσᾳ γᾷ σᾷ τᾷδε;
ἐξέφθινθ' αἱ τρίσκαλμοι
νᾶες, ἄναες ἄναες.

679. αἶ ter Ald. Rob. Barocc.

680. δυνάστα δυνάστα Ald. Rob. Turn. B. F. G. Colb. 1. 2. δυνάτα δυνάτα Steph. δυνάτα δυνάστα Viteb.

682. Voces τᾷ σᾷ desunt in Rob.

683. διάνυιεν Ald. Turn. διάνγοιεν Rob. διάγοιεν Barocc. Colb. 1. Steph. δ' ante ἁμάρτια Ald. Barocc. M. 1. 2. Guelf. ἁμάρτιον vocem Græcos ignorasse statuit Brunck. Exstat tamen in Agam. 539. Διπλᾶ δ' ἔτισαν Πριαμίδαι θάμάρτια. ἁμαρτήματα pro v. l. a Scholiasta memoratur.

684. σᾷ omittunt Ald. Med. H. L. G. N. Colb. 1. 2. M. 2. πᾶσα γᾶ τᾶδε Rob. Totum autem locum repræsentavi, qualis in editione Glasguana exhibetur, quem si explicare coner, risum doctioribus movebo. Infelices criticorum conjecturas memorare supersedeo, meamque, et ipsam forte infelicem, in medium proferam. Ecce autem: Τί τάδε δυνατὰ δυνατὰ = Παιδὶ τῷ σῷ, διδύμᾳ = Δι' ἄνοιαν ἁμαρτίᾳ; = Πᾶσαι γᾷ τᾷδ' = Ἐξέφθινται τρίσκαλμοι = Νᾶες ἄναες ἄναες. In v. 681. δυνάτα pro δυνάστα poni affirmant interpretes, negant linguæ rationes. Dein παιδὶ, quum in πεδὶ errore omnium frequentissimo semel transisset, quam proclive esset in περὶ mutare, neminem latere possit. δι' ἄνοιαν autem a librorum lectione vix latum unguem discedit. Mox πᾶσαι pro πάσᾳ rescribere in promtu fuit. Postremo ἐξέφθινται vulgato rectius videtur. Infra 923. πάνυ γὰρ φύστις Μυριὰς ἀνδρῶν ἐξέφθινται. Codex Mediceus habet ἐξέφυντ' αἱ. Mox νᾶες ἄναες νᾶες M. 1. 2. Colb. 1. 2. Barocc. Rob. Brunck. Schutz.

ΔΑΡΕΙΟΥ ΕΙΔΩΛΟΝ.

ὦ πιστὰ πιστῶν, ἥλικές θ' ἥβης ἐμῆς,
Πέρσαι γεραιοὶ, τίνα πόλις πονεῖ πόνον;
στένει, κέκοπται, καὶ χαράσσεται πέδον.
λεύσσων δ' ἄκοιτιν τήνδ' ἐμὴν τάφου πέλας,
ταρβῶ, χοὰς δὲ πρευμενεῖς ἐδεξάμην.
ὑμεῖς δὲ θρηνεῖτ' ἐγγὺς ἑστῶτες τάφου,
καὶ ψυχαγωγοῖς ὀρθιάζοντες γόοις,
οἰκτρῶς καλεῖσθέ μ'· ἔστι δ' οὐκ εὐέξοδον

687. ὦ πολλὰ πιστῶν Rob. Explicatio Scholiastæ hæc est, πιστὰ γεννήματα πατέρων πιστῶν. Pene suspicor veterem lectionem fuisse ὦ πιστὰ Περσῶν. Supra v. 1. Τάδε μὲν Περσῶν πιστὰ καλεῖται. 176. Περσῶν γηράλεα πιστώματα. Nec obstat Πέρσαι in proximo versu.

688. γηραιοὶ Ald.

689. σθένει κέκοπται Bothe.

690. λεύσων Ald. Rob. ἄκριτιν Ald. Dein τὴν ἐμὴν omnes, quod leviter correxi. Similis macula abstergenda in Choeph. 15. καὶ γὰρ Ἠλέκτραν δοκῶ Στείχειν ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν πενθεῖ λυγρῷ Πρέπουσαν. Certissime reponendum τήνδ' ἐμήν. ibid. 728. Τροφὸν δ' Ὀρέστου τήνδ' ὁρῶ κεκλαυμένην. Vid. Glossar. in Prometh. 977. Elmsleii Heraclidarum Censorem in Censura Trimestri (*Quarterly Review*) T. IX. p. 354.

Ibid. πέλας τάφου edd. vett. τάφου πέλας Brunck. A. B. M. 2. Med. Scribæ cujusdam oculis obversabatur v. 692.

691. πρευμενὴς Rob. M. 2. Guelf. Vid. supra ad v. 225.

693. ῥοθιάζοντες Ald. Turn. Steph.

694. καλεῖτέ Turn. Steph. edd. recentiores. καλεῖσθέ Ald. Rob. Barocc. H. Colb. 1. 2. M. 1. Mosq. Viteb. Schol. καλεῖσθαί Med. errore solenni. Supra 627. Δαρεῖον ἀνακαλεῖσθε. Eumen. 484. Ὑμεῖς δὲ μαρτύριά τε καὶ τεκμήρια Καλεῖσθ' ἀρωγὰ τῆς δίκης ὁρκώματα. Eurip. Bacch. 446. Βρόμιον ἀνακαλούμεναι θεόν. Idem tamen activa voce utitur Herc. F. 717. Καὶ τὸν θανόντα γ' ἀνακαλεῖ μάτην πόσιν. Nempe καλεῖν significat *vocare*, καλεῖσθαι *vocare ad se.* ἀνακαλεῖν *invocare*, ἀνακαλεῖσθαι *evocare*. Mar. Tyr. XIV. 2. χεάμενος χοὰς ἀνεκαλεῖτο ψυχήν. Quinetiam in

ἄλλως τε πάντως, χ' οἱ κατὰ χθονὸς θεοὶ
λαβεῖν ἀμείνους εἰσὶν ἢ μεθιέναι.
ὅμως δ' ἐκείνοις ἐνδυναστεύσας ἐγὼ
ἥκω· τάχυνε δ', ὡς ἄμεμπτος ὦ χρόνου.
τί δ' ἔστι Πέρσαις νεοχμὸν ἐμβριθὲς κακόν;
ΧΟ. σέβομαι μὲν προσιδέσθαι, σέβομαι δ'
ἀντία λέξαι,
σέθεν ἀρχαίῳ περὶ τάρβει.
ΔΑ. ἀλλ' ἐπεὶ κάτωθεν ἦλθον σοῖς γόοις πεπεισμένος,
μή τι μακιστῆρα μῦθον, ἀλλὰ σύντομον λέγων,
εἰπὲ, καὶ πέραινε πάντα, τὴν ἐμὴν αἰδῶ μεθείς.
ΧΟ. δέομαι μὲν χαρίσασθαι, δέομαι δ'

hoc versu καλεῖσθε citat Schol. in Hesiod. Theog. p. 292. qui et πάντων pro πάντως in proximo versu. οὐκεὺ ἔξεδον Ald.

695. καταχθόνιοι Ald. χ' ὅτι κατὰ χθονὸς θεοὶ conjecit Arnaldus; satis infeliciter.

697. ἐν δυναστεύσας Ald.

698. τάχυνα δ' edd. vett. 'τάχυνα δ' Brunck. qui tamen legendum putat Ἥκω ταχύνας, ὡς—Sed unice verum judico quod tacite citat Kuhnius ad Polluc. VII. 24. p. 703. Ἥκω· τάχυνε δ', ὡς ἄμεμπτος ὦ χρόνου. quodque aliqua ex parte stabilit MS. M. 1. in quo scribitur τάχυν' ὡς ἄμεμπτος δ' ὦ.

699. τί ἐστι Ald. Rob. Med. Barocc.

700. Hoc systema in editionibus sic distribuitur, Σέβομαι μὲν προσιδέσθαι=σέβομαι δ' ἀντία λέξαι=σέθεν ἀρχαίῳ περὶ τάρβει. Cujusmodi versus nusquam alias, quod sciam, reperiuntur.

702. περιταρβεῖ Ald. περὶ deest in Turn. C. Vulgo interpungitur post σέθεν, ut sit ἀντία σέθεν. Alterum melius puto, ob. v. 707.

703. πεπεισμάνος Rob. ἥκω pro ἦλθον H. Colb. 2. M. 1.

704. μήτιμα κεστῆρα Rob. μακιστῆρα Med. G. L. Viteb. μακεστῆρα ceteri. Suppl. 475. Ἤκουσα μακιστῆρα καρδίας λόγον. Hesych. Μακιστὴρ βέλος. τάσσεται ἐπὶ τοῦ μεγάλου. Deest λέγων in Guelph.

706. δείομαι Ald. Rob. Turn. Steph. bis. δέομαι Pauw.

ἀντία φάσθαι,
λέξας δύσλεκτα φίλοισιν.
ΔΑ. ἀλλ' ἐπεὶ δέος παλαιὸν σοὶ φρενῶν ἀνθίσταται,
τῶν ἐμῶν λέκτρων γεραιὰ ξύννομ', εὐγενὲς γύναι,
κλαυμάτων λήξασα τῶνδε καὶ γόων, σαφές τι μοι
λέξον. ἀνθρώπεια δ' ἄν τοι πήματ' ἂν τύχοι βροτοῖς.
πολλὰ μὲν γὰρ ἐκ θαλάσσης, πολλὰ δ' ἐκ χερσοῦ
κακὰ 713
γίγνεται θνητοῖς, ὁ μάσσων βίοτος ἢν ταθῇ πρόσω.
ΑΤ. ὦ βροτῶν πάντων ὑπερσχὼν ὄλβον εὐτυχεῖ πότμῳ,

709. παλαιῶν M. 1. 2. Editiones et codices scripti magno consensu in φρενῶν ἀνθίσταται conspirant; ἀνθίσταμαι vero, quod verbum rarissime apud Tragicos reperitur, nihil aliud significare potest quam *adversor, contra sto*, quo sensu cum dativo construitur. Quare cum Wakefieldio reponendam censeo notam formulam, φρενῶν ἀνθάπτεται, Eurip. Med. 53. Χρηστοῖσι δούλοις ξυμφορὰ τὰ δεσποτῶν Κακῶς πιτνόντα καὶ φρενῶν ἀνθάπτεται, Sophocl. Trach. 780. Σπαραγμὸς αὐτοῦ πνευμόνων ἀνθήψατο. Aristoph. Ran. 473. Ἔχιδνά θ' ἑκατογκέφαλος, ἣ τὰ σπλάγχνα σου Διασπαράξει, πνευμόνων θ' ἀνθάψεται. Similiter usurpatur simplex verbum ἅπτομαι. Incert. Rhes. 916. τῆς ἐμῆς ἥψω φρενός. Theocrit. I. 35. Νεικείουσ' ἐπέεσσι· τὰ δ' οὐ φρενὸς ἅπτεται αὐτᾶς. Alciphr. I. 39. ἅψομαί σου τῆς καρδίας.

710. γηραιὰ Ald. Rob. Barocc. πάλαι M. 1. forte pro παλαιά. Dein εὐγενὴς Guelf.

712. πήματ' ἀντύχοι Ald. πήματ' ἐντύχοι edd. reliquæ. Sed ἐντυγχάνω non nisi de personis usurpatur. ἂν τύχοι Med. Barocc. Colb. 1. Mosq. et hoc probat Steph. ἂν τύχῃ Viteb. De duplice ἄν vid. ad Prometh. 795.

714. γίγνεται θνητοῖσι μάσσω Bothe. γνητοῖς Ald. βίος ἢν παθῇ Ald. βίος ἢν ταθῇ Rob. ἢν βίος ταθῇ Turn. Steph. βίοτος ἢν ταθῇ Med. A. K. L. Colb. 2. M. 1. 2. Viteb. Brunck. Porson.

715. εὐτυχῆ πότμον Ald. Med. Barocc. Mosq. Constructio est, ὦ ὑπερσχὼν ὄλβον πάντων βροτῶν εὐτυχεῖ πότμῳ. Forsan lectio codicis Medicei vetustior sit.

ὅς θ', ἕως ἔλευσσες αὐγὰς ἡλίου, ζηλωτὸς ὢν,
βίοτον εὐαίωνα Πέρσαις, ὡς θεὸς, διήγαγες,
νῦν τέ σε ζηλῶ θανόντα πρὶν κακῶν ἰδεῖν βάθος.
πάντα γὰρ, Δαρεῖ', ἀκούσει μῦθον ἐν βραχεῖ χρόνῳ.
διαπεπόρθηται τὰ Περσῶν πράγμαθ', ὡς εἰπεῖν ἔπος.

ΔΑ. τίνι τρόπῳ; λοιμοῦ τις ἦλθε σκηπτὸς, ἢ στάσις πόλει;

ΑΤ. οὐδαμῶς, ἀλλ' ἀμφ' Ἀθήνας πᾶς κατέφθαρται στρατός.

716. ὃς ἕως Ald. M. 2. Guelf. ὃ ἕως Rob. ὡς ἕως Turn. Steph. Canter. Porson. ὅς θ' ἕως Brunck. ex A. et sic M. 2. Particulæ respondet altera τε in v. 718. Dein ἔλευσας edd. ἔλευσες Colb. 1. K. M. 2. ἔλευσσες Mediceus, prout conjecerat Stanleius. Vere, sine dubio. Particula enim ἕως, in hoc sensu, cum imperfecto vel præsenti semper construitur. Vid. exempla in Glossario ad v. 432.

717. Vide an melius legeretur, Βίοτον εὐαίωνα, Πέρσαις ὢν θεὸς, διήγαγες. Supra 162. Θεοῦ μὲν εὐνήτειρα Πέρσαις, θεοῦ δὲ καὶ μήτηρ ἔφυς. 649. Περσᾶν Σουσιγενῆ θεόν.

718. βάρος Guelf. Male. Cf. 471. Eurip. Helen. 310. Εἰς γὰρ τοσοῦτον ἤλθομεν βάθος κακῶν.

719. ἐν βραχεῖ λόγῳ Ald. Turn. Barocc. Porson. Ven. 1. Sed χρόνῳ Rob. Steph. M. 1. 2. et codices tantum non omnes. Eurip. Phœniss. 931. Ὦ πολλὰ λέξας ἐν βραχεῖ χρόνῳ κακά. Sophocl. Œd. Col. 1581. οὔθ' ὁ μῦθος ἐν βραχεῖ Φράσαι πάρεστιν, οὔτε τἄργ', ὅσ' ἦν ἐκεῖ. ubi subaudiendum χρόνῳ. Contra λόγῳ supplendum in Electr. 673. Τέθνηκ' Ὀρέστης· ἐν βραχεῖ ξυνθεὶς λέγω. Philoct. 435. λόγῳ δέ σ' ἐν βραχεῖ Τοῦτ' ἐκδιδάξω. In hoc versu non erat unius codicis lectio contra reliquorum consensum retinenda.

720. τὰ τῶν Περσῶν Ald. Rob. ὡς ἔπος εἰπεῖν Ald. et sic Rob. nisi quod ἔτος, typothetarum incuria.

721. λίμου M. 1.

722. οὐκ pro οὐδαμῶς Rob. Ἀθήναις Ald. Rob. Steph. Porson. Ἀθήνας Turn. Brunck. A. B. G. K. Colb. 1. 2. M. 2. Recte; nam sensus est *circa Athenas*, non *de Athenis*. Sophocl. Ajac. 415.

ΔΑ. τίς δ' ἐμῶν ἐκεῖσε παίδων ἐστρατηλάτει, φράσον.
ΑΤ. θούριος Ξέρξης, κενώσας πᾶσαν ἠπείρου πλάκα.
ΔΑ. πεζὸς ἢ ναύτης δὲ πεῖραν τήνδ' ἐμώρανεν τάλας;
ΑΤ. ἀμφότερα. διπλοῦν μέτωπον ἦν δυοῖν στρατηλάτοιν.
ΔΑ. πῶς δὲ καὶ στρατὸς τοσόσδε πεζὸς ἤνυσεν περᾶν;
ΑΤ. μηχαναῖς ἔζευξεν Ἕλλης πορθμὸν, ὥστ' ἔχειν πόρον.
ΔΑ. καὶ τόδ' ἐξέπραξεν, ὥστε Βόσπορον κλεῖσαι μέγαν;
ΑΤ. ὧδ' ἔχει· γνώμης δέ που τις δαιμόνων ξυνήψατο.
ΔΑ. φεῦ· μέγας τις ἦλθε δαίμων, ὥστε μὴ φρονεῖν καλῶς.
ΑΤ. ὡς ἰδεῖν τέλος πάρεστιν οἷον ἤνυσεν κακόν.
ΔΑ. καὶ τί δὴ πράξασιν αὐτοῖς ὧδ' ἐπιστενάζετε;

κατεῖχετ' ἀμφὶ Τροῖαν. Vid. ad Welleri Gramm. Gr. T. IV. p. 217.

Ibid. διέφθαρται Ald. Turn. et recentiores. κατέφθαρται Rob. K. Colb. 1. Mosq. Viteb. κατέφθαρτο M. 1. Supra 225. Ὡς ἐν μιᾷ πληγῇ κατέφθαρται πολὺς Ὄλβος. 351. Ἀλλ' ὧδε δαίμων τις κατέφθειρε στρατόν. Infra 735. Ὧδε παμπήδην δὲ λαὸς πᾶς κατέφθαρται δορί. Porro διαφθείρειν in sensu *perdendi* non usurpatur, quum potius significet *corrumpere*, ut in Agam. 934. Eurip. Hecub. 601. Hippol. 391. Bacch. 318.

723. ἐστρατηλλάτει Ald.

726. στρατηλατοῖν Med. Barocc. Colb. 1. M. 1. Mosq. Viteb. στρατηλατῶν Ald. Turn. στρατεύματοιν Rob. A. B. H. L. M. 2. Colb. 2. Guelf. στρατευμάτων K. Quænam ex his vera lectio sit dijudicent lectores. διπλοῦν πρόσωπον habent K. Guelf.

727. τεσός δε Robortelli operæ.

728. Ἔλης Ald. Rob. sed hic in erratis correxit.

729. κλῆισαι Med. de qua recentiorum orthographia alibi sententiam meam exposui.

730. Abreschius infeliciter conjecit γνώμης pro γνώμαις.

733. ἐπιστενάζετο Ald. Rob. Barocc.

ΑΤ. ναυτικὸς στρατὸς κακωθεὶς πέζον ὤλεσε στρατόν.
ΔΑ. ὧδε παμπήδην δὲ λαὸς πᾶς κατέφθαρται δορί;
ΑΤ. πρὸς τάδ' ὡς Σούσων μὲν ἄστυ πᾶν κενανδρίαν
στένει.
ΔΑ. ὢ πόποι κενῆς ἀρωγῆς κἀπικουρίας στρατοῦ.
ΑΤ. Βακτρίων δ' ἔῤῥει πανώλης δῆμος, οὐδέ τις γέρων.
ΔΑ. ὢ μέλεος, οἵαν ἄρ' ἥβην ξυμμάχων ἀπώλεσε.
ΑΤ. μονάδα δὲ Ξέρξην ἐρημόν φασιν οὐ πολλῶν
μέτα—
ΔΑ. πῶς τε δὴ καὶ ποῖ τελευτᾷν; ἔστι τις σωτηρία;
ΑΤ. ἀσμένον μολεῖν γέφυραν ἐν δυοῖν ζευκτηρίαν.
ΔΑ. καὶ πρὸς ἤπειρον σεσῶσθαι τήνδε; τοῦτ' ἐτήτυμον;
ΑΤ. ναί· λόγος κρατεῖ σαφηνής· τῷδέ γ' οὐκ ἔνι
στάσις.

734. Cf. Herodot. VIII. 68. ἦν δ' αὐτίκα ἐπειχθῇς κ. τ. λ.

735. παμπίδην Ald. Dein πᾶς στρατὸς Ald. Turn. Steph. πας λαὸς Rob. λαὸς πᾶς Med. A. B. M. 1. 2. Heath. Brunck. Porson.

736. κενανδρία Ald. Rob. Med. nempe pro κενανδρίᾳ.

737. κεδνῆς Med. H. Colb. 1. 2. M. 1. 2. Mosq. Viteb. sed κενῆς spectat quodammodo ad κενανδρίαν in superiore versu. Vid. infra 925.

739. οἵην Bothe.

741. τελευτᾶ Ald. Rob. τελευτᾷ Turn. Brunck. τελευτᾷς Schutz. τελευτᾷν ἔστι; τις σωτηρία Steph. Canter. ἔστιν τις Ald. Secutus sum Porsonum. τελευτᾷν pertinet ad φασίν in v. 740. τελευτῶ Mosq. Insignis est varietas in M. 2. Πῶς τε δὴ καὶ πῆ καταντᾷ.

742. ἀσμέναν Ald. Dein mallem legere γέφυραν ταῖν δυοῖν ζευκτηρίαν, vel etiam τὴν δυοῖν ζ. Sophocles supra citatus ad v. 186. Ἐδοξάτην μοι τὼ δύ' ἠπείρω μολεῖν.

744. τούτῳ δ' οὐκ ἔνι Ald. Rob. τοῦτο δ' Turn. Steph. τοῦτό τ' M. 1. 2. τούτῳ γ' Med. Barocc. B. Colb. 1. 2. τοῦτό γ' Brunck. Porson. Melius est, ut opinor, quod dedi. τῷδε in τούτῳ quam facile transierit, neminem latere possit, cui notum sit quoties ὅδε

ΔΑ. φεῦ· ταχεῖά γ' ἦλθε χρησμῶν πρᾶξις· εἰς δὲ παῖδ' ἐμὸν
Ζεὺς ἐπέσκηψεν τελευτὴν θεσφάτων. ἐγὼ δέ που
διὰ μακροῦ χρόνου τάδ' ηὔχουν ἐκτελευτήσειν θεούς.
ἀλλ' ὅταν σπεύδῃ τις αὐτὸς, χὠ θεὸς ξυνάπτεται.

et οὗτος cum casibus suis inter se permutentur. Suspicor tamen versum olim hujusmodi fuisse; Ναί· λόγος κρατεῖ σαφηνὴς τοῦδε, κοὐκ ἔνι στάσις. cui conjecturæ aliquatenus favet varia lectio in B. τούτου γ' οὐκ ἔνι στάσις. Arnaldus vero, qui conjecit τοῦτο δ' οὐκ ἔνι στάσει, in animo forsan habuerit Homericum istud, ἐν δοιῇ δὲ, σαωσέμεν ἢ ἀπολέσθαι Νῆας. *In dubio positum est.*

745. τευχεῖα Ald. Malim ταχεῖ' ἄρ' ἦλθε. Mox ἐς παῖδ' Ald. Barocc. ἐς τὸν παῖδ' Turn. Steph. ἐς δὲ παῖδ' Rob. Med. G. K. L. M. 1. Colb. 1. 2. Mosq. Schutz. ἔς τε παῖδ' Porson.

746. ἀπέσκηψεν Med. Guelf. prout correxerat Valckenaer. ad Eurip. Hippol. 438. citra necessitatem. Supra 105. Μοῖρ'—ἐπέσκηψε Πέρσαις πολέμους. Mox ἐγὼ δ' ἔμπας Rob. Colb. 1. forte pro ἐγὼ δέ πως.

747. μακροῦ τοῦ χρόνου Ald. Dein ἐκτελευτῆσαι edd. ante Stephanum, qui ἐκτελευτήσειν dedit sequentibus Cantero, Stanleio, Porsono; et sic quidem MSS. plerique, quantum ex eo colligere licet, quod nullam varietatem enotarunt ii, qui codices Parisienses cum editione Victoriana contulerunt. Aoristum retinuit Brunckius; sed usitatius est futurum post αὐχέω. Agam. 508. οὐ γάρ ποτ' ηὔχουν—μεθέξειν. Suppl. 334. ἐπει τίς ηὔχει—κέλσειν; Eurip. Heracl. 931. Οὐ γάρ ποτ' ηὔχει χεῖρας ἵξεσθαι σέθεν. Nusquam in hujusmodi locutionibus aoristum primum offendi.

748. τις, αὐτὸς χῷ θεὸς Turn. Steph. Canter. Scholiasta, ut videtur, legerat αὐτοῦ χὠ θεὸς, vel αὐτῷ, quod exhibent G. L. Utrumque vulgato deterius, quod recte distinxit Brunckius, prout citaverat Gatakerus ad M. Antonin. p. 347, 49. Eurip. ap. Clem. Alex. Strom. p. 741, 31. Stob. XXIX. p. 127. Schol. Venet. in Iliad. Δ. 249. M. Apostol. XVIII. 75. Αὐτὸς τί νῦν δρῶν, εἶτα δαίμονας καλεῖ; Τῷ γὰρ πονοῦντι χὠ θεὸς ξυλλαμβάνει. Fragmentum cito ex emendatione Porsoni, Suppl. Præf. ad Hecub. p. 38. Versum posteriorem respicere videtur Aristoph. Eq. 230. χὠ θεὸς ξυλλήψεται. (ut

νῦν κακῶν ἔοικε πηγὴ πᾶσιν εὑρῆσθαι φίλοις.
παῖς δ' ἐμὸς τάδ' οὐ κατειδὼς ἤνυσεν νέῳ θράσει,
ὅστις Ἑλλήσποντον ἱερὸν, δοῦλον ὣς, δεσμώμασιν
ἤλπισε σχήσειν, ῥέοντα Βόσπορον ῥόον θεοῦ,
καὶ πόρον μετερρύθμιζε, καὶ πέδαις σφυρηλάτοις
περιβαλὼν, πολλὴν κέλευθον ἤνυσεν πολλῷ
στρατῷ, 754
θνητὸς ὢν· θεῶν δὲ πάντων ᾤετ', οὐκ εὐβουλίᾳ,
καὶ Ποσειδῶνος κρατήσειν. πρὸς τάδ' οὐ νόσος
φρενῶν
εἶχε παῖδ' ἐμόν; δέδοικα μὴ πολὺς πλούτου πόνος
οὑμὸς ἀνθρώποις γένηται τοῦ φθάσαντος ἁρπαγή.
ΑΤ. ταῦτα τοῖς κακοῖς ὁμιλῶν ἀνδράσιν διδάσκεται

minus recte judicet Schaeferus ad Gregor. p. 25. nos in Euripidis fragmento articulo facile carere) Menander ap. Stob. VII. p. 47. τοῦτο γιγνώσκων, ὅτι Τόλμῃ δικαίᾳ καὶ (l. χὠ) θεὸς ξυλλαμβάνει.

751. ἑλήσποντον et δεσμάμασιν Ald. ἱρὸν Steph. et recentiores. ἱερὸν Ald. Rob. Turn. Colb. 1. M. 2.

752. ἤλπιζε Ald. Rob. (in erratis; ἤλπιζες in textu) χρήσειν. Rob. Voces ῥέοντα ῥόον Pauwium offendunt, qui conjicit δέοντα. Mihi displicent ῥόον θεοῦ, quæ si recte se habent, Neptunus intelligendus est. Forsan legendum, Ἤλπισε σχήσειν ῥέοντα, Βοσπόρου ῥόον θοοῦ.

754. Infra 788. Κἀπεστράτευσα πολλὰ σὺν πολλῷ στρατῷ.

755. θνητὸς ὢν θεῶν δὲ πάντων Ald. Rob. Turn. Virgulam post ὢν interposuit Stephanus, quam in pleniorem distinctionem mutavi. Brunckius ex A. dedit θνητὸς ὢν θεῶν τε πάντων. Mox οὐκ ἀβουλίᾳ Ald.

756. πρὸς τάδ' pro vulgato πῶς τάδ', Abreschii correctio est, a Brunckio recepta. Vid. 736.

757. πόρος Ald. Turn. Canter. Porson. πόνος Rob. Steph. Schutz. Schol. inter MSS. F. K. M. 1. 2. et, ni fallor, alii haud pauci. Recte, sine dubio. Vid. Addenda.

758. τοῖς φθάσασιν v. l. in M. 1.

θούριος Ξέρξης. λέγουσι δ', ὡς σὺ μὲν μέγαν τέκνοις
πλοῦτον ἐκτήσω ξὺν αἰχμῇ, τὸν δ' ἀνανδρίας ὕπο
ἔνδον αἰχμάζειν, πατρῷον δ' ὄλβον οὐδὲν αὐξάνειν.
τοιάδ' ἐξ ἀνδρῶν ὀνείδη πολλάκις κλύων κακῶν
τήνδ' ἐβούλευσεν κέλευθον, καὶ στράτευμ' ἐφ' Ἑλλάδα.

ΔΑ. τοιγάρ σφιν ἔργον ἐστὶν ἐξειργασμένον
μέγιστον, ἀείμνηστον, οἷον οὐδέπω
τόδ' ἄστυ Σούσων ἐξεκείνωσεν πεσόν,
ἐξ οὗγε τιμὴν Ζεὺς ἄναξ τήνδ' ὤπασεν,
ἕν' ἄνδρ' ἁπάσης Ἀσίδος μηλοτρόφου
ταγεῖν, ἔχοντα σκῆπτρον ἰθυντήριον.
Μῆδος γὰρ ἦν ὁ πρῶτος ἡγεμὼν στρατοῦ·

761. ἀνανδρία Ald.

766. ἀεὶ, μνηστὸν Ald. αἰείμνηστον Turn.

767. ἐξεκένωσε Ald. Rob. ἐξαπεκένωσεν infeliciter tentavit Heath. Formam Ionicam recte tuetur Brunckius. Vid. Valckenaer. ad Eurip. Phœniss. p. 226. πεσών Ald.

768. ἐξ οὗτε omnes præter Porsonum. Eumen. 25. Ἐξ οὗγε Βάκχαις ἐστρατήγησεν θεός.

769. ἄνδρα πάσης Ald. Rob. Turn. Steph. Dein Ἀσιάδος Rob. et recentiores. Ἀσίδος Ald. Turn. Med. Barocc. C. Vid. supra ad 275. 555.

770. Sic Rob. Mosq. Ceteri εὐθυντήριον. Vid. infra ad 779. Glossar. in v. 418.

771. De hoc loco hallucinatus est Scaliger de Em. Temp. p. 590. Μῆδος est nomen gentile. Innuitur Astyages, Medorum rex, quem Stanleius eundem esse putat ac Darium Medum, a Daniele memoratum; cui sententiæ objicit Larcherus ad Herodot. T. V. p. 283. Darium Babylonis tantum regem fuisse, Astyagem vero Mediæ. Filius ejus (seu gener) qui non nominatur, Cyaxares fuit; Cyri filius, Cambyses; dein Merdis, seu Smer-

ἄλλος δ' ἐκείνου παῖς τόδ' ἔργον ἤνυσε,
φρένες γὰρ αὐτοῦ θυμὸν ᾠακοστρόφουν.
τρίτος δ' ἀπ' αὐτοῦ Κῦρος, εὐδαίμων ἀνήρ,
ἄρξας, ἔθηκε πᾶσιν εἰρήνην φίλοις·
Λυδῶν δὲ λαὸν καὶ Φρυγῶν ἐκτήσατο,
Ἰωνίαν τε πᾶσαν ἤλασεν βίᾳ.
θεὸς γὰρ οὐκ ἤχθηρεν, ὡς εὔφρων ἔφυ.
Κύρου δὲ παῖς τέταρτος ἴθυνε στρατόν·
Σμέρδις δὲ πέμπτος ἦρξεν, αἰσχύνη πάτρᾳ,

dis Magus, qui a septem conjuratis occisus est, inter quos Artaphernem recenset Ctesias. Hæc fere observavit Stanleius.

772. ἤνυσεν ἔργον Ald. Rob. Barocc. Nomen latere sub ἄλλος putavit Bentleius, si modo Bentleii sint istæ notulæ quas edidit Butlerus.

773. οἰακοστρόφουν omnes præter Porson. Schutz.

778. Forte legendum ἔμφρων, sc. Cyrus.

779. ηὔθυνε Brunck. ex A. aitque Tragicos hanc formam prætulisse. Mea secus sententia est. Altera forma vetustior est, magisque Homerica, imo poetica; Attici enim, ni fallor, εὐθύνω, εὔθυνος, εὐθύνη &c. non nisi in rebus politicis usurpabant. ἰθὺς veteris Atticæ fuisse ostendunt composita ἰθυτενὴς, ἰθύφαλλος et ἰθαγενής. In Theognide, scriptore Ionico, reponendum ἰθυντῆρα v. 612.

780. Edd. vett. Πέμπτος δὲ Μάρδος ἦρξεν. "Vulgo conspirantibus codd. Μάρδος, quod nomen in Persicorum regum serie nullibi comparet. Ex Herodoto satis notus Σμέρδις est. Nominis primam literam extrivit metri necessitas, quod in aliis vocibus usitatum, ut in adfinis soni verbo σμέρδω μέρδω. Emendationi favet Scholiastes, quam alicubi prolatum vidi, sed librum non recordor." Brunck. Liber iste Jani Rutgersi est, Var. Lect. III. 10. Sed ecqua fuit metri necessitas quæ poetam impelleret ad primam nominis literam exterendam, quum nulla esset caussa cur Πέμπτος δὲ Μέρδις scriberet, potius quam Σμέρδις δὲ πέμπτος, quod in textu reposui?

Ibid. αἰσχύνη πάτρᾳ Steph. et recentiores; πάτρῃ Med. sed πάτρας tuentur Ald. Rob. Turn. Mosq. Guelf. Viteb.

θρόνοισί τ' ἀρχαίοισι· τὸν δὲ σὺν δόλῳ
'Αρταφρένης ἔκτεινεν ἐσθλὸς ἐν δόμοις,
ξὺν ἀνδράσιν φίλοισιν, οἷς τόδ' ἦν χρέος.
κἀγὼ πάλου τ' ἔκυρσα, τοῦπερ ἤθελον,
κἀπεστράτευσα πολλὰ σὺν πολλῷ στρατῷ·
ἀλλ' οὐ κακὸν τοσόνδε προσέβαλον πόλει.
Ξέρξης δ', ἐμὸς παῖς, ὢν νέος νέον φρονεῖ,
κοὐ μνημονεύει τὰς ἐμὰς ἐπιστολάς.
εὖ γὰρ σαφῶς τόδ' ἴστ', ἐμοὶ ξυνήλικες,
ἅπαντες ἡμεῖς, οἳ κράτη τάδ' ἔσχομεν,

783. Post hunc versum sequitur in edd. Ἕκτος δὲ Μάραφις, ἕβδομος δ' 'Αρταφρένης. (nisi quod Μάρφις in Ald. Rob.) quem versiculum spurium esse judicavit Schutzius, uncinulis inclusit Porsonus. Bene observavit Schutzius, quod, "quum septem principes Persarum ad Smerdin tollendum conjurasse notum esset, Scholiasta forte quidam ad explicanda Æschyli verba, οἷς τόδ' ἦν χρέος adjecerit septem conjuratorum nomina, tribus senariis inclusa, e quibus tertius eo facilius in textum irrepere potuerit, quod numerus ἕκτος ordini regum ab Æschylo enumeratorum responderet." Acute quidem, hæc, ac vere. Schutzii sententiam calculo suo comprobat Larcherus ad Herodot. T. V. p. 283. Schol. ad v. 799. Κύρου υἱὸς ὁ Καμβύσης· ἀδελφὸς δὲ, κατὰ Ἑλλανικὸν, Μαρφίου καὶ Μεμφίδος. Ex hoc Μαρφίος forsan provenerit istud Μάρφις vel Μάραφις.

784. κἀγὼ δ' ἔκυρσα πάλλου τοῦπερ ἤθελον Ald. καγὼ ἔκυρσα πάλους Rob. κἀγὼ δ' ἔκυρσα τοῦπερ ἤθελον πάλου Turn. Steph. Canter. κἄγωγ' ἔκυρσα τ. ἤ π. Porson. Quod dedi, Brunckius exhibuit ex A. B. et sic Med. G. H. Colb. 1. M. 1. 2. Guelf. nisi quod omnes δ' pro τ'.

787. νέος ὢν νέα φρονεῖ Ald. Rob. Med. Mosq. Guelf. M. 1. Colb. 1. ὢν νέος νέα φρονεῖ Turn. et recentiores. ὢν νέος φρονεῖ νέα Monk. ad Eurip. Hippol. 1284. Erfurdt. ad Sophocl. Ajac. 1109. ὢν νέος νέον φρονεῖ Elmsleius ad Eurip. Heraclid. 387. quem vide.

789. ἴσθ' Ald. Rob. Turn.

790. κράτους Ven. 1. K.

οὐκ ἂν φανεῖμεν πήματ' ἔρξαντες τόσα.
ΧΟ. τί δ' οὖν, ἄναξ Δαρεῖε; ποῖ καταστρέφεις
λόγων τελευτήν; πῶς ἂν ἐκ τούτων ἔτι
πράσσοιμεν ὡς ἄριστα Περσικὸς λεώς;
ΔΑ. εἰ μὴ στρατεύοισθ' εἰς τὸν Ἑλλήνων τόπον,
μηδ' ἦν στράτευμα πλεῖον ἢ τὸ Μηδικόν.
αὐτὴ γὰρ ἡ γῆ ξύμμαχος κείνοις πέλει.
ΧΟ. πῶς τοῦτ' ἔλεξας, τίνι τρόπῳ δὲ συμμαχεῖ;
ΔΑ. κτείνουσα λιμῷ τοὺς ὑπερπώλους ἄγαν.
ΧΟ. ἀλλ' εὐσταλῆ καὶ λεκτὸν ἀροῦμεν στόλον;
ΔΑ. ἀλλ' οὐδ' ὁ μείνας νῦν ἐν Ἑλλάδος τόποις

791. φάνημεν Ald. Rob. Turn. Steph. MSS. plerique, ut videtur. φθάνημεν M. 1. φανεῖμεν Canter. Stanl. Philelphi MS. ἐφάνημεν Schol. Locum ita constituit Dawesius M. C. p. 326. Ἅπαντες ἡμεῖς, εἰ κράτη τάδ' ἔσχομεν, Οὐκ ἂν ἐφάνημεν πήματ' ἔρξαντες τόσα.

792. τί οὖν edd. et MSS. Vid. ad Theb. 193.

793. λέγων Ald.

794. πράσσοι μέν—λαός Ald.

795. στρατεύησθ' M. 2. τῶν pro τὸν Ald. Rob.

796. μηδ' εἰ στράτευμα edd. ante Brunckium, qui μηδ' ἦν rescripsit, quia εἰ cum subjunctivo non construitur. πλεῖστον M. 1. Minus feliciter Dawesius M. C. p. 326. Μηδ' εἰ στράτευμα πλεῖον εἴη Μηδικόν.

797. Conferenda est Artabani oratio apud Herodot. VII. 49. ubi duos Persarum hostes infensissimos recenset, mare ac terram, quorum hanc affirmat exercitui λιμὸν τέξεσθαι.

799. ὑπερκόμπους edd. Germanam lectionem ὑπερπώλους conservarunt Med. Barocc. H. et sic legisse Scholiastam liquet ex interpretatione, κτείνουσα λιμῷ τοὺς πολυίππους Πέρσας.

800. τε pro καὶ Ald. Rob. Turn. M. 1. 2. Colb. 1. 2. Guelf. τοι Med. Barocc. καὶ Steph. Dein ἄρωμεν Rob. Porson. Primam in ἀρῶ, quod vetus est futurum ab ἀείρω, longam esse docent Porsonus ad Eurip. Med. 848. Elmsleius ad Heraclid. 323.

801. νῦν τόποις τῆς Ἑλλάδος G.

στρατὸς κυρήσει νοστίμου σωτηρίας.
ΧΟ. πῶς εἶπας; οὐ γὰρ πᾶν στράτευμα βαρβάρων
περᾷ τὸν Ἕλλης πορθμὸν Εὐρώπης ἄπο;
ΔΑ. παῦροί γε πολλῶν, εἴ τι πιστεῦσαι θεῶν
χρὴ θεσφάτοισιν, εἰς τὰ νῦν πεπραγμένα
βλέψαντα· συμβαίνει γὰρ οὐ τὰ μὲν, τὰ δ' οὔ.
κεἴπερ τάδ' ἐστί, πλῆθος ἔκκριτον στρατοῦ
λείπει, κεναῖσιν ἐλπίσιν πεπεισμένος.
μίμνουσι δ', ἔνθα πεδίον Ἀσωπὸς ῥοαῖς
ἄρδει, φίλον πίασμα Βοιωτῶν χθονί·
οὗ σφιν κακῶν ὕψιστ' ἐπαμμένει παθεῖν,
ὕβρεως ἄποινα κἀθέων φρονημάτων·
οἳ, γῆν μολόντες Ἑλλάδ', οὐ θεῶν βρέτη
ἠίδοῦντο συλᾷν, οὐδὲ πιμπράναι νεώς·

802. κύρσει Rob.

805. Infra 1017. Ὁρᾷς τὸ λοιπὸν τόδε τᾶς ἐμᾶς στολᾶς;—Βαιά γ', ὡς ἀπὸ πολλῶν.

807. βλέποντας Rob. βλέψοντα Viteb. Eurip. Iph. A. 1411. Μᾶλλον δὲ λέκτρων σῶν πόθος μ' ἐσέρχεται, Εἰς τὴν φύσιν βλέψαντα· γενναία γὰρ εἶ.

Ibid. Eurip. Hel. 952. Δυοῖν γὰρ ὄντοιν, οὐχ ὁ μὲν τλήμων, ὁ δ' οὔ. Phocylid. ap. Strab. X. p. 487. Καὶ τόδε Φωκυλιδέω· Λέριοι κακοί· οὐχ ὁ μὲν, ὃς δ' οὔ· Πάντες, πλὴν Προκλέους· καὶ Προκλέης Λέριος. Cf. Demodocus Anal. T. II. p. 56. Herodot. I. 138. ἐς τοῦτο διζήμενος εὑρήσεις τελευτῶντα τῶν Περσέων τὰ οὐνόματα, οὐ τὰ μὲν, τὰ δ' οὐ, ἀλλὰ πάντα ὁμοίως.

810. ἔνθεν (sic. M. 1. [a above ε]

811. φίλος Viteb. Colb. 2.

812. πατεῖν Rob.

813. δωρημάτων M. 2. Ven. 2. Guelf.

814. Ἑλάδ' Ald.

815. ἠδοῦντο Ald. Rob. Mox οὐδ' ἐπιμπράναι Ald. οὐδ' ἐμπιμπράναι Rob. οὐδὲ πιμπρᾶν τοὺς θεοὺς M. 1. οὐδὲ πιμπρᾶν τοὺς νεὼς M. 2. Guelf.

βωμοὶ δ' ἄϊστοι, δαιμόνων θ' ἱδρύματα
πρόῤῥιζα φύρδην ἐξανέστραπται βάθρων.
τοιγὰρ κακῶς δράσαντες, οὐκ ἐλάσσονα
πάσχουσι, τὰ δὲ μέλλουσι, κοὐδέπω κακῶν
κρηπὶς ὕπεστιν, ἀλλ' ἔτ' ἐκπιδύεται·
τόσος γὰρ ἔσται πέλανος αἱματοσταγὴς
πρὸς γῇν Πλαταιῶν, Δωρίδος λόγχης ὕπο.
θῖνες δὲ νεκρῶν καὶ τριτοσπόρῳ γονῇ
ἄφωνα σημανοῦσιν ὄμμασιν βροτῶν,
ὡς οὐχ ὑπέρφευ θνητὸν ὄντα χρὴ φρονεῖν.
Ὕβρις γὰρ ἐξανθοῦσ' ἐκάρπωσε στάχυν
Ἄτης, ὅθεν πάγκλαυτον ἐξαμᾷ θέρος.
τοιαῦθ' ὁρῶντες τῶνδε τἀπιτίμια,
μέμνησθ' Ἀθηνῶν Ἑλλάδος τε, μηδέ τις
ὑπερφρονήσας τὸν παρόντα δαίμονα,
ἄλλων ἐρασθεὶς, ὄλβον ἐκχέῃ μέγαν.

816. Deest θ' in Ald. Med. Barocc. Colb. 1. Idem fere versus est Agam. 529.

817. πρόριζα Ald.

818. κακῶς πράσσοντες Ald.

820. ἐκπαιδεύεται edd. vett. et MSS. ἐκπιδύεται Porson. Schutz. Vulgatam lectionem frustra tueri conatur Abresch. Vide Glossarium.

821. αἱματοσφαγὴς edd. vett. αἱματοσταγὴς v. l. in M. 1. et sic Brunck. Porson. Schutz. quæ correctio confirmatione non eget.

822. γᾶ Ald. Rob. Turn. γῆν B. Brunck. Schutz.

823. θῆνες νεκρῶν δὲ Ald. νεκρῶν δὲ etiam Rob. Turn. δὲ νεκρῶν Steph. et recentiores. νεκρῶν τε M. 2. Mox τρισπόρῳ Rob. et deinceps γένει Ald. γονῇ, Cf. Prometh. 799.

824. σημαίνουσιν Mosq.

825. δεῖ φρονεῖν Ald. Vid. Porson. ad Eurip. Orest. 537. 1072.

828. τὰ ἐπιτίμια Ald.

829. μὴ δέ τις Ald. Rob.

831. Forsan legendum ἄλλων τ' ἐρασθείς.

Ζεύς τοι κολαστὴς τῶν ὑπερκόπων ἄγαν
φρονημάτων ἔπεστιν, εὔθυνος βαρύς.
πρὸς ταῦτ' ἐκεῖνον, σωφρονεῖν κεχρημένον,
πινύσκετ' εὐλόγοισι νουθετήμασι,
λῆξαι θεοβλαβοῦνθ' ὑπερκόπῳ θράσει.
σὺ δ', ὦ γεραιὰ μῆτερ ἡ Ξέρξου φίλη,
ἐλθοῦσ' ἐς οἴκους, κόσμον ὅστις εὐπρεπὴς
λαβοῦσ', ὑπαντίαζε παῖδα· πάντα γὰρ
κακῶν ὑπ' ἄλγους λακίδες ἀμφὶ σώματι
στημοῤῥαγοῦσι ποικίλων ἐσθημάτων.
ἀλλ' αὐτὸν εὐφρόνως σὺ πραΰνον λόγοις·
μόνης γάρ, οἶδα, σοῦ κλύων ἀνέξεται.
ἐγὼ δ' ἄπειμι γῆς ὑπὸ ζόφον κάτω.
ὑμεῖς δὲ, πρέσβεις, χαίρετ', ἐν κακοῖς ὅμως,

832. ὑπερκόμπων omnes. Vid. ad Theb. 387. Suspicor autem Æschylum dedisse τῶν ἄγαν ὑπερκόπων, quem verborum ordinem mutavit, ut opinor, librarius quidam, qui in suo exemplare invenerat τῶν ἄγαν ὑπερκόμπων. Eurip. Heracl. 388. ἀλλὰ τῶν φρονημάτων Ὁ Ζεὺς κολαστὴς τῶν ἄγαν ὑπερφρόνων. Deest hic versus in Mosq.

833. ἔπεισιν Valckenaer. ad Eurip. Phœniss. 192. quod receptum est a Brunckio.

834. κεχρημένοι Ald. Rob. Turn. MSS. κεκτημένοι Brunckius ex v. l. in B. scil. τὸ σωφρονεῖν κεκτημένοι. Sed melius fecit Schutzius, quod κεχρημένον ex Scholiis reposuit. Forsan tamen rectius scriberetur κεχρησμένον.

836. ὑπερκόμπῳ libri. Vid. supra 832.

837. σὺ δ' αὖ Rob. γηραιὰ Ald. Rob.

838. εὐτρεπὴς Valckenaer. ad Eurip. Phœniss. 801. Sed bene observavit Brunckius, Persas regem suum nunquam nisi splendidissimo cultu instructum vidisse.

839. παιδὶ omnes. παῖδα ex Lobeckii sententia dedi. Vid. infra 839. Mox πάντη Turn. παντὶ conjicit Canter.

845. πρεσβῦς Ald.

ψυχῇ διδόντες ἡδονὴν καθ' ἡμέραν·
ὡς τοῖς θανοῦσι χρήματ' οὐδὲν ὠφελεῖ.
ΧΟ. ἦ πολλὰ καὶ παρόντα καὶ μέλλοντ' ἔτι
ἤλγησ' ἀκούσας βαρβάροισι πήματα.
ΑΤ. ὦ δαῖμον, ὥς με πόλλ' ἐσέρχεται κακὰ
ἄλγη, μάλιστα δ' ἥδε συμφορὰ δάκνει,
ἀτιμίαν γε παιδὸς ἀμφὶ σώματι
ἐσθημάτων κλύουσαν, ἥ νιν ἀμπέχει.
ἀλλ' εἶμι, καὶ λαβοῦσα κόσμον ἐκ δόμων
ὑπαντιάζειν παῖδ' ἐμὸν πειράσομαι·
οὐ γὰρ τὰ φίλτατ' ἐν κακοῖς προδώσομεν.
ΧΟ. ὦ πόποι, ἦ μεγάλας ἀγα- στρ. ά.

846. Sic Turn. Steph. MSS. ni fallor, universi. ψυχὴν Ald. Rob. unde Pauwius conjecit Ψυχὴν διδόντες ἡδονῇ, quod in textum intulit Porsonus, citra necessitatem. Scholiasta legerat ψυχῇ: interpretatur enim, satis quidem absurde, Ψυχῇ διδόντες ἡδονὴν, ἤγουν, θύοντες ἐμοί. Pauwii correctionem aliquatenus firmare videatur Eurip. Phœniss. 21. Ὁ δ' ἡδονῇ δούς, sc. ἑαυτόν. Sed ψυχῇ διδόντες ἡδονήν quadrat cum Theognidis præcepto, Τὴν σαυτοῦ φρένα τέρπε, et Euripidis, Εὔφραινε σαυτόν.

847. πλοῦτος οὐδὲν ὠφελεῖ libri impressi. † πλοῦτος Porsonus, qui sequentia adnotarat. *Pro* πλοῦτος *habent* χρήματα *Magister et Phavorinus v.* ὠφελῶ, *Scholiastes ad Eurip. Orest.* 680. *Triclinius ad Sophocl. Antig.* 566. *Pro fragmento incerto cepit Pauwius.* χρήματ' etiam M. 1. πλοῦτος ex Scholiis irrepsisse videtur.

850. πολλὰ εἰσέρχεται Ald. Rob. κακῶν Botheus, haud male: cf. 840.

853. κλύουσα Ald.

855. ἐμῷ παιδὶ Ald. Rob. παῖδ' ἐμῷ ceteri. παῖδ' ἐμὸν Lobeckius ad Sophocl. Ajac. 801. qui negat ι in fine dativi singularis apud Atticos unquam elidi; quocum sentit Elmsleius ad Eurip. Heracl. 693. Apud Herodotum verbum ὑπαντιάζειν cum quarto casu construitur, ὑπηντίαζον τὴν Δαρείου στρατιήν. IV. 121. Dein πειράσωμαι Ald.

857. 8. 9. Hi versus a Burneio

θᾶς τε πολισσονόμου βιο-
τᾶς ἐπεκύρσαμεν,
εὖθ' ὁ γεραιὸς
παντάρκης, ἀκάκας, ἄμαχος βασιλεὺς
ἰσόθεος Δα-
ρεῖος ἦρχε χώρας.
πρῶτα μὲν εὐδοκίμου στρατι- ἀντ. ά.
ᾶς ἀπεφαίνομεθ', ἠδὲ νο-
μίσματα πύργινα
πάντ' εὔθυνον.
νόστοι δ' ἐκ πολέμων ἀπόνους, ἀπαθεῖς
* * * εὖ πράσ-
σοντας ἆγον οἴκους.

in dactylicos pentametrum ac trimetrum dispertiuntur.

857. μεγάλης Ald. Rob. Turn.

858. πολισονόμου Ald. Rob.

859. ἀπεκύρσαμεν M. 1. Guelf.

860. εὖτ' Ald. Rob. Turn. γεραιὸς Barocc. Steph. et, ni fallor, plerique MSS. unde Pauwius legendum putabat in antistropha πάντ' εὐθύνων (quod in textum recepi, quum id unus Codex præberet.) Edd. reliquæ γηραιός.

861. παντάχης Rob. παντάρκας Guelf. Ceteri πανταρκής. Legendum suspicor παντάρχης. Mox ἀκάκης Ald. Rob. Turn. Vox contra analogiam peccat. Dicebant ἄκακος; sed hoc vocabulum recentioris ævi fuit: quare corrigendum puto ἀκάμας, *invictus*. ἄμαχος om. Guelf.

865. ἀποφαινόμεσθ' Ald. Rob. Turn. ἀπεφαινόμεσθ' M. 2. ἢ δὲ Ald.

866. νόμιμα τὰ πύργινα edd. MSS. quæ feliciter emendavit Hermannus in Comm. de Metr. Pindar. p. 7. quem sequor.

867. ἐπεύθυνον edd. εὔθυνον Colb. 1. Vid. supra ad 860. In Sophocl. Œd. T. 104. legerem, πρίν σε τήνδ' ἐπευθύνειν πόλιν. Vulgo ἀπευθύνειν.

869. Dactylum excidisse observat Burneius. ἡμᾶς ex codice B. inseruit Brunck.

870. πράσσοντα Rob. ἄγον ἐς

ὅσσας δ' εἷλε πόλεις, πόρον στρ. β'.
οὐ διαβὰς Ἅλυος ποταμοῖο,
οὐδ' ἀφ' ἑστίας συθείς·
οἷαι Στρυμονίου πελά-
γους Ἀχελωΐδες εἰσὶ, πάροικοι
Θρηκίων ἐπαύλων,

οἴκους Ald. Rob. ἄγου ἐς οἴκους Turn. Steph. MSS. ἐς omisit Porsonus. Metro satisfaceret lectio hujusmodi, ἄγαγον εὖ πράσ=σοντας οἰκάδ' ἡμᾶς.

871. ὅσας edd. ὅσσας Med. Burneius confert ὅσσον in Eurip. Suppl. 59. et τόσσον Agam. 140. Sophocl. Ajac. 185. quæ exempla vereor ne in dubium vocari possint. Euripidis locus hic est, Μετὰ νῦν δὸς ἐμοὶ σᾶς = διανοίας, μετάδος δ' ὅσ=σον ἐπαλγῶ μελέα τῶν=φθιμένων, οὓς ετεκον. Certissime repono μετάδος δ' οἷσιν ἐπαλγῶ μελέα, κ. τ. λ. In Agamemnone τόσον metro satisfaciet. In Sophoclis loco τόσον exhibent MSS. Bar. 1. Laud. Mosqq. Dresd. August. Suidæ MS. et edd. Locum vulgo male intellectum sic constituo, Οὔποτε γὰρ φρενόθεν γ' ἐπ' ἀριστερὰ, Παῖ Τελαμῶνος, ἔβας Ἂν τόσον ποίμναις πίτνων. *Aliter enim, nunquam eo insaniæ pervenisses.* subaudiendum ἄλλως, ut in Œd. T. 82. 318. οὐ γὰρ ἂν δεῦρ' ἱκόμην. Œd. Col. 99. 143. Electr. 323. Eurip. Iph. T. 1201. in quibus omnibus locis conveniunt particulæ οὐ γὰρ ἄν. In Eurip. Troas. 770. Musgravius dedit ex codicibus, Φόνου τε, Θανάτου θ', ὅσα τε γῆ τρέφει κακά. probante Porsono. Equidem legendum arbitror ἄσσα γῆ τρέφει κακά. Vid. Porson. ad Eurip. Suppl. 594. ubi etiam ἄσσα reponit in Sophocl. Philoct. 523. Ἄθλ', ὅσσα μηδεὶς τῶν ἐμῶν τύχοι φίλων. Sed melius correxit οἷα in Adversar. p. 200. Cf. Koen. ad Gregor. p. 200. ed. nov. Lobeck. ad Ajac. p. 327. Ceterum hunc versum et proxime sequentem conjungit Burneius. πόλις Turn. Steph.

872. ποταμοῦ edd. ποταμοῖο Burneius. Vid. ad Prometh. 542. ποτάμουδ' ἀφ' ἑστίας Turn. et sic fere C. ποταμοῦ γ' M. 1. Pro Ἅλυος Stephanus Ἅλους, Vossius Ἕλλης. Æschylus in animo videtur habuisse oraculum istud Croeso datum, Κροῖσος Ἅλυν διαβὰς μεγάλην ἀρχὴν καταλύσει.

873. ἀφεστίας Ald.

875. Ἀχελωΐδος Ald.

876. Θρηϊκίων edd vett. ἐπαυλέων Rob. G. M. 1. Colb. 1. probante Stephano, quæ quidem for-

λίμνας τ' ἔκτοθεν, αἳ κατὰ ἀντ. β'.
χέρσον ἐληλαμέναι περὶ πύργον
τοῦδ' ἄνακτος ἄϊον,
Ἕλλας τ' ἀμφὶ πόρον πλατὺν
ἀρχόμεναι, μυχία τε Προποντὶς,
καὶ στόμωμα Πόντου·
νᾶσοί θ' αἱ κατὰ πρῶν' ἅλιον περίκλυστοι, στρ. γ'.
τᾷδε γᾷ προσήμεναι,
οἵα Λέσβος, ἐλαιόφυτός τε Σάμος, Χίος,
ἠδὲ Πάρος, Νάξος, Μύκονος, Τή-
νῳ τε συνάπτουσ'
Ἄνδρος ἀγχιγείτων.
καὶ τὰς ἀγχιάλους ἐκράτυνε † μεσάκτους ἀντ. γ'.
Λῆμνον, Ἰκάρου θ' ἕδος,
καὶ Ῥόδον, ἠδὲ Κνίδον, Κυπρίας τε πόλεις, Πάφον,

ma notior est: sed ἔπαυλον occurrit Soph. Œd. T. 1138.

877. ἔκτοσθεν Ald. Rob. Turn.

881. ἐχόμεναι Ald. Turn. Steph. Canter. αὐχόμεναι Rob. B. F. H. K. Guelf. εὐχόμεναι Med. Colb. 2. M. 2. ἐρχόμεναι (sic; αυ, ω superscr.) Colb. 1. ἐρχόμεναι v. l. in B. Dedi ἀρχόμεναι ex conjectura. Vid. supra 594. Eurip. Med. 120.

882. Sic Rob. Med. Colb. 2. M. 1. 2. Burneius. Ceteri στόμα.

883. αἱ articulum esse vere monuit Brunckius. αἳ edd. vett. μετὰ πρῶν' M. 1.

885. οἷα edd. universæ. Vid. supra 874. infra 949.

886. Μύκονις Ald. Μύκων Rob.

889. ἐκράτηνε Ald. Rob. μεσάγκτους Steph. et recentiores: μεσακτίους, Heathii correctionem, probarunt Brunck. Schutz. Sed hoc metrum jugulat. μεσάκτους et μεσάγκτους quid sint, discere velim. Prius quidem occurrit in corrupto Æschyli fragmento apud Athen. IX. p. 394. A. Forsan legendum ἐκράτυνεν ἐπάκτους.

890. ἕλος Steph.

891. ἰδὲ Ald. Rob. Turn. Steph.

ἠδὲ Σόλους, Σαλαμῖνά τε, τᾶς νῦν
μαρτρόπολις τῶνδ'
αἰτία στεναγμῶν.
καὶ τὰς εὐκτεάνους κατὰ κλῆρον ἐπῳδός.
Ἰόνιον πολυάνδρους
Ἑλλάνων ἐκράτυ-
νε σφετέραις φρεσίν.
ἀκάματον δὲ παρῆν σθένος
ἀνδρῶν τευχηστήρων,
παμμίκτων τ' ἐπικούρων.
νῦν δ' οὐκ ἀμφιβόλως θεότρεπτα τάδ'

Κνίδος Rob.

892. τῆς νῦν Ald. Rob.

894. στεναγμάτων edd. vett. et MSS. στεναγμῶν Hermannus et Burneius.

897. Ἑλλήνων Ald. Turn. ἐλαύνων Rob. Dein Burneius ἐκράτυνεν ἀναριτοτρόφους σφετέραις φρεσίν, ex Athenæi loco III. p. 86. C. Αἰσχύλος δ' ἐν Πέρσαις, Τίς ἀνήρει τὰς νήσους ἀναριτοτρόφους; εἴρηκεν: quem sic corrigit vir doctissimus. Αἰσχύλος δ' ἐν Πέρσαις τὰς Ἀναριτῶν νήσους Ἀναριτοτρόφους εἴρηκεν. Mihi tamen persuadere nequeo, hoc epitheton, *cochlearum nutrices*, ab Æschylo in tragœdia positum, nec video quænam sint istæ Ἀναριτῶν νῆσοι. In hoc loco non insulæ spectantur, quarum enumeratio jamdudum facta est, verum urbes Græcanicæ inter Ionicos fines. Equidem vix aut ne vix quidem dubito, quin apud Athenæum reponendum sit pro Αἰσχύλος, alius cujusdam poetæ, forsan Epicharmi, nomen, cujus Πέρσαι citantur ab Etymologo M. p. 155, 29. quique in alia fabula mentionem τῶν ἀναριτῶν fecerat. In fine χερσίν pro φρεσίν Rob.

899. ἀκαίματον Ald. ἀναίματον Turn. ἀκάματος primam producit eodem jure quo ἀθάνατος, nempe metri necessitate. (vid. Glossar. ad Theb. 415.) Sophocl. Antig. 339. Ἄφθιτον, ἀκάματον. Sic ἀπαράμυθον Prometh. 193.

900. τευχηστόρων Ald.

901. παμμίκταν Ald. Turn. παμμίκτα Rob.

902. ἀμφιλόγως Turn. et recentiores. ἀλόγως M. 1. ἀμφιβόλως Ald. Rob. G. Colb. 1. Schol.

αὖ φέρομεν, πολέμοισιν
δμαθέντες μεγάλως πλα-
γαῖς τε ποντίαισιν.

ΞΕΡΞΗΣ.

Ἰώ. δύστηνος ἐγὼ στυγερᾶς μοίρας
τῆσδε κυρήσας ἀτεκμαρτοτάτης,
ὡς ὠμοφρόνως δαίμων ἐνέβη
Περσῶν γενεᾷ. τί πάθω τλήμων;
λέλυται γὰρ ἐμοὶ γυίων ῥώμη,
τήνδ' ἡλικίαν ἐσιδόντ' ἀστῶν.

quod non erat cur mutaretur. Theb. 861. Οὐκ ἀμφιβόλως Οἶμαί σφ' ἐρατῶν ἐκ βαθυκόλπων Στηθέων ἥσειν ἄλγος ἐπάξιον. Ibid. 809. non ἀμφιλόγως sed ἀμφιλέκτως usurpatur.

Ibid. θεόπρεπτα Ald. Med. M. 1. θεόπεπτα Rob. forsan pro θεόπεμπτα. θεόθρεπτα quasi varia lectio in Scholiis memoratur. θεότρεπτα Turn. et recentiores. Sic etiam G. Mox τάδ' ἦν ἂν φέρομεν Ald.

904. δαμασθέντες Ald. Turn. Guelf. M. 1. δαμαθέντες Rob. δμαθέντες Steph. Scholiasta notat Δίων, ἀμαθέντες (non, uti Stanleius, ἅμα θέντες.) Dio Grammaticus non aliunde mihi innotuit, quam ex unico Etymologi loco, p. 494, 24. ubi forsan legendum Διογενειανός, vel Διονύσιος. In hoc loco olim conjeceram reponendum esse Θεών. Theo enim in plures auctores Græcos scholia conscripsit, et Lexicon Dramaticum edidit. Postea vero hoc scholium cum superiore connectendum videbatur. θεοῖς δόξαντα—δι' ὧν δαμασθέντες πλαγαῖσι ποντίαισι, ταῖς ναυμαχίαις.

905. πλαγαῖσί τε ποντίαισιν B. πλαγαῖσί τε ποντίαις M. 1. πλαγαῖς τε ποντίαισιν Brunck. Schutz. Ceteri πλαγαῖσι ποντίαισιν.

907. ἀτεκμαρτοτάτως Viteb.

908. ἐνέβαλε M. 1.

910. ἐμῶν edd vett. et MSS. Sed recte, ut videtur, Schutzius ἐμοί. In proximo versu ἐσιδόντ' quartum esse casum monet Elmsleius ad Eurip. Heracl. p. 141. Pro γυίων, Ald. Rob. γύων. C. Colb. 1. μελέων.

911. εἰσιδόντ' Ald. Rob.

ὤφελεν, ὦ Ζεῦ, κἀμὲ μετ' ἀνδρῶν
τῶν οἰχομένων
θανάτου κατὰ μοῖρα καλύψαι.
ΧΟ. ὀτοτοῖ, βασιλεῦ, στρατιᾶς ἀγαθῆς
καὶ Περσονόμου τιμῆς μεγάλης,
κόσμου τ' ἀνδρῶν,
οὓς νῦν δαίμων ἀπέκειρε.
γᾶ δ' αἰάζει τὰν ἐγγαίαν
ἥβαν, Ξέρξᾳ κταμέναν, Ἅιδου
σάκτορι. Περσᾶν † Ἀγδαβάται γὰρ

912. εἴθ' ὤφελε Ζεὺς Ald. Rob. Steph. Porson. εἴθ' ὄφελε Ζεῦ Turn. εἴθ' ὄφελεν Ζεῦ Med. εἴθ' ὤφελε, Ζεῦ Brunck. ex Stanleii conjectura. Sed nusquam apud Tragicos brevem vocalem productam ante Ζ in capite proximæ vocis offendi; neque id unquam fiebat, nisi per metri necessitatem, ut in ὑλήεσσα Ζάκυνθος, et similibus; cujusmodi quidem vocabula, nisi hoc fieret, in versus cogi non possent. Vid. Schaefer. ad Gregor. p. 873. εἴθ' ὄφελε, Ζεῦ Porsonus in Advers. p. 157: quæ fuit juvenis emendatio. Quod dedi, verisimile videtur. ὤφελεν, Ζεῦ G. Homer. Iliad. Ω. 764. ὡς πρὶν ὤφελλον ὀλέσθαι. Sophocl. Œd. T. 1157. ὀλέσθαι δ' ὤφελον τῇδ' ἡμέρᾳ. Eurip. Alc. 881. Ὤφελον οἰκεῖν μετὰ τῆσδε δόμους. Noster Prom. 48. Ἔμπας τις αὐτὴν ἄλλος ὤφελεν λαχεῖν. Plura dabit Fischer. ad Weller. III. p. 147. Occurrit quidem ὄφελον sine augmento Sophocl. Ajac. 1192. sed in cantu Chorico.

913. Deest τῶν in Ald.

914. μοίρᾳ Rob. Steph. Schol.

915. ὀττοτοὶ Ald. Rob. βασιλεὺς Med. C.

918. ὃς Ald. Barocc. ἐπέκειρεν Med. L. Viteb. ἐπέκειρε H. Colb. 2.

919. γαῖα Ald. Rob. Barocc. αἰάξει Ald. Rob.

920. Ξέρσᾳ Ald. Rob. terminationes Doricas in hujusmodi systemate retinendas putavi. Heathii conjectura est κταμέναν ᾳἰκῶς ἄκτορι Περσᾶν.

921. In edd. Περσᾶν cum præcedente sententiæ membro connectitur. ἀγδαβάται Turnebi correctio est. et sic Guelf. M. 1. ἀδαγβάται Ald. Barocc. ἀδαβάται Rob. ἀδαμάται G. ἐφθάραται conjecit G. Canter. Nov. Lect. VIII.

πολλοὶ φῶτες, χώρας ἄνθος,
τοξοδάμαντες (πάνυ γὰρ † φύστις
μυριὰς ἀνδρῶν) ἐξέφθινται.
ΞΕ. αἲ, αἲ, αἲ, αἲ, κενεᾶς ἀλκᾶς.
ΧΟ. Ἀσία δὲ χθὼν, βασιλεῦ γαίας,
αἰνῶς αἰνῶς ἐπὶ γόνυ κέκλιται.

1. virgula post ἀνδρῶν deleta. Ἀγβάτανα latere opinatus est Wesseling. ad Herodot. I. 42. unde Ἀγβατάνων dedit Brunck. ἱπποβάται Heath. Nomen proprium Ἀγδαβάτας infra occurrit v. 951. Scholiasta inquit gentem Persicam fuisse, ut vix dubitem eum in suo exemplare reperisse ἀθάνατοι, *Immortales*, Persarum delecti, qui proprio quodam jure χώρας ἄνθος audiebant, et erant præterea μυριὰς ἀνδρῶν. Herodot. VII. 83. τῶν δὲ μυρίων τούτων Περσέων τῶν ἀπολελεγμένων ἐστρατήγεε μὲν Ὑδάρνης ὁ Ὑδάρνεος. ἐκαλέοντο δὲ Ἀθάνατοι οἱ Πέρσαι οὗτοι. De hac immortali myriade consulas interpp. ad Hesych. in v. Ἀθάνατοι. In hoc loco librarius quidam indoctus, qui hanc appellationem non intellexit, in locum ejus substituit, ut opinor, ἀδάματοι. quam lectionem, literula mutata, unus codex etiam num servat. Hoc in ἀδαβάται facillime transierit.

923. φύσις Turn. Schol. φύστις ἡ πεφυρμένη καὶ ἐπὶ γῆς πεσοῦσα. ut legisse videatur φύρσις. Alter e Scholiastis subjicit ἡ ἔκφυσις, γονή. Requiritur adjectivus. Quid si legamus φυστή, *mixta*, quæ vox plerumque de *maza* usurpatur? Vid. supra 54. Heathius legebat φεῦ 'στιν. De voce πάνυ apud Tragicos rara vid. Porson. ad Eurip. Hecub. 819.

925. αἶ αἶ bis tantum edd. vett. quater Brunck. Schutz. Mox κεδνᾶς omnes; quod in κενεᾶς confidenter mutavi. Supra 737. Ὦ ποποῖ κενῆς ἀρωγῆς κἀπικουρίας στρατοῦ. ubi etiam κεδνᾶς in nonnullos libros irrepsit. Vel posset legi κεινᾶς ἀλκᾶς Ionice pro κενᾶς, sed alterum præstat.

926. Sic interpunxit Schutzius. Vulgo βασιλεῦ, γαίας Αἰνῶς, neutra tamen ratio satis mihi placet. γαῖαν C. M. 1. γαίαν M. 2. Absurde nescio quis apud Scholia ἐπὶ γόνυ αἴας, ἤτοι κατὰ πρόσωπον τῆς γῆς. Scholiasta videtur legisse Ἀσιὰς vel Ἀσίας. Nescio an Æschylus scripserit Ἀσίας χθὼν γαίας ut γῆς Ἀχαϊκῆς πέδον et similia.

927. γοῦνυ Turn. Steph. Canter. Porson. αἰανῶς ἐπὶ γόνυ M. 1.

ΞΕ. ὅδ' ἐγὼν, οἶ, οἶ, οἶ, αἰακτὸς, στρ. ά.
μέλεος, γέννᾳ γᾷ τε πατρῴᾳ
κακὸν ἄρ' ἐγενόμαν.
ΧΟ. πρόσφθογγόν σοι νόστου, τὰν
κακοφάτιδα βοὰν, κακομέλετον ἰὰν
Μαριανδυνοῦ θρηνητῆρος
πέμψω, πολύδακρυν ἰακχάν.
ΞΕ. ἴετ' αἰανῆ καὶ πανόδυρτον ἀντ. ά.

928. οἶ οἶ bis omnes edd. ter M. 1. Burneius.

929. γένναν Rob. γᾷ τε πατρίᾳ edd. omnes. πάτριος et πατρῷος haud semel confusa sunt. Vid. Porson. ad Eurip. Hecub. 80. et cf. Alcest. 249. πάτρια pro πατρῷα restituendum in Bacch. 1365. πατρίας pro πατρῴας Electr. 1315. πατρίων pro πατρῴων ibid. 1323. In hoc versu καὶ γᾷ πατρίᾳ Burneius. Sed rectius a Xerxe rege dicitur γῆ πατρῴα. Chorus dixisset γῆ πατρία.

930. Pes primus Proceleusmaticus est, quem hujusmodi systemata non respuunt.

931. πρὸ φθόγγου Ald. Colb. 1. προσφθόγγον σοι M. 2. Med. πρὸς φθόγγου Rob. H. Vid. supra 158.

933. Μαριανδινοῦ Ald. Μαρυανδινοῦ Rob. Μαριανδυνὸν Photius. (vid. Glossar.) Μαριανδυνοῦ Eustath. in Dionys. 878. θρηγητῆρος Ald.

934. πέμψω bis edd. ante Porsonum, et mox ἰαχάν. Equidem prætulerim ἴακχον.

935. αἰανὴν edd. αἰανῆ Med. Recte. Vid. supra 641. Eumen. 569. εἰς τὸν αἰανῆ χρόνον. ibid. 940. Μηδ' ἄκαρπος αἰανὴς ἐφερπέτω νόσος. ibid. 415. Νυκτὸς αἰανῆ τέκνα. Archiloch. ap. Etymol. M. p. 32, 26. δεῖπνον αἰηνές. Lycophr. 929. αἰανῆ θεόν. Pindar Pyth. I. 160. κόρος αἰανής. Isthm. III. 4. αἰανῆ κόρον. In Sophocl. Ajac. 672. pro νυκτὸς αἰανῆς κύκλος, legendum ex Suida αἰανὴς κύκλος, et αἰανὴς pro αἰανῆ Electr. 506.

Ibid. πανόδυρτον βοὰν Rob. Malim πάνδυρτον, ut antithetico suo versus magis ad amussim respondeat, ὅδ' ἐγὼν, οἶ, οἶ, οἶ, αἰακτός. Eadem correctio adhibenda v. 938. et, ut videtur in Eurip. Hecub. 216. Κλάω πανοδύρτοις θρήνοις, qui versus spondiacus pseudo-paroemiacus esse debet, quales ejusdem fabulæ vv. 171. 172. 181. 191. 194. Vid. supra 588.

δύσθροον αὐδάν· δαίμων γὰρ ὅδ' αὖ
μετάτροπος ἐπ' ἐμοί.
ΧΟ. ἥσω τοι καὶ πανόδυρτον,
† λαοπαθῆ σεβίζων ἁλίτυπά τε βάρη
πόλεως γέννας· πενθητῆρος
κλάγξω δ' αὖ γόον ἀρίδακρυν.
Ἰώνων γὰρ ἀπηύ- στρ. β'.
ρα ναύφρακτος Ἄρης ἑτεραλ-

936. δυσθρόαν Ald. et ὅδ' ἂν. λαόθροον Colb. 1.

937. μετάτρεπτος Ald. B. G. H. Colb. 1. Brunck. Schutz. μετάτροπος, quod metrum flagitat, habent Rob. Turn. Steph. et, ut videtur, MSS. plerique. Eurip. Electr. 1147. μετάτροποι πνέουσιν αὖραι δόμων.

938. ἥσω τὶ Ald. Scholiasta hæc habet, πέμψω θρῆνον καὶ λίαν πανόδυρτον, unde Elmsleius in Censura Edinensi XVII. p. 215. legendum conjicit Ἥσω τοι καὶ λίαν Λαοπαθῆ σεβίζων Ἁλίτυπά τε βάρη, vel Λαοπαθέα τε σέβων.

939. Deest τε post λαοπαθῆ in Ald. Rob. Turn. invectum a Stephano. Burneius corrigit, σὰ πάθεά τε σέβων, sequentia notans. "*Regis* calamitates *urbis* doloribus oppositas vult Chorus. Si sana lectio, sanum est metrum." Æschylus dixisset potius τὰ σὰ πάθεα σέβων. Forsan legendum, partim ex Elmsleii correctione Ἥσω τοι καὶ λίαν· λαοῦ=τὰ πάθεά τε σέβων, ἁλίτυπά τε βάρη.

940. πενθυτῆρος Turn. Vulgo interpungitur Πόλεως γέννας πενθητῆρος. quæ quidem expedire nequeo. Dicit autem Chorus κλάγξω γόον ἀρίδακρυν πενθητῆρος, sicut supra dixerat, πέμψω πολύδακρυν ἰακχὰν θρηνητῆρος. Vel posset legi πενθητῆρα, α enim ante κλ in anapæsticis produci potest.

941. κλαύσω G. Colb. 1. εὐρύδακρυν Ald. Turn.

942. Editiones habent Ἰώνων γὰρ ἀπηύρα, Ἰώνων ναύφρακτος, nisi quod νεόφρακτος Ald. Alterum Ἰώνων omitti jubet Hermannus. Burneius, Ἰώνων γὰρ, Ἰώνων ἀπηύρα Quum vero ἰάνων exhibeant Med. Colb. 2. M. 1. Guelf. ἰαόνων C. G. Colb. 1. (qua forma utitur Noster supra. 183. 569. Suppl. 69.) forsan etiam hic legendum Ἰάων γὰρ ἀπηύρα. nempe Ἰάων Ἄρης, ut Ἀργεῖος Ἄρης et similia.

κῆς νυχίαν πλάκα κερσάμενος δυσ-
δαίμονά τ' ἀκτάν.
ΞΕ. οἶ, οἶ, οἶ, βόα, καὶ πάντ' ἐκπυθοῦ.
ΧΟ. ποῦ δὲ φίλων ἄλλος ὄχλος;
ποῦ δέ σοι παραστάται;
οἷος ἦν Φαρανδάκης,
Σούσας, Πελάγων,
Δοτάμας, ἠδ' Ἀγδαβάτας, Ψάμμις,
Σουσισκάνης τ'
Ἀγβάτανα προλιπών;
ΞΕ. ὀλοοὺς ἔλιπον ἐκ ἀντ. β΄.

945. ἀλκάν Colb. 2.

946. ἐκπεύθου omnes.

947. ποῦ σοι φίλων ὄχλος Rob. ποῦ δὲ φίλων ἄλλος ὄχλος ceteri omnes præter Schutzium, qui lectionem recepit a Stephano memoratam, ποῦ δέ σοι φίλων ὄχλος; quam in suo etiam codice repererat enarrator metricus, id est, Triclinius.

950. Σούας Ald. Σούδας Turn. καὶ Πελάγων Δοτάμας Rob. Πελάγων καὶ Δοτάμας ceteri, sed Δομάσας Turn.

951. Αἰγαβάτας Ald. Ἀγαβάτας Turn.

952. καὶ Σουσισκάνης τ' Rob.

953. Ἀκβάτανα Ald. Ἐκβάτανα Rob. τἀκβάτανα Turn. Vid. supra 16. ἀγβάτανα Med. Dein ἐκλιπὼν Rob. Schutz. λιπὼν ceteri. ἀπολιπὼν conjicit Burneius. προλιπὼν ex L. recepi. Supra 16. Οἵτε τὸ Σούσων ἠδ' Ἀγβατάνων Καὶ τὸ παλαιὸν Κίσσιον ἕρκος Προλιπόντες ἔβαν. Cf. Sophocl. Philoct. 1413. Eurip. Hecub. 101. Phœniss. 245. Parmenid. ap. Sext. Empir. VII. 111. Ἡλιάδες κοῦραι, προλιποῦσαι δώματα Νυκτός. Hermesianax Athenæi p. 597. D. Βοιωτὸν ἀποπρολιπόντα μέλαθρον. Id. ibid. p. 598. C. Φοίτα δ' ἄλλοτε μὲν προλιπὼν Σάμον, ubi λείπων minus recte receperunt Ruhnkenius et Schweighæuser.

954. ἀπέλιπον omnes præter Rob. et deinceps Τυρίας ἐκ ναὸς libri universi, nisi quod Robortellus omittit ἐκ. Burneius versum hujusmodi confecit, Οἶ, ὀλοοὺς ἀπέλιπον ναὸς = ἐκ Τυρίας κ.τ.λ. Mutavi ναὸς in νεώς. Vid.

νεὼς Τυρίας ἐῤῥόντας ἐπ' ἀ-
κταῖς Σαλαμινιάσι, στυφελοὺς θεί-
νοντας ἐπ' ἄκρας.
ΧΟ. οἶ, οἶ, ποῦ δέ σοι Φαρνοῦχος * *
Ἀριόμαρδός τ' ἀγαθός;
ποῦ δὲ Σευάλκης ἄναξ,
ἢ Λίλαιος εὐπάτωρ,
Μέμφις, Θάρυβις,
καὶ Μασίστρας, Ἀρτεμβάρης τ'
ἠδ' Ὑσταίχμας;
τάδε σ' ἐπανέρωμαι.

supra ad v. 318. Est vero in hoc loco monosyllabum.

956. Σαλαμινῆσι Ald. Σαλαμινῖσι Rob. M. Burneius. Σαλαμινίσι ceteri. Genuinam formam reposuit Schutz. Dicebant Σαλαμινίδες vel Σαλαμινιάδες, non certe Σαλαμινίδες. Sic λειμωνίδες et λειμωνιάδες Sophocl. Ajac. 602. Philoct. 1454. κρηνίδες et κρηνιάδες. Vid. Valckenaer. ad Theocrit. I. 22.

Ibid. στυφέλου edd. vett. στυφελοὺς N. Colb. 1. Brunck. Schutz. Dein θανόντας Ald. Turn. Steph.

957. ἀκταῖς Ald. Turn. Steph. ἀκταὶς Rob. ἀκτᾶς Med. M. 1. Guelf. Steph. Canter. ἄκραις conjecit Pauwius. Vid. ad Prometh. 698. ed. 2dæ. Eurip. Troad. 90. Ἀκταὶ δὲ Μυκόνου, Δήλιαί τε χοιράδες, Σκῦρός τε, Λῆμνός θ', αἱ Καφήρειαί τ' ἄκραι.

958. οἶ quater repetit Burneius; ter ceteri; sed bis tantum Colb. 2. Mox σέ pro δέ Ald. Rob. Φανοῦρχος Rob.

959. καριόμαρδός τ' Ald. Rob. Turn.

960. ποῦ δέσε βαλκις ἢ λιλαίαται ποῦ δὲ σευάκης ἄναξ, sic Ald. Σεβάλκης Turn. Steph. Σευάλκης B. H. Colb. 2. Brunck.

962. μέμφθις Ald. Rob. θώρυβις Ald. θάμυρις Rob. K. L. M. 1. Colb. 2.

963. Μασίστρης edd. vett. Μασίστρας Med. M. 1.

964. οἰσταίχμας Ald. οἰσταίχμας Rob. Barocc.

965. ἐπανέρομαι edd. vett. et MSS. tantum non omnes. ἐπανήρομαν Brunck. ἐπαναιρόμην A. ἐπανέρωμαι Porson. et sic B. Recte. ἐρέσθαι aoristus est.

ΞΕ. ἰώ μοι, τὰς στρ. γʹ.
ὠγυγίους κατιδόντες
τὰς στυγνὰς Ἀθάνας,
πάντες ἑνὶ πιτύλῳ,
ἒ, ἒ, ἒ, τλάμονες ἀ-
σπαίρουσι χέρσῳ.
ΧΟ. ἦ καὶ τὸν Περσῶν, αὐτοῦ
σὸν πιστὸν πάντ' ὀφθαλμὸν,
μυρία μυρία πεμπαστὰν,
Βατανώχου παῖδ' Ἄλπιστον
Σησάμα, τοῦ Μεγαβάτα,
Πάρθον τε, μέγαν τ' Οἰβάρην

966. ἰὼ, ἰώ, μοι μοι edd. ἰώ, μοι, μοι Burneius. Strophe sex versibus absolvitur.

967. ὠγυγίας edd. ante Brunck. ὠγυγίους Med. Barocc. C. H. K. L. Vid. supra 37.

968. Inserui τὰς, ut versus respondeat antithetico suo v. 983.

971. ἀπαίρουσι Ald. Turn. ἀπαίρουσιν Barocc. ἀσπαίρουσι edd. ceteræ. ν ἐφελκυστικὸν adjecit Burneius.

972. Hos versiculos longe aliter disposuit Burneius. In pseudoparœmiacos dispertivi. τῶν Περσῶν Turn. C. Dein αὐτὸν Ald.

973. τὸν σὸν πιστὸν Rob. Steph. recentiores. σὸν τὸν πιστὸν Turn. τὸν omittunt Ald. Brunck. Schutz. Colb. 1. 2. M. 1.

Ibid. ὄντ' pro πάντ' Rob. ὄντ' Brunck. Schutz. παντόφθαλμον conjecit Stanleius. πάντ' deest in Colb. 2.

975. Βατανόχου Ald. Rob. Turn. Tzetz. Chil. X. 731.

976. Sic codex Mediceus. Ceteri, cum articulo, τοῦ Σησάμα. Sed Σησάμου Turn. Steph. Canter. Porson. σησάματου una voce Ald. Rob. Dein μεγαβάταν Rob. Μυγαβάτα Turn. Steph. recentiores. Vid. supra v. 22. Equidem legendum opinor, Σησάμαν καὶ Μεγαβάταν, distinctionis nota post Ἄλπιστον posita.

977. Πάρθιον Med. Alii Σπάρθον vel Πόρθον. Πάρθεόν Turn. et mox οἰνοβάρην τ' cum Ald. Barocc.

ἔλιπες, ἔλιπες, ὦ, ἰὼ δαΐων. στρ. δ'.
Πέρσαις ἀγαυοῖς
κακὰ πρόκακα λέγεις.
ΞΕ. ἰυγάν μοι ἀντ. γ'.
δῆτ' ἀγαθῶν ἑτάρων ὑπο-
μιμνήσκεις, ἄλαστα
στυγνὰ πρόκακα λέγων.
βοᾷ, βοᾷ μελέων
ἔντοσθεν ἦτορ.
ΧΟ. καὶ μὴν ἄλλον γε ποθοῦμεν
Μάρδων ἀνδρῶν μυριάδαρχον

Legendum suspicor Οἰβάζην. Nomen Οἰόβαζος occurrit apud Herodot. VII. 68.

978. ὦ ὦ δαΐων Ald. Rob. Turn. G. Colb. 1. 2. ὦ δαΐων Steph. Canter. Heathius conjecit ὦ δαΐμον. Ceterum Robortellus totum hunc versum Xerxi adsignavit, Stephanus et recentiores, voces ὦ δαΐων.

979. Πέρσαις Ald. ἀγαθοῖς Colb. 1. Hunc versum et 980. Schutzius et Hermannus spurios judicant.

980. κακὰ πρὸς κακὰ Ald. A. Barocc. Colb. 2. Viteb. Mosqu. κακὰ πρὸς κακοῖς Rob. unde reponi voluit Brunckius Πέρσαις ἀγαυοῖς πρὸς κακοῖς λέγεις κακά.

981. Vulgo ἴυγγα. Sed ἴυγα Ald. Optime conjecit Schutzius ἰυγάν, quæ vox formatur ab ἰύζω. Infra 1043. ἴυζε, μέλος ὁμοῦ τιθείς. Alia forma ἰυγμός occurrit Choeph. 24. ἰυγμοῖσι βόσκεται κέαρ. ἴυγξ, *illecebra*, ab hoc loco alienum est. Dein με pro μοι Rob. Voculam omittit Barocc.

982. ἑτέρων ὑπομιμνήσκεις Ald. nempe pro ἑταίρων, quod exhibet Colb. 1.

984. πρὸ κακὰ Ald.

986. ἔνδοθεν omnes. ἔνδον Hermannus. Levem mutationem admisi ob metrum. μέλεον ἔνδοθ' Bothe.

987. Mirum est neminem exstitisse qui reponeret ἄλλον pro vulgato ἄλλο. ἄλλο τι Steph. Canter. Schol. Sed particulas καὶ μὴν plerumque sequitur γε, vocula interposita.

988. Μάρδον M. 1. Guelf. μυριόναρχον Rob. μυριόνταρχον Ald. Turn. ut in v. 319. Sed hoc metro, illud analogiæ adversatur. Dedi

Ξάνθον, ἄρειόν τ' Ἀγχάρην,
Δίαιξίν τ', ἠδ' Ἀρσάμην,
ἱππιάνακτας,
Κιγδάταν καὶ Λυθίμναν,
Τόλμον τ', αἰχμῆς ἀκόρεστον.

ΞΕ. ἔταφεν, ἔταφεν, οὐκ ἀμφὶ σκηναῖς ἀντ. δ΄.
τροχηλάτοισιν
ὄπισθεν ἑπόμενοι.

ΧΟ. βεβᾶσι γὰρ στρ. έ.
οἵπερ ἀρχέται στρατοῦ;

igitur μυριάδαρχον, quæ vox recte componitur. Hesych. Δεκάδαρχοι. οἱ τῶν δεκάδων ἡγεμόνες. Apud eundem servantur formæ δωδεκάδαρχοι, εἰκάδαρχοι et πεντάδαρχοι. et sic Pollux. I. 128. Orbicius vero ap. Etymol. M. p. 728, 50. πεμπάδαρχος, ordines militares recensens, et inter eos μυρίαρχος. Sed forsan legendum Μάρδων ἀρχὸν μυριάδων, ut sit versus pseudo-parœmiacus, quales sunt vv. 987. 989. 990. 1. 2. 3.

989. Ξάνθην Ald. Turn. Steph. recentiores. Ξάνθον Rob.

990. Ἀρσάμην pro Ἀρσάκην reponi jubet Burneius. Vid. supra 37.

992. Κυγδαγάταν Ald. Κυγδάταν Rob. Κιγδαδάταν G. κιγδάταν C. Κιγδαγάταν ceteri Λυθίμαν A. Brunck. Schutz.

993. τόμον Ald. Deest τ' in Ald. Rob. Turn. qui omnes mox αἰχμῆς.

994. ἔταφον ἔταφον edd. vett. ἔταφεν, Æolice pro ἐτάφησαν, Valckenaer. ad Eurip. Hippol. 1247. ubi vid. Monk. (1242). Xerxes, quum pernice fuga salutem petiisset, vix dicere potuit se amicos suos sepeliisse. Unus e Scholiastis videatur legisse ἔθανον, ἔθανον, explicat enim, ἀπέθανον, ἀπέθανον; alter vero in suo exemplari repererat ἔταφεν.

Ibid. οὐκ omittit Rob.

995. τροχηλάτοις Rob.

997. ὄπισθεν δ' omnes. Sed particulam, quæ sensui officit, non agnoscit Scholiasta. Dein ἑπόμενος Turn. Equidem libenter legerem ἑπομέναις. Schutzius ἑπομένοις.

998. ἀκρόται Rob. v. l. in Schol. Brunck. Schutz. Ceteri ἀγρόται. Toup. in Hesych. T. III. p. 353. ἀγρέται reponi vult, ex Hesychio, Ἀγρέταν. ἡγέμονα. θεόν. Reposui

ΞΕ. *βεβᾶσιν, οἶ, νώνυμοι.*
ἰὴ, ἰὴ, ἰὼ, ἰώ.
ΧΟ. *ἰὼ, ἰὼ, δαίμονες,*
ἔθετ' ἄελπτον κακὸν
διαπρέπον,
οἷα δέδορκεν Ἄτα.
ΞΕ. *πεπλήγμεθ', οἶ,* *ἀντ. έ.*
οἶ, δι' αἰῶνος τύχᾳ.
ΧΟ. *πεπλήγμεθ', εὔδηλα γάρ,*
(νέαι νέαι δύαι δύαι)
Ἰαόνων ναυβατᾶν

rarum vocabulum ἀρχέται. Eurip. Heracl. 753. παρὰ θρόνον ἀρχέταν. Electr. 1149. ἔπεσεν ἐμὸς ἀρχέτας.

999. βεβᾶσιν, οἰνώνυμοι Ald. βεβᾶσιν ἀνώνυμοι Rob. Turnebum et codices Colb. 1. 2. Viteb. secutus sum. Stephanus et recentiores οἶ, οἶ, νώνυμοι.

1000. 1001. ἰὴ quinquies et ἰὼ octies, Ald. Barocc. Colb. 1. ἰὼ quater Turn. et recentiores: bis Robortellus.

1001. Hic versus deest in Ald. ὦ δαίμονες Rob. K. L. Colb. 2. δυσδαίμονες Turn. et recentiores. δαίμονες Med. Mosqu.

1002. ἔλθετ' Colb. 1.

1004. οἷον omnes præter Colb. 1. qui οἷαν, et mox ἄταν cum Ald. Rob. Barocc. δέδρακεν Bothe.

1005. πεπλήγμεθ', οἷαν δι' αἰῶνος τύχαι Ald. Turn. Rob. (nisi quod hic οἷαι δὴ δι' αἰῶνος.) Et sic edd. recentiores. Brunckius et Schutzius v. l. in Scholiis memoratam præferunt, οἷαι δαίμονος τύχαι. Quod dedi, mihi quidem verisimillimum videtur. δι' αἰῶνος est, *post longum tempus*, ut in Eumen. 560. etsi sæpius valet *per totum tempus*. Recte autem dicitur πεπλήγμεθα τύχᾳ. Eurip. Herc. F. 1393. πάντες ἐξολώλαμεν Ἥρας μιᾷ πληγέντες ἄθλιοι τύχῃ. Alc. 859. Καίπερ βαρείᾳ ξυμφορᾷ πεπληγμένος.

1007. Malim πεπλήγμεθ', οἶ· δῆλα γάρ. namque εὔδηλος nescio an alibi apud auctores bonæ notæ reperiatur. εὔδηλον Rob. omisso γάρ.

1008. νέα νέα Ald.

1009. Ἰαώνων Ald. Ἰώνων Rob. Ἰανῶν Med. ναβατῶν Ald. ναυβατῶν Rob. Turn.

κύρσαντες οὐκ εὐτυχῶς.
δύσποτμον
δῆτα γένος τὸ Περσᾶν.
ΞΕ. πῶς δ' οὐ στρατὸν τοσοῦτον στρ. στ'.
τάλας πέπληγμαι;
ΧΟ. τί δ'; οὐκ ὄλωλεν
μεγάλα τὰ Περσᾶν;
ΞΕ. ὁρᾷς τὸ λοι-
πὸν τόδε τᾶς ἐμᾶς στολᾶς;
ΧΟ. ὁρῶ, ὁρῶ.
ΞΕ. τόνδε τ' ὀϊστοδέγμονα—

1010. Metro succurrerem, legendo, *κύρσατ' οὐκ εὐτυχῶς.*

1011. *δυσπόλεμον* omnes; sed vetustior ex Scholiastis, qui explicat *κακοτυχὲς καὶ ἄθλιον*, manifesto legerat *δύσποτμον.*

1012. *δὴ* omnes. Dein *τὸ* deest in Rob. *τὸ γένος Περσῶν* Brunck. Schutz. *Περσᾶν* dedi ex Mediceo.

1013. Deest *δ'* in Rob. Dein *στρατὸν μὲν τοσοῦτον* Ald. Turn. recentiores. Sed *μὲν* omittit Rob.

1014. Pro *τάλας* Scholiasta videtur legisse *ὀλέσας*, cujus hæc glossa est; *πῶς δ' οὐχὶ κόπτομαι καὶ πέπληγμαι καὶ θρηνῶ, τοσοῦτον στρατὸν ὀλέσας;*

Ibid. *τί δ' οὖν; ὄλωλεν* Schutzius et Hermannus.

1016. *μέγα* Ald. Equidem libenter legerem *τί δ'; οὐκ ὄλω=λεν τὰ μέγιστα Περσᾶν;* et in antistropha, *τραπέντα ναύ=φρακτον ἐρεῖς ὅμιλον*: In hujusmodi locutionibus frequentior est superlativus. Eumen. 486. *ἀστῶν τῶν ἐμῶν τὰ βέλτατα.* Vid. Glossar. ad v. 1.

1020. *τανδὶ* Rob. quæ terminatio Tragicis non usurpabatur. *τάνδε* Turn. *τόνδε* correxit Porsonus, qui huic loco veram interpunctionem restituit in Advers. p. 157. Hunc versum et duos proxime sequentes omittit Ald. Burneius, cum Porsono, scribit *οἰστοδέγμονα.* Sed dissolutio primæ syllabæ in melicis non offendit; in antistrophico versu 1037. idem omittit *καί.* Totum vero fabulæ epilogum longe secus ac nos, distribuit; sed quum plurimos versus hic illic repetiverit, vocesque modo addiderit, modo omiserit, satius judicavi via tutiore, et, ut mihi quidem videtur, faciliore insistere.

ΧΟ. τί τόδε λέγεις σεσωσμένον;
ΞΕ. θησαυρὸν βελέεσσιν;
ΧΟ. βαιά γ', ὡς ἀπὸ πολλῶν.
ΞΕ. ἐσπανίσμεθ' ἀρωγῶν.
ΧΟ. Ἰώνων λαὸς οὐ φυγαίχμας.
ΞΕ ἀγάνορες· κατεῖδον ἀντ. στ΄.
δὲ πῆμ' ἄελπτον.
ΧΟ. τραπέντα ναύφρακτον ἐρεῖς ὅμιλον.
ΞΕ. πέπλον δ' ἀπέρῥηξ' ἐπὶ συμφορᾷ κακοῦ.
ΧΟ. παπαῖ, παπαῖ.
ΞΕ. καὶ πλέον ἢ παπαῖ μὲν οὖν.

1021. Ante σεσωσμένον Xerxis persona interponitur in Rob. F. Schutz. Vix operæ pretium est hujusmodi varietates enotare, quum personarum notas editores pro suo quisque arbitrio præfixerint.

1022. βέλεσιν edd. Vocem omittit Rob. βέλεσσιν Med. βελέεσσιν Hermanno debetur.

1023. Cf. supra 805.

1025. Ἰαώνων Ald. Rob. Ἰαόνων ceteri. Ἰώνων post Hermannum.

1026. ἀγανόρεος Rob. Canter. Stanl. ἀγανόριος Ald. Turn. et recentiores. ἀγανόρειος Med. Colb. 1. "ἀγανόριος," inquit Burneius, "de se ipso loquens, dicit Xerxes." Quo sensu, equidem non video. Verum hanc vocem ἀγανόριος Græcia non agnoscit. Adjectivum est ἀγήνωρ, substantivum ἀγηνορία. In re dubia sensui consulendum judicavi. ἀγάνορες, *fortissimi.* i. e. *Iones.*

1027. δὲ omittit Robortellus.

1029. ναύφρακταν ἐρεῖς ὅμιλλον Ald. ναύαρχον L.

1030. ἐπέῤῥηξ' Ald. Rob. Turn. ἐπέῤῥηξά γ' Steph. Canter ἀπέῤῥηξ' Brunck. Schutz. ἐπιῤῥήσσειν est *violenter claudere.* Equidem mallem πέπλον διέῤῥηξ', et sic Scholiasta.

1032. παπαῖ vel παπαὶ quater edd. ter, C. semel, F. Bis tantum scribi debere monuit Hermannus, et sic Med. Colb. 2.

1033. πλεῖον Rob. Steph. et re-

ΧΟ. δίδυμα γάρ ἐστι καὶ τριπλᾶ.
ΞΕ. λυπρά· χάρματα δ' ἐχθροῖς.
ΧΟ. καὶ σθένος γ' ἐκολούσθη.
ΞΕ. γυμνός εἰμι προπομπῶν.
ΧΟ. φίλων ἄταισι ποντίαισι.
ΞΕ. δίαινε, δίαινε πῆμα, πρὸς δόμους δ' ἴθι. στρ. ζ'.
ΧΟ. αἶ, αἶ, αἶ, αἶ, δύα, δύα.
ΞΕ. βόα νυν ἀντίδουπά μοι.
ΧΟ. δόσιν κακὰν κακῶν κακοῖς.
ΞΕ. ἴυζε μέλος ὁμοῦ τιθείς.
ΧΟ. ὀτοτοτοῖ, ὀτοτοτοῖ.
ΞΕ. βαρεῖά γ' ἅδε συμφορά.
ΧΟ. οἶ, μάλα καὶ τόδ' ἀλγῶ.
ΞΕ. ἔρεσσ', ἔρεσσε, καὶ στέναζ' ἐμὴν χάριν. ἀντ. ζ'.
ΧΟ. διαίνομαι γόεδνος ὤν.
ΞΕ. βόα νυν ἀντίδουπά μοι.

centiores. πλέον Ald. Turn. C. Colb. 2. L. In fine versus μὲν οὖν omittunt Ald. Barocc. Colb. 1.

1035. χαρίσματα δ' ἐκθροῖς Ald. Vid. ad Prometh. 164. ed. 2.

1036. καὶ σθένος δ' Steph. Canter. Stanl. Sed vid. quæ adnotantur ad Prometh. 1009. Mox ἐκολούθη Ald. Barocc.

1039. πρὸς δόμους τ' ἴθι Ald. Rob.

1040. αἶ αἶ bis tantum Rob.

1041. νῦν Ald. Rob. Turn. ἀντιδόουπα Rob.

1044. ὀτοτοτοῖ, ὀτοττοὶ Ald. Rob. ὀττοττοῖ Turn. ὀτοτοτοτοῖ Steph. Porson. Burneius. Vid. supra 273. 915.

1045. ἅδ' ἁ συμφορὰ Ald. Rob. Turn. ἅδε συμφορὰ Med. A. C. K. Colb. 2. Viteb. Brunck. Schutz.

1046. Sic Ald. Rob. Med. Colb. 2. Burneius. Ceteri οἴμοι μάλα.

1047. Pene suspicor legendum ἄρασσ', ἄρασσε, ut in 1055. Eurip. Troas. 281. Ἄρασσε κρᾶτα κούριμον. Sed vulgatum defenditur a Theb. 854. Ἐρέσσετ' ἀμφὶ κρατὶ πόμπιμον χερῶν Πίτυλον.

1049. νῦν Ald. Rob. Turn.

ΧΟ. μέλειν πάρεστι, δέσποτα.
ΞΕ. ἐπορθίαζε νῦν γόοις.
ΧΟ. ὀτοτοτοῖ, ὀτοτοτοῖ.
ΞΕ. μέλαινα δ' αὖ μεμίξεται—
ΧΟ. καὶ στονόεσσα πλαγά.
ΞΕ. καὶ στέρν' ἄρασσε, κἀπιβόα τὸ Μύσιον. στρ. ή.
ΧΟ. ἄνι', ἄνι', ἄνια.
ΞΕ. καί μοι γενείου πέρθε λευκήρη τρίχα.
ΧΟ. ἄπριγδ', ἄπριγδα, μάλα γόεδνα.
ΞΕ. ἀΰτει δ' ὀξύ.
ΧΟ. καὶ τάδ' ἔρξω.
ΞΕ. πέπλον δ' ἔρεικε κολπίαν ἀκμῇ χερῶν ἀντ. ή.
ΧΟ. ἄνι', ἄνι', ἄνια.
ΞΕ. καὶ ψάλλ' ἔθειραν, καὶ κατοικτίσαι στρατόν.

1050. μέλλειν Ald.

1052. ὀτοτοτοτοῖ Ald. Rob. ὀττοττοῖ Turn.

1053. 4. Sic fere in Ald. Rob. Turn. personarum notæ distribuuntur. Ceteri hos versus Choro adsignant.

1054. μοι pro καὶ Ald. Rob. Turn. qui hanc vocem in v. 1053. rejiciunt. Et sic Med. Barocc. Stephanus καί μοι. Porsonum sequor. Mox παλαγά Ald.

1055. καὶ βόα Eustath. in Dionys. Perieg. 791. Porson. in Præf. ad Hecub. p. 76. ed. 3. corrigit καὶ στέρν' ἀράσσων ἐπιβόα. Sed κἀπιβόα non respuere versum Antispasticum monuit Burneius. Vid. 1039.

1056. ἄνια, ἄνια, ἄνια Ald. Rob. Turn. Elisiones adhibuit Burneius.

1057. ὕπερθεν Ald. πέρθεν Rob. ὕπερθε Turn. v. l. in Schol. πέρθε Steph. ex Schol. Dein λευκήνη Rob. τρίσχα Ald.

1060. τάδε Ald. Rob. Turn. ἔξω Ald.

1061. ἔρεικ Rob.

1062. Edd. ut in 1056.

1063. κατοίκτιζε Rob. Turn. Steph. Canter. κατοικτίσαι Ald. Med. A. B. H. Colb. 2. Brunck. Porson. Schutz.

ΧΟ. ἄπριγδ', ἄπριγδα, μάλα γοέδνα.
ΞΕ. διαίνου δ' ὄσσε.
ΧΟ. τέγγομαί τοι.
ΞΕ. βόα νυν ἀντίδουπά μοι.
ΧΟ. οἶ, οἶ, οἶ, οἴ.
ΞΕ. αἰακτὸς εἰς δόμους κίε.
ΧΟ. ἰὼ, Περσὶς αἶα δυσβάϋκτος.
ΞΕ. ἰὼ δὴ κατ' ἄστυ.
ΧΟ. ἰὼ δῆτα ναὶ, ναί.
ΞΕ. γοᾶσθ' ἁβροβάται.
ΧΟ. [ἰὼ Περσὶς αἶα δυσβάϋκτος.]
ἰὴ, ἰὴ, ἰή.
ΞΕ. ἰὴ τρισκάλμοις βάρισιν ὀλόμενοι.
ΧΟ. πέμψω τοι σε δυσθρόοισιν γόοις.

1065. δίαιν' ὄσσε Rob.

1067. νῦν Ald. Rob. νὺν Turn.

1068. Sic Rob. Turn. et MSS. plerique. οἶ οἶ οἶ Ald. Porsonus rescripsit ὀτοτοτοῖ ob vv. 1045. 1057. Equidem malim αἶ αἶ αἶ αἴ. ob vocem αἰακτὸς in v. 1069.

1070. ἰὼ ἰὼ omnes præter C. L. δύσβατος hic et in v. 1074. edd. ante Brunck. qui δυσβάϋκτος eruit ex Codicibus A. B. ubi inter δύσβακτος et δυσβαΐκτος variatur. Vulgatum δύσβατος agnoscunt Scholia. Vid. supra 580.

1071. ἰωὰ hic et in v. 1072. A. B. Brunck. Schutz. ἰὼ ἆ Med.

1072. ἰὼ ἰὼ Rob.

1073. ἰὼ γοᾶσθ' Rob.

1074. Nullus dubito quin eliminandus sit hic versus, qui in hoc loco male repetitur; siquidem, ut alias observavi, hujusmodi diverbia per singulos versus alternantur.

1075. 6. Hi versus in plerisque editionibus hunc in modum leguntur. ΞΕ. ἦ ἦ ἦ ἦ, τρισκάλμοισιν = ἦ ἦ ἦ ἦ, βάρισιν ὀλόμενοι. In utroque versu pro ἢ ἢ ἢ ἢ Robortellus et L. ἰὴ, ἰή. Aldus ἦ ἦ ἦ.

1076. ὀλλόμενοι Ald. ὀλομένοισι Rob.

1077. Turnebus et recentiores, πέμψω σε δυσθρόοις γόοις. Sed Aldus πέμψω τοῖσε Med. Barocc. Colb. 2. Guelph. πέμψω τοί σε. MS. G. πέμψω τοῖσδέ σε.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΠΕΡΣΩΝ.

GLOSSARIUM

IN

PERSAS.

GLOSSARIUM

IN

PERSAS.

Voces, quæ asterisco notantur, non nisi apud Æschylum reperire potui.

v. 1. ΤΑΔΕ—καλεῖται pro ἡμεῖς ἔσμεν. Eurip. Androm. 168. Οὐ γάρ ἐσθ' Ἕκτωρ τάδε. ubi vid. Gaisford. Troad. 99. Οὐκέτι Τροία τάδε καὶ βασιλεῖς. Cycl. 63. Οὐ τάδε Βρόμιος. ibid. 203. Τί βακχιάζετ'; οὐ Διώνυσος τάδε. Sed hæc paullo diversa sunt. τάδε πιστὰ pro οἵδε πιστοὶ, enallage satis nota. Infra 687. Ὦ πιστὰ πιστῶν. 1016. μεγάλα τὰ Περσᾶν. Eumen. 486. ἀστῶν τῶν ἐμῶν τὰ βέλτατα. Eurip. Orest. 1244. Μυκηνίδες ὦ φίλαι, Τὰ πρῶτα κατὰ Πελασγὸν ἕδος Ἀργείων. Aristoph. Ran. 419. Νυνὶ δὲ δημαγωγεῖ Ἐν τοῖς ἄνω νεκροῖσιν, Κἄστιν τὰ πρῶτα τῆς ἐκεῖ μοχθηρίας. Cf. Herodot. VI. 100. IX. 78. Sic Thucydides, τὰ μέσα τῶν πολιτῶν. Plato Theætet. 5. p. 107. ed. Fischer. Ἀριστά γ' ἀνθρώπων, ὦ παῖδες. Theocrit. Adoniaz. 142. Ἄργεος ἄκρα Πελασγοί. Demosth. Phil. I. 4. ταῦτα πάντα κατέπτηχε, pro οὗτοι πάντες. Vid. omnino Hemsterhus. in Misc. Obs. V. p. 30. et ad Lucian. T. I. p. 147. Sic inter Latinos Lucretius I. 87. *prima virorum.* Ovid. Am. I. i. 9. *Summa ducum Atrides.*

Ibid. Πιστά. Satrapæ et amici regis Persarum solenni appellatione πιστοὶ audiebant; quod recte observatum est in Bibl. Crit. IV. 98. ad locum Xenophontis Anab. I. v. 15. σὺν τοῖς παροῦσι τῶν πιστῶν, ubi vid. Zeunium.

3. **Ἀφνεός.** *Opulentus.* Notior forma est ἀφνειός. Eustath. ad Iliad. Z. p. 623, 59. ὅτι δὲ ὁ ἀφνειὸς δύναται καὶ ἀφνεὸς λέγεσθαι, δῆλον καὶ ἐκ τοῦ Χερσὶν ἀφνεωτέραις, παρὰ Σοφοκλεῖ. (Electr. 457.) Noster ap. Polluc. VI. 3. ἀφνεοῖσι δόμοισιν. Anyte Anthol. III. xxiv. 12. κατ' ἀφνεὸν Ἀκίδος οἶκον. Ab ἀπὸ et ἔνος *annus* deducunt Ammon. de diff. Voc. p. 113. Proclus ad Hesiod. p. 16. Thomas M. v. Πλούσιος.

4. **Ἕδρανον.** *Sedes.* δίφρον. καθέδραν. Hesych. Minus frequenter occurrit. Sophocl. Ajac. 194. Ἀλλ' ἄνα ἐξ ἑδράνων. Eurip. Troad. 539. ἕδρανα λάϊνα.

Ibid. **Κατὰ πρεσβείαν.** *Secundum senectutem*, vel, ut Schol. Hesychius, et Stanleius, *propter dignitatem.* Lex. Rhetor. MS. apud Ruhnken. Auctar. in Hesych. II. p. 1017. Πρεσβεῖς. γέροντες, βασιλεῖς, ἄρχοντες, προτετιμημένοι· καὶ Ἀθήνῃσιν οἱ δημογέροντες. νῦν δὲ καὶ οἱ πρεσβυταί. Vid. Glossar. in Theb. 386.

10. *** Ὀρσολοποῦμαι.** *Vexor. Agitor.* Hesych. Ὀρσολοπεῖται. διαπολεμεῖται, ταράσσεται. Αἰσχύλος. Homer. H. in Merc. 308. Ἦ με βοῶν ἕνεχ' ὧδε χολούμενος ὀρσολοπεύεις; Poeta Alexandrinus περὶ καταρχῶν, 107. a Ruhnkenio laudatus, αἰεί κε πανήμερον ὀρσολοπεύοι Μυθῷ ὀνειδείῳ, ἢ καὶ πληγῇσιν ἰάπτοι. Mars vocatur ὀρσόλοπος Anacreonti ap. Hephæst. p. 90. Photius, Ὀρσολοπεῖν. λοιδορεῖν, πολεμεῖν.

13. **Βαΰζω.** *Baubor.* Hesych. Βαΰζειν. ὑλακτεῖν, ἀσαφῶς λέγειν. Schol. Theocrit. Id. VI. 10. τὸ βαΰζειν ἐπὶ τῶν σκυλακίων λέγεται κυρίως, ἐπὶ δὲ τῶν τελείων κυνῶν τὸ ὑλακτεῖν λέγουσι. Zenodotus ap. Valckenaer. Anim. ad Ammon. p. 231. Κυῶν ὑλακτεῖ, βαΰζει. Agam. 451. τάδε σῖγά τις βαΰζει. Cf. infra 580. Ceterum vir quidam doctus in literis ad me datis, βαΰζει ad ἰσχὺς refert; ut sensus sit, *exercitus juvenem Xerxem adlatrat.*

17. **Κίσσιον ἕρκος.** *Cissium munimentum*, quod infra dicitur Κίσσιον πόλισμα. Cissa urbs erat in Agro Susiano. Strabo XV. p. 728. λέγονται δὲ Κίσσιοι οἱ Σούσιοι.

19. **Βάδην.** *Pedetentim.* ἠρέμα, σχολῇ, κατὰ βῆμα. Hesych. Suppl. 884. ἄραχνος ὣς βάδην. Sosipater Athenæi IX. p. 378. F.

Πότε δεῖ πυκνότερον ἐπαγαγεῖν, καὶ πότε βάδην. Aristænetus II. 10. εἰσιοῦσα θᾶττον ἢ βάδην. Homer. Iliad. N. 516. Τοῦ δὲ βάδην ἀπιόντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ. Xenoph. Anab. IV. viii. 28. ἄνω δὲ πρὸς τὸ ἰσχυρῶς ὄρθιον μόλις βάδην ἐπορεύοντο οἱ ἵπποι. ibid. IV. vi. 25. Χειρίσοφος δὲ βάδην ταχὺ ἐφείπετο. *at quick march*. Cf. Herodot. IX. 57. Aristoph. Lysistr. 254.

20. Στῖφος. *Stipata turma*. τάξις πολεμικὴ, ἢ ὄχλος, σύστρεμμα. Hesych. Infra 372. Herodot. IX. 57. ἀναλαβόντα τὸν λόχον ὅπλα ἦγε βάδην πρὸς τὸ ἄλλο στῖφος.

23. Ταγός. *Dux*. Vid. Glossar. in Prom. 96.

24. Ὕποχος. *Subditus*. Stanleius citat Cyri epitaphium ex Strabone XV. Ἐνθάδ' ἐγὼ κεῖμαι,, Κῦρος, βασιλεὺς βασιλήων. Regem Persarum τὸν μεγάλον βασιλέα audiisse, ut suum Francogalli dicebant *le grand Monarque*, non opus est ut exemplis ostendam.

26. * Τοξοδάμας. *Arcu vincens*. διὰ τῶν τόξων δαμάζοντες τοὺς ἀντιπάλους. Schol. Notior forma τοξόδαμνος infra occurrit.

27. Δεινοὶ μὲν ἰδεῖν. Ob armaturam scilicet. Herodotus VI. 112. de Græcis qui Marathone pugnaveraut, πρῶτοι ἀνέσχοντο ἐσθῆτα Μηδικὴν ὁρέωντες καὶ τοὺς ἄνδρας ταυτὴν ἐσθημένους.

29. Ἱππιοχάρμης. *Ex equo vel curru pugnans*. ὁ ἐφ' ἵπποις χαίρων, ἢ μαχόμενος· χαρμὴ γὰρ ἡ μετὰ χαρᾶς μάχη. Hesych. quicum consentiunt Apollonius in Lex. Homer. et Etymologus. Vox occurrit infra 109. Iliad. Ω. 257. Odyss. Λ. 258. Hesiod. apud Schol. Pindar. Nem. III. 21. apud Tzetz. ad Lycophr. 284. Pindar. Ol. I. 35. Hieronem vocat ἱπποχάρμαν βασιλῆα. Grammatici autem pugnam χαρμὴν dici existimant utpote ἐφ' ᾗ οὐδεὶς χαίρει. Equidem suspicor sensum primarium verbi χαίρω fuisse *salio, mico*.

33. Πολυθρέμμων. *Beluis scatens*. vel *Multas alens*. Alciphr. II. 4. ὁ δὲ Νεῖλος οὗτος, καίπερ ὢν καλὸς, ἀλλ' ἀποτεθηρίωται· καὶ οὐκ ἔστιν οὔτε προσελθεῖν αὐτοῦ ταῖς δίναις ἐλλοχωμένου τοσούτοις κακοῖς. Theocritus XVII. 98. πολυκήτεα Νεῖλον. Ælian. V. H. I. 3. ἐὰν γὰρ ὕδρῳ περιπέσῃ, Νείλου θρέμματι. Sed Plato Legg. XII. p. 691. A. θρέμματα Νείλου ipsos Ægyptios vocat. Sic noster Suppl. 493. Νεῖλος γὰρ οὐχ ὅμοιον Ἰνάχῳ γένος Τρέφει. Quare nescio an

posterior interpretatio præstet. Infra 315. πελειοθρέμμων est *Columbas alens.*

37. Ὠγύγιος. *Perantiquus.* Vid. Glossar. in Theb. 310.

39. * Ἐλειοβάτης. *Paludicola.* Suidas, Ἐλειβάται. βαίνοντες ἐν τῷ ἕλει. Innui videtur gens Ægyptiaca, quæ paludes ad Nili ostium Heracleoticum accolebat, et rapinam exercebat, de qua vid. Heliodor. Æthiop. I. 2. Thucyd. I. 110. καὶ ἅμα μαχιμώτατοί εἰσι τῶν Αἰγυπτίων οἱ ἕλειοι.

41. Ἁβροδίαιτος. *Delicato victu usus.* τρυφερὸς βίον, περὶ τὴν δίαιταν δαψιλής. Hesych. Thucydides I. 6. refert Athenienses διὰ τὸ ἁβροδίαιτον ornamenta capitis gessisse. Parrhasius pictor de se, apud Athen. XII. p. 543. D. Ἁβροδίαιτος ἀνὴρ, ἀρετήν τε σέβων τάδ' ἔγραψεν. Sequentia notat Scholiasta. τοιοῦτοι γὰρ ὄντως οἱ Λυδοί· οὓς, τὰς Σάρδεις οἰκοῦντας, Κῦρος ὁ τῶν Περσῶν βασιλεὺς, ὁ τοῦ Καμβύσου πατὴρ, πολεμήσας κατετροπώσατο, καὶ ὑποχειρίους ἑαυτῷ πεποίηκεν. ἁβροδίαιτοι δὲ οὗτοι· ὅθεν καὶ τὸ παρ' Ἀνακρέοντι, Λυδοπαθεῖς τινὲς, ἀντὶ τοῦ ἡδυπαθεῖς. καὶ τὸ περιφερόμενον, Μήτε μοι Λυδῶν καρύκας, μήτε μαστίγων ψόφους, τρυφηλοὺς αὐτοὺς παριστάνει· καὶ ὁ Λυδοφοίτης δὲ μυροπώλης ταύτην τὴν τρυφὴν δηλοῖ. καὶ τὴν βάκχαριν δὲ ἔνιοι μύρον Λυδῶν ἔφασαν. Ad locum Anacreontis spectat Athenæus XV. p. 690. C. Proverbium citat Suidas in v. καρύκη. Vid. Athen. IV. p. 160. A. ubi καρύκκη per duplicem κ minus recte scripsit editor novissimus. Hesych. Καρύκη. βρῶμα Λύδιον. De mollitie, quæ Lydorum gentem, olim fortissimam, occupavit, vid. Herodot. I. 155.

42. Οἵτ' ἐπίπαν κ. τ. λ. *Qui per totum continentis tractum habitant.* Vel, *Qui plane continente genitam obtinent gentem.* οἱ δι' ὅλου τὴν ἤπειρον οἰκοῦντες. Schol. Quoquo modo interpreteris, durissima est constructio. Sed hujus circumlocutionis ratio altius, ni fallor, repetenda est. Notatu dignissimum est, nusquam ab Æschylo, in recensendis Persarum copiis, mentionem Ionum injectam esse. Facinus indignum putabat Atheniensium colonorum posteros a Xerxis partibus stetisse, noluit tamen iis culpam imputare, quum in eos bene affecti essent Athenienses; vid. Herodot. IX. 106. Quare omnes Ioniæ incolas sub Lydorum nomin comprehendit;

et quidem ex urbibus Ionicis, sex intra Lydiæ fines sitæ erant: vid. Herodot. I. 142.

44. Δίοπος. *Inspector. Curator.* Hesych. Δίοποι. ἐπιμεληταί. Erotian. p. 21. Διόπῳ. τῷ τῆς νηὸς ἐπιμελητῇ. παρὰ τὸ διοπτεύειν. (Male διοπεύειν Jo. Meursius Lect. Att. III. 12.) Ἀττικὴ δὲ ἡ λέξις, κειμένη καὶ παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Ἀττικαῖς λέξεσι, καὶ παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Σισύφῳ, καὶ Εὐριπίδῃ ἐν Ἱππολύτῳ. Harpocrat. Δίοπος λέγεται νεὼς, ὁ διέπων καὶ ἐποπτεύων τὰ κατὰ τὴν ναῦν, ὁ παρ' ἡμᾶς λεγόμενος ἐπίπλους. Hesych. Ἀδίοπον. ἄναρχον, καὶ ἀφύλακτον. Αἰσχύλος Φρυξίν. δίοποι γὰρ οἱ τῆς νεὼς φύλακες.

45. Πολύχρυσοι Σάρδεις. Hoc epitheton jam inde a Gygis ævo Sardibus et Lydorum regibus accreverat. Archilochus ap. Plutarch. de Animi Tranq. p. 835. Οὔ μοι τὰ Γύγεω τοῦ πολυχρύσου μέλει. Alpheus in Anthol. I. 12. ὄλβον πολύχρυσον, οἷα Γύγεω. Nicolaus ap. Stob. XIV. p. 87. ὁ Λυδῶν τῶν πολυχρύσων ἄναξ. Eurip. Iph. Aul. 786. αἱ πολύχρυσοι Λυδαὶ καὶ Φρυγῶν ἄλοχοι. Inscriptio ap. Pausan. Attic. I. xiii. 12. Αἵδε ποτ' Ἀσίδα γαῖαν ἐπόρθησαν πολύχρυσον. Sic infra 53. Βαβύλων ἡ πολύχρυσος. Mycene etiam apud Homerum audit πολύχρυσος, ab Horatio vocata *dites Mycenæ*, Carm. I. vii. 9.

Ibid. Ἔποχος. *Curru vectus.* ὁ ἐπὶ τοῦ ὀχήματος. Hesych. Vid. infra 53. Aristoph. Lysistr. 682. Ἱππικώτατον γάρ ἐστι χρῆμα κἄποχον γυνή.

47. * Δίρρυμά τε καὶ * τρίρρυμα τέλη. *Bijugos et trijugos ordines.* ἅρματα τέθριππα καὶ ἑξάϊππα. Schol. a ῥυμός. τοῦ ἅρματος τὸ ἐκτεταμένον ξύλον παρὰ τοῖς ἵπποις ἕως τοῦ ζυγοῦ μέσον ἀπὸ τοῦ ἄξονος, ὅ τινες στήμονα καὶ σταθμίον καλοῦσιν. Hesych. *temo.* Hoc vero a ῥύω, *traho*, unde ῥυτήρ, *lorum quo equi trahebant.* Ex Æschylo citantur voces ἐν διρρυμίᾳ πῶλοι ap. Eustath. p. 706, 50. quas ex Glauco Potniensi desumtas credit Hermannus.

49. Στεῦμαι. *Statuo.* Vox Homerica. Iliad. Γ. 83. Στεῦται γάρ τι Fέπος Fειπεῖν κορυθαίολος Ἕκτωρ, ubi Schol. Venet. κατὰ διάνοιαν ὁρίζεται. Sed vide nott.

Ibid. Πελάτης. *Vicinus.* ἔνοικοι γείτονες Schol. solœcismo

invito. Sophocles Philoct. 677. Ixiona vocat τὸν πελάταν λέκτρων Διός. In ejusdem fabulæ v. 1163. πελάταν recte vertit Wakefieldius *tibi accedentem*. Apollon. Rhod. IV. 342. Βουπελάται τε βοῶν. ubi Schol. παρὰ τὸ πέλας τῶν βοῶν εἶναι. Dubitari tamen possit, an in hoc loco potius vertendum sit, *milites stipendiarii*. Timæus Lex. p. 211. Πελάτης. ὁ ἀντὶ τροφῶν ὑπηρετῶν καὶ προσπελάζων. ubi vid. Ruhnken. Pollux III. 82. Πελάται δὲ καὶ Θῆτες ἐλευθέρων ἐστιν ὀνόματα, διὰ πενίαν ἐπ' ἀργυρίῳ δουλευόντων.

51. **Ἄκμων.** *Incus.* λόγχης ἄκμονες, *qui hastæ ictus inconcussi ferunt.* ἀκίνητοι ὑπὸ λόγχης, ὡς ἄκμων ὑπὸ σφυρῶν. Schol. Stanleius comparat Callim. H. Dian. 143. ubi Hercules audit Τιρύνθιος ἄκμων. Hesych. Ἄκμων. ἀπαθής. Eadem comparatione utitur Ignatius Epist. ad Polycarp. p. 12. στῆθι ἑδραῖος, ὡς ἄκμων τυπτόμενος. Metaphoram expandit Apollonius III. 1252. Κόψε κατ' οὐρίαχον μεγάλῳ ξίφει· ἆλτο δ' ἀκωκὴ, Ῥαιστὴρ ἄκμονος ὥστε, παλιντυπές.

53. **Πάμμικτος.** *Ex omnibus commixtus.* Infra 273. μάταν τὰ πολλὰ βέλεα παμμιγῆ Γᾶς ἀπ' Ἀσίδος ἦλθε. Herodot. VII. 55. hunc exercitum dixit σύμμικτον ὄχλον παντοίων ἐθνέων.

55. *** Τοξουλκὸν λῆμα.** *Vis animi artis sagittariæ periti.* Infra 244. τοξουλκὸς αἰχμή. De λῆμα vid. Glossar. in Theb. 444. Dicuntur autem τοξουλκῷ λήματι πιστοί ut infra 112. πίσυνοι λεπτοδόμοις πείσμασιν. Propius Simonides Analect. I. p. 34. Εὐτόλμῳ ψυχῆς λήματι πειθόμενος. Virgil. Georg. III. 31. *Fidentemque fuga Parthum, versisque sagittis.* Horatius, *Fidens juventus horrida brachiis.* Præiverat Homerus Iliad. Δ. 303. ἱπποσύνῃ τε καὶ ἠνορέῃφι πεποιθώς. Eurip. Hel. 153. ἄπεστι δὲ, Κυσὶν πεποιθὼς, ἐν φοναῖς θηροκτόνοις. Apollon. Rhod. I. 110. Ἀγρόται, οἵτε κύνεσσι πεποιθότες.

62. **Μαλερός.** *Ardens.* καυστικὸς, μαραντικός, Schol. et Hesych. Apollon. Rhod. I. 734. μαλεροῖο πυρός. ubi Schol. μαλεροῖο. οἱ νεώτεροι, τοῦ λαμπροῦ· οἱ δὲ [παλαιοὶ] τοῦ μαραντικοῦ. Sophocl. Œd. T. 190. Ἄρεα τὸν μαλερὸν, ubi Schol. τὸν καταμαραίνοντα. Aristotel. in Analect. Brunck. I. p. 177. πόνους μαλερούς. Homerus et Apollonius hanc vocem non nisi de igne usurpant. Noster

Choeph. 323. πυρὸς μαλερὰ γνάθος. Epigr. ap. Suid. in voce, μαλερὸν θάλπος. Fuit autem, ni fallor, vox antiqua μάλος vel μάλη, *ignis*, vel *aqua fervens*, vel simile quid; unde μαλερὸς, et μαλάσσω, *coquendo mollio*. Sic a φόβος, φοβερός, a βλαβή, βλαβερός, a κρύος, κρυερός, et similia.

63. Ἡμερόλεγδον. *Per singulos dies numeratim.* Uxores, de maritorum salute solicitæ, singulos dies computant. Photius, Ἡμερόλεγδον. τὸ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐξαριθμεῖν. Stanleius citat Aristot. N. A. VI. ἔνιοι διϊσχυρίζονται δέκα μῆνας κύειν ἡμερολεγδόν. Sic Ovid. Heroid. II. 7. *Tempora si numeres, bene quæ numeramus amantes.*

65. Περσέπτολις. *Urbes vastaturus.* idem fere quod Homericum πτολίπορθος. Aristoph. Nub. 966. Vox Æschylea ab Eupolide πεπαρῴδηται. Vide nott.

67. Ἀντίπορος. *Qui e regione trans fretum jacet.* Abreschius citat Suppl. 540. ἀντίπορον γαῖαν. Eurip. Med. 211. et Ion. 1585. ἀντίπορθμος. Homero ἀντιπέραιος, Iliad. B. 635. et Apollon. Rhod. II. 351.

68. * Λινόδεσμος. *Lino.* (i. e. *funibus*) *colligatus.* Eurip. Iph. T. 1043. χαλίνοις λινοδέτοις. Homerus dixit σχεδίην πολύδεσμον. De hujus pontis constructione et de funibus stupeis vid. Herodot. VII. 36. Ceterum Æschylus, cui in Suppl. 133. navis dicitur λινοῤῥαφὴς δόμος, funes carbaseos ac stupeos commemorat in Prometheo Ignifero ap. Polluc. X. 17. Λινάδες καὶ πίσσα κωμολίνου μακροὶ τόνοι. Bentleius in Epist. ad Hemsterhus. p. 96. Λινᾶ δὲ γεῖσσα, (debuerat γεῖσα.) Corrigo, Λινᾶ δὲ πεῖσα, κώμολίνου μακροὶ τόνοι. Odyss. Y. 23. Τῷ δὲ μάλ' ἐν πείσῃ κραδίη μένε. ubi Schol.—ἐν δεσμοῖς ἔμενεν. Recte: πεῖσα est *funis nauticus*, idem ac πεῖσμα. Hesych. Πείσῃ. πείσματι καὶ χώρῃ. Τῷ δὲ κ.τ.λ. Proverbium ἐν πείσῃ καρδίαν τηρεῖν explicat P. Leopardus Em. I. 18. *retinere cor in ancorali fune.* Vid. Gataker. ad M. Anton. III. 6. p. 103.

69. Σχεδία. *Ratis.* Philoxeni Gloss. Proprie, *ratis tumultuaria*, et exinde, *pons ex ratibus opere tumultuario factus*, ut vocem bene explicat Æ. Portus in Lex. Ionico. Cf. Herodot. IV. 88.

VIII. 107. 108. ubi pontes modo *σχεδίας*, modo *γεφύρας* vocat. Hesych. Σχεδία. μικρὰ ναῦς. ἢ ξύλα, ἃ συνδέουσι, καὶ οὕτω πλέουσιν.— Σχεδίη. ἡ εἰκαίως πεποιημένη ναῦς, διάβασις, γέφυρα, ζεῦγμα. Vid. Eustath. p. 1533, 2. 1521, 22. Eurip. Hecub. 113. Theocrit. XVI. 40.

71. * Πολύγομφος. *Multis clavis compactus.* Singulæ naves clavis compactæ, funibus inter se connexæ fuerunt. Navis dicitur γομφόδετον δόρυ Suppl. 853.

Ibid. * Ὄδισμα. *Via.* Vocem nusquam alibi offendi.

74. Θούριος. *Acer.* Infra 760. Vid. Glossar. in Theb. 42.

75. * Πεζόνομος. *Cui terra contigit*, ut πεδιόνομος, *cui campi sorte dantur.* Theb. 258. Composita a νέμω adamavit Æschylus.

76. * Ποιμανόριον. *Grex hominum.* Eustath. ad Iliad. B. p. 212, 42. τὸ δὲ, ποιμὴν λαῶν, ταὐτὸν ὂν τῷ ποιμάνωρ (infra 246.) συνθέτως Αἰσχύλος εἴρηκε, καὶ τὸ τοιοῦτον ποίμνιον, ποιμανόριον. Hesych. Ποιμάνωρ. ποιμὴν, ἢ βασιλεύς. Glossæ Vett. Ποιμαίνω ἐπὶ ἀνθρώπων, *Rego.*

77. Διχόθεν. *Ex diversis partibus,* sc. *mari ac terra.* ἐκ δύο μερῶν. Hesych.

80. Ἐφέτης. *Dux.* Hesychius, (ex Lexico, ut opinor, Tragico.) Ἐφέτας. τοὺς ἡγέμονας τῶν Περσῶν, καταχρηστικῶς. κυρίως δὲ οἱ τὰς φονικὰς δίκας Ἀθήνῃσι δικάζοντες. De his vide insignem locum ex Pausaniæ Lexico depromtum apud Suid. in v. Ἐπὶ Παλλαδίῳ, ubi citatur Κλειτόδημος, rerum Atticarum scriptor, qui reponendus est in Plutarchi Theseo p. 23. pro Κλείδημος, quod nomen Valckenaerio fraudi fuit ad Hippol. p. 162. 1. B. Simili menda purgandum Etymol. M. p. 775, 2. item Suidas vv. Ἄπεδα, Ἠπέδιζον, Πυκνὴ, Ὕης. Athenæus VI. 235. A. XIV. 660. D. qui corrigendus ex Hesychio v. Βοῦς ἔβδομος. Fatendum quidem est Æschylum haud raro vocabula civilia in rem militarem detorsisse, dicitur enim equitum præfectus, ἵππων βραβεύς; at in hoc loco nihil omnino de ἐφέταις φονοδίκοις cogitabat, sed per ἐφέτης exprimere volebat *eum*

qui mandat, ab ἐφίημι; unde ἐφετμή. ἐντολή. Hesych. quæ vox occurrit Choeph. 298. Eumen. 241.

Ibid. * Χρυσογόνος. *Auro satus.* Schol. τὸ δέ χρυσονόμου, ἀντὶ τοῦ πλουσίας εἶπε. τίνες δὲ χρυσογόνου λέγουσι, διὰ τὸν Περσέα ἀπὸ χρυσοῦ γεγενῆσθαι· ὃ καὶ βέλτιον. Vid. antiquissimam de Perse narrationem ap. Schol. Apollon. Rhod. IV. 1091. Herodot. VII. 150. Ἄνδρες Ἀργεῖοι, βασιλεὺς Ξέρξης τάδε ὑμῖν λέγει. Ἡμεῖς νομίζομεν Πέρσην εἶναι, ἀπ' οὗ ἡμεῖς γεγόναμεν, παῖδα Περσέος τοῦ Δανάης, γεγονότα ἐκ τῆς Κηφέος θυγατέρος Ἀνδρομέδης. Cf. Apollodor. II. 4. 1. Fateor tamen mihi admodum incertum videri, utra sit vera lectio. χρυσονόμος Æschyleum sonat; alibi habemus ἀνθονόμος et ποιονόμος.

81. Ἰσόθεος. *Par Deo*, quod Sappho dixit ἴσος θεοῖσιν, Homerus autem θεοείκελος. Infra 150. de Atossa, θεῶν ἴσον ὀφθαλμοῖς φάος. Cf. 157. "Aptissimum tyranno vel tyrannidi epitheton ἰσοδαίμων. Æschyl. Pers. 636. Ἦ ῥ' ἀΐει μου μακαρίτας ἰσοδαίμων βασιλεύς; *(hoc tamen exemplum minus commodum est, quia de Dario mortuo dicitur.)* Plato Rep. VIII. non longe a fine de Euripide ait, καὶ ὡς ἰσόθεόν γε τὴν τυραννίδα ἐγκωμιάζει. Habuit in animo Troad. 1177. Γάμων τε καὶ τῆς ἰσοθέου τυραννίδος. Ariphron. Sicyon. ap. Athen. XV. fin. Τᾶς τ' ἰσοδαίμονος ἀνθρώποις βασιληΐδος ἀρχᾶς." *Porsonus, Supplem. Præf. ad Hecub.* p. 30. Inscriptio ap. Pausan. VI. 4. Τῶν δ' ἱερογλώσσων Κλυτιδᾶν γένος εὔχομαι εἶναι Μάντις, ἀπ' ἰσοθέων αἷμα Μελαμποδιδᾶν. De quantitate primæ in ἰσόθεος vid. Porson. ad Eurip. Orest. 9. Erfurdt. ad Sophocl. Antig. 828.

83. Κυάνεος. *Cæruleus.* Angl. *dark blue.* Pausanias X. 28. p. 250. κυάνου τὴν χροιὰν μεταξύ ἐστι καὶ μέλανος, ὁποῖαι καὶ τῶν μυιῶν αἱ πρὸς τὰ κρέα εἰσὶ προσιζάνουσαι (Angl. *blue-bottle flies.*) Cyanus igitur paullo dilutior est quam istarum muscarum color: unde flosculus quidam *ob colorem* vocatur *cyanus, (the blue-bell.)* Secundum Eustath. ad Iliad. Λ. p. 728, 20. κυάνεον cœlum est, ὁπηνίκα ἐστὶ πάντη ἀνέφελος. Plato Timæo p. 543. λαμπρὸν δὲ λευκῷ ξυνελθὸν, καὶ εἰς μέλαν κατακορὲς ἐμπεσὸν, κυανοῦν χρῶμα ἀποτελεῖται. Quare falsus est Is. Vossius ad Catull. p. 218. qui κυάνεον idem esse ait ac φαιόν, vertit-

que *violaceum.* Non est tamen dissimulandum poetas antiquissimos in hoc epitheto parum sibi constare. Sæpissime de serpentibus ponitur, e. g. Iliad. Λ. 39. Hesiod. Scut. 167. ut apud Latinos *cæruleus*; interdum vero de atris nubibus, ut in Hesiod. Theogon. 745. de hirundine, Simonid. ap. Schol. Aristoph. Av. 1410. Ceterum κυάνεος sæpe adhibetur de oculorum adspectu. Hesiod. Scut. 7. βλεφάρων ἄπο κυανεάων. Ibycus fragm. I. Ursin. Ἔρως αὖτέ με κυανέοισιν ὑπὸ βλεφάροις Ὄμμασι τακερὰ δερκόμενος. Eurip. Alc. 260. ὑπ' ὀφρύσι κυαναυγέσι βλέπων πτερωτὸς Ἀΐδας. Hesiod. Scut. 356. Θεμιστονόην κυανῶπιν. Alciphron. III. 1. καὶ τὰς βολὰς τῶν ὀφθαλμῶν ἐστι κυαναυγής.

84. Δέργμα. *Adspectus.* Eurip. Med. 190. τοκάδος δέργμα λεαίνης. Phœniss. 667. ἔνθα φόνιος ἦν δράκων — δεργμάτων κόραισι πολυπλάνοις ἐπισκοπῶν. Serpentium oculi terribile aliquid coruscare putabantur. Conferat harum rerum studiosus Iliad. X. 93. Hesiod. Scut. 143. Eurip. Orest. 473. Ion. 1262. Theocrit. XXIV. 18. Cornutum de N. D. p. 50. Virgil. Georg. III. 433. et loca ibi citata. Senecæ Herc. F. IV. 3.

85. Πολύχειρ. *Magna manu instructus.* sc. *pedestrium copiarum.* Hesych. Πολυχειρία. πλῆθος ἐργαζομένων καὶ ἀνυόντων. respicitur Thucyd. II. 77. Pollux. II. iv. 31. Χεὶρ στρατιωτική, καὶ πολλῇ χειρὶ, καὶ πολυχειρία. Herodot. VII. 12. de Xerxe, ἐστρατηλάτεε χειρὶ μεγάλῃ πλήθεος. Eurip. Heraclid. 157. Ἄργους τοσήνδε χεῖρα. Proprio sensu usurpatur πολύχειρ Sophocl. Electr. 488.

86. Διώκω. *Urgeo. Dirigo.* quo sensu haud raro apud Tragicos occurrit. Theb. 367. Σπουδῇ διώκων πομπίμους χνοὰς ποδῶν. Eumen. 402. Ἔνθεν διώκουσ' ἦλθον ἄτρυτον πόδα. Eurip. Orest. 1337. Ἰδου, διώκω τὸν ἐμὸν εἰς δόμους πόδα. Ion. 205. πάντᾳ τοι βλέφαρον διώκω.

88. Τοξόδαμνος. Vid. supra 26. Diphilus apud Athen. VI. p. 223. B. Λητοῦς Διός τε τοξόδαμνε παρθένε, Ὡς οἱ τραγῳδοί φασιν, οἷς ἐξουσία Ἐστὶν λέγειν ἅπαντα καὶ ποιεῖν ὅμως. Spectat forte Eurip. Hippol. 1470. Τὴν τοξόδαμνον Ἄρτεμιν μαρτύρομαι. Lycophr. 1331. Τὴν τοξόδαμνον νοσφίσας Ὀρθωσίαν.

89. Δόκιμος. *Illustris.* Minus recte Stanlejus, *exspectandus*, quod foret προσδόκιμος. Herodot. I. 152. et alibi, ἄνδρα δοκιμώτατον. VII. 117. δόκιμον ἐόντα παρὰ Ξέρξῃ. VIII. 73. δόκιμοι πόλιες. Eurip. Suppl. 288. ὦ δοκιμώτατος Ἑλλάδι. Cf. Iph. T. 176. Constructio est, οὔτις δόκιμος εἴργειν. *nemo adeo fortis est ut arceat:* sic in Prometh. 59. δεινὸς γὰρ εὑρεῖν κἀξ ἀμηχάνων πόρους. Simili constructione Horatius *superare pugnis Nobilem, Fortis tractare.* Multa alia vide apud Bentleium ad Horat. p. 3. Lambin. et F. Ursin. ad Virgil. Ecl. V. 1.

Ibid. Ὑφίσταμαι. *Subeo. Sustineo.* Incert. Rhes. 375. σὲ γὰρ οὔτις ὑποστὰς—χορεύσει.

95. Ἀλκίφρων. *Magnanimus.* Mox δολόμητις vox Homerica est.

97. Ἀλύσκω. *Evito.* Vox Homerica. Rarius est apud Tragicos simplex verbum; occurrit tamen Sophocl. Antig. 488. cum genitivo, ubi vid. Brunck. et Electr. 627. Phrynichus in Pleuroniis ap. Pausan. in Phocic. p. 348. ed. Sylburg. κρυερὸν γὰρ οὐκ ἤλυξε μόρον. Vid Gloss. in Prometh. 376. ed. 2.

98. Κραιπνός. *Velox.* Iterum vox Homerica, apud Tragicos rarissime reperta. Cum eodem substantivo adhibuit Euripides Hippol. 842. Πήδημ' ἐς αἴδου κραιπνὸν ὁρμήσασά μοι. De hujus vocis etymologia solito modo nugantur grammatici, Etymol. M. p. 536, 10. Eustath. ad Iliad. E. p. 541, 42. κραιπνῷ ποδὶ πηδήματος εὐπετέος per enallagen dicitur pro κραιπνοῦ ποδὸς πηδήματι εὐπετεῖ. Sic Eurip. Phœniss. 670. δεργμάτων κύραισι pro δέργμασι κορῶν. Brunckius confert Sophocl. Electr. 19. Eurip. Hel. 1098.

Ibid. Πήδημα. *Saltus.* Tragicus apud Stob. Ecl. p. 119. Grot. Sentent. Singul. 238. Θεοῦ δὲ πληγὴν οὐχ ὑπερπηδᾷ βροτός. Vid. Agamemnonis locum mox citandum ad v. 102.

99. Εὐπετής. *Facilis.* Erotian. Εὐπετέστερον. ῥᾳότερον. Metaphora a talis desumta. Agam. 33. Τὰ δεσποτῶν γὰρ εὖ πεσόντα θήσομαι. ubi Scholiasta proverbium laudat, Ἀεὶ γὰρ εὖ πίπτουσιν οἱ Διὸς κύβοι. (Diogen. I. 58.) Eurip. Orest. 594. Γάμοι δ' ὅσοις μὲν εὖ καθεστᾶσιν βροτῶν, Μακάριος αἰών, οἷς δὲ μὴ πίπτουσιν εὖ—Helen.

1088. Τὸ δ' ἄθλιον κεῖν' εὐτυχὲς τάχ' ἂν πέσοι. Cf. Electr. 1101. Phœniss. 701.

Ibid. Ἀναίσσω. *Sursum cum impetu feror.* Vid. Glossar. in Prometh. 135.

100. Σαίνω. *Blandior.* Vid. Glossar. in Theb. 379.

102. Ἀρκύστατα. *Locus intra retia.* οἱ τόποι ἔνθα αἱ ἄρκυες πήγνυνται, Hesych. Pollux V. 32. ὁ δὲ τόπος, ἐν ᾧ (αἱ ἄρκυες) ἵστανται ἀρκυστασία. Noster Agam. 1376. πῶς γὰρ—πημονῆς ἀρκύστατον Φράξειεν ὕψος, κρεῖσσον ἐκπηδήματων. (si vera est hæc lectio, ἀρκύστατον adjective ponitur, ut in Eurip. Orest. 1419.) Eumen. 111. Ὁ δ' ἐξαλύξας οἴχεται, νεβροῦ δίκην, Καὶ ταῦτα κούφως ἐκ μέσων ἀρκυστάτων Ὤρουσεν. Sophocl. El. 1476. Τινῶν ποτ' ἀνδρῶν ἐν μέσοις ἀρκυστάτοις Πέπτωχ' ὁ τλήμων;

106. Τὸ παλαιόν. idem quod πάλαι. Eurip. Med. 820. Ἐρεχθεῖδαι τὸ παλαιὸν ὄλβιοι. Herodot. VII. 59. ὁ δὲ χῶρος οὗτος τὸ παλαιὸν ἦν Κικόνων. Ceterum constructio hæc est; θεόθεν γὰρ τὸ παλαιὸν μοῖρα κατεκράτησεν, cui similis est supra 102. τόθεν οὐκ ἔστι θνατὸν ἀλύξαντα ὑπερφυγεῖν. Citat Abresch. Eurip. Bacch. 868. φυγεῖν ὑπὲρ δικτύων. Nostri Agam. 366. ὑπερτελέσαι δίκτυον. Adjice Eurip. Orest. 1363.

107. Ἐπισκήπτω. *Cum impetu immitto.* infra 746. Prometh. 785. in sensu jubendi, et ap. Herodot. II. 65. III. 73. IV. 33. Cf. Valckenaer. ad Eurip. Hippol. 438.

108. * Πυργοδαΐκτης. *Turres proscindens.* Schol. οἳ τοὺς πύργους κατακόπτουσι καὶ ἐρείπουσι. Vid. Glossar. in Theb. 732.

109. Ἱππιοχάρμης. Supra 29.

110. Κλόνος. *Tumultus.* ταραχὴ πολέμου, ἢ σεισμός, Hesych. quicum facit Schol. Apollon. Rhod. I. 783. Noster Agam. 409. ἀσπίστορας κλόνους λογχίμους. Eurip. Ion. 206. κλόνον Γιγάντων.

113. Πολιαίνομαι. *Incanesco.* Homer. Odyss. M. 147. πολιὴν ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς. Cf. Eustath. p. 1540, 38. Pindar. Ol. A. 115. Erinn. ap. Stob. VII. p. 49. Rufin. in Anthol. Καὶ πολιὸν

πόντου κῦμα. Catull. LXI. 13. *Tortaque remigio spumis incanuit unda.*

114. Λάβρος. *Violentus.* πολὺς, σφοδρὸς, Hesych. Homer. Iliad. B. 147. Zephyrus dicitur venire, λάβρος ἐπαιγίζων. Iliad. O. 624. κῦμα λάβρον Φ. 271. ποταμὸς λάβρος. Apollon. Rhod. I. 1359. ἄνεμος λάβρος. Sæpius apud Pindarum de magnitudine et violentia.

115. Ἄλσος. *Sacrum pratum.* Strabo IX. p. 632. C. οἱ δὲ ποιηταὶ κοσμοῦσιν ἄλση καλοῦντες τὰ ἱερὰ πάντα, κᾂν ᾖ ψιλά. quæ exscripsit Eustath. ad Iliad. B. p. 270, 23. Schol. Pindari ad Ol. V. 24. τοὺς ἱεροὺς ποταμοὺς ἄλση εἰώθασι λέγειν. Noster in Suppl. 554. Ægyptum vocat Διὸς πάμβοτον ἄλσος, Λειμῶνα χιονόβοσκον. ibid. 865. mare dicitur ἁλίῤῥυτον ἄλσος. Stanleius advocat Ciceronem in Arateis, *Neptunia prata secantes.* Ceterum ἐσορᾷν in hoc loco sensum habet *sustinendi.* Tyrtæus ap. Stob. LI. p. 193. Οὐ γὰρ ἀνὴρ ἀγαθὸς γίνεται ἐν πολέμῳ, Εἰ μὴ τετλαίη μὲν ὁρῶν φόνον αἱματόεντα. Horatius, *Qui siccis oculis monstra natantia, Qui* VIDIT *mare turgidum.*

116. Πίσυνος. *Confidens.* Theb. 197. θεοῖς πίσυνος. Suppl. 347. ἀλκᾷ πίσυνος. Eurip. Orest. 895. Suppl. 121. Homer. Iliad. E. 205. τόξοισιν πίσυνος. Inscriptio apud Muratorium, emendata a Quirino de Primordiis Corcyr. p. 184. Ναυτιλίῃ κρυερῇ νηΐ τ' ἐμῇ πίσυνος. Etymol. M. p. 673, 29. πίσυνος Διΐ. (Iliad. I. 238.) πεπιστευκὼς, τεθαῤῥηκὼς, πεποιθώς. παρὰ τὸ πιστὸς πιστόσυνος, ὡς δοῦλος δουλόσυνος· καὶ συγκοπῇ πίσυνος. Propius ad verum accedit Eustath. ad Odyss. Σ. p. 1841, 33. τὸ δὲ πίσυνος Συρακουσίων γλώσσης ἐστι, καὶ ἀπὸ τοῦ πείθω πείσω γίνεται, ἀποβολῇ τοῦ ε τῆς διφθόγγου.

Ibid. * Λεπτόδομος. *Tenuiter ædificatus.* Schol. λεπτοδόμοις, τοῖς λεπτῶς κατεσκευασμένοις. A δέμω *struo.*

117. Πεῖσμα. *Navis retinaculum.* πείσματα τὰ τῆς πρώρας σχοινία, Schol. Apoll. Rhod. I. 652. Πείσματα. σχοινία ἀπόγεια, πρυμνήσια. Hesych. Contra Suidas, Πείσματα τὰ ἀγκύρεια σχοινία. παρὰ τὸ πείθεσθαι δι' αὐτῶν τὴν ναῦν, a quo dissentit Etymol. M. p. 668, 41. Πείσματα, τὰ ἀπόγεια σχοινία, πείθειν καὶ εἴκειν τὴν ναῦν ποιοῦσιν, quicum facit Eustath. ad Iliad. A. p. 131, 7. Rectius autem *retinaculum* quam *rudens* vertetur. Nost. Agam. 196. νεῶν τε καὶ

πεισμάτων ἀφειδεῖς. Suppl. 761. Οὐδ' ὅρμος, οὐδὲ πεισμάτων σωτηρία Εἰς γῆν ἐνεγκεῖν, οὐδ' ἐν ἀγκυρουχίαις. Cf. Eurip. Hecub. 1070. Hippol. 762.

Ibid. * **Λαόπορος.** *Quam populus transit.*

119. * **Μελαγχίτων.** *Pulla veste amictus.* Fortiore metaphora exprimere voluit Homericum, Iliad. P. 83. Ἕκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἀμφιμελαίνας. et A. 103. μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναι Πίμπλαντ'. ubi Schol. Venet. ἤδη δὲ οἱ νεώτεροι μελαίνας τὰς φρένας φασίν. Nostri Scholiasta Homerum in animo habuit, quum μελαγχίτων per ἀμφιμέλαινα explicaret. Male autem pergit ἡ συνετὴ καὶ ἐν βάθει κειμένη, καὶ ἀφανὴς οὖσα. quo in errore versati sunt Homeri interpretes, et Hesychius, Μέλαιναι φρένες, αἱ βαθεῖαι, imo *tristes, solicitæ.* Theognis 1199. καί μοι κραδίην ἐπάταξε μέλαιναν, Ὅττι μοι εὐανθεῖς ἄλλοι ἔχουσιν ἀγρούς. Noster Choeph. 411. Σπλάγχνα δέ μοι κελαινοῦ=ται πρὸς ἔπος κλύουσαν. Suppl. 792. Μελανόχρως δὲ πάλλεταί μου καρδία. Sophocl. Ajac. 968. Ἦ ῥα κελαινωπὸν θυμὸν ἐφυβρίζει. ubi egregia quædam adnotavit Musgravius. Cf. Gataker. ad M. Antonin. IV. 28.

120. **Ἀμύσσω.** *Vellico.* Docte Eustathius ad Iliad. A. p. 94, 32. (v. 243. σὺ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις.) Ἀμύσσειν δὲ κυρίως τὸ ξέειν, ὡς καὶ αἷμα ῥυΐσκεσθαι. οἱονεὶ αἱμύσσειν, μετὰ δασείας, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ἰ ἀμύσσειν μετὰ ψιλῆς (in his perperam Etymologo obsecutus) ἀμύσσειν γοῦν τις λέγεται παρειάν· ἐξ οὗ καὶ ἀμυχαὶ σαρκῶν, καὶ ἀμυχαὶ ξεσμάτων τῶν ὁπουδήποτε, οἷον καὶ ἐν βιβλίοις ἢ ξύλοις. τὸ δὲ τὴν ψυχὴν ἀμύσσειν μεταφορικόν ἐστιν ἀπὸ τοῦ σώματος. Eadem fere repetit ad Iliad. E. p. 566, 31. ubi citat Sophocl. Ajac. 633. πολιᾶς ἀμύγματα χαίτας. Theocrit. XIII. 71. χαλεπὸς γὰρ ἔσω θεὸς ἧπαρ ἄμυσσεν. ubi Schol. ἀμύσσω, τὸ διὰ ξυροῦ τὴν σάρκα τέμνω. ὅθεν καὶ ἀμυχαὶ, αἱ τοῦ δέρματος τομαί. Cf. Herodot. VII. 76. infra 166. Choeph. 22. Fischer. ad Æsch. Socrat. p. 123.

121. * **Ὀά.** Interjectio Persica; Περσικὸν θρήνημα. Schol.

123. **Κένανδρος.** *Viris vacuus.* Cf. infra 736. 767. Phrynichus Apparat. Sophist. p. 46. Κένανδρος πόλις, κένανδρος χώρα.

126. Ἀντίδουπος. *Ex adverso sonans.* Anglice verteris, *shall re-echo the strain.* Cf. 396. Aliam vim habet ἀντίμολπος in Agam. 17.

127. Γυναικοπληθής. *Feminis refertus.* Eurip. Alcest. 951. ξύλλογοι γυναικοπληθεῖς. Per τοῦτ' ἔπος intelligas ὀά, ut recte monet Schol.

128. Ἀπύω. *Pronuncio.* Primam longam, penultimam communem habet. Vid. Glossar. in Prometh. 613. Porson. ad Eurip. Suppl. p. 172.

128. Βύσσινος. *E lino tenui contextus.* Vid. Glossar. in Theb. 1041. Sophocl. Laocoont. fr. 2. Νῶτον καταστάζοντα βύσσινον φάρος. Nossis apud Bentl. Diss. Phalar. p. 353. Δέξαι βύσσινον εἷμα.

129. Λακίς. *Pannus.* Orion Thebanus MS. Λακίδες. ἐπισχίσματα ἱματίου, παρὰ τὸ λακεῖν καὶ ψοφεῖν ἠρέμα ἐν τῷ σχίζεσθαι. οὕτως Ἀρίσταρχος ἐν τοῖς σημείοις Ἡσιόδου. Infra 840. πάντα γὰρ Κακῶν ὑπ' ἄλγους λακίδες ἀμφὶ σώματι Στημοῤῥαγοῦσι ποικίλων ἐσθημάτων. Eurip. Troas. 497. Πέπλων λακίσματα. Alcæus ap. Heraclid. Pont. p. 413. Λαῖφος δὲ πᾶν ζάδηλον ἤδη, Καὶ λακίδες μεγάλαι κατ' αὐτό.

132. Πεδοστιβής. *Terra incedens.* Eurip. Hel. 1536. πτεροῖσιν ἀρθεῖσ', ἢ πεδοστιβεῖ ποδί. Sæpius apud Euripidem occurrit. Composita in στιβής interdum vim habent passivam, ut ἡλιοστιβής, Prometh. 816. ἀστιβής. Theb. 857.

133. Σμῆνος. *Examen.* Proprie de apibus dictum. Phrynichus Apparat. Sophist. p. 37. ed. Bekker. Ἑσμὸς μελισσῶν, καὶ σμῆνος μελισσῶν. ἄμφω δόκιμα. Sophocl. apud Porphyr. de Antro Nymph. 18. p. 119. Βομβεῖ δὲ νεκρῶν σμῆνος. Aristoph. Nub. 297. Heliodor. Æth. II. 98. καὶ σμῆνος κακῶν, καὶ τὸν ἐκ τούτων βόμβον ἄπειρον ἐπὶ σαυτῷ κινεῖς. Sic σοφιστῶν σμῆνος dixit Cratinus ap. Clem. Alex. Strom. I. p. 329. Plato Cratyl. p. 54. ἐννενόηκά τι σμῆνος σοφίας. Theocrit. VIII. 46. ἔνθα μέλισσαι Σμάνεα πληροῦσιν. Neutrum σμῆ-

νον occurrit in oraculo ap. Plutarch. de Amic. Mult. p. 96. B. Σμῆνα μελισσάων τάχα τοι καὶ σφῆκες ἔσονται, non tamen idcirco in Græciam adsciscendum. Ceterum ut hic σμῆνος, sic ἐσμός dixit in Suppl. 222. ἐσμὸς ὡς πελειάδων. ibid. 678. νούσων ἐσμός. (Porphyr. de Abst. I. 6. ἐσμὸν τῶν παθῶν ἐγείρουσαι, Juven. X. 218. *circumsilit, agmine facto, Morborum omne genus.*) ibid. 1031. Sic Horat. Carm. I. xxxv. 30. *juvenum recens Examen.* Epod. II. 65. *Positosque vernas, ditis examen domus.* Cf. Valckenaer. Ep. ad Rover. p. 47.

134. Ὄρχαμος. *Dux.* Vox Homerica. Hesych. Ὄρχαμε λαῶν. (Iliad. Ξ. 102.) βασιλεὺς ἄγων λαόν. Venit autem ab ὄρχος, idem quod ὄρχατος, *series recte ordinata,* ὄρχαμος ille est qui ordinat, idem ac κοσμήτωρ λαῶν.

135. Ἀμφίζευκτος. *Utrinque colligatus,* scilicet ex utraque continente. Intelligo autem per ἀμφίζευκτον πρῶνα, pontem, qui in promontorii modum ex utraque continente excurrebat, et sic ἅλιος πρὼν, κοινὸς ἀμφοτέρας αἴας, fiebat, quæ voces vix de Chersoneso Thracica dici potuerunt, quod opinatur Schutzius. Vid. supra 69. Porro ἐξαμείβω, *trajicio,* hoc etiam evincit. Eurip. Phœniss. 131. Τὸν δ' ἐξαμείβοντ' οὐχ ὁρᾷς Δίρκης ὕδωρ;

136. Πρών. *Promontorium.* Nempe προὼν τῆς γῆς, sic melius derivandum quam a προϊὼν, cum Etymol. M. p. 692, 47. Forma Ionica erat πρώων. Iliad. Π. 299. Πρώονες ἄκροι. Eurip. Cycl. 116. ἔρημοι πρῶνες ἀνθρώπων. Sophocl. Trachin. 790. Λοκρῶν ὄρειοι πρῶνες. Id. ap. Schol. Aristoph. Ran. 678. Αἰγαίου πρῶνος.

139. Πίμπλημι. *Compleo.* Paulus Silentarius, emendatus a Toupio in Theocrit. XIV. 37. Ἡ δ' ὑποπιμπλαμένη δάκρυσιν εἶπε τάδε. De orthographia hujus vocis vid. infra ad 815.

140. * Ἀκροπενθής. *Summo dolore oppressus.* Simile compositum est ἀκράχολος *iracundiæ valde obnoxius,* ap. Platon. Rep. II. Aristoph. Eq. 42. fragm. 133. Epinicium ap. Athen. X. p. 431. E. quod divisim expressit Herodot. I. 73. ὀργὴν ἄκρος. sic enim certissime legendum, quicquid in contrariam partem nuper scripserit nonnemo in Act. Lipsiens. T. II. p. 281.

141. **Φιλάνωρ.** *Maritum amans.* idem ac φίλανδρος. Musæus 267. Coluth. 267. Vid. Passov. in Act. Soc. Lips. I. p. 118. Postea vero huic voci mala significatio accrevit. Vid. Hermogen. p. 332. citatum ad Eurip. Androm. 228. ed. Gaisford. Huic contraria sunt στυγάνωρ et ἀστεργάνωρ Prometh. 749. 929.

142. * **Αἰχμήεις.** *Bellicosus.* Ruhnkenius, si bene memini, alicubi in Epistolis Criticis negat αἰχμήεις bene Græcum esse, bujus loci non recordatus. Eadem ex αἰχμὴ analogia formatur, qua ex χαιτὴ, χαιτήεις, ex ἠχὴ, ἠχήεις.

Ibid. **Θοῦρος.** *Acer.* Vid. Glossar. in Prometh. 363.

Ibid. **Εὐνητήρ.** *Tori socius.* Infra 162. θεοῦ μὲν εὐνήτειρα. cf. 165.

147. **Κεδνός.** *Prudens.* Vid. Glossar. in Theb. 62. De βαθύβουλος vid. ad Prometh. 18. Theb. 590.

152. **Ῥῦμα.** *Tractus.* ὁλκός, Hesych. quo sensu rarius occurrit. Auctor nescio quis ap. Suid. in voce, ἐς τόξου ῥῦμα περιέπλεον τοῖς Ῥωμαίοις οἱ βάρβαροι, πόλλ' ἅμα βέλη ἀφιέντες. Eunapius ibid. πέτρα δέ τις ἀπεσπασμένη ἐς τόξου ῥῦμα. Pollux I. 164. ἐκ τόξου ῥύματος ἦν ἡ μάχη.

153. * **Δορίκρανος.** *Cuspide præfixus,* pro δορικάρανος.

160. **Βαθύζωνος.** *Demissam zonam habens.* Anglice, *long-waisted.* Vid. Glossar. in Theb. 861. Dionys. Perieg. 840. χρυσοῖο κατ' ἰξύος ἅμμα βαλοῦσαι.

164. **Χρυσεόστολος.** *Auro ornatus.* Nisi restituendum χρυσεοστόλμους. Choeph. 28. στολμοὶ πέπλων. Suppl. 710. Στολμοί τε λαίφους. Eurip. Androm. 148. Στολμόν τε χρωτὸς τόνδε ποικίλων πέπλων.

166. **Ἀμύσσω.** Supra 120.

168. **Κονίω.** *Pulvere illino.* Vid. Glossar. in Theb. 60. Prometh. 998. κονίειν οὖδας nihil aliud esse ac *festinare* recte monuit

Schutzius. Hyginus Astron. III. 11. *Ætoli, cum volunt aliquem decurrere significare, ἀποκονῖσαι dicunt.* Vid. Wesseling. Obs. p. 246.

172. Φῶς. *Lux, decus.* Locum sic vertas. "*Propter hæc duplex mihi in mente est ineffabilis solicitudo, ut nec opum abundantiam sine viris honore prosequi contingat, neve nobis, sine opibus relictis, id decoris affulgeat, scilicet quanta vis hominum nobis suppetat.* Ultimas voces mire interpretatur Schutzius, *quanta ipsis fortitudo insit.*

173. Ὀφθαλμός. *Oculus,* sic dicitur Xerxes. Hanc Scholiastæ interpretationem, quam amplectitur Stanleius, *ineptam* vocat Schutzius, qui vertit, *circum oculos meos timor,* cujus metaphoræ exemplum desidero. ἀμφὶ simili modo construitur v. 8. In Choeph. 932. Orestes dicitur Ὀφθαλμὸς οἴκων. Eurip. Androm. 406. Εἷς παῖς ὅδ' ἦν μοι λοιπὸς, ὀφθαλμὸς βίου. Sophocl. Œd. T. 987. Καὶ μὴν μέγας γ' ὀφθαλμὸς οἱ πατρὸς τάφοι. Pindar. Ol. II. 16. Ἱερὸν ἔσχον οἴκημα ποταμοῦ, Σικελίας τ' ἔσαν ὀφθαλμός. Ol. VI. 27. Ποθέω στρατιᾶς Ὀφθαλμὸν ἐμᾶς. Stanleius comparat Plaut. Pseudol. *Ubi isti sunt quibus vos oculi estis, quibus vita, quibus Deliciæ estis?* Cf. proximum versum.

177. Ἐν ὑμῖν. *Penes vos sunt. De vobis pendent.* Sophocl. Œd. T. 314. ἐν σοὶ γὰρ ἐσμέν. Ajac. 519. ἐν σοὶ πᾶσ' ἔγωγε σώζομαι. Eurip. Phœniss. 1265. ἐν σοὶ Ζηνὸς ὀρθῶσαι βρέτας Τροπαῖον. ubi vid. Valckenaer. Alcest. 285. Ἐν σοὶ δ' ἐσμὲν καὶ ζῆν καὶ μή. Iph. A. 1379. Κἀν ἐμοὶ πορθμός τε ναῶν, καὶ Φρυγῶν κατασκαφαί. ubi corrigendum censeo, Κἀν ἐμοὶ νεῶν τε πορθμός. Helen. 1441. Ἐν σοὶ τόδ'. Herodot. VI. 109. Ἐν σοὶ νῦν, Καλλίμαχε, ἐστὶν, ἢ καταδουλῶσαι Ἀθήνας, ἢ κ.τ.λ. Cf. VIII. 60. 100. Thucyd. VI. 92. γίγνεσθαι δέ τι αὐτῶν καὶ ἐν τάχει, καὶ προθυμότερον, ἐν ὑμῖν ἐστιν, ὦ Λακεδαιμόνιοι. Similiter fere Terentius Andr. III. iii. 41. *Nolo tibi ullum commodum in me claudier.*

182. Ἰάων. Antiqui Atticæ incolæ sic audiebant. Homer. Iliad. N. 685. Ἔνθα δὲ Βοιωτοὶ, καὶ Ἰάονες ἑλκεχίτωνες. ubi Apollonius et Hesychius per Iaonas intelligunt Athenienses. Corrupte Schol.

Venet. Ἰάονες. οἱ ἐν Πελοποννήσῳ Φθιῶται. Voces οἱ ἐν Πελοποννήσῳ in proximum Scholium detrudendæ sunt, ubi narratur ex Androtione, ὅτι στήλην ἔστησαν ἐπὶ Λακεδαίμονος διορίσαντες οὕτως. Τάδ' ἐστὶν οὐχὶ Πολοπόννησος, ἀλλ' Ἰαόνες. Ἴωνες δ' ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους οὕτως· Τάδ' ἐστὶν οὐκ Ἰάονες, ἀλλὰ Πελοπόννησος. Quæ mire corrupta sunt. Pro Λακεδαίμονος legendum ex Strabone Κρομμυωνίας. Inscriptiones ex Strabone et Plutarcho sic citat Meursius Thes. XIX. p. 73. Τάδ' οὐχὶ Πελοπόννησος, ἀλλ' Ἰωνία. Τάδ' ἐστὶ Πελοπόννησος, οὐκ Ἰωνία. Aristoph. Ach. 104. Ὅτι χαυνοπρώκτους τοὺς Ἰάονας λέγει. Schol. Ἴωνες Ἀθηναῖοι, ἀπὸ Ἴωνος τοῦ Ξούθου. πάντας τοὺς Ἕλληνας Ἰάονας οἱ Βάρβαροι ἐκάλουν. Vid. Strab. VIII. p. 588. Schol. Nicandr. Alex. 9. Larcher. ad Herodot. T. VII. p. 426.

184. **Ἐναργής.** *Evidens.* Prometh. 684. Τέλος δ' ἐναργὴς βάξις ἦλθεν Ἰνάχῳ. Cf. Theb. 128. Sophocl. Antig. 283. Platon. Thætet. 26. De somnio Herodot. V. 55. ὄψις ἐνυπνίου ἐναργεστάτη. ubi Larcherus citat Platon. Crit. p. 44. B. ὡς ἄτοπον τὸ ἐνύπνιον, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. ἐναργὲς μὲν οὖν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ.

185. **Εὐφρονή.** *Nox.* Vid. Glossar. in Prometh. 676.

186. **Εὐείμων.** *Bene restitus.* quod Homerus Od. O. 330. dixit εὖ εἱμένος, notante Abreschio.

187. **Ἀσκέω.** *Instruo.* "Commune verbum earum omnium artium, quæ ad curam et cultum, qua corporis, qua animi pertinent." Verba sunt Casauboni Diatr. in Dion. Chrysost. p. 31. Koenio laudata ad Gregor. p. 254. qui observat hunc sensum antiquiorem esse, citatis, præter hunc versum, Herodot. p. 194, 29. Eurip. Troad. 1023. Ion. 326. Alcest. 159. Adjice Helen. 1599. ναυφθόροις ἠσκημέναι Πέπλοισιν, uti correxit Porsonus vulgatum ἠσθημένοι (1398. Πέπλους δ' ἀμείψασ' ἀντὶ ναυφθόρου στολῆς Ἐγώ νιν ἐξήσκησα.) Simili menda purgandus Pythænetus ap. Athen. XIII. p. 589. F. φησὶν—τὴν Προκλέους θυγατέρα Μέλισσαν ἰδόντα Πελοποννησιακῶς ἠσθημένην—ἐρασθέντα γῆμαι. Lege ἠσκημένην. Adde Sophocl. Œd. Col. 1602. Incert. Rhes. 922. Theocrit. I. 33. XXIV. 138. Antipatr. Sidon. in Analect. II. p. 13. Primum exemplum suppeditat poeta-

rum pater, Iliad. K. 438. Ἅρμα δέ οἱ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ εὖ ἤσκηται. De secundario sensu vid. ad Prometh. 1162.

190. Ἄμωμος. *Inculpatus.* Vox de forma peculiariter usurpata. Musæus Her. et Leand. 92. Κάλλος γὰρ περίπυστον ἀμωμήτοιο γυναικός. Incertus in Brunck. Anal. III. p. 158. Εἶδος μὲν γὰρ ἄμωμον, ἐπ᾽ ὄμμασι δ᾽ ἁ περίσαμος Αἰδώς. Haud alio sensu Callimach. Del. 19. Ἡ δ᾽ ὄπιθεν Φοίνισσα μετ᾽ ἴχνια Κύρνος ὀπηδεῖ, Οὐκ ὀνοτή. Dionys. Perieg. 839. Οὐ μὰν οὐδὲ γυναῖκας ὀνόσσεαι, i. e. ob pulchritudinis defectum.

194. Τεύχω. Vid. Glossar. in Prometh. 1126.

195. Πραΰνω. *Mitigo.* Infra 842. Eurip. Phryx. ap. Stob. LXXII. Ὀργήν τε πραΰνουσα, καὶ δυσθυμίας Ψυχὴν μεθιστᾶσ᾽. Soph. Philoct. 649. ᾧ μάλιστ᾽ ἀεὶ Κοιμῶ τόδ᾽ ἕλκος, ὥστε πραΰνειν πάνυ. Adjectivum Atticum erat πρᾶος, sed hoc verbum fluxit ex veteri forma πρηΰς, quæ rarior est. Hymn. Homer. VII. 10. Πρηῢ καταστίλβων σέλας. Callimach. Fragm. CXXXI. 1. πρηεῖα γυναικῶν.

196. Λέπαδνον. *Averta.* Anglice, *A poitrel or breast-band,* quæ pars eodem officio fungebatur quo apud nos helcium, *the collar.* Pollux. I. 147. τὰ ἀπὸ τῶν ῥυμῶν ἀπηρτημένα, τὰ ὑπὸ τοὺς αὐχένας τῶν ἵππων ἑλιττόμενα, λέπαδνα. Hesych. Λέπαδνα, ἱμάντες πλατεῖς, οἷς αναδέονται οἱ τράχηλοι τῶν ἵππων πρὸς τὸν ζυγόν. Homer. Iliad. E. 729. Τοῦ δ᾽ ἐξ ἀργύρεος ῥυμὸς πέλεν· αὐτὰρ ἐπ᾽ ἄκρῳ Δῆσε χρύσειον καλὸν ζυγόν· ἐν δὲ λέπαδνα Κάλ᾽ ἔβαλε χρύσεια. ubi Schol. Venet. Λέπαδνα, πλατεῖς ἱμάντες, οἷς ἀναδεσμοῦνται οἱ τράχηλοι τῶν ἵππων πρὸς τὸν ζυγόν. ὡς κόπτω, κόπανον, λέπω, λέπαδνον. Formatur a λεπάζω, *decortico.* Photius idem facit λέπαδνον et μασχαλιστήρ. Vid. ad Prometh. 71. Hinc metaphorice Agam. 219. Ἐπεὶ δ᾽ ἀνάγκας ἔδυ λέπαδνον. Eum. 558. Τὸν οὔποτ᾽ αὐχοῦντ᾽ ἰδεῖν ἀμηχάνοις δύαις λέπαδνον.

197. Πυργόω. *In modum turris ædifico.* ἐπυργοῦτο *major esse videbatur.* Phot. et Hesych. Πυργοῦται. ὑψοῦται. Eurip. Med. 526. ἐπειδὴ καὶ λίαν πυργοῖς χάριν. plura exempla dabit Beckii index. Aristoph. Ran. 1030. Chorus Æschylum alloquitur, Ἀλλ᾽ ὦ πρῶτος

τῶν Ἑλλήνων πυργώσας ῥήματα σεμνά. *built the lofty rhime.* Epigr. in Anthol. III. xxv. 28. et Suid. in v. Πυργώσας. Ὦ τραγικὸν φώνημα καὶ ὀφρυόεσσαν ἀοιδὴν Πυργώσας στιβαρῇ πρῶτος ἐν εὐεπίῃ, Αἰσχύλος. ubi malim ὀκριόεσσαν.

198. Εὔαρκτος. *Qui facile regitur.* ἐν ἡνίαισιν εὔαρκτον una voce dicere potuisset εὐήνιον. Vid. Ruhnken. ad Timæi Lex. p. 125.

199. Σφαδάζω. *Luctor.* Proprie de iis qui in articulo mortis membra cum spasmo agitant. Photius, Mœris, et Hesychius, Σφαδάζειν. δυσθανατᾷν. Vid. Pierson. ad Mœr. p. 356. Ruhnken. ad Timæi verba, Σφαδάζειν. δυσανασχετεῖν μετά τινος ὥσπερ σπασμοῦ. Euripid. ibi laudatus, Εἰκὸς σφαδάζειν ἦν ἄν, ὡς νεόζυγα Πῶλον, χάλινον ἀρτίως δεδεγμένον. Erotian. Σφαδάζει. χαλεπαίνει, δυσφορεῖ. ἡ λέξις Ἀττική. Docte de hac voce agit Schol. ad Soph. Ajac. 831. Cf. Toup. ad Longin. p. 329. Nostri Agam. 1295.

Ibid. Ἔντεα. *Arma.* Angl. *The harness.* Hesych. Ἔντεα. τεύχεα. ὅπλα. Ἔντεα δαιτὸς, (Odyss. H. 232.) σκεύη.

200. Διασπαράσσω. *Divello.* Hesych. Διασπαράττει. διασπᾷ, διαιρεῖ, διαμερίζει. διασπαρακτὸν σῶμα dixit Eurip. Bacch. 1218. Aristoph. Ran. 474. Ἐχιδνά θ' ἑκατογκέφαλος, ἣ τὰ σπλάγχνα σου Διασπαράξει, πνευμόνων τ' ἀνθάψεται. Vid. Glossar. in Prometh. 1054.

204. Ῥήγνυμι. *Frango. Lacero.* Notum doloris indicium. Vide infra 474. 1030. Theb. 318. Choeph. 25. Spanhem. in Callim. Lav. Pall. 70. II. Reg. v. 7. Herodot. III. 66. Πέρσαι δὲ, ὡς τὸν βασιλέα εἶδον ἀνακλαύσαντα, πάντες τά τε ἐσθῆτος ἐχόμενα εἶχον, ταῦτα κατηρείκοντο, καὶ οἰμωγῇ ἀφθόνῳ διεχρέωντο.

207. Ψαύω. *Tango.* Qui somnia male ominata viderant, subito experrecti et face accensa manus lavabant, et piacula diis averruncis, seu diis manibus faciebant. Vid. Choeph. 533. Euripides apud Aristoph. Ran. 1376. Ἀλλά μοι, ἀμφίπολοι, λύχνον ἅψατε, Κάλπισί τ' ἐκ ποταμῶν δρόσον ἄρατε, θέρμετε δ' ὕδωρ, Ὡς ἂν θεῖον ὄνειρον ἀποκλύσω. Sic Hecuba, in litus descendens, exclamat ἀποπέμπομαι ἔννυχον ὄψιν. Theophrast. de Superstitioso, καὶ ὅταν ἐνύπνιον ἴδῃ, πορεύεσθαι πρὸς τοὺς ὀνειροκρίτας—ἐρωτήσων τίνι θεῷ ἢ

θεᾷ προσεύχεσθαι δεῖ. ubi vid. Casaub. Apoll. Rhod. IV. 662. ἔνθα δὲ Κίρκην Εὗρον ἁλὸς νοτίδεσσι κάρη ἐπιφαιδρύνουσαν, Τοῖον γὰρ νυχίοισιν ὀνείρασιν ἐπτοίητο. ubi Schol. ἀποτρεπομένη φοβερὸν ὄναρ. Apuleius XI. p. 238. ed. Pric. *Confestim discussa pigra quiete, alacer exsurgo: meque protinus, purificandi studio, marino lavacro trado.* Conf. Mosch. Idyll. II. 16. Herodot. V. 56. de Hipparcho. ταῦτα δὲ, ὡς ἡμέρη ἐγένετο τάχιστα, φανερὸς ἦν ὑπερτιθέμενος ὀνειροπόλοισι· μετὰ δὲ, ἀπειπάμενος τὴν ὄψιν, ἔπεμπε τὴν πομπὴν, ἐν τῇ δὴ τελευτᾷ. Vocem ἀπειπάμενος explicat Wesselingius *per piacula avertens.* Male Larcherus, *découragé par cette vision,* quem sensum constructio non fert. Quin et id quoque notandum est, veteres somnia Soli, aut Terræ, aut Ætheri narrare solitos. Sophocl. Electr. 424. Τοιαῦτά του παρόντος, ἡνίχ' Ἡλίῳ δείκνυσι τοὔναρ, ἔκλυον ἐξηγουμένου. Sappho ap. Hephæst. p. 69. ed. Gaisf. ζαελεξάμαν ὄναρ Κυπρογενήᾳ. Vid. Bergler. ad Alciphr. I. 8. Bene comparat Stanleius Xenoph. Sympos. IV. 33. Οὐκοῦν καὶ εὔχῃ μηδέποτε πλουτεῖν, καὶ ἐάν τι ὄναρ ἀγαθὸν ἴδῃς, τοῖς ἀποτροπαίοις θύεις;

Ibid. Θυηπόλος. *Suffimine versatus.* Hesych. Θυηπόλος. ὁ περὶ τὰς θυσίας ἀναστρεφόμενος ἱερεύς. Pollux I. 14. recensitis ministrorum sacrorum nominibus, subjicit, ποιητικώτερον γὰρ τὸ θυηπόλος. Apollon. Rhod. I. 967. Στησαμένοι παρὰ θῖνα θυηπολίης ἐμέλοντο. ubi meliorem lectionem, Εἱσάμενοι servavit Etym. M. p. 326, 32. Verbum θυηπολέω occurrit Agam. 263. Ceterum de hujusmodi compositis, quæ in antepenultima η pro ο adsumunt, disserui ad Theb. 415.

208. Ἀπότροποι δαίμονες. *Dii Averrunci.* Vid. Glossar. in Theb. 8.

209. Πέλανος. *Quidvis ex humido concretum,* et proprie *Libum.* Suidas (e Lexico quodam Platonico, fortasse Boethi, ut opinatur Ruhnken. ad Timæum. p. 211.) Πέλανοι, πέμματα ἐκ παιπάλης, τουτέστιν ἀλεύρου λεπτοτέρου, εἰς θυσίαν ἐπιτήδεια. ὡς αὐτός φησι. (sc. Plato) καρποὶ μέλιτι δεδευμένοι. Διονύσιος Θρᾳξί. Θεοῖς ἀπαρχαί τίνες. Mirum est Ruhnkenium non probasse Kusteri correctionem, Διονύσιος Θρᾲξ, θεοῖς ἀπ. τ. uti apud Photium diserte legitur. Harpocratio ait, πολλάκις ἐστὶ τοὔνομα παρὰ πολλοῖς τῶν

ἀρχαίων. Ἀπολλώνιος δ' ὁ Ἀχαρνεὺς ἐν τῷ περὶ τῶν Ἑορτῶν, οὕτω γράφει. Ὁμοίως δὲ καὶ ὁ προσαγορευόμενος πέλανος. λέγεται δὲ πέμματά τινα τοῖς θεοῖς γινόμενα ἐκ τοῦ ἀφαιρεθέντος σίτου ἐκ τῆς ἅλω. Σαννυρίων δ' ἐν Γέλωτί φησι.—[πέλανον καλοῦμεν ἡμεῖς οἱ θεοὶ,] Ἃ καλεῖτε σεμνῶς ἄλφιθ' ὑμεῖς οἱ βροτοί. Voces uncinis inclusæ sunt ex conjectura Casauboni. Choeph. 90. Χέουσα τόνδε πέλανον ἐν τύμβῳ πατρός. Plura dabo infra ad v. 821.

Ibid. Τέλη. *Sacra.* Minus recte Stanleius *quorum hoc est munus:* quod fuisset οἷς τέλος τόδε. vid. Agam. 909. Verte, *quibus hæc sacra* (nempe *ad somnia expianda*) *pertinent.* Eurip. Med. 1379. Σεμνὴν ἑορτὴν καὶ τέλη προσάψομεν. Hippol. 25. Σεμνῶν ἐς ὄψιν καὶ τέλη μυστηρίων, ubi vide Monk. Eurip. ap. Athen. p. 40. D. μικρὰ θύοντες τέλη.

210. Ἐσχάρα. *Ara humilis.* Photius. Ἐσχάρα, ἡ ἐπὶ γῆς ἑστία στρογγυλοειδής. ἀφ' ἧς ἐσχάρας λέγομεν καὶ τὰ κοῖλα καὶ περιφερῆ ἕλκη. ὁ δὲ βωμὸς τὸ ἐν ὕψει ἐστὶ πρὸς θυσίαν οἰκοδόμημα. Vide Alberti. ad Hesych. in voce.

211. Ἄφθογγος. *Mutus.* Notissimum timoris vel doloris signum. Stanleius confert Callim. Lav. Pall. 83. Ἑστάθη δ' ἄφθογγος· ἐκόλλασαν γὰρ ἄνιαι Γούνατα. Infra 296. Vid. Bentl. ad Horat. Carm. II. xix. 7.

212. Κίρκος. *Falco.* Vett. Gloss. Prometh. 884. Suppl. 223.

213. Χηλή. *Unguis.* Etymol. p. 811, 14. Χηλή. ὁ ὄνυξ. Ὧρος δὲ λέγει κυρίως τὴν χηλὴν, ἐπὶ τῶν διονύχων ζώων—ὅπλην ἐπὶ τῶν μονωνύχων. Vox γαμψώνυχος in Prometh. 497. idem sonat ac ἀγκυλόχηλος in Batrachom. 285.

214. Τίλλω. *Vello.* De iis dictum qui plumas vel capillos convellunt; unde τιλμός· Suppl. 336. Homer. Iliad. X. 406. ἡ δέ νυ μήτηρ τίλλε κόμην. Schol. Aristoph. Pac. 541. Τίλλειν ἑαυτὸν λέγεται, τὸ τῶν ἑαυτοῦ τριχῶν ἐπιλαμβάνεσθαι, καὶ σπαράττειν τὰς κόμας. Aristoph. Av. 286. ὑπὸ τῶν συκοφαντῶν τίλλεται, Αἵ τε θήλειαι προσεκτίλλουσιν αὐτοῦ τὰ πτέρα. Apposite Pollux IX. 109. de coturnicibus pugnantibus, ὁ δὲ ἔκοπτε τῷ λιχανῷ, ἢ τὰ ἐκ τῆς κεφαλῆς

πτερὰ ἀπέτιλλε. Ceterum notatu dignum est, simillimum portentum iisdem fere verbis ab Herodoto narratum esse, visum septem Persarum conjuratis, quum de Smerdi aggrediendo deliberarent, ὠθιζομένων δὲ αὐτῶν, ἐφάνη ἱρήκων ἑπτὰ ζεύγεα, δύο αἰγυπιῶν ζεύγεα διώκοντά τε καὶ τίλλοντα καὶ ἀμύσσοντα.

Ibid. **Πτήσσω.** *Præ metu contrahor.* Vid. Gloss. Prometh. 29. Constructio est, οὐδὲν ἄλλο [ἐποίει] ἢ &c. Thucyd. IV. 14. οἱ Λακεδαιμόνιοι—οὐδὲν ἄλλο, ἢ ἐκ γῆς ἐναυμάχουν. Demosth. T. I. p. 24. οὐδὲν ἄλλο, ἢ χλευάζει ὑμᾶς. Plato Menon. 7. ὅτι οὐδὲν ἄλλ' ἢ ἐπιτάττεις ἐν τοῖς λόγοις. Lucian. Dial. Mar. I. p. 326, 90. Plura dabit Fischer. Animadv. ad Welleri Gramm. Gr. T. IV. p. 33. Eadem fere ellipsis in Sophocl. Trachin. fin. Κοὐδὲν τούτων ὅ τι μὴ Ζεύς.

218. **Ὑπεύθυνος.** *Qui ad rationes reddendas cogi possit.* Vid. Glossar. Prometh. 332.

221. **Προστροπή.** *Supplicatio.* Proprie *conversio*, sc. *ad Deos.* Simili fere metabasi ἱκνεῖσθαι *supplicare* significat, cujus sensus primarius fuit *venire.* Choeph. 19. ὡς ἂν σαφῶς Μάθω γυναικῶν ἥτις ἥδε προστροπή. ibid. 83. Eumen. 716. Soph. Œd. Col. 558. Eurip. Alcest. 1159. Βωμούς τε κνισᾶν βουθύτοισι προστροπαῖς. Heracl. 108. Ἄθεον ἱκεσίαν μεθεῖναι πόλιν Ξενῶν προστροπάν.

222. **Φλαῦρος.** *Malus. Infaustus.* Timæus, Φλαῦρον. πονηρόν. Plato, a Ruhnkenio citatus, βουληθεὶς γὰρ ὁ θεὸς ἀγαθὰ μὲν πάντα, φλαῦρον δὲ μηδὲν εἶναι κατὰ δύναμιν. Herodot. VII. 10. Ἑλλήνων, οὐκ ἐόντων ἀξίων φλαύρως ἀκούειν. Vid. Pierson. ad Mœrin. p. 385. Ruhnken. ad Timæ. p. 271. Distinguunt Grammatici inter φαῦλος et φλαῦρος, quæ voces eodem sensu usurpantur; φαῦλος vero, si bene memini, sæpius de personis, φλαῦρος de rebus ponitur. Vocabulorum radices diversæ sunt. φλαῦρον id proprie dicitur quod *leve* est, et *nullius ponderis.* A matre ejus, φλέω, provenit magna verborum familia, φλέψ, φλέος, φλέδων, φλάω, φλέγω, φλύαξ, φλοιός, φλοῖσβος, φλύω, φλυαρός, φλαῦρος, quæ omnia levitatis et inanitatis notionem habent. Vid. Glossar. in Prometh. 513.

223. **Ἐκτελής.** *Perfectus.* Similem hujus vocis usum desidero. In Eurip. Ion. 780. aliter ponitur ἐκτελῆ νεανίαν *adultum juvenem.* Sed ibi legendum puto ἐντελῆ.

224. **Χοαί.** *Libamina.* Vid. infra ad v. 615.

225. **Φθιτοί.** *Mortui.* φθαρτοὶ, θνητοὶ, νεκροί, Hesych. qui sæpius dicuntur φθιμένοι. Infra 529. γῇ τε καὶ φθιτοῖς δωρήματα. Eurip. Hippol. 1437. ἐμοὶ γὰρ οὐ θέμις φθιτοὺς ὁρᾷν. Alc. 100. χέρνιβ' ἐπὶ φθιτῶν πύλαις. Suppl. 89. τὰ γὰρ φθιτῶν τοῖς ὁρῶσι κόσμος. Nescio an hac voce usus sit Sophocles.

Ibid. **Πρευμενής.** *Mitis.* Compositum a veteri adjectivo πρεὺς, quod postea scribebatur πρηὺς, (vid. supra 195.) et μένος. Etymol. M. p. 687, 1. Πρευμενὴς, ἀπὸ τοῦ πραῦ μένος ἔχειν· ἢ ἀπὸ τοῦ πρᾶος καὶ εὐμενής. Λυκόφρων. (1055.) Hesych. Πραϋμενῶς, προθύμως. (l. πραοθύμως) πραῷ τῷ μένει χρωμένος. Agam. 841. 1652. Sæpius apud Euripidem.

226. **Εὐφρόνη.** *Nox.* Supra 185.

228. **Μαυρόω.** *Evanidum reddo.* Vid. Gloss. ad Theb. 47. Hesiod. Ἐργ. 323. Ῥεῖά τε μιν μαυροῦσι θεοί. Pollux V. 150. γράμματα —ἀμαυρὰ, ἐξιτηλά. Idem fere valent ἀμαυρὸς et ἀμυδρός. Vid. Foes. Œconom. in voce. Etymologia vero, de qua ne per somnium quidem Grammatici, hæc est: ἀμᾷν est *manu radere* (puta *arenam*) *et adæquare*, ab ἅμα—hinc ἀμαυρὸν est *quidquid cum solo æquatur.* Ex eadem familia sunt ἄμαθος, *arena*, et ἀμαθύνω, *evanidum reddo*, ceu literas in arena scriptas, item ἀμαλὸν *planus*, et ἀμαλδύνω *planum reddo*, omnia forsan cum spiritu aspero scribenda.

229. **Θυμόμαντις.** *Qui vaticinatur, quatenus id prudentia et judicio fieri potest.* ὁ διὰ τοῦ συλλογίζεσθαι προγινώσκων τὸ μέλλον. Phot. συνετῶς προορῶν τὰ ἀποβησόμενα. Hesych. Optime Schol. οὐ φύσει μάντις ὤν, ἀλλ' ἀπὸ λογισμοῦ κρίνων. Sophocl. Œd. T. 397. Œdipus de Sphingis ænigmate, ἔπαυσά νιν, Γνώμῃ κυρήσας, οὐδ' ἀπ' οἰωνῶν μαθών. Nemini non succurret Euripideum, Μάντις δ' ἄριστος, ὅστις εἰκάζει καλῶς, sic a Cicerone de Div. II. 5. conversum *Bene qui conjiciet vatem perhibebo optimum.* Apposite Theocrit. XXI. 32. Ὃς γὰρ ἂν εἰκάξῃ κατὰ τὸν νόον, οὗτος ἄριστος Ἔστιν ὀνειροκρίτας. Eurip. Helen. 763. Γνώμη δ' ἀρίστη μάντις, ἥ τ' εὐβουλία. Hunc locum illustrat Moschus IV. 122. Τοῖα, φίλη, μοι ὄνειρα διὰ φρένας ἐπτοίησαν Παννυχίῃ· τὰ δὲ πάντα πρὸς Εὐρυσθῆα τρέποιτο Οἴκου ἀφ'

ἡμετέροιο· γένοιτο δὲ μάντις ἐκείνῳ Θυμὸς ἐμὸς, μηδ' ἄλλο παρεκτελέσειέ τι δαίμων. Ceterum ex his locis, et Sophocl. Œd. T. 708. satis liquet quænam fuerit Tragicorum de divinatione sententia.

230. **Κρίνω.** *Conjecto.*

231. **Κριτής.** *Conjector.* sc. ὀνειροκρίτης. Choeph. 35. Κρίται ὀνειράτων. Infra 526. Ὑμεῖς δὲ φαύλως ταῦτ' ἄγαν ἐκρίνατε. Eurip. Hecub. 89. ὡς μοι κρίνωσιν ὀνείρους. Vid. Theophrasti locum supra citatum ad v. 207. ὀνειρόμαντις Choeph. 35. Idem ac τεράτων καὶ ἐνυπνίων ἐξηγητὴς apud Pausan. V. p. 438. et ὀνειροπόλος apud Herodot. I. 107. V. 56. Habemus Artemidori Ὀνειροκριτικά.

232. **Κυρόω.** *Ratum facio.* Vid. Glossar. ad Prometh. 70. Eurip. Electr. 1069. τῆς θυγατρὸς πρὶν κεκυρῶσθαι σφαγάς. Vid. infra 527.

237. **Δυσμαί.** *Occasus.* Pluralem tantum usurpabant veteres. Soph. Œd. Col. 1245. αἱ μὲν ἀπ' ἀελίου δυσμᾶν, Αἱ δ' ἀνατέλλοντος. Aristot. Poet. 21. καὶ τὸ γῆρας, ἑσπέραν βίου, ἤ, ὥσπερ Ἐμπεδοκλῆς, δυσμὰς βίου. Plato Legg. p. 867. ἡμεῖς δ' ἐν δυσμαῖς τοῦ βίου. Juncus ap. Stob. p. 585, 42. τὸν δὲ πρεσβυτὴν ἐν δυσμαῖς ὄντα τοῦ βίου. Ælian. V. H. II. 34. Πάντες γὰρ οἱ συνελθόντες κατά τινα δαίμονα ἐπὶ δυσμαῖς ἐσμέν. Hegesander apud Athenæum XIII. p. 592. B. ἐπὶ δυσμαῖς ὢν τοῦ βίου. Vid. ad Hesych. v. Δυσμαῖς βίου. Obiter moneo, hinc explicandum esse nomen ἑσπέρου θεοῦ Plutoni datum, Sophocl. Œd. T. 175. Xenoph. Anab. VII. iii. 34. ὡς δ' ἦν ἥλιος ἐπὶ δυσμαῖς. Herodot. III. 104. ἥλιος ἐπὶ δυσμῇσι ἐών. Callimach. Cerer. 10. ἔς τ' ἐπὶ δυθμὰς Ἔς τ' ἐπὶ τὼς μέλανας. Plato Phæd. 5. μέχρις ἡλίου δυσμῶν. ibid. 68. ἦν ἐγγὺς ἡλίου δυσμῶν. Polyb. II. 14. πρὸς μεσημβρίαν τε καὶ δυσμάς. Schol. Theocr. X. 5. δείλη δὲ ὀψία, ὅτε πρὸς δυσμὰς κατέρχεται. Vocem sæpius usurpant Novi Fœderis scriptores, et semper in plurali. Errat igitur Pollux IV. 157. recensens quasi synonyma, δύσις, δυσμὴ, ἑσπέρα. Contra δύσις in singulari semper ponebatur.

Ibid. * **Φθίνασμα.** *Decrementum.* Φθίνειν verbum est proprie de temporum conversionibus usurpatum. Anglice, *to wane.* Infra 383. Ἐπεὶ δὲ φέγγος ἡλίου κατέφθιτο. Sophocl. Trachin. 547.

'Ορῶ γὰρ ἥβην τὴν μὲν ἕρπουσαν πρόσω, Τὴν δὲ φθίνουσαν. Luna, et a Luna mensis dicebatur φθίνειν, unde et φθινὰς ἁμέρα, Eurip. Heracl. 779. Sic etiam ὀπώρα dicebatur φθίνειν, unde φθινόπωρον.

238. Θηράω. *Venatu capio.* Totam vim hujus vocis vix assecuti sunt interpretes. Proprio verbi sensu Persæ dicuntur urbes θηρᾶσαι, qui, ut tradit Herodot. VI. 31. σαγηνεύουσι τοὺς ἀνθρώπους τόνδε τὸν τρόπον. ἀνὴρ ἀνδρὸς ἁψάμενος τῆς χειρὸς, ἐκ θαλάσσης τῆς βορηΐης ἐπὶ τὴν νοτίην διήκουσι, καὶ ἔπειτα διὰ πάσης τῆς νήσου διέρχονται ἐκθηρεύοντες τοὺς ἀνθρώπους.

240. * 'Ανδροπληθία. *Hominum copia.* πλῆθος ἀνδρῶν Suidas. Sic γυναικοπληθὴς ὅμιλος v. 127.

242. 'Εξαρκής. *Sufficiens.* Sophocl. Trachin. 333. ὡς σύ γ' οἷ θέλεις Σπεύδῃς, ἐγὼ δὲ τἄνδον ἐξαρκῆ τιθῶ. Dein quod subjicitur δόμοις, minime otiosum est. Sic enim loqui solebant veteres. Eurip. Hecub. 26. καὶ κτανὼν, ἐς οἶδμ' ἁλὸς Μεθῆχ', ἵν' αὐτὸς χρυσὸν ἐν δόμοις ἔχῃ. Med. 542. Εἴη δ' ἔμοιγε μήτε χρυσὸς ἐν δόμοις. Herc. F. 645. Μή μοι μήτ' 'Ασιήτιδος Τυραννίδος ὄλβος εἴη, Μὴ χρυσοῦ δώματα πλήρη. Sic Horat. Carm. II. xii. 21. *Plenas aut Arabum domos.* IV. xii. 24. *Plena dives ut in domo.* Juven. VIII. 100. *Plena domus tunc omnis, et ingens stabat acervus Nummorum.*

243. Πηγή. *Fons.* ἐν Θορίκῳ γὰρ καὶ ἐν Λαυρίῳ μέταλλα ἀργύρου τυγχάνουσι. Schol. De Thorico vid. Meurs. Reliqu. Attic. V. Thucyd. II. 55. Οἱ δὲ Πελοποννήσιοι, ἐπειδὴ ἔτεμον τὸ πεδίον, παρῆλθον ἐς τὴν Πάραλον γῆν καλουμένην, μέχρι Λαυρίου, οὗ τὰ ἀργύρεια μέταλλά ἐστιν 'Αθηναίοις. ubi vid. Gottleber.

244. Τοξουλκὸς αἰχμή. *Cuspis, seu Sagitta, arcum tendens.* Hoc est accuratius quam *cuspis arcu tracta,* uti vertit Stanleius. Verum vidit Schutzius, citans τοξουλκὸν λῆμα v. 55.

Ibid. Πρέπω. *Conspicuus sum.* Infra 252. Choeph. 8. τίς ποθ' ἥδ' ὁμήγυρις Στείχει γυναικῶν, φάρεσιν μελαγχίμοις Πρέπουσα. Agam. 30. εἴπερ 'Ιλίου πόλις 'Εάλωκεν, ὡς ὁ φρυκτὸς ἀγγέλλων πρέπει. ibid. 1224. Χεῖρας κρεῶν πλήθοντες οἰκείων βορᾶς—Πρέπουσ'— 1313. "Ομοιος ἀτμὸς, ὥσπερ ἐκ τάφου, πρέπει. Suppl. 714. Πρέπουσι δ' ἄνδρες

ναῖοι μελαγχίμοις Γυίοισι λευκῶν ἐκ πεπλωμάτων ἰδεῖν. Vid. Musgrav. ad Eurip. Suppl. 1059. Brunck. ad Sophocl. Electr. 664.

245. Σταδαῖος. *Statarius.* Schutzius explicat ἔγχη σταδαῖα per *hastas erectas*, quæ solent in terram defigi. Haud male. Rectius tamen puto, *hastæ ad pugnam statariam aptæ.* Hoc enim innuit poeta, *Athenienses non velitantur sagittis, sed telis cominus et stataria pugna decertant.* Scholiasta, ἔγχη σταδαῖα, ἤτοι ξίφη σταδαῖα, δι' ὧν συστάδην καὶ ἐγγύως καὶ πλησίον μάχονται· τοὺς γὰρ ἐκ διαστήματος μάχοντας κατηυτέλιζον. Persis arma erant τόξα καὶ αἰχμὴ βραχέα teste Herodot. V. 49.

Ibid. Σαγή. *Totius corporis armatura.* Vid. Glossar. in Theb. 121. 387. φερασπίδες σαγαί *armaturæ quarum scutum pars erat.*

246. Ποιμάνωρ. *Dux.* Vid. supra 76.

247. Κέκλημαι. *Vocor.* i. e. *Sum.* Vid. Monk. ad Eurip. Hippol. 2.

248. Ἐπηλύς. *Advena.* Vid. Glossar. in Theb. 34.

251. Νημερτής. *Verus.* ἀναμαρτής. Hesych. ubi vid. interpp. Etym. M. p. 603, 46. Fusius de hujusmodi vocibus disserui in Glossar. in Prometh. 248. ed. sec.

252. Πρέπω. Supra 244. ubi similis constructio citatur ex Suppl. 714. Eurip. Suppl. 1066. πρέπεις ὁρᾶν. Sophocl. Electr. 664. πρέπει γὰρ ὡς τύραννος εἰσορᾶν.

253. Πρᾶγος. Vid. Glossar. in Theb. 2.

255. Λιμήν. *Portus.* Eurip. Orest. 1075. Abreschio laudatus, Καὶ δῶμα πατρὸς καὶ μέγας πλούτου λιμήν. De aliis hujus vocis usibus agam ad Supp. 467.

257. Ἄνθος. *Flos.* Vid. nott. ad Prometh. 428.

259. Ἀναπτύσσω. *Explico.* Infra 299. πᾶν ἀναπτύξας πάθος. Sophocl. Electr. 638. οὐ γὰρ ἐν φίλοις Ὁ μῦθος, οὐδὲ πᾶν ἀναπτύξαι πρέπει Πρὸς φῶς. Eurip. Troad. 657. Πρὸς τὸν παρόντα πόσιν ἀναπτύξω φρένα.

261. *῎Ανιος. *Miserabilis.* idem quod ἀνιαρὸς, si lectio est sincera. Infra 1056.

Ibid. Νεόκοτος. *Novus.* Explicui ad Theb. 804.

262. Δάϊος. *Miserabilis.* Vid. Glossar. in Prometh. 360. Infra 287.

263. Διαίνομαι. *Madefio.* Hesych. Διαίνεται. βρέχεται, ὑγραίνεται. διαχεῖται. Pro διαχεῖται legendum forsan δακρυχέεται. Infra 1039. Δίαινε δίαινε πῆμα. 1048. Διαίνομαι γόεδνος ὤν. 1065. Etymol. M. p. 266, pen. Διαίνω τὸ βρέχω, τὸ ὑγραίνω. Ὅμηρος. (Iliad. Φ. 202.) δίαινε δέ μιν μέλαν ὕδωρ. κυρίως τὸ ἐκ Διὸς βρέχεσθαι. Fluxit ab antiquo verbo δίω, unde διερός. Occurrit etiam Iliad. N. 30.

265. Διαπεπραγμένος. *Pessumdatus.* Διαπέπραγμαι. *Actum est de me.* In hoc sensu præteritum tantum ponitur. Infra 523. Οἶ ἐγὼ τάλαινα διαπεπραγμένου στρατοῦ. Choeph. 868. διαπεπραγμένῳ *interfecto.* ibid. 1006. Στυγερῷ θανάτῳ διεπράχθης. Eurip. Helen. 864. Μένελαε, διαπεπράγμεθ᾽. Sophocl. Trach. 786. Τοῦ μὲν νοσοῦντος, τοῦ δὲ διαπεπραγμένου. Hæc citavit Abresch. Eodem sensu apud Eurip. Ion. 353. Simpliciter ponitur pro *peractus* in Choeph. 737. Eurip. Helen. 1193.

266. Νόστιμον φάος. *Dies in qua redux sum.* Idem quod Homericum νόστιμον ἦμαρ. quod observavit Schutz. Optime notavit J. F. Gronovius Obs. I. 2. p. 24. ἦμαρ in hujusmodi locutionibus accipi pro conditione ac fortuna quam dies imponit. Eurip. Hecub. 55. ἥτις ἐκ τυραννικῶν δόμων Δούλειον ἦμαρ εἶδες. Cf. Androm. 99. Troad. 1331. Dixit Æschylus νόστιμον σωτηρίαν Agam. 1240. Vid. Hemsterh. ad Callim. H. Del. 128.

274. Παμμιγής. Vid. supra 53.

277. Πλήθω. *Plenus sum.* Infra 426. Rarior hic sensus, qui plerumque exprimitur per πληθύω. Choeph. 1224. Χεῖρας κρεῶν πλήθοντες οἰκείας βορᾶς. Usus hic paullo vetustior videtur. Homer. Iliad. Σ. 484. Ἠέλιόν τ᾽ ἀκάμαντα, σελήνην τε πλήθουσαν. Dicebant περὶ ἀγορὰν πλήθουσαν. Vid. Duker. ad Thucyd. VIII. 92. Xen. Anab. I. viii. 1.

279. * Ἁλίδονος. *Mari agitata.*

280. * Πολυβαφής. *Maceratus.* Proprie diceretur de panno purpura saturato; ut διβαφὴς est *bis tinctus.*

282. Πλαγκτός. *Errabundus.* Odyss. Φ. 362. ἀμέγαρτε σύβωτα, Πλαγκτέ. quod Schol. explicat τὴν διάνοιαν πεπλανημένε. Agam. 595. πλαγκτὸς οὖσ' ἐφαινόμην. Composita ex hac voce frequentat Æschylus. Eurip. Suppl. 961. πλαγκτὰ δ' ὡσεί τις νεφέλα. Lycophr. 952.

Ibid. Δίπλαξ. *Duplex superficies.* Nempe πλάξ est *plana superficies,* de mari bis posita in hac fabula: 724. 944. de turris tabulato Sophocl. Trachin. 277. unde δίπλαξ formatur, ut δίαυλος ab αὐλός. In Iliad. Γ. 126. δίπλακα exponunt critici significare δίμιτον χλαῖναν. Recte autem Scholiasta πλαγκτοῖς ὡς ἂν εἴποι τις διαύλοις· τὰ γὰρ κύματα ἐγχεῖται καὶ ὑπονοστεῖ. Verteris igitur, *On the ebbing and flowing surface of the sea.*

283. Ἀρκέω. *Opitulor. Repello.* Vid. Gloss. ad Theb. 91.

284. Ἐμβολή. *Impactio.* scilicet rostri, quod ideo ἔμβολον dicebatur. infra 421. Thucyd. II. 84. κατὰ μίαν ναῦν τεταγμένοι περιέπλεον αὐτοὺς κύκλῳ—δόκησιν παρέχοντες αὐτίκα ἐμβαλεῖν. Vid. infra 342. 568. Eurip. Androm. 1131. Προύτεινε τεύχη, κἀφυλάσσετ' ἐμβολάς. Herc. F. 869. ταῦρος ὥς, ἐς ἐμβολὴν Δεινός. Vid. infra 402.

285. Ἰύζω. *Ejulo.* Hesych. Ἰύζει. κραυγάζει, βοᾷ, φωνεῖ. Homer. Iliad. P. 66. ἀμφὶ δὲ τόν γε κύνες ἄνδρες τε νομῆες Πολλὰ μάλ' ἰύζουσιν ἀπόπροθεν. ubi Schol. Venet. ἀγροικικῇ φωνῇ προσφωνοῦσιν, παρὰ τὸ ἰοῦ ἐπίῤῥημα, quæ exscripsit Etymologus p. 480, 4. Infra 1043. Ἴυζε μέλος. Suppl. 871. Ἰοῦ, ἰοῦ, Ἴυζε καὶ βόα. Ibid. 825. Ἴυζε καὶ λάκαζε, καὶ κάλει θεούς. ibid. 805. Sophocl. Trachin. 789. Βοῶν, ἰύζων. Hinc ἰυκτής. Theocrit. VIII. 30. Πρᾶτος δ' ὧν ἄειδε λαχὼν ἰυκτὰ Μενάλκας. ubi Schol. ex Callimacho citat Ἰύζων ἀν' ὄρος. notatque, ἰύζειν τὸ λιγυφωνεῖν. κυρίως δὲ ἐπὶ γυναικῶν. Ut ab οἴμοι οἰμώζω et οἰμωγή, sic ab ἰοῦ ἰύζω et ἰυγή. de qua voce vid. Interpp. ad Hesych. Sophocl. Philoct. 752. ἰυγμός. Choeph. 24. ἰυγμοῖς βο-

σκομαι κέαρ. Eurip. Heracl. 127. Τί δῆτ' ἰυγμῶν ἥδ' ἐδεῖτο συμφορά; Vid. Glossar. ad Theb. 8.

286. * Δυσαιανής. *Calamitosus.* Vid. nott. ad 935.

287. Δάϊος. Supra 262.

288. Τίθημι. *Dispono.* Exempla verbi, in hoc sensu positi, vide in nott. ad v. 234.

289. Ἔχθος. *Odium.* Pro ἐχθρόν, *odiosum*, ut in Theb. 650. θεῶν μέγα στύγος, *diis perquam odiosus.* et in v. 170. σωφρόνων μισήματα pro σώφροσιν μισητά, ubi vide Glossarium.

294. Κτίζω, vel Κτίω. *Condo.* i. e. *Efficio.* quo sensu Nostro usurpatur Choeph. 1058. Suppl. 430. 630. 1065. Eumen. 17. ubi Scholiasta κτίσαι pro ποιῆσαι Æschyli idioma esse ait, quem refutat Markland. ex Eurip. Suppl. 786. et Sophocl. Trachin. 915. Ceterum de antiqua forma κτίω vid. ad Prometh. 309. Eurip. Orest. 1637. et ibi Scholia.

Ibid. Εὖνις. *Orbus.* ἐστερημένος, ὄρφανος, ἐνδεής. Hesych. Etymol. M. p. 393, 38. Εὖνις σημαίνει τὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα· ὁ εὖνις καὶ ἡ εὖνις. σημαίνει δὲ τὸν μεμονωμένον καὶ ἐστερημένον, ὡς τὸ, Ὅς μ' υἱῶν πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν εὖνιν ἔθηκε. Absurde Grammatici ducunt ex εἷς, ἑνός. Choeph. 245. Ἰδοῦ δὲ γένναν εὖνιν αἐτοῦ, πατρὸς θανόντος ἐν πλεκταῖσι καὶ σπειρήμασι. Sic distinguendus iste locus. v. 792. Ἴσθι δ' ἀνδρὸς φίλου πῶλον εὖ = νιν ζυγέντ' ἐν ἅρματι. Sophocl. Trachin. 563. τὸν πατρῷον ἡνίκα στόλον Ξὺν Ἡρακλεῖ τὸ πρῶτον εὖνις ἑσπόμην. ubi vid. Wakefield.

296. Ὑπερβάλλω. *Excedo. Supero.* Vi intransitiva. In sensu transitivo media tantum forma usurpatur, nisi quum *transire* significat, ut in Prometh. 747. Ejusdem fabulæ vv. 958. 959. vulgo male interpunguntur. Distingue, Ὃς δὴ κεραυνοῦ κρείσσον' εὑρήσει φλόγα, Βροντῆς θ', ὑπερβάλλοντα καρτερὸν κτύπον. De tacito dolore multa congessit Stanleius in curis secundis. Unum citabo Senecam, *Curæ leves loquuntur, ingentes stupent.* Similiter fere Thucyd. VII. 75. μείζω ἢ κατὰ δάκρυα πεπονθότας, ubi vid. Wass. Bacchylid. ap. Stobæum, αἶ αἶ τέκος ἁμέτερον, μεῖζον ἢ πενθεῖν Ἐφάνη κακὸν, ἀφθέγκτοισιν ἴσον.

299. Ἀναπτύσσω. Supra 259.

300. Καθίστημι. *Colloco. Compono.* καταστάς, *compositus.* Anglice, *composed.* Aristoph. Ran. 1044. ἡνίκ' ἂν τὸ Πνεῦμα λεῖον Καὶ καθεστηκὸς λάβῃς. Similiter Theophrastus apud Plutarch. Symp. I. 5. p. 623. B. Μάλιστα δὲ ὁ ἐνθουσιασμὸς ἐξίστησι καὶ παρατρέπει τό τε σῶμα καὶ τὴν φωνὴν τοῦ καθεστηκότος. Exempla ex solutæ orationis scriptoribus præbebunt lexica vulgaria. Aliud apud scenicos poetas haud recordor.

302. * Ἀρχέλαος. *Populi Dux.* Nescio an alibi reperiatur, nisi ubi proprium nomen sit.

Ibid. Σκηπτουχία. *Sceptrigeri munus.* Homer. Iliad. B. 86. Argivorum duces vocantur σκηπτοῦχοι βασιλῆες. ubi Scholiasta notat quod et οἱ γέροντες καὶ οἱ ἱερεῖς ἐσκηπτροφόρουν. Eurip. Iph. Taur. 235. Ἄργει σκηπτοῦχον Ὀρέσταν. Hic de præfectu militari ponitur. σκηπτούχους hodierno idiomate verteris *Field-Marshals.* Heathius innui putat eunuchos, regis satellites, qui σκηπτοῦχοι appellabantur; quod jure improbat Schutzius.

306. Λευκὸν ἦμαρ. *Candida dies.* i. e. *lucida* ac *serena.* Absurda sunt quæ de hujus locutionis origine tradunt parœmiographi. Agam. 669. Ἔπειτα δ' ᾅδην πόντιον πεφευγότες, Λευκὸν κατ' ἦμαρ. Photius, Λευκὴ ἡμέρα. ἡ ἀγαθή. καὶ ἐπ' εὐφροσύνῃ. Εὔπολις Κόλαξι. Zenob. VI. 15. καὶ Μένανδρος δέ φησιν ἐν Λευκαδίῳ. (Λευκαδίᾳ) τὴν ἀγαθὴν ἡμέραν λευκὴν καλεῖσθαι. Herodian. p. 477. Λευκὴν ἡμέραν διαγαγεῖν, τὴν ἡδεῖαν καὶ ἱλαράν. ubi vid. Pierson. Firmus Episcop. Cæsar. in Epist. ap. Murator. Anecd. T. V. p. 292. ἐκ χειμῶνος καὶ τρικυμίας γαλήνην εἶδον καὶ ἡμέραν, τὸ τοῦ λόγου, λευκήν. Callimach. H. Cer. 123. Λευκὸν ἔαρ, λευκὸν δὲ θέρος καὶ χεῖμα φέροισα. Catullus VIII. 3. *Fulsere quondam* CANDIDI *tibi* SOLES. Petronius Arb. 127. p. 611. CANDIDIORQUE DIES *secreto favit amori.*

Ibid. Μελάγχιμος. *Niger.* Choeph. 9. φάρεσιν μελαγχίμοις Πρέπουσα. Suppl. 741. Πόλει μελαγχίμῳ ξὺν στρατῷ. ubi infelix criticus Spanhemius reponi vult μελαγχύμῳ. Eurip. Phœniss. 382. Κάρα ξυρηκὲς καὶ πέπλους μελαγχίμους. Electr. 513. οἶν μελαγ-

χίμῳ πόκῳ. Incert. Rhes. 962. Οὐκ εἶσι γαίας εἰς μελάγχιμον πέδον. Vid. not. ad v. 573.

307. Βραβεύς. *Arbiter.* proprie, *Judex in certamine gymnico.* Hesych. Βραβέα. ἄρχοντα. Proprio sensu usurpatur in Sophocl. Electr. 690. ubi Schol. minor, βραβεῖς καὶ βραβευταὶ, οἱ διοικηταὶ τοῦ ἀγῶνος· οἱ τὰ ἆθλα διδόντες· ἀφ' οὗ καὶ βραβεῖον τὸ ἆθλον. Cf. Suid. in v. Pollux III. 145. τοῖς δὲ γυμνικοῖς ἐφέστασι βραβευταὶ, οὓς καὶ βραβέας ὁ Πλάτων καλεῖ. Vid. Thom. Mag. p. 170. Eurip. Orest. 1063. Med. 276. Duces in Agam. 231. vocantur φιλόμαχοι βραβεῖς. Vid. supra ad 77. v. ἐφέτης.

308. Στυφλός. *Asper.* Vid. Glossar. ad Prometh. 773.

Ibid. Θείνω. *Ferio.* De hac voce vid. ad Theb. 378. not.

Ibid. Σιλήνιαι. αἰγιαλός ἐστι τῆς Σαλαμῖνος τῆς λεγομένης Τροπαίας ἄκρας, ὡς Τιμόξενος ἐν τῷ περὶ Λιμνῶν φησί. Schol. Legendum, πλησίον τῆς λεγομένης Τ. ἀ. Hesych. Σιλήνιαι. τῆς Σαλαμῖνος, πλησίον τοῦ λεγομένου Τροπαίου. Vid. inf. 576.

310. Πήδημα. *Saltus.* Imitatur Homericum istud, Ὢ πόποι, ἦ μάλ' ἐλαφρὸς ἀνὴρ, ὡς ῥεῖα κυβιστᾷ.

311. Ἀριστεύς. *Delectus heros.* Vide notas.

Ibid. Ἰθαγενής. *Genuinus. Indigena.* Anglice, *true-born.* αὐτόχθων, γνήσιος. Hesych. et Phot. Ἰθαγενές. αὐθιγενές. Erotian. Galen. Exeges. Ἰθαγενές. γνήσιον. καθάπερ φησὶν ὁ σόφος, (l. Ὅμηρος) Ἀλλά με ἶσον ἰθαγενέεσσιν ἐτίμα. Locus est Odyss. Ξ. 203. Herodot. VI. 53. φαινοίατο ἂν ἐόντες οἱ τῶν Δωριέων ἡγέμονες Αἰγύπτιοι ἰθαγενέες. ubi Glossæ et Gregor. p. 259. Ἰθαγενεῖς, οἱ γνήσιοι παῖδες. ad quem vid. Koen. Alexander Ætolus ap. Parthen. 14. ἰθαγενέων γνήσιος ἐκ πατέρων. Communis forma fuit αὐθιγενής. Incert. Rhes. 895. Ἰαλέμῳ αὐθιγενεῖ, Τέκνον, σ' ὀλοφύρομαι. Eurip. Cretens. II. 6. αὐθιγενὴς— κυπάρισσος. Dioscorid. in Anthol. III. xiii. 4. Πέρσης εἰμὶ, καὶ ἐκ πατέρων Πέρσης αὐθιγενής.

312. * Θαλασσόπληκτος. *Mari percussus.* Fateor autem me nihil addubitare, quin vera lectio sit θαλασσόπλαγκτοι. Vide notas.

Ibid. **Πολέω.** *Circumeo. Frequento.* Vid. nott. ad Prometh. 666. Nescio quid somniavit Scholiasta; *ἐμφαίνεται διὰ τούτου, ὡς οὐ καλῶς μαχεσάμενος καὶ ἀναιρεθεὶς πρὸς τὰς τῶν μακάρων νήσους αὐλίζεται. φαίνεται δὲ ὁ Αἰσχύλος κωμῳδῶν τοῦτον.* Expungendum videtur *οὐ* ante *καλῶς*.

314. * **Πελειοθρέμμων.** *Columbarum nutrix.* Hesychius, *Πέλειον θρέμμονα νῆσον. Ἀριστοτέλης φησὶ διαφέρειν περιστέρας καὶ πελειάς.* et mox, *Πελεστόθρην. νῆσον τὴν Σαλαμινίαν.* Bene Arnaldus, vocibus *Ἀριστοτέλης κ.τ.λ.* in præcedentem glossam rejectis, cetera sic conjungit. *Πελειοθρέμμονα νῆσον. πελειοτρόφον νῆσον. τὴν Σαλαμινίαν.* Melius foret, *Πελειοθρέμμονα νῆσον. πελειοτρόφον. ἤτοι τὴν Σαλαμῖνα.* Sic Scholiasta, *τὴν νῆσον τὴν πελειοθρέμμονα. ἤτοι τὴν Σαλαμῖνα.* Idem comparat Homericum *πολυτρήρωνά τε Θίσβην*, Iliad. B. 502. Stanleius sequentia notat. "Salaminem insulam Veneris in tutela fuisse ex Homero discimus; unde probabile est columbas summa cura incolas enutrivisse, atque insulam iis abundasse: Veneri enim sacra hæc avis."

315. **Κυρίσσω.** *Arieto.* Hesych. *Κυρίσσει. κερατίζει, τύπτει μετὰ τῆς κεφαλῆς.* Idem fere ac *κορύπτω.* Mœris, *Κυρίττειν Ἀττικῶς. κερατίζειν Ἑλληνικῶς.* ubi vide Pierson. et Brunck. ad Theocrit. V. 147. Pollux V. 91. Etymol. M. *Κυρίσσει, κέρασι τύπτει—κυρίως δὲ ἐπὶ κριῶν.*

316. **Γειτονέω.** *Vicinus sum.* Suppl. 776. *Μέλας γενοίμαν καπνὸς Νέφεσι γειτονῶν Διός.* ibid. 285. *Παρ' Αἰθίοψιν ἀστυγειτονουμένας.* Leonid. Anthol. I. iii. 5. Communior forma est *γειτνίαω.* Lexic. Bibl. Coisl. p. 482. *Γειτονιᾷν ἀντὶ τοῦ γειτνιᾷν. Θεόπομπος Φιλίππῳ καὶ γειτονεῖν.* Pro *Φιλίππῳ* Ruhnken. Auctar. Em. Hesych. Tom. I. p. 809. citat *Φιλιππικοῖς* ex MS. quod pene detexerat Heringa Obs. p. 296.

320. **Ἵππος.** *Equus.* pro *Equitatus.* Herodot. I. 27. *νησιῶται ἵππον συνωνέονται μυρίην.* V. 63. *ἵππον χιλίην ἀπέπεμψαν.* VII. 41. *μετὰ δὲ, ἵππος ἄλλη χιλίη, ἐκ Περσέων ἀπολελεγμένη.* Plura dabit Ae. Porti Lexic. Ion. Sic *ἀσπὶς* pro *ὁπλῖται.* Herodot. V. 30. *πυνθάνομαι γὰρ ὀκτακισχιλίην ἀσπίδα Ναξίων εἶναι.* Xenoph. Anab. I. vii. 10. *ἀριθμὸς ἐγένετο τῶν μὲν Ἑλλήνων ἀσπὶς μυρία καὶ τετρακοσία.* Cf. Thuc. I. 80.

321. **Πυρσός.** *Fulvus. Colore flammeo.* Hesych. Πυρσαῖς γένυσι. ταῖς ξανθαῖς θριξί. ex Eurip. Phœniss. 32. Ἤδη δὲ πυρσαῖς γένυσιν ἐξανδρούμενος. ubi, quum Schol. in Theocr. VI. 2. ex Euripide citet πυῤῥὸς γενύεσσιν, D. Heinsius legendum censet πυῤῥὸς γένυσιν. Locus Theocriti est, ἧς δ' ὁ μὲν αὐτῶν Πυῤῥὸς, ὁ δ' ἡμιγένειος. XV. 130. Οὐ κεντεῖ τὸ φίλαμ', ἔτι οἱ περὶ χείλεα πυῤῥά. Qualis fuerit color intelligitur ex loco in notis citato.

Ibid. * **Ζαπληθής.** *Abundans. Densus.* Particula ζα dicitur a Grammaticis ἐπίτασιν δηλοῦν. Nempe nihil aliud est quam Æolica forma τοῦ διά, quæ vim intensivam habebat, quemadmodum apud Latinos *per*. Etymol. M. p. 407, 7. οἱ Αἰολεῖς τὸ διά, ζᾶ φασί· καὶ τὸ διάπλουτον, ζάπλουτον. Sic Alcæus dixit ζάδηλον pro διάδηλον, Sappho ζαελεξάμαν pro διελεξάμην. Habemus igitur ζάθεος, ζαμενής, Sophocl. Aj. 147. ζάπλουτος, Eurip. Andr. 1283. ζαπύτης, ζατρεφής et ζαφεγγής, ζάχρυσος apud Euripidem, ζαχρῆος apud Homerum.

Ibid. **Δάσκιος.** *Umbrosus.* δα, si Grammaticos audias, eandem vim ac ζα particula habebat; et fortasse δασκίος, δάφοινος et similia pro διάσκιος et διάφοινος veteres dixerint. Probabilius tamen videtur δάσκιος contractum fuisse ex δασύσκιος, quod tradit Trypho in Passion. Verb. 23. ex Scholiasta Homeri ad Iliad. O. 273. et sic Etymol. M. p. 248, 51. Sophocl. Trach. 13. ἐκ δὲ δασκίου γενειάδος Κρουνοὶ διεῤῥαίνοντο κρηναίου ποτοῦ. Quod hic δάσκιον, in Glauco dixerat Æschylus δαυλόν, apud Eustath. ad Iliad. B. p. 274, 24. et Etymol. M. p. 250, 4. Δαυλὸς δ' ὑπήνη καὶ γενειάδος πυθμήν, quem locum, inter fragm. incerta a Stanleio relatum, ad Glaucum pertinere patet ex Pausania Phocic. p. 253. Ald. Utrumque epitheton conjungit in Suppl. 93. Δαυλοὶ γὰρ πραπίδων δάσκιοί τε τείνουσι πόροι. Eurip. Bacch. 218. ἐν δὲ δασκίοις Ὄρεσι.

323. **Μᾶγος.** Nomen gentilitium. Stephan. de Urb. v. Μαγία. εἰσὶ καὶ Μάγοι ἔθνος περὶ Μηδίαν. Herodot. I. 101. ἔστι δὲ Μήδων τοσάδε γένεα, Βουσαὶ, Παρηκτακηνοὶ, Στρούχατες, Ἀρίζαντοι, Βούδιοι, Μάγοι. STANLEIUS.

324. **Μέτοικος.** *Qui in aliena civitate habitat.* Artames

Salaminis *μέτοικος* dicitur amara ironia. Schol. ἐκεῖ ἀπελθὼν κατῴκησε τὴν Σαλαμῖνα τὴν σκληρὰν καὶ πετρώδη.

325. Πολυπόνος. *Laboriosus.* Minus recte Elmsleius ad Eurip. Heraclid. 932. *ponderosus.* Anglice verteris, *doing a great deal of work.* Suppl. 378. φύλακα πολυπόνων βροτῶν. Nullum succurrit exemplum ubi quidquam aliud quam *laboriosus* per hanc vocem significetur. Similiter fere Sophocles Aj. 637. πολυπόνων Ἀχαιῶν, *Achivorum bellicos labores strenue subeuntium.*

326. Νωμάω. *Verso.* Vid. Glossar. in Theb. 3.

330. Ταγός. *Dux.* Glossar. in Prometh. 96.

Ibid. Λυρναῖος. Stephan. de Urb. a Stanleio excitatus, Λύρνησσος, πόλις Τρωϊκή, μία τῶν ἕνδεκα τῶν ἐν τῇ Τρωάδι. τὸ ἐθνικὸν Λυρνήσσιος. Αἰσχύλος δὲ Πέρσαις, ὡς ἀπὸ τοῦ Λύρνα, Λυρναῖος. Nihil hic cum Lyrnesso. Recte Schol. ἀπὸ Λύρνης τῆς χώρης.

331. Οὐ μάλα. *Minime.* Infra 390. κοὐ μάλ' Ἑλλήνων στρατὸς Κρυφαῖον ἔκπλουν οὐδαμῇ καθίστατο. Sic Suppl. 466. 922.

333. Εἷς ἀνήρ. *Unus præ ceteris.* Sophocl. Œd. T. Κάλλιστ' ἀνὴρ εἷς ἔν γε ταῖς Θήβαις τραφείς. Trachin. 460. οὐχὶ χἀτέρας Πλείστας ἀνὴρ εἷς Ἡρακλῆς ἔγημε δή. Eurip. Heracl. 8. πόνων Πλείστων μετέσχον εἷς ἀνὴρ Ἡρακλέει. Herodot. VI. 127. ὃς ἐπὶ πλεῖστον δὴ χλιδῆς εἷς ἀνὴρ ἀπίκετο. Xenoph. Anab. I. ix. 12. καὶ γὰρ οὖν πλεῖστοι δὴ αὐτῷ, ἑνί γε ἀνδρὶ τῶν ἐφ' ἡμῶν, ἐπεθύμησαν καὶ χρήματα καὶ πόλεις καὶ τὰ ἑαυτῶν σώματα προέσθαι. Ibid. 22. δῶρα δὲ πλεῖστα μὲν, οἶμαι, εἷς γε ἀνὴρ ὤν, ἐλάμβανε διὰ πολλά. Sic apud Latinos, Corn. Nep. I. 1. *quum—unus omnium maxime floreret.*

337. Ὕψιστος. *Summus.* Infra 812. Οὗ σφιν κακῶν ὕψιστ' ἐπαμμένει παθεῖν. Lycophr. 305. οἰκτρὸν γὰρ, οἰκτρὸν κεῖν' ἐπόψομαι φάος, Καὶ πημάτων ὕψιστον.

339. Ἀναστρέφω. *Reverto.* ἀναστρέφειν πάλιν dixit Euripides *retrorsum agere.* Suppl. 331. Hippol. 982. Sophocl. Antig. 226. κυκλῶν ἐμαυτὸν εἰς ἀναστροφήν.

341. Ἀξιόω. *Dignum me censeo.* Vid. Glossar. in Prometh. 223. 248.

342. Ἐμβολή. Supra 279.

343. Ἕκατι. *Quoad.* Sic Attici dicebant pro ἕκητι. Vid. Porson. ad Orest. 26. Occurrit, licet in sensu paullo diverso, nempe *propter*, Choeph. 212. 434. 435. Eumen. 71. Sophocl. Philoct. 669. Eurip. Orest. 277. 1324. Med. 283. 727. 1232. 1335. Andr. 1126. Iph. A. 373. 493. Dicebant interdum ἕνεκα in hoc sensu. Sophocl. Electr. 387. Ἀλλ' ἐξίκοιτο, τοῦδέ γ' οὕνεκ', ἐν τάχει. 787. Τῶν τῆσδ' ἀπειλῶν οὕνεχ', ἡμερεύσομεν. Plato Polit. I. p. 375. ed. Basil. 2. ἀλλ' ἕνεκά γε ἀργυρίου, ὦ Θρασύμαχε, λέγε. *Quantum ad pecuniam attinet.* Demosth. Ol. III. 6. πάλαι γὰρ ἄν, ἕνεκά γε ψηφισμάτων, ἐδεδώκει δίκην. Eurip. Helen. 1270. Πλούτου λέγ' οὕνεχ', ὅ τι θέλεις, ταύτης χάριν. Cf. Aristoph. Nub. 419.

345. Εἰς. *Circiter. To the amount of.* Frequens in hoc sensu apud pedestris sermonis scriptores. e. g. Xenophon. Anab. I. i. 10. καὶ αἰτεῖται αὐτὸν εἰς δισχιλίους ξένους, καὶ τριῶν μηνῶν μισθόν—ὁ δὲ Κῦρος δίδωσιν αὐτῷ εἰς τετρακισχιλίους καὶ ἓξ μηνῶν μισθόν. Nonnulla ex recentioribus dedit Bastius Epist. Crit. p. 13. Plenius Sophocles in Acrisio fr. 11. εἰς ἀριθμὸν ἑξήκοντα δίς.

348. Ὑπέρκοπος. *Præstans.* Vid. ad Theb. 387. nott. et Glossar. Ceterum de navium numero sequentia notat Stanleius. "Græcorum classem Ctesias septingenta navium fuisse narrat; at Herodotus VIII. 82. non nisi trecentarum et octoginta; quarum 16 tantum Lacedæmonii, 180 Athenienses præbuerunt. De Atticarum navium numero convenit Plutarchus in Themistocle: quin ipse Herodotus libro eodem, cap. 61. naves πεπληρωμένας 200 Atheniensibus tribuit; cui accessit Diodorus Siculus I. 15. Xerxis classem mille ducentarum et septem navium fuisse refert Æschylus; quo potissimum teste, ut exploratæ fidei, utitur Plutarchus in vita Themistoclis.—Adstipulatur Herodotus, post Æschylum testis optimus, VII. 79. τῶν δὲ τριηρέων ἀριθμὸς μὲν ἐγένετο ἑπτὰ καὶ διηκόσιαι καὶ χίλιαι.—Eundem ad numerum collineare videtur Diod. Sicul. II. inquiens νῆες δὲ σύμπασαι μακραὶ πλείους τῶν χιλίων καὶ διηκοσίων. Minus curiose agunt qui non nisi mille et ducentas numerant. Horum est Isocrates in Panathenaico et Panegyrico, et Æmilius Probus (*Cornelius Nepos*) in Themistocle. Verum hoc intelligendum tantum

κατὰ τὸ ὁλοσχερέστερον. Quantum magis platice dictum ab iis qui mille navium fuisse asserunt? ut Ctesias et Cicero in Verrem. Ceterum apud hos, *numerus* (ut loquitur Varro de Re Rust. II. 1.) *non est ut sit ad amussim, ut non est cum dicimus mille naves iisse ad Trojam.*" Hæc Stanleius. qui falsus est. Æschylus enim diserte affirmat Xerxis classem ex mille navibus constitisse, quarum 207. erant celeres. Eodem modo computat Græcorum classem, quæ ex 300 navibus conflata est, quarum celeres erant decem. Sic enim cum Scholiasta intelligendum. Aliter minus conveniret epithetum ἔκκριτος. Cf. Mitford. Hist. Gr. T. II. p. 185. not. Tzetzes ad Lycophr. 1427. Atheniensium et sociorum naves 271 fuisse tradit.

349. Ὧδ' ἔχει λόγος. *Sic fertur.* Vid. Gloss. in Theb. 211.

352. Βρίθω. *Deprimo.* Vid. Glossar. ad Theb. 141.

Ibid. Ἰσόρροπος. *Æquilibris.* ῥοπή est *stateræ examen.* ῥέπειν dicitur *lanx vergens,* unde ἀντίρροπον ἄχθος Sophocli dicitur *pondus quod alteram lancem deprimit;* quo sensu dixit Demosthenes Ol. I. 5. πεφηνέναι τινα ἡμῖν συμμαχίαν τούτων ἀντίρροπον. ubi Ulpian. τὸ ἀντίρροπον πρὸς γενικὴν, τὸ δὲ ἰσόρροπον, πρὸς δοτικήν. Sophocl. Electr. 120. Μούνη γὰρ ἄγειν οὐκ ἔτι σωκῶ Λύπης ἀντίρροπον ἄχθος. Archytas Pythagoreus ap. Gale. συνίσταται τὸ ἰσόρροπον ἐκ τῶ βαρέος καὶ κούφω. Hesych. Ἰσόρροπον. ἰσοβαρές—ἐκ μεταφορᾶς τῶν μὴ ῥεπόντων ζυγῶν. Vid. infra 443. 446. Glossar. in Theb. 21. Scaliger. Conj. in Varr. p. 193.

354. Ἀπόρθητος. *Non vastatus.* Hanc laudem jure quodam proprio urbi suæ vindicabant Athenienses. Oraculum ap. Herodot. VII. 141. Τεῖχος Τριτογενεῖ ξύλινον διδοῖ εὐρύοπα Ζεὺς, Μοῦνον ἀπόρθητον τελέθειν. Eurip. Med. 820. Ἐρεχθεῖδαι τὸ παλαιὸν ὄλβιοι, Καὶ θεῶν παῖδες μακάρων, Ἱερᾶς χώρας ἀπορθήτου τ' ἀποφερβόμενοι Κλεινοτάταν σοφίαν.

355. Ἕρκος. *Munimentum.* Sententia a multis auctoribus diverse prolata; et primum a Lycurgo in Epistola ap. Plutarch. in Vit. p. 95. οὐκ ἂν εἴη ἀτείχιστος πόλις, ἅτις ἀνδρείοις καὶ οὐ πλίνθοις ἐστεφάνωται. Alcæus apud Schol. ad h. l. Ανδρες γὰρ πόλεος πύργοι

ἀρήϊος. lege, Ἄνδρες πόληος πύργος ἀρήϊοι. Thucyd. VII. 77. Ἄνδρες γὰρ πόλις, καὶ οὐ τείχη, οὐδὲ νῆες ἀνδρῶν κεναί. ubi vid. Wass. Palæphatus XVII. φασὶ δὲ, ὅτι καὶ χαλκοῦν τεῖχος τῇ πόλει αὐτοῦ περιεβέβλητο· ὅπερ ἔστι ψευδές· ὁπλίτας γὰρ, ὡς οἶμαι, εἶχε, τὴν πόλιν αὐτοῦ φυλάττοντας. Senarius proverbialis apud Plutarchum, Schott. p. 604. Ἄνδρες γάρ εἰσιν αἱ πόλεις, οὐκ οἰκίαι. qui πεπαρῳδημένος videtur ex Euripidis Phryxo, Αἱ γὰρ πόλεις εἴσ' ἄνδρες, οὐκ ἐρημία. Sophocl. Œd. T. 56. Ὡς οὐδέν ἐστιν οὔτε πύργος, οὔτε ναῦς Ἔρημος, ἀνδρῶν μὴ ξυνοικούντων ἔσω. Sic enim interpungendum. Tacitus Hist. I. *Quid? vos pulcherrimam hanc urbem domibus et tectis et congestu lapidum stare creditis? Muta ista et inania intercidere ac reparari possunt. Æternitas rerum, et pax gentium, et mea cum vestra salus incolumitate senatus firmatur.*

358. Καταυχέω. *Glorior.* αὐχέω est *confidenter dico.* Vide Gloss. in Prometh. 710.

360. Ἀλάστωρ. *Malus Genius.* Anglice, *An Evil spirit.* De hac voce insignis est Etymologi locus p. 57, 25. e lexico Rhetorico depromtus. Ἀλάστωρ, ὁ ἁμαρτωλὸς, ἢ ὁ φονεὺς, ἢ ὁ ἐφορῶν τοὺς φόνους Ζεύς. κατὰ μὲν Χρύσιππον τὸν φιλόσοφον, ἐπὶ τοῦ ἁμαρτωλοῦ καὶ φονέως, ἀπὸ τῆς ἐλάσεως, ὁ ἄξιος τοῦ ἐλαύνεσθαι διὰ φόνον· ἢ ἀπὸ τοῦ ἀλᾶσθαι τὸ πλανᾶσθαι, ἢ ὁ ἄλαστα δρῶν. κατὰ δὲ Ἀπολλόδωρον, ἀπὸ τοῦ ἀλιτεῖν, ὅ ἐστιν ἀλιτανεύτως ἀδικεῖν—ἐπὶ δὲ τοῦ Διὸς, οἷον, ἀλάστωρ Ζεὺς, ἀπὸ τοῦ τοῖς τὰ ἄλαστα πάσχουσιν ἐπαμύνειν. ἢ ὁ τὰ ἄλαστα (τουτέστι τὰ χαλεπὰ) τηρῶν. Μένανδρος· ὁ δ' ἀλάστωρ ἐγὼ Καὶ ζηλότυπος ὤνθρωπος—καὶ, δαιμόνων ἀλαστόρων. Eadem fere leguntur in Lexico Sangerm. ap. Bekker. Anecd. Græc. I. p. 374. Ibid. p. 382. Ἀλάστωρ· θηλυκῶς Νικόχαρις τὴν ἀλάστορα ἔφη σφίγγα —Ἀλάστορον. ἀντὶ τοῦ ἀλάστορα, ἀπὸ τῆς εὐθείας ὁ ἀλάστορος, Αἰσχύλος μέγαν ἀλάστορον εἶπεν. Harpocrat. Ἀλάστωρ. οὐ μηδέποτ' ἄν τις ἐπιλάθοιτο. Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος. πολὺ δὲ τοὔνομα ἐν τῇ τραγῳδίᾳ. Erotian. p. 15. Ἀλάστορες. Βακχεῖος μὲν ἐν πρώτῳ φονεῖς φησὶν, ἐκ τῆς Εὐριπίδου Μελανίππης, λέγοντος, Ἴσως ἀλάστορας (ἀλάστορ') οὐκ ἐτόλμησε κτανεῖν. ἔνιοι δὲ τοὺς ἀνόσιόν τε καὶ μιαρὸν ἐργασαμένους, κἂν μὴ ὦσι φονεῖς· οἱ ἄλαστα τινὰ καθ' ὁδοὺς διαπραττόμενοι. Optime Galenus, αὐτοί τε οἱ ἄνθρωποι οἱ τὰ ἀλαστὰ ἐργασάμενοι, καὶ

οἱ τιμωροὶ αὐτῶν δαίμονες. Noster Suppl. 410. τὸν πανώλεθρον θεὸν Βαρὺν ξύνοικον θησόμεσθ' ἀλάστορα. Agam. 1503. ὁ παλαιὸς δριμὺς ἀλάστωρ 'Ατρέως. 1509. πατρόθεν δὲ συλλήπτωρ γένοιτ' ἂν ἀλάστωρ. Sophocl. Œd. Col. 787. ἀλλὰ σοὶ τάδ' ἔστ', ἐκεῖ Χώρας ἀλάστωρ οὑμὸς ἐνναίων ἀεί. Trachin. 1094. Νεμέας ἔνοικον, βουκόλων ἀλάστορα, Λέοντα. 1235. ὅστις μὴ 'ξ ἀλαστόρων νοσεῖ. Cf. Ajac. 373. Sæpius apud Euripidem occurrit. Demosthenis locus quem respicit Harpocratio est pro Ctesiph. §. 91. De veriverbio vid. infra 983.

364. **Σέλμα.** *Transtrum. Tabulatum.* Vid. Glossar. in Theb. 32. Lycophr. 1217. Πορκεὺς δίκωπον σέλμα ναυστολῶν ἐλᾷ.

365. **'Επενθόρω.** *Insilio.* Vid. Glossar. in Theb. 450. ubi vere monui, formam θορέω non nisi in Grammaticorum cerebellis locum habuisse. Antipater Sidonius in Analect. T. II. p. 13. Τῷ δέ τοι ἀῤῥίγητος ἐπένθορε ταυροφόνος θήρ.

368. **Φθόνος.** Animum advertant tirones ad superstitiosam veterum δεισιδαιμονίαν, qui Deos credebant hominibus præpollentibus invidere. Classicus est Herodoti locus III. 40. ΑΜΑΣΙΣ ΠΟΛΥΚΡΑΤΕΙ ΩΔΕ ΛΕΓΕΙ. Ἡδὺ μὲν πυνθάνεσθαι ἄνδρα φίλον καὶ ξεῖνον εὖ πρήσσοντα· ἐμοὶ δὲ αἱ σαὶ μεγάλαι εὐτυχίαι οὐκ ἀρέσκουσιν, ἐπισταμένῳ τὸ θεῖον, ὡς ἔστι φθονερόν. VII. 46. ὁ δὲ θεὸς γλυκὺν γεύσας τὸν αἰῶνα, φθονερὸς ἐν αὐτῷ εὑρίσκεται ἐών. vid. Wesseling. Dissert. Herod. p. 193. Herodotum meliora docere potuisset Pythagoras, qui aiebat deos οὐκ εἶναι κακῶν αἰτίους. Eurip. Orest. 963. φθόνος νιν εἷλε θεόθεν. Alc. 1138. Ἔχεις· φθόνος δὲ μὴ γένοιτό τις θεῶν. Suppl. 348. Ἤδη τόδ' ἔσται, κοὐχὶ σὺν φθόνῳ θεῶν. Iph. Aul. 1097. Μή τις θεῶν φθόνος ἔλθῃ. De invidia deorum vid. J. M. Gesneri Opusc. T. III. p. 336. Ruhnken. ad Rutil. Lup. p. 75.

370. **Φλέγω.** *Uro.* Active; ut in Theb. 272. 509. ubi vide.

371. **Τέμενος.** *Templum.* Proprie vero, *septum deo consecratum*, terræ portio quæ ἀποτέμνεται. Cum nostro Jos. Scaliger. in Varron. p. 98. confert Pacuv. ap. Varron. de L. L. p. 66. *O magna templa cœlitum commixta stelleis splendideis:* et Ennii, *cærula cœli Templa.*

372. Στῖφος. Supra 20.

373. Ἁλίῤῥοθος. *In quo unda murmurat.* Vid. Glossar. in Prometh. 1084. ed. 2. et in Theb. 7. Harpocrat. v. Πόριος.—καὶ πόροι ἁλιῤῥόθιοι παρὰ Σοφοκλεῖ, ἤγουν ποταμοὶ εἰς τὴν θάλατταν ῥέοντες. nempe Ajac. 412. ἰὼ πόροι ἁλίῤῥοθοι.

377. Προκείμενος. *Promulgatus.* De lege proprie dictum. Soph. Œd. T. 865. ὧν νόμοι πρόκεινται Eurip. Iph. Aul. 1189. τὸν νόμον ἀνάγκη τὸν προκείμενον σέβειν. Soph. Antig. 481. νόμους ὑπερβαίνουσα τοὺς προκειμένους. Ceterum de hac conditione cf. I. Regg. xx. 39. καὶ ἰδοῦ, ἀνὴρ εἰσήγαγε πρός με ἄνδρα, καὶ εἶπε πρός με, Φύλαξον τοῦτον τὸν ἄνδρα. ἐὰν δὲ ἐκπηδῶν ἐκπηδήσῃ, καὶ ἔσται ἡ ψυχή σου ἀντὶ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ. Vid. et II. Regg. x. 24.

378. Ἔκθυμος. *Amens.* Minus recte Hesychius, Ἐκθύμως. προθύμως, κατὰ ψυχήν. Sed lege Ἐκ θυμοῦ. vid Glossar. in Theb. 871. Dixerat Homerus ἐκ θυμοῦ πεσέειν, sed paullo durius sonat ἐκθύμου φρενός.

382. Τροπόω. *Remum strupo adligo.* Hesych. Τροπώσασθαι. τὸ τὴν κώπην πρὸς τὸν σκαλμὸν δῆσαι τῷ τροπωτῆρι. Schol. Τροπωτὴρ, ὁ δεσμεύων τὴν κώπην πρὸς τῷ σκαλμῷ. Gloss. Vett. Τροπωτήρ. *Strupus.* Isidorus Orig. XX. 4. *Strupi, vincula loro vel lino facta, quibus remi ad scalmos alligantur.* Vitruvius X. 8. a Wesselingio emendatus Obs. II. 28. *Etiam remi circa scalmos strupis religati cum manibus impelluntur et reducuntur.* Photius, Suidas, et Etymologus, Τροπωτῆρες, οἱ ἵμαντες οἱ ἐν τοῖς πλοίοις, ἐν οἷς αἱ κῶπαι περὶ τοὺς σκαλμοὺς περιδέονται. Corrige, σὺν οἷς αἱ κῶπαι. Schol. Aristoph. Acharn. 547. Τροπωτήρων. τῶν ἱμάντων τῶν συνδεόντων τὸν πάτταλον, (λέγω δὲ τὸν σκαλμὸν) τὴν κώπην. Scribe, καὶ τὴν κώπην, vel πρὸς τὸν πάτταλον. Pollux I. 87. καὶ ὅθεν μὲν αἱ κῶπαι ἐκδέονται, σκαλμός· ᾧ δὲ ἐκδέονται, τροπωτήρ· καὶ τροπώσασθαι τὴν ναῦν. Apud Lucian. Mort. Dial. T. I. p. 341. Mercurius ait se Charonti τροπωτῆρα emisse δύο ὀβολῶν. cf. Aristoph. Ach. 549. Antiquius vocabulum fuit τροπός. Odyss. Δ. 782. Ἠρτύναντο δ' ἐρετμὰ τροποῖς ἐν δερματίνοισι. ubi vid. Schol. et Hesych. in voce.

Ibid. Σκαλμός. *Paxillus cui remus alligatur.* Vid. Pollucis

locum supra citatum. Etymol. M. p. 715, 21. Σκαλμός· περὶ ὃν δεσμεύουσι τὰς κώπας πάσσαλος. Apollon. Rhod. I. 392. Σκαλμοῖς δ' ἀμφὶς ἐρετμὰ κατήρτυον. Eurip. Iph. T. 1347. Ναύτας τε πεντήκοντ', ἐπὶ σκαλμῶν πλάτας Ἔχοντας. Vid. infra 685.

Ibid. Εὐήρετμος. *Ad remigandum aptus.* Ad κώπην referendum videtur. Eurip. Ion. 1160. Εὐηρέτμους ναῦς. Soph. Œd. Col. 716. Ἁ δ' εὐήρετμος ἔκπαγλ' ἁλία χερσὶ παραπεπταμένα πλάτα θρώσκει.

383. Καταφθίω. Vid. supra 237.

384. Ἄναξ. *Curator.* Vid. Glossar. in Prometh. 45. v. Χειρωναξία. Mox vero Ναῶν ἄνακτες sunt *duces.* Vid. Glossar. in Theb. 2. v. Πρύμνη. Observat Aristoteles in Rhetoricis, durius dictum esse ab Euripide κώπης ἀνάσσειν, Cycl. 86. Vid. Casaub. de Satyr. Poes. I. 6.

385. Ἐπιστάτης. *Præfectus.* Minus recte Stanleius, *armorum sciens,* quo sensu neque hic neque alibi poni potuit, quidquid dixerit Abreschius. Harpocrat. Ἐπιστάτης—ὁ ἐφεστηκὼς πράγματι ὁτῳοῦν. Sophocl. Ajac. 27. ποιμνίων ἐπιστάταις. Œd. Col. 888. ἐναλίῳ θεῷ, Τοῦδ' ἐπιστάτῃ Κολωνοῦ. Electr. 76. καιρὸς, ὅσπερ ἀνδράσι Μέγιστος ἔργου παντός ἐστ' ἐπιστάτης. Eurip. Helen. 1283. Ναῦν δεῖ παρεῖναι, κἀρετμῶν ἐπιστάτας. Orest. 1110. ἐνόπτρων καὶ μύρων ἐπιστάτας.

388. Διάπλοος. Adjective sumendum putat Schutzius, ut significet, *navigando sine remissione intentum ;* quod forsan verum sit ; nisi legendum, Καὶ πάννυχοι δὴ εἰς διάπλοον καθίστασαν.

392. Λευκόπωλος. *Equis albis invectus.* Stanleius confert Theocrit. XIII. 11. Οὐδ' ὅκα ἁ λεύκιππος ἀνατρέχει ἐς Διὸς ἀώς. ubi quum codex præbeat ἐκ Διός, corrigo ἐξ ἁλός. Eurip. Troad. 848. Τὸ τᾶσδε λευκοπτέρου Ἁμέρας φίλον βροτοῖς φέγγος.

394. Ἠχώ. *Echo.* Multo rarius apud antiquos poetas, quam apud recentiores, Echo personam gerit. Eurip. Hecub. 1099. Κραυγῆς ἀκούσας ἦλθον· οὐ γὰρ ἥσυχος Πέτρας ὀρείας παῖς λέλακ' ἀνὰ στρατὸν Ἠχὼ, διδοῦσα θόρυβον. Nescio an hic Echus mentio facta sit, quia

Psyttalea Pani sacra fuerit; cf. v. 454. Archias Epigr. 14. Ἠχῶ πετρήεσσαν ὁρᾷς, φίλε, Πανὸς ἑταίρην, Ἀντίτυπον φθογγὴν ἔμπαλιν ᾀδομένην.

395. Ὄρθιος. *Ad incitandum aptus.* Anglice, *Rousing.* Ὄρθιον ἀντηλάλαξε, scilicet νόμον. Homer. Iliad. Δ. 11. ἔνθα στᾶσ' ἤϋσε θεὰ μέγα τε δεινόν τε, Ὄρθι' Ἀχαιοῖσιν. H. in Cerer. 20. ἰάχησε δ' ἄρ' ὄρθια φωνῇ. ubi vid. Ruhnken. De ὀρθίῳ νόμῳ vid. Schott. ad Procli Chrestom. p. 436. ed. Gaisford. Sopater. Stobæi XLIV. p. 311. τῷ μὲν τὸν λόγον διατεθεμένῳ χαλεπὸν οὐδὲν, ἐκ τῶν ἄκρων παραγγελμάτων τὸν ὄρθιον τῆς ἀρετῆς ᾄδειν νόμον. Noster Agam. 1155. δυσφάτῳ κλαγγᾷ Μελοτυπεῖς, ὁμοῦ τ' ὀρθίοισιν νόμοις. Choeph. 749. Καὶ νυκτιπλάγκτων ὀρθίων κελευσμάτων. Sophocl. Antig. 1206. ὀρθίων κωκυμάτων. Electr. 685. ὀρθίων κηρυγμάτων. Eurip. Iph. A. 94. ὀρθίῳ κηρύγματι. Troad. 1265. ὀρθίαν Σάλπιγγος ἠχώ. Heracl. 830. Ἐπεὶ δ' ἐσήμην' ὄρθιον Τυρσηνικῇ Σάλπιγγι. Hinc tragicum verbum ὀρθιάζειν, de quo vid. infra 693.

396. Ἀνταλαλάζω. *Vicissim clamorem edo.* Nempe Græci pugnam inituri, pro more ἠλάλαζον. Vid. Xenophontis locum citatum in Glossar. ad Theb. 254. Spanhem. ad Julian. p. 234. Bielii Thesaur. Philol. in voce.

398. Γνώμης ἀποσφαλείς dicitur *qui spe excidit.* Exempla vide in Glossar. ad Prometh. 481. ed. 2.

399. Παιάν. Vid. Glossar. in Theb. 632. 867. Xenoph. Anab. I. X. 10. Ὡς δὲ εἶδον οἱ Ἕλληνες ἐγγύς τε ὄντας καὶ παρατεταγμένους, αὖθις παιανίσαντες ἐπῄεσαν πολὺ ἔτι προθυμότερον ἢ τὸ πρόσθεν.

401. Ἀϋτή. *Clamor.* Vid. ad Theb. 380.

Ibid. Ἐπιφλέγω. *Incendo.* Active. Vid. supra 370. Sophocl. Ajac. 196. a Brunckio citatum, Ἄταν οὐρανίαν φλέγων.

402. Ῥοθιάς. *Undarum strepitum ciens.* Hesych. Ῥοθιάζειν. ἐλαύνειν. ἀπὸ τοῦ ψόφου τῆς εἰρεσίας. Hermippus apud Hesych. v. Πανικτόν. Ὥρα τοίνυν μετ' ἐμοῦ χωρεῖν [τὸν] κωπητῆρα λαβόντα, Καὶ προσκεφάλαιον, ἵν' ἐς τὴν ναῦν ἐμπηδήσας ῥοθιάζῃς. B. Ἀλλ' οὐ δέομαι, πανικτὸν ἔχων τὸν πρωκτόν. Ubi quid sit πανικτόν juxta cum igna-

rissimis scio. Forsan legendum πηνικτὸν, *vermiculatum*, Anglice, *embroidered*; versum autem hunc in modum suppleveris, Ἀλλ' οὐ δέομαι, πηνικτὸν ἔχων τὸν πρωκτὸν, προσκεφαλαίου. Vid. supra ad 373. Eurip. Iph. T. 1387. κώπαις ῥόθι' ἁλὸς λευκαίνετε.

Ibid. Ξυνεμβολή. Supra 284.

403. Ἅλμη. *Mare.* Eædem voces occurrunt Eurip. Iph. T. 1391. Οἱ δὲ στεναγμὸν ἡδὺν ἐκβρυχώμενοι, Ἔπαισαν ἅλμην.

Ibid. Βρύχιος. *Fremibundus.* Apollon. Rhod. I. 1310. Τοῖσιν δὲ Γλαῦκος βρυχίης ἁλὸς ἐξεφαάνθη. Quoniam vero mare βρύχιον est κατ' ἐξοχήν, hinc βρύχιος interdum ponitur pro *marinus*, quod tamen accuratius dicitur ὑποβρύχιος. Hesych. Βρύχιον. ὑποβρύχιον, βυθιζόμενον. Apollon. Rhod. IV. 945. Αἱ δ' ὅτε μὲν κρημνοῖς ἐναλίγκιαι ἠέρι κῦρον, Ἄλλοτε δὲ βρύχιαι νεάτῳ ὑπὸ πυθμένι πόντου Ἠρήρειντ'. Sed, ut verum fateor, suspicio mihi animo insidet, vetus fuisse vocabulum βρύξ, quod κῦμα significabat, unde βρύχω, *adinstar maris fremo.* Hinc ὑπόβρυξ. Homer. Odyss. E. 319. Τὸν δ' ἄρ' ὑπόβρυχα θῆκε πολὺν χρόνον. ubi Schol. ὑποβρύχιον. Ceterum ob mirandum stuporem ejus non prætermittendus est Hesychius ita scribens; Βούχωμα. φρόνημα. in quo explicando laterem lavant interpretes. Corrige Βρύχημα. φώνημα. Confusa sunt φρόνημα et φώνημα Alciphr. III. 48.

Ibid. Κέλευσμα. *Hortatio.* Erat in unaquaque navi κελευστής, *portisculus*, qui remigibus signum dabat, quo certum in remigando rhythmum servarent. Isidorus de Orig. XVI. p. 7. *Proceleusmaticus est, eo quod ad celeuma canendum aptus* [*sit. Hoc canunt qui uvas perimunt.—Aliter, celeuma est carmen, quod navigantes canere solent; vel clamor nauticus, id est vox nautarum.*] Voces uncinulis inclusas ex MSto edidit J. F. de la Porte du Theil. Manifesto legendum, *qui uvas premunt.* Eurip. Iph. Taur. 1405. γυμνὰς ἐξ ἐπωμίδων χέρας Κώπῃ προσαρμόσαντες ἐκ κελεύσματος. Thucyd. VII. 70. πολλὴ μὲν γὰρ ἑκατέροις προθυμία ἀπὸ τῶν ναυτῶν εἰς τὸ ἐπιπλεῖν, ὁπότε κελευσθείη, ἐγίγνετο. De locutione, ἀφ' ἑνὸς κελεύσματος, vid. Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. p. 30. Sophron. apud Etym. M. p. 502, 18. emendatior apud Athen. III. p. 87. A. Αἴ γα μὰν κόγχαι,

ὥσπερ αἴκ' ἐξ ἑνὸς κελεύσματος Κεχάναντ' ἄμμι πᾶσαι. De κελευστῇ autem pauca quædam subjiciam. Gloss. Philox. *Portisculus.* Κελευστής. Eurip. Hel. 1591. a Piersono probabiliter correctus, ῥόθιά τ' ἐξεπίμπλατο Βοῆς, κελευστοῦ φθέγμαθ' ὡς ἠκούσαμεν. ibid. 1611. ναυβάταις δὲ τοῖσι σοῖς Βοᾷ κελευστὴς τὴν ἐναντίαν ὄπα. Arrian. de Exp. Alex. p. 383. τῶν κελευστῶν ἐνδιδόντων τὰς ἀρχάς τε καὶ ἀναπαύλας τῇ εἰρεσίᾳ. Longus Pastor. 3. a Jungermanno citatus ad Polluc. I. 96. εἷς μὲν αὐτοῖς κελευστὴς ναυτικὰς ᾖδεν ᾠδάς· οἱ δὲ λοιποὶ, καθάπερ χόρος, ὁμοφώνως, κατὰ καιρὸν τῆς ἐκείνου φωνῆς ἐβόων. Ecquis non in mentem revocat carmina quæ ad remorum sonitum nautæ Siculi ac Veneti cantare solent? Rem apprime illustrat Silius Ital. VI. 360. *mediæ stat margine puppis, Qui voce alternos nautarum temperet ictus, Et remis dictet sonitum, pariterque relatis Ad sonitum plaudat resonantia cærula tonsis.* ubi vid. D. Heinsium. Ovid. Metam. III. x. *qui requiemque modumque Voce dabat remis animorum* HORTATOR. Virgil. Æn. III. 128. *Nauticus exoritur vario certamine clamor;* HORTANTUR *socii, Cretam proavosque petamus.* ubi vid. Serv. Ennius ap. Scaliger. ad Varron. p. 818. *tonsam ante tenentes Parerent, observarent, portisculu' signum Cum daret.* Conf. Suid. v. Κελευστής, et Eustath. in Iliad. Λ. p. 831, 27.

407. *'Επεκχωρέω. *Procedo.* Hoc compositum alibi non offendi. Nescio an rectius legeretur ὑπεξεχώρει.

408. Παῖδες 'Ελλήνων. i.e. Ἕλληνες. Circumlocutio Homerica. Apollon. Lex. Homer. Υἷες 'Αχαιῶν. περιφραστικῶς οἱ 'Αχαιοί. καὶ ἐν τῷ ἔθει *(in communi sermone)* φιλοσόφων παῖδες, ἀντὶ τοῦ, φιλόσοφοι. Herodot. I. 27. Λυδῶν παῖδας. V. 49. παῖδας 'Ιώνων. Eurip. Suppl. 1213. 'Αργείων παισί. Plato Rep. III. p. 441. 'Ασκληπίου παῖδες. i. e. *medici,* quorum notior periphrasis est 'Ασκληπιαδῶν παῖδες, Ælian. ap. Suid. v. 'Ασκληπιάδης. Athen. III. p. 115. C. παῖδες ἰατρῶν Plutarch. p. 501. A. 'Ελλήνων παῖδες Julian. Misopog. p. 132. ed. 1583. Αἰγυπτίων παῖδες Epist. 1. p. 147. φιλοσόφων παῖδες p. 227. γραμματικῶν παισίν Eustath. ad Iliad. Θ. p. 707, 26. Πλατωνικῶν παῖδες Joann. Diacon. in Hesiod. p. 275. Cf. Ælian. V. H. I. 29. III. 1. IV. 28. et omnino notandum, hoc genus loquendi apud sophistas et scriptores neotericos maxime in gratia fuisse.

410. Ἕδος. *Delubrum.* τὸ ἄγαλμα, καὶ ὁ τόπος ἐν ᾧ ἵδρυται. Timæus Lex. Plat. p. 93. ubi vid. Ruhnken. Theb. 227.

411. Θήκη. *Repositorium.* i. e. *Sepulcrum.* Hesych. et Suid. Θῆκαι, σόροι. Agam. 454. Θήκας Ἰλιάδος γᾶς—κατέχουσιν. Auctor nescio quis apud Suid. in voce, διὰ δὲ ξύλων ἀπορίαν τὰς θήκας τῶν πέριξ τεθαμμένων ἀνορύσσοντες, ἐκείνοις ἐς τἀναγκαῖα ἐχρῶντο. Sophocl. Œd. Col. 1763. Œdipi sepulcrum vocat Θήκην ἱερὰν, ἣν κεῖνος ἔχει. Electr. 895, ὁρῶ—περιστεφῆ κύκλῳ Πάντων ὅσ᾽ ἐστὶν ἀνθέων θήκην πατρός. Herodot. II. 67. θάπτουσι ἐν ἱρῇσι θηκῇσι. Ceterum sepulcrorum paternorum mentio in hujusmodi hortationibus solennis fuit. Scythæ inter alia hoc etiam Dario respondebant, Herodot. VII. 127. εἰ δὲ δέοι πάντως ἐς τοῦτο κατὰ τάχος ἀπικνεέσθαι, τυγχάνουσι ἡμῖν ἐόντες τάφοι πατρώϊοι· φέρετε, τούτους ἀνευρόντες, συγχέειν πειρᾶσθε αὐτούς· καὶ γνώσεσθε τότε, εἴτε ὑμῖν μαχησόμεθα περὶ τῶν ταφῶν, εἴτε καὶ μὴ μαχησόμεθα. Charisius apud Rutil. Lup. p. 98. *Obsecrare pro sacris ac delubris deorum immortalium, pro parentum monumentis, pro vobis ipsis et salute vestra.* Sallust. B. C. 6. p. 28. *Alius alium hortari, hostibus obviam ire, libertatem, patriam, parentesque armis tegere.* Similiter fere Nicias ap. Thucyd. VII. 69. sistitur ἄλλα τε λέγων, ὅσα ἐν τῷ τοιούτῳ ἤδη τοῦ καιροῦ ὄντες ἄνθρωποι, οὐ πρὸς τὸ δοκεῖν τινὶ ἀρχαιολογεῖν φυλαξάμενοι, εἴποιεν ἂν, καὶ ὑπὲρ ἁπάντων παραπλήσια, ἔς τε γυναῖκας καὶ παῖδας καὶ θεοὺς πατρῴους προφερόμενα, ἀλλ᾽ ἐπὶ τῇ παρούσῃ ἐκπλήξει ὠφέλιμα νομίζοντες ἐπιβοῶνται. Homer. Iliad. O. 663. ἔτι δὲ μνήσασθε ἕκαστος Παίδων ἠδ᾽ ἀλόχων, καὶ κτήσιος, ἠδὲ τοκήων. Virgil. Æn. X. 280. *Nunc conjugis esto Quisque suæ tectique memor.*

412. Ῥόθος. *Strepitus.* Vid. Glossar. in Theb. 7. infra 468.

413. Ὑπαντιάζω. *Occurro.* Infra 842. 858.

Ibid. Ἀκμή. *Cuspis,* vel *acies,* et metaphorice ipse temporis articulus in quo quid fieri debet. Vocem illustravi ad Theb. 95.

414. Χαλκήρης. *Ære instructus.* Hesych. Χαλκήρεας. χαλκῷ ἡρμοσμένους. Apud Polluc. I. 85. ubi navis partes recensentur, pro χαλκήνης, voce ignorabili, reponendum puto χαλκήρης. Infra

422. κωπήρης est *remis instructus*. In Eurip. Cycl. 15. ἀμφῆρες δόρυ est *navis utrinque instructus*, sc. *remis*. κωπῆρες σκάφος Hel. 1397. Composita sunt ab ἄρω. Infra 1057. λευκήρης.

Ibid. **Στόλος.** *Prora. Rostrum.* Respondet fere isti navium nostrarum parti Anglice dictæ, *the Cut-water*, quæ proræ prominet. Hesych. Στόλος—καὶ ὁ τῆς νεὼς ἔμβολος λέγεται, τὸ εἰς ὀξὺ συνεστραμμένον. Lege, διὰ τὸ εἰς ὀξὺ συνεσταλμένον εἶναι. Schol. ad h. v. Στόλος δὲ λέγεται τὸ ἔμβολον, παρὰ τὸ εἰς ὀξὺ συνεστάλθαι. Schol. Apollon. Rhod. I. 1089. Ἀπολλώνιος ἐν ταῖς λέξεσιν ἀποδέδωκεν ἄφλαστον τὸ ἀκροστόλιον· οὐκ εὖ· ἐπειδὴ τὸ ἀκροστόλιον ἐπὶ τοῦ στόλου. στόλος δὲ λέγεται τὸ ἐξέχον ἀπὸ τῆς πτύχης καὶ διῆκον ἄκρι τῆς πρώρας ξύλον. πτύχη δὲ λέγεται ὅπου τὸ τῆς νεὼς ἐπιγράφεται ὄνομα. Per Apollonii Λέξεις intellige Λέξεις Ὁμηρικάς, quod est verum nomen Apollonii Lexici Homerici, ubi exstat locus quem spectat criticus eruditus, p. 183. ed. Toll. Plura de στόλῳ videas apud Salmas. Plinian. Exerc. p. 403. D.

417. **Κόρυμβον.** *Proræ extremitas.* Anglice, *the Figure-head*. Hesych. Κόρυμβα. ὑπ' ἐνίων τὰ ἄφλαστα, τὰ ἀκροστόλια. Homer. Iliad. I. 241. Στεῦται γὰρ νηῶν ἀποκόψειν ἄκρα κόρυμβα. ubi Schol. τὰ ἀκροστόλια. Etymol. M. p. 177. inter ἄφλαστα et κόρυμβα distinguit. Ἄφλαστα, τὰ ἀκροστόλια τῆς νηὸς—διαφέρει δὲ τῶν κορύμβων. ἄφλαστα μὲν λέγεται τὰ πρυμνήσια, κόρυμβα δὲ τὰ πρωρήσια. Confundit Apollon. Rhod. II. 603. Ἔμπης δ' ἀφλάστοιο παρέθρισεν ἄκρα κόρυμβα. Plura congessit Auctor. Dissert. de Tutel. et Insign. Navium p. 296. Vid. infra 664. Ceterum Scholiasta hæc habet, ἀρχὴν ἐποίει τοῦ πρώτου πολέμου ναῦς Ἀθηναϊκή, ἤγουν Λυκομήδης ὁ Αἰσχραίου παῖς. Herodotus vero VII. 84. Ἀμεινίης ὁ Παλληνεύς, ἀνὴρ Ἀθηναῖος, ἐξαναχθεὶς, νηῒ ἐμβάλλει. συμπλακείσης δὲ τῆς νηὸς, καὶ οὐ δυναμένων ἀπαλλαγῆναι, οὕτω δὴ οἱ ἄλλοι Ἀμεινίῃ βοηθέοντες συνεμίσγον. Lycomedes vero primus navem Persicam cepit in pugna apud Artemisium; Herodot. VIII. 11. unde error ortus est. Phœnissas autem naves Atheniensibus oppositas fuisse tradit Herodotus. Ceterum Aminiam istum Æschyli fratrem fuisse aiunt Diodorus Siculus, et ex eo Auctor Æschyli vitæ. Sed Æschylus communi omnium consensu Eleusinius erat, non Pallenensis.

Ibid. Δόρυ. *Navis.* Proprie vero *trabs.* ut in Iliad. B. 135. Καὶ δὴ δοῦρα σέσηπε νεῶν. Incert. Rhes. 458. τὸ ναΐον Ἀργόθεν δόρυ. Eurip. Cycl. 14. ἐν πρύμνῃ δ' ἄκρα Αὐτὸς λαβὼν ἴθυνον ἀμφῆρες δόρυ. Sic enim ex hoc loco legendum puto pro εὔθυνεν, et in Helen. 1628. ἐπ' οἰάκων δὲ βὰς Ἄναξ, ἐς Ἑλλάδ' εἶπεν ἰθύνειν δόρυ. (ubi etiam legerim ὦ 'ναξ.) Herodot. IV. 122. πρὸς τὴν μίην τῶν μοιρέων ἴθυσαν οἱ Πέρσαι. Noster infra. Κύρου δὲ παῖς τέταρτος ἴθυνε στρατόν. ubi vid. notas. Cf. Pierson. Verisim. p. 167. Ceterum ut hic δόρυ pro *nave* accipiendum, sic apud Virgil. Æn. III. 191. *vastum* TRABE *currimus æquor.*

421. Ἔμβολον. *Rostrum. Ea pars proræ qua* ἐμβολὴ *fiebat.* Vid. supra 279. Pollux I. 85. Τὸ καταλῆγον ἐπὶ τὴν πρῶραν, προεμβολίς· τὸ δὲ ὑπ' αὐτήν, ἔμβολον. Hesych. Ἔμβολον. Εὐριπίδης Παλαμήδῃ καὶ Σκίρωνι, ἔμβολα· τὸ δὲ πολὺ ἀῤῥενικῶς λέγουσι, τοὺς ἐμβόλους. Gloss. Herodot. Ἔμβολος. χάλκωμα περιτεθέμενον περὶ τὴν πρῶραν ταῖς ναυσί. Thucyd. VII. 36. ἀναῤῥήξειν τὰ πρώραθεν αὐτοῖς, στερίφοις καὶ παχέσι πρὸς κοιλὰ καὶ ἀσθενῆ προέχοντες τοῖς ἐμβόλοις. Sic enim legendum puto pro παρέχοντες, ex quo sensus idoneus elici nequit. Quomodo autem hæc classis Persicæ confusio orta sit vide ap. Herodot. VIII. 89.

422. Κωπήρης. Vid. supra ad 414.

423. Ἀφραδμόνως. *Inconsiderate.* Lexic. Sangerman. Ἀφράσμων. ἀσύνετος. Σοφοκλῆς.

424. Θείνω. *Ferio.* Vide notata ad Theb. 378.

425. Σκάφος. *Navis alveus.* Accurate expresserimus nos Angli, *The hull of the ship.* Recte Coraius (apud Levesqu. in Thucyd. I. 50. τὰ σκάφη—τῶν νεῶν ἃς καταδύσειαν) vertit, *le corps seul du vaisseau,* citans etiam Herodot. VII. 182. Incert. Rhes. 392. ναὸς σκάφος occurrit Eurip. Troas. 681. νεὼς σκάφος Cycl. 698. Simili fere pleonasmo dicuntur ἁρμάτων ὀχήματα Eurip. Suppl. 662. ἁρμάτων ὄχος Hippol. 1166. Phœniss. 1206. στέγας δόμων Cycl. 118. μελάθρων στέγαι Alc. 247. συμφορὰ πάθους hujus fabulæ 442. δεσμῶν πέδαι Prometh. 6. θρηνῶν ὀδυρμοὶ Eurip. Troas. 609. ὀδυρμάτων θρη-

νους Hecub. 302. συμφοραὶ κακῶν Hippol. 1255. Λέκτρων εὐναί hujus fab. 549. κοίτας λέκτρον Med. 436. λέκτρων κοίτας Alc. 946. εὐνῆς λέχος Sophocl. Antig. 422. θυμὸς ὀργῆς Alcæus apud Schol. Venet. ad Iliad. E. 792. φιλότητος ἔρως Archiloch. ap. Stobæum p. 263. μάχαις πολέμου Pindar. Ol. B. 79. τάπητος ἔνδυτον Epigr. apud Suid. v. Μνιαρόν.

426. Πλήθω. Supra 277. Dein φόνου βροτῶν ponitur pro βροτῶν φονευθέντων. Hunc locum contulit Valckenaerius cum Herodot. VIII. 12. Οἱ δὲ νεκροὶ καὶ τὰ ναυήγια ἐξεφορέοντο ἐς τὰς Ἀφέτας, καὶ περί τε τὰς πρώρας τῶν νεῶν εἱλέοντο, καὶ ἐτάρασσον τοὺς τάρσους τῶν κωπέων. Thucyd. I. 54. Κορίνθιοι δὲ μὲν, κρατήσαντες τῇ ναυμαχίᾳ μέχρι νυκτὸς, ὥστε καὶ ναυάγια πλεῖστα καὶ νεκροὺς προσκομίσασθαι. Homer. Od. M. 67. Ἀλλά θ' ὁμοῦ πίνακάς τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν Κύμαθ' ἁλὸς φορέουσι. Nostri Agam. 661. Ὁρῶμεν ἀνθοῦν πέλαγος Αἰγαῖον νεκροῖς Ἀνδρῶν Ἀχαιῶν, ναυτικῶν τ' ἐρειπίων. Ceterum de constructione θάλασσα οὐκ ἔτ' ἦν ἰδεῖν consulas Abresch. Diluc. Thucyd. p. 725.

427. Χοιράς. *Scopulus.* Plerique interpretantur *rupis sub undis latens.* Hesych. Χοιράδες. αἱ [ἁλὶ] ἐγκείμεναι πέτραι. Pindar. Pyth. X. 81. ταχὺ δ' αγκυραν ἔρεισον χθονὶ, Πρώραθε, χοιράδος ἄλκαρ πέτρας. ubi Schol. Χοιράδες—αἱ ὕφαλοι πέτραι. Archiloch. ap. Schol. Nicand. fol. 34. ed. Ald. ἀμυδρὰν χοιράδ' [ἐξ] αλευάμενος. Theognis 589. οἵ με φίλοι προδιδοῦσιν, ἐπεὶ τόν γ' ἐχθρὸν ἀλεῦμαι, Ὥστε κυβερνήτης χοιράδας εἰναλίας. Sed hic sensus minime congruit cum Æschyli loco. Eumen. 9. λιπὼν δὲ λίμνην, Δηλίαν τε χοιράδα. Eurip. Troad. 90. ἀκταὶ δὲ Μυκόνου Δήλιαί τε χοιράδες. Theocritus χοιράδας vocat *scopulos fixos.* XIII. Ἄτις Κυανεᾶν οὐχ ἥψατο συνδρομάδων ναῦς, Ἀλλὰ διεξᾶϊξε, βαθὺν δ' εἰσέδραμε Φᾶσιν, Αἰετὸς ὥς, μέγα λαῖτμα· ἀφ' ὧ τότε χοιράδες ἔσταν. Sic autem dicti fuisse videntur, quia ex undis eminebant in modum tergi porcini. Apud nos Anglos etiam in comitatu Surreiensi collis cujusdam dorsum audit *the Hog's Back.* Quin et Latinorum *porca* ex hac similitudine ducta videatur; de qua voce plane inepta sunt quæ comminiscitur Varro. Virgil. Æn. I. 110. *dorsum immane mari summo.*

430. Θύννος. *Thynnus.* Piscis, cujus sæpissime apud scrip-

tores Atticos mentio fit. Athenæus VII. p. 303. C. μνημονεύει δὲ τοῦ θύννου καὶ Αἰσχύλος, λέγων, Σφύρας δέχεσθαι κἀπιχαλκεύει λέγων Μύδρους, ὃς ἀστενακτὶ, θύννος ὡς ἠΰχετο Ἄναυδος, ubi Toupius, ἠμύχετο satis bene ad sensum corrigens, non modo veterem metri corruptelam intactam relinquit, sed et novam introducit; quippe ἀμύχεσθαι, si ullibi exstaret, secundam corriperet: sed vox non nauci est; verbum quod solum usurpatur est ἀμύσσω. Atqui secundum illud λέγων sine dubio ejiciendum est; quo facto, locum sic constitueris; Σφύρας δέχεσθαι, κἀπιχαλκεύειν μύδρους, Ὃς ἀστενακτὶ, θύννος ὥς, ἠμύσσετο, Ἄναυδος. Thynnus enim, teste Æliano, os suum ultro lacerandum præbet. Pergit vero Athenæus—καὶ ἀλλαχοῦ οὕτως.—ὄμμα παραβαλὼν θύννου δίκην. ὡς τοῦ θύννου τῷ σκαιῷ ὀφθαλμῷ οὐ βλέποντος, ὡς Ἀριστοτέλης εἴρηκεν. unde nos Schweighæuserus elegantissimo senario beavit, Οὗτος καὶ ὄμμα παραβαλὼν θύννου δίκην. Versus integer citatur ab Æliano N. A. IX. 42. Plutarch. p. 1083. Schol. Oppian. Hal. IV. 525. Τὸ σκαιὸν ὄμμα παραβαλὼν, θύννου δίκην. Iterum Noster apud Plutarch. in Lucull. p. 899. Θύννος βολαῖος πέλαγος ὡς διεστρόβει. Ex his locis mihi persuasum est Æschylum oblectamenti caussa thynnos venatum ivisse; quod piscandi genus hunc in modum fiebat. Ascendebat quidam vel in altum promontorium, vel in malum litore infixum, unde thynnorum gregem specularetur, quo viso, signum piscatoribus dabat, qui retibus totum gregem includebant. Rem fuse describit Philostratus in Icon. I. 13. inter alia hæc notans, —ἀρίστη ἡ θήρα. σκοπιωρεῖται γάρ τις ἀφ' ὑψηλοῦ ξύλου, ταχὺς μὲν ἀριθμῆσαι, τὴν δὲ ὄψιν ἱκανός. Aristoph. Equit. 313. Κἀπὸ τῶν πετρῶν ἄνωθεν τοὺς πόρους θυννοσκοπεῖν. ubi vid. Schol. Theocrit. III. 25. Τὰν βαίταν ἀποδὺς ἐς κύματα τῆνα ἀλεῦμαι, Ὧπερ τὼς θύννως σκοπιάσδεται Ὄλπις ὁ γριπεύς. Oppian. Hal. III. fin. Ἔνθ' ἤτοι πρῶτον μὲν ἐπ' ὄρθιον ὕψι κολωνὸν Ἴδρις ἐπεμβαίνει θυννοσκόπος, ὅστε κιούσας Παντοίας ἀγέλας τεκμαίρεται, αἵ τε καὶ ὅσσαι, Πιφαύσκει δ' ἑταροῖσιν. Varro apud Nonium Marc. v. *Cetarii. Non animadvertentes Cetarios, quum videre volunt in mari thunnos, adscendere in malum alte, ut penitus per aquam perspiciant pisces.* Michael Monachus Nossaites ap. Suid. v. Θρασύμαχος. Τὰ νῦν δὲ θυννοσκοποῦσιν οἱ τῇδε, καὶ λίνοις καὶ ὁρμιαῖς προσανέχουσι. Voces θύννων ἢ τιν' ἰχθύων βόλον illustrat vaticinium ap. Herodot. I. 62. Ἔρριπται δ' ὁ βόλος· τὸ δὲ δίκτυον ἐκπεπέτασται.

Θύννοι δ' οἰμήσουσι σεληναίης διὰ νυκτός. Æschylum autem rei piscatoriæ operam dedisse, etiam ex eo colligere licet, quod sæpissime ex retibus metaphoras ducit. Agam. 1384. Ἄπειρον ἀμφίβληστρον, ὥσπερ ἰχθύων Περιστιχίζω. ibid. 362. μέγα δουλείας Γάγγαμον ἄτης παναλώτου. Prometh. 1114. ἀπέραντον Δίκτυον ἄτης. In Theb. 123. Neptuni fuscina vocatur ἰχθυβόλος μαχανά. Piscium mentio injicitur infra 583. Quin et fabulam condidit Æschylus, cujus titulus fuit Δικτυοῦλκοι.

Ibid. Βόλος. *Jactus. Quantum piscium uno retis jactu includitur.* Etymol. M. p. 205, 26. Βόλος ὑπὸ Κρητῶν καὶ ἡ διὰ σαγήνης ἄγρα. Sæpius pro ipso rete usurpatur, ut in Eurip. Bacch. 846. Electr. 582. Incertus in Antholog. VI. p. 548. Καὶ φελλὸν κρυφίων σῆμα λαβόντα βόλων.

431. Ἀγή. *Fractura.* Hic vero pro *Fragmento* ponitur. Hesych. Ἀγαί—τρώματα, τραύματα. Lexic. Sangerm. p. 336. ed. Bekker. Ἀγαί. οἱ τραγικοὶ τὰς τρώσεις. Eurip. Suppl. 693. ab Abreschio collatus, Πρὸς ἁρμάτων τ' ἀγαῖσι λειπόντων βίον. Virgil. Æn. V. 209. *fractosque legunt in gurgite remos.* Hor. Epod. X. 5. *Niger rudentes Eurus inverso mari, Fractosque remos differat.*

Ibid. * Θραῦσμα. *Fragmentum.* Alibi apud poetas haud reperi.

Ibid. Ἐρείπιον. *Rudera.* Proprie quidquid collapsum est. ἐρείπια σημαίνει τοὺς πεπτωκότας τόπους (forsan δόμους.) Etym. M. p. 372, 28. Recte Scholiasta, ἐρείπια, κυρίως τὰ παραπτώματα τῶν οἴκων λέγεται. Plura vide in Glossar. ad Theb. 880. Sophocl. Ajac. 308. ἐν δ' ἐρειπίοις Νεκρῶν ἐρεισθεὶς ἕζετ' ἀρνείου φόνου. Eur. Bacch. 7. δόμων ἐρείπια Τυφόμενα. Troad. 1025. ἐν πέπλων ἐρειπίοις. Helen. 1086. ναυτικῶν ἐρειπίων. Verte autem θραύσμασιν ἐρειπίων, *fragmentis navium collapsarum.*

432. Ῥαχίζω. *Scindo.* Proprie vero *per spinam disseco.* Photius, Ῥαχίζων. διακόπτων. Sophocl. Ajac. 55. Ἔνθ' εἰσπεσὼν ἔκειρε πολύκερων φόνον, Κύκλῳ ῥαχίζων. ubi Schol. σφάζων καὶ διακόπτων. διὰ τὸ τὴν πρώτην καὶ μεγάλην διακοπὴν κατὰ ῥάχιν γενέσθαι. vid. ibi Lobeck. ibid. 298. τοὺς δ' ἄνω τρέπων Ἔσφαζε κἀῤῥάχιζε.

Ægei fragm. apud Polluc. X. 36. 160. Κέστρᾳ σιδηρᾷ πλευρὰ καὶ κατὰ ῥάχιν Ἔλαυνε παίων. Incert. Rhes. 514. ἐμπείρας ῥάχιν. Noster Eumen. 190. Ὑπὸ ῥάχιν παγέντες.

Ibid. Οἰμωγή. *Ejulatus.* Vid. ad Theb. 8.

Ibid. Ὁμοῦ. *Simul.* Minus recte Stanleius *una cum*, quo sensu rarissime ponitur, et nusquam, credo, apud poetas scenicos. Apollon. Rhod. II. 120. ὁμοῦ δέ οἱ ἐσσεύοντο Αἰακίδαι. ubi Schol. τὸ ὁμοῦ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀθροίσματος τιθέασι καὶ ἐπὶ τοῦ ἐγγὺς, ὡς Ἀθηναῖοι εἰώθασι χρῆσθαι. Μένανδρός. Ὁμοῦ δὲ τῷ τίκτειν παρεγένεθ' ἡ κόρη. unde corrigendi Harpocratio et Photius. Cf. Schol. Platon. p. 10. Verte autem, *Lamentatio autem mare ejulatibus complevit.*

434. Ἕως. *Donec.* Quo sensu cum aoristo construitur. Infra 470. Ἕως ἁπάντων ἐξαπέφθειραν βίον. Eurip. Alc. 758. Ἕως ἐθέρμην' αὐτὸν ἀμφιβᾶσα φλόξ. Iph. Taur. 972. Ἕως ἐς ἁγνὸν ἦλθον αὖ Φοίβου πέδον. Interdum, sed rarius, cum optativo aoristi construitur; Plato Phæd. 3. περιεμένομεν ἑκάστοτε ἕως ἀνοιχθείη τὸ δεσμωτήριον, *dum aperiretur.* Cum vero significat *dum, quamdiu,* sequitur præsens vel imperfectum. Infra 716. Ὃς θ' ἕως ἔλευσσες αὐγὰς ἡλίου. Choeph. 1024. Ἕως ἔτ' ἔμφρων εἰμί. Sophocl. Trachin. 601. Ἕως σὺ ταῖς ἔσωθεν ἠγόρω ξέναις. Electr. 951. ἕως μὲν τὸν κασιγνήτου βίον Θάλλοντ' ἔτ' εἰσήκουον. Eurip. Hecub. 16. ἕως γῆς ὄρθ' ἔκειθ' ὁρίσματα. Orest. 232. Ἕως ἐῶσί σ' εὖ φρονεῖν Ἐρινύες. Helen. 60. ἕως φῶς ἡλίου τόδ' ἔβλεπεν. Sotio Athenæi VIII. p. 336. F. Χαίρωμεν, ἕως ἔνεστι τὴν ψυχὴν τρέφειν.

436. * Στιχηγόρεω. *Ordine narro.* κατά τάξιν λέγω. Schol. στιχομυθεῖν vero erat *singulis versibus contendere.* Pollux IV. 113. Στιχομυθεῖν δὲ ἔλεγον, τὸ παρ' ἓν ἰαμβεῖον ἀντιλέγειν, καὶ τὸ πρᾶγμα, στιχομυθίαν. Pro quo male Photius et Hesychius στοιχομυθεῖν. Locus vero ex Homero adumbratus. Odyss. Γ. 114. ἄλλα τε πόλλ' ἐπὶ τοῖς πάθομεν κακά· τίς κεν ἐκεῖνα Πάντα γε μυθήσαιτο καταθνητῶν ἀνθρώπων; Οὐδ' εἰ πεντάετές γε καὶ ἑξάετες παραμίμνων Ἐξερέοις, ὅσα κεῖθι πάθον κακὰ δῖοι Ἀχαιοί. Demosth. de Coron. 91. ἐπιλείψει με λέγοντα ἡ ἡμέρα τὰ τῶν προδοτῶν ὀνόματα. Cf. Virgil. Æn. I. 378.

438. * Τοσουτάριθμος. *Adeo numerosus.*

439. Ἔῤῥωγα. *Dissilui. Prorupi.* Præteritum medium a ῥώσσω, *findo*, verbo inusitato. Grammatici a ῥήσσω ducunt; sed absurde. Etymol. M. p. 130, 54. Ῥώσσω, τὸ σχίζω. τὸ μέλλον ῥώξω. ἀποβολῇ τοῦ ω, ῥώξ, ἀπόῤῥηγμα, ἀπόσπασμα. Hesych. Ἐῤῥώγασιν. ἐσχίσθησαν. Ἐῤῥωγότες. διεσκορπισμένοι, διεστῶτες. Sed utraque glossa perperam Hesychio adsuitur. Ab eâdem stirpe sunt ῥωγάλεος et ῥωγμός. Iliad. Ψ. 420. Ῥωχμὸς ἔην γαίης, ᾗ χειμέριον ἀλὲν ὕδωρ Ἐξέῤῥηξεν ὁδοῖο, βάθυνε δὲ χῶρον ἅπαντα. ubi Schol. Venet. ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ ζ', διὰ τοῦ γ̄ φησὶ ῥωγμός. ῥωγμὸς δέ ἐστι τόπος κεχαραγμένος ὑπὸ ὀμβρίου ὕδατος. Recte Herodianus: Bion apud Stob. 29. Ἐκ θαμινᾶς ῥαθάμιγγος, ὅκως λόγος, αἰὲν ἰοίσας Χὠ λίθος ἐς ῥωγμὸν κοιλαίνεται. ubi male Wakefieldius ῥωχμόν. Sophocl. Œd. T. 1280. Τάδ' ἐκ δυοῖν ἔῤῥωγεν, οὐχ ἑνὸς μόνου. Trachin. 854. Ἔῤῥωγεν παγὰ δακρύων. Eurip. Hippol. 1388. Μάλιστα μὲν νῦν σοι τάδ' ἔῤῥωγεν κακά. ubi vid. Valckenaerium, qui vocem a ῥήσσω deducit.

443. Ἀντισηκόω. *Ex æquo librari.* Suid. Ἀντισηκοῦντα. ἐξισάζοντα, ζυγοστατοῦντα. Hesych. Σηκωτήρ. ὁ ἀναφορεὺς τοῦ ζυγοῦ. Eurip. Hecub. 57. ἀντισηκώσας δέ σε Φθείρει θεῶν τις τῆς πάροιθ' εὐπραξίας. Herodot. IV. 50. ἀντιτιθέμενα δὲ ταῦτα, ἀντισήκωσις γίνεται, ὥστε ἴσον μιν αἰεὶ φαίνεσθαι ἐόντα. Lucian. Tragœdop. III. p. 658. τῇ δὲ σῇ προθυμίᾳ Ἴσαισι τιμαῖς ἀντισηκώσω χάριν. Hæc contulit Lennep. ad Phalar. p. 187. "Eleganter eo verbo utitur Hippocrates, et figurate pro reficere, et cibum deperditum reponere ac rependere p. 60, 31.—τὸν μὲν οὖν παρὰ τὸ ἔθος κενεαγγήσαντα, ξυμφέρει ταύτην τὴν ἡμέραν ἀντισηκῶσαι." FOESIUS, Œconom. Hippocr. in voce. Vid. Scaliger. Conj. in Varr. p. 193.

Ibid. Ῥοπή. Vid. supra 352.

446. Μάσσων. *Major.* Infra 714. Non Dorice pro μείζον, quod dixi ad Prometh. 440. Vetus forma comparativorum ἐλάσσων, θάσσων, ἄσσων notissima est. βράσσων pro βραδίων Iliad. K. 226. γλύσσων a γλυκὺς Aristophanes apud Etymol. M. p. 235. βάσσων a βαθὺς Epicharmus ibid. p. 191. πάσσων a παχὺς Callimach. Fr. CCCXLIX. Mihi compertum est μάσσων ab antiquo adjectivo μακὺς profluxisse, cujus etiam gradus superlativus μάκιστος exstat: ut enim βάθος et βαθὺς, τάχος et ταχὺς, γλεῦκος et γλυκὺς, sic etiam μᾶκος vel

μῆκος et μακὺς aliquando in usu fuere, quorum illud etiamnum reperitur. A μᾶκος formatum est μακερός, quod contracte efferebant μακρός; ut a μεῖκος, μεικερός, μεικρός: per dipthongum enim has voces olim elatas fuisse constat ex comparativo μείων. Sed hæc, de quibus Grammatici οὐδ' ὄναρ, nihil ad Æschylum. Id tantum volui demonstrare, μείζων et μάσσων nihil commune habere.

449. Ἐν πρώτοις. *Præcipui.* Herodot. VIII. 69. οἱ δὲ ἀγαιόμενοί τε καὶ φθονέοντες αὐτῇ, ἅτε ἐν πρώτοισι τετιμημένης.

453. Νῆσος. Schol. τὴν Ψυττάλειαν φησὶν, ἥτις ἀπέχει τῆς Σαλαμῖνος ρε̄ σταδίους. lege ε̄ σταδίους. Herodot. VIII. 95. Ἀριστείδης—παραλαβὼν πολλοὺς τῶν ὁπλιτῶν, οἳ παρατετάχατο παρὰ τὴν ἀκτὴν τῆς Σαλαμινίης χώρης, γένος ἐόντες Ἀθηναῖοι, ἐς τὴν Ψυττάλειαν νῆσον ἀπέβησε ἄγων, οἳ τοὺς Πέρσας τοὺς ἐν τῃ νησίδι ταύτῃ κατεφόνευσαν πάντας, nempe ad quadringentos. Cf. VIII. 76. Pausan. I. 36. Stephan. Byz. Ψυττάλια. νῆσος περὶ Σαλαμῖνα. Lege, πρὸ Σαλαμῖνος. Alciphr. II. 3. τὴν γειτνιῶσαν Σαλαμίνα, τὴν Ψυτταλίαν. Nescio an alibi quicquid reperiatur de Panis in hanc insulam amore; quem frequentare eam ait Scholiasta, ἢ ὡς ἱερᾶς Πανὸς οὔσης τῆς νήσου, ἢ ὡς ἐρήμου. ἐρήμοις γὰρ τόποις οὗτος ὁ θεὸς ἐνδιατρίβειν εἰώθει. "Ita sane describitur Straboni IX. καὶ ἡ Ψυττάλεια νησίον ἔρημον καὶ πετρῶδες. Et hujusmodi locis gaudere dicitur Deus ille. Homerus Hymn. in eum v. 6.—ὃς πάντα λόφον νιφόεντα λέλογχε, Καὶ κορυφὰς ὀρέων, καὶ πετρήεντα κάρηνα. Unde ὑλοβάτος et φιλόδενδρος Theæteto appellatus." *Stanleius.* Notatu dignum est in priore bello Medico Pana suppetias Atheniensibus ivisse, eique simulacrum sub Acropoli structum fuisse: vid. Herodot. VI. 105. Simonidem in Anthol. IV. p. 476. Et hanc forte ob caussam in hoc loco Panis mentio injecta est.

454. Φιλόχορος quare Pan dicatur facile constat ex Epigr. Platoni adscripto, Αὐτὸς ἐπεὶ σύριγγι μελίσδεται εὐκελάδῳ Πὰν, Ὑγρὸν ἱεὶς ζευκτῶν χεῖλος ὑπὲρ καλάμων. Αἱ δὲ πέριξ θαλεροῖσι χόρον ποσὶν ἐστήσαντο Ὑδριάδες νύμφαι, νύμφαι Ἀμαδρυάδες." *Stanleius.* Scolion ap. Athen. XV. p. 694. D. Ὦ Πὰν, Ἀρκαδίας μέδων κλεεννᾶς, Ὀρχήστα, Βρομίαις ὀπαδὲ Νύμφαις. Panes, Fauni, Satyri sæpissime saltantes inducuntur. In Cratini versu mox citando vocem βαβάκτης Etymologus explicat per ὀρχήστης.

455. Ἐμβατεύω. *Frequento. Teneo.* Recte Hesych. Ἐμβατεῦσαι, τὸ κατέχειν καὶ καρποῦσθαι χωρίον. Eurip. Telepho ap. Dion. Halic. T. II. p. 59. ὅς τε πέτρον Ἀρκάδων Πὰν ἐμβατεύεις. Cratinus ap. Hephæst. p. 57. Χαῖρε, χρυσόκερως, βαβάκτα, κήλων Πὰν, Πελασγικὸν Ἄργος ἐμβατεύων. ubi Arnaldus confert Soph. Œd. Col. 679. ἵν' ὁ Βακχειώτας ἀεὶ Διόνυσος ἐμβατεύει. Incert. Rhes. 223. Λυκίας ναὸν ἐμβατεύων Ἄπολλον.

457. Φθείρομαι. in hoc loco significare *Vagor* bene monuit Abreschius, citans Soph. Œd. T. 1515. Χέρσους φθαρῆναι κἀγάμους ὑμᾶς χρεών. Hesych. Φθείρεται. πλανᾶται. Adjice Eurip. Iph. T. 277. ναυτίλους δ' ἐφθαρμένους Θάσσειν φάραγγ' ἔφασκε. Cycl. 299. Ἱκέτας δέχεσθαι ποντίους ἐφθαρμένους. Helen. 780. Πόντου 'πὶ νώτοις ἅλιον ἐφθείρου πλάνον. Electr. 234. Οὐχ ἕνα νομίζων φθείρεται πόλεως νόμον. Aristoph. Plut. 598. Ἀλλὰ φθείρου, καὶ μὴ γρύζῃς. ibid. 610. Τότε νοστήσεις, νῦν δὲ φθείρου, in utroque loco significat *apage, abi*, ut in Eurip. Androm. 713. Φθείρεσθε τῆσδε, δμῶες. Plura quærens adeat Bergler. ad Alciphr. I. xiii. p. 56. Arnald. Misc. Obs. IV. p. 451. Lennep. ad Phalarid. p. 351.

460. Ἱστορέω. *Scio.* Et sic in Eumen. 454. πατέρα δ' ἱστορεῖς καλῶς. Sed hic sensus vetustior est. ἱστορεῖν plerumque significat *sciscitari*. Est proprie *to inform one's self*, quæ phrasis utramque notionem amplectitur.

461. Ἔδωκε κῦδος. Locutio Homerica, Iliad. Θ. 215. εἶλει δὲ θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηϊ Ἕκτωρ Πριαμίδης, ὅτε Ϝοι Ζεὺς κῦδος ἔδωκε.

462. Αὐθήμερον. *Ea ipsa die.* Herodot. II. 122. Thucyd. IV. 128.

466. Ἀράσσω. *Pulso. Ferio.* Vid. Glossar. in Theb. 235. et exemplis adjice Eurip. Iph. T. 1308. Πύλας ἀράξας. Callim. H. Apoll. 3. Καὶ δή που τὰ θύρετρα καλῷ ποδὶ Φοῖβος ἀράσσει. Anacreontic. 3. Τίς, ἔφην, θύρας ἀράσσει; De λιθοβολίᾳ, ut in hoc loco, Eurip. Iph. T. 327. Αὖθις τὸ νῦν ὑπεῖκον ἤρασσον πέτροις. et 310. πᾶς ἀνὴρ ἔσχεν πόνον, Βάλλων, ἀράσσων. In Phœniss. 1159. pugnatur πέτρων ἀραγμοῖς. Vid. infra 1055.

467. Θώμιγξ. *Chorda.* λεπτὸν σχοινίον. Hesych. Eumen.

181. *μὴ καὶ λαβοῦσα πτηνὸν ἀργηστὴν ὄφιν Χρυσηλάτου θώμιγγος ἐξορμώμενον.*

Ibid. Ἰός. *Sagitta.* Hesych. Ἰοὶ, τὰ βέλη, ἀπὸ τοῦ ἱέναι· ἢ ἀπὸ τοῦ ἰοῦ· ἐχρίοντο γὰρ φαρμάκῳ τίνι αἱ ἀκίδες αὐτῶν. Eadem fere Etymologus p. 472, 49. Sensus primarius τοῦ Ἰὸς fuit *niger*, unde nigrum omne subinde sic dicebatur, qualis erant *violæ*, *ferrum*, *toxicum*. (Soph. Trachin. 719. ἰὸς αἵματος μέλας.) Homer. Il. Ψ. 850. Αὐτὰρ ὁ τοξευτῇσι τίθει ἰόεντα σίδηρον. Schol. Venet. τίνες ἰόεντα τὸν μέλανα, ὡς—ἰοειδέα πόντον (Il. Λ. 298.) recte sine dubio. ἰὸς igitur dicebatur sagitta, quia ferro cuspidabatur.

468. Ῥόθος. *Impetus.* Proprie *Undarum appulsus*, seu *strepitus*. Vid. supra 373. Hesych. Ῥόθῳ. ὁρμῇ μετὰ ψόφου. Idem fere sonant ἐξ ἑνὸς ῥόθου et ἐξ ἑνὸς κελεύσματος, de qua locutione vid. Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. p. 430. Una voce dicere potuisset ὁμόῤῥοθοι.

469. Κρεοκοπέω. *Carnem seco.* Eurip. Cycl. 358. βρύκειν, κρεοκοπεῖν μέλη ξένων.

470. * Ἐξαποφθείρω. *Penitus excido.* Hoc compositum non memini me alibi offendisse.

471. Βάθος. *Profunditas.* "Metaphora," inquit Schutzius, "cum alias idonea, tum huic potissimum loco apta, *quod Xerxes ex alto prælium spectabat!*" Quis talia legendo temperet a risu? Cf. 718. νῦν τέ σε ζηλῶ θανόντα, πρὶν κακῶν ἰδεῖν βάθος. Græci, quum alicujus rei abundantia esset, seu rerum secundarum sive adversarum, sive annorum, hac metaphora utebantur. Dicebant igitur βάθος πλούτου, βαθὺς λειμών (vid. ad Prometh. 673.) βαθὺ γῆρας, βάθος κακῶν, βαθεῖα εἰρήνη.

472. Εὐαυγής. *A quo longe lateque prospici potest,* interprete Hemsterhusio, cujus egregiam observationem videas in ultima editione Supplicum Euripidis ad v. 662. Ἔστην θεατὴς, πύργον εὐαυγῆ λαβών. Hoc est quod Theognis vocat τηλαυγῆ σκοπίην, v. 550.

473. Ὄχθος. *Collis.* Infra 653. Schol. ὄχθον λέγει ὄρος τὸν Αἰγάλεων. "Mons iste in Cl. Wheleri tabula 7. mill. a mari distat:

ibi consedisse ait Herodotus Xerxem; sub monte Ægaleo nimirum, ὑπὸ τῷ οὔρεϊ τῷ ἀντίον Σαλαμῖνος τὸ καλέεται Αἰγάλεως, ut prœlium navale prospiceret.—Verum de loco parum convenit." Wass. ad Thucyd. II. 19. qui aliorum auctorum sententias commemorat; quas nihil opus est recensere, quum Herodotea unice vera sit. Vid. Larcher. ad Herodot. VIII. 90. T. V. p. 501. Harpocrat. Ἀργυρόπους δίφρος, ὁ Ξέρξου, ὃς αἰχμάλωτος ἐπεκαλεῖτο· ἐφ' οὗ καθεζόμενος ἐθεώρει τὴν ναυμαχίαν. ἀνέκειτο εἰς τὸν Παρθενῶνα τῆς Ἀθηνᾶς.

478. Ψεύδω. *Frustro.* ἔψευσας φρενῶν idem significare videtur, quod ἔψευσας ἐλπίδων. Supra 397. φόβος δὲ πᾶσι βαρβάροις παρῆν Γνώμης ἀποσφαλεῖσιν, pro quo Eurip. Iph. A. 749. dixit ἐλπίδος δ' ἀπεσφάλην. Vel potest esse *mente ac prudentia orbasti*, ut Solon dicitur θυμοῦ θ' ἁμαρτὼν καὶ φρενῶν ἀποσφαλείς. Vid. Glossar. ad Prometh. 481. ed. 2. Sed illam rationem præfero. Soph. Ajac. 1391. καί μ' ἔψευσας ἐλπίδων πολύ. De Atheniensium τιμωρίᾳ vide Herodoti locum infra citandum ad v. 728.

480. Ἀπαρκέω. *Sufficio.* Thomas Mag. Ἀπαρκεῖ, κάλλιον ἢ ἀρκεῖ. Σοφοκλῆς· ἀπαρκούντως ἐμοί. (Electr. 355.) Soph. Œd. Col. 1769. ταῦτ' ἂν ἀπαρκοῖ. Eurip. ap. Stob. p. 35. Ὧν οὐκ ἀπαρκεῖ πλησμονῆς.

482. Ἀντίποινα. *Mulcta pro crimine.* Eumen. 268. Ἀντιποίνους τίνεις μητροφόνους δύας. Soph. Philoct. 315. οἷ' Ὀλύμπιοι θεοὶ Δοῖέν ποτ' αὐτοῖς ἀντίποιν' ἐμοῦ παθεῖν. Electr. 591. ἢ καὶ τοῦτ' ἐρεῖς, Ὡς τῆς θυγατρὸς ἀντίποινα λαμβάνεις;

Ibid. Πράσσω. *Exigo.* Hesych. Πράξειν. λαβεῖν—Πρᾶξις. ἀπαίτησις. Plerumque de *mulcta pecuniaria* dicitur, et frequentior in hoc sensu vox media. Thucyd. IV. 65. τὸν δὲ τρίτον Εὐρυμέδοντα χρήματα ἐπράξαντο. VI. 54. Ἀθηναίους εἰκοστὴν μόνον πρασσόμενοι τῶν γιγνομένων. Aristoph. Nub. 244. μισθὸν δ', ὅντιν' ἂν Πράττῃ μ', ὀμοῦμαί σοι καταθήσειν τοὺς θεούς. Thomas Mag. Πράττω οὐ μόνον τὸ ποιῶ, καὶ πάσχω, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀπαιτῶ, ὃ καὶ εἰσπράττω λέγομεν. citat Platon. Apolog. 4. χρήματα πράττομαι. Activa voce utitur Herodot. I. 106. ἔπρησσον παρ' ἑκάστων τὸ ἑκάστοισι ἐπέβαλον. III. 58. αὐτοὺς —ἕκατον τάλαντα ἔπρηξαν. Vid. Duker. ad Thucyd. VIII. 5. Fischer. ad Welleri Gr. Gr. III. p. 436.

483. Ἐπισπάω. *Attraho.* Homer. Odyss. Σ. 72. ἐπισπαστὸν κακὸν ἕξει, quo respiciens Hesych. Ἐπισπαστόν. αὐθαίρετον, ὅπερ ἑαυτῷ τις ἐπισπᾶται. ubi vid. Alberti. Contra de lucro Herodot. 72. οἱ δ' ἀληθίζονται, ἵνα τι τῇ ἀληθηΐῃ ἐπισπάσωνται κέρδος. Activa voce, ut in hoc loco, Soph. Ajac. 769. πέποιθα τοῦτ' ἐπισπάσειν κλέος.

486. * Σύδην. *Tumultuose.* ταχέως καὶ ὁρμητικῶς. Hesych.

487. Οὖρος. *Ventus secundus.* κατ' οὖρον, Anglice, *making all sail.* Theb. 853. κατ' οὖρον ἐρέσσετε. Paullo diverse ibid. 687. ubi vid. Glossarium.

489. Κρηναῖον γάνος. *Fontanus latex.* Lycophr. 247. Κρηναῖον ἐξ ἄμμοιο ῥοιβδήσῃ γάνος. ubi Tzetz. γάνος, νῦν τὸ ὕδωρ· ἀλλαχοῦ τὸ γάλα. Eurip. Suppl. 1160. Ἀσώπου γάνος. ubi vide omnino Musgravii notata. Agam. 1400. Χαίρουσαν οὐδὲν ἧσσον, ἢ διοσδότῳ Γάνει σπορητὸς κάλυκος ἐν λοχεύμασι. Hujus fabulæ 621. παλαιᾶς ἀμπέλου γάνος. Etymol. M. p. 221, 21. γάνος—ὅπερ ἐστι τὸ πῶμα τὸ λαμπρόν. Εὐριπίδης. Ὅπου βότρυος ἐν δαιτὶ γίγνεται γάνος. (Bacch. 261.) Ceterum auctorem idoneum non habet quod tradit ad h. l. grammaticus, τόπος Βοιωτίας ἡ Κρηνή. Memorantur quidem inter Thebarum portas etiam αἱ Κρηναῖαι, sic a Dirce nominatæ.

490. Ἆσθμα. *Creber anhelitus.* Galen. ap. Foes. Œcon. Hippocr. in v. Ἆσθμα. καλοῦσι δ' οὕτως οἱ Ἕλληνες τὴν πυκνὴν ἀναπνοὴν, οἷα συμβαίνει τοῖς δραμοῦσιν, ἢ ὁπωσοῦν ἑτέρως εἰς σφοδρὰν κίνησιν ἀφικομένοις. Homer. Iliad. O. 241. ἄταρ ἆσθμα καὶ ἱδρὼς Παύετ'. Pindar. Nem. X. 139. καί μιν οὔπω τεθναότ', ἄσθματι δὲ Φρίσσοντ' ἀναπνοὰς κίχεν. Hoc est quod dicit Noster in Eumen. 242. Πολλοῖς δὲ μόχθοις ἀνδροκμῆσι φυσιᾷ Σπλάγχνον. Eurip. Med. 1116. πνεῦμα ἠρεθισμένον. Proprie autem anhelare dicuntur fugientes. Horat. *Sublimi fugies mollis anhelitu.* quod Græce verteretur πνεῦμ' ἔχων ἄνω. Vid. Cleric. ad Menandr. p. 10. Salmas. de Usur. p. 566.

493. Ἄρδω. Vid. infra 811.

494. Ἀχαΐς. Sc. *Phthiotis:* quod monuit Schutzius.

495. Ὑποσπανίζομαι. *Penuria laboro.* Choeph. 575. Φόνου δ' Ἐρινὺς οὐχ ὑπεσπανισμένη. Soph. Ajac. 740. Τί δ' ἐστι χρείας

τῆσδ' ὑπεσπανισμένον; Hæc citat Abresch. Eodem sensu ponitur simplex verbum infra 1024. ἐσπανίσμεθ' ἀρωγῶν. Ceterum de Persici exercitus fame consulas Herodot. VIII. 115.

500. **Δόναξ.** *Arundo.* Βόλβης ἕλειον δόνακα pro Βόλβην ἕλειον καὶ δονακώδεα. Falso tradit Scholiasta Bolben paludem in Thracia exstitisse, quum esset in Macedonia. Vid. Spanhem. ad Callim. Del. 134. Ceterum fluvii et paludes sæpissime vocantur δονακώδεις, δονακορόφοι, δονακοχλόαι. Homer. Iliad. 576. Πὰρ ποταμὸν κελάδοντα, περὶ ῥοδανὸν δονακῆα. Cf. Eurip. Iph. A. 179. Iph. T. 400.

503. **Ἁγνός.** *Purus.* Epitheton nequaquam est otiosum, siquidem Persæ, Herodoto teste, fluvios religiosissime colebant, et quantum fieri posset, puros conservabant. Vid. Herodot. I. 138.

504. **Νομίζω.** *Exsistere credo.* Verbum in hac re proprium. Qui Deos esse credebat, absolute dicebatur νομίζειν θεοὺς, vel ἡγεῖσθαι. Eurip. fragm. 1. Τοῦτον νόμιζε Ζῆνα, τόνδ' ἡγοῦ θεόν. Plato Apolog. Socrat. 2. οἱ γὰρ ἀκούοντες ἡγοῦνται τοὺς ταῦτα ζητοῦντας οὐδὲ θεοὺς νομίζειν. Philemon ap. Stob. Ecl. p. 171. Θεὸν νόμιζε καὶ σέβου, ζήτει δὲ μή. Aristoph. Nub. 247. Ποίους θεοὺς ὀμεῖ σύ; πρῶτον γὰρ θεοὶ Ἡμῖν νόμισμ' οὐκ ἔστι. Lucian. Jup. Tragœd. 42. T. II. p. 690. Οὐκοῦν ἅπαντες ἄνθρωποι, καὶ τὰ ἔθνη, ἐξηπάτηνται, θεοὺς νομίζοντες καὶ πανηγυρίζοντες. Pausan. I. xv. 4. Ἡρακλῆς ἐνομίσθη. I. xxxi. 1. οἱ Διόσκουροι νομίζονται μάλιστα. Et sic alibi. Xenophon. Ephes. p. 2. Ἔρωτά γε μὴν οὐδὲ ἐνόμιζεν εἶναι θεὸν, ἀλλὰ πάντ' ἐξέβαλεν, ὡς οὐδὲν ἡγούμενος. Legendum οὐδένα ἡγούμενος. Hæc formula nobilem et eruditum editorem fefellit. Singulare est, ut opinor, quod dixit scriptor neotericus Demetrius Cydonius de Morte Contemn. p. 56. θεὸν εἰδέναι καὶ σέβειν. De locutione absoluta ἡγεῖσθαι θεοὺς vid. Porson. ad Hecub. 794. Adjice Helen. 925.

506. **Θεοκλυτέω.** *Deos invoco.* Vid. Glossar. in Theb. 131.

508. **Σκεδάζω.** *Spargo.* Homer. Iliad. Ψ. 227. Ὅντε μέτα κροκόπεπλος ὑπεὶρ ἅλα κίδναται Ἠώς. Herodot. VIII. 22. ἅμα ἡλίῳ σκιδναμένῳ. Lucretius II. 143. *Primum Aurora nova spargit cum lumine terras.* quem imitatus est Virgilius Æn. IV. 584.

513. **Ἀποῤῥήγνυμι.** *Abrumpo.* Eurip. Orest. 854. πότερα λευσίμῳ χερὶ, Ἢ διὰ σιδήρου πνεῦμ' ἀποῤῥῆξαί με δεῖ. Troad. 750. λυγρὸν δὲ πήδημ' εἰς τράχηλον ὑψόθεν Πεσὼν ἀνοίκτως, πνεῦμ' ἀποῤῥήξεις σέθεν. Iph. T. 974. ἐπώμοσ' αὐτοῦ βίον ἀποῤῥήξειν θανών. Ælian. ap. Suid. vv. Εὐνοῦχος. Μέγαρον, corrigente Toupio in Suid. II. p. 244. τὴν ἐπίῤῥητόν τε καὶ κατάρατον ψυχὴν ἀπέῤῥηξε. Id V. H. XIII. 2. ἐν αὐταῖς ταῖς κολάσεσι τὴν ψυχὴν ἀπέῤῥηξε.

517. **Ἑστιοῦχος.** *Qui lares habet,* idem fere ac ἐφέστιος, Theb. 73. Soph. Antig. 1083. φέρων Ἀνόσιον ὀσμὴν ἑστιοῦχον εἰς πόλιν. Eurip. Androm. 283. ἑστιοῦχον αὐλάν.

520. **Ἐγκατασκήπτω.** *Infligo.* Proprie de fulguribus. Soph. Trachin. 1089. Ἔνσεισον, ὦ 'ναξ, ἐγκατάσκηψον βέλος, Πάτερ, κεραυνοῦ. In Euripidis Med. 93. οὐδὲ παύσεται Χόλου, σάφ' οἶδα, πρὶν κατασκῆψαί τινα, legendum videtur κατασκῆψαί τινί. Thucyd. II. νόσος—λεγομένη μὲν καὶ πρότερον πολλαχόσε ἐγκατασκῆψαι. Photius, Κατασκήψαντος, ἐμπεσόντος. Alio sensu Soph. Œd. Col. 1010. τάσδε τὰς θεὰς ἐμοὶ Καλῶν ἱκνοῦμαι, καὶ κατασκήπτω λιταῖς, Ἐλθεῖν ἀρωγοὺς ξυμμάχους τ'. sic enim legendum.

522. **Ἐνάλλομαι.** *Insilio.* Vide notas. Propert. I. i. 4. *Et caput impositis pressit Amor pedibus.*

526. **Κρίνω.** *Conjecto.* Vid. supra 231.

527. **Κυρόω.** *Confirmo.* Vid. supra 232. Eum. 579. 636. Vim activam semper habet; quare omnino errat Schutzius qui vertit *recte talo stat sententia vestra.* Subaudi vero ἐμὲ τοῦτο ποιῆσαι.

529. **Φθιτοί.** Supra 225.

530. **Πέλανος.** Supra 209.

531. **Ἐπ' ἐξειργασμένοις.** *Super rebus quæ infectæ fieri nequeunt,* uti recte explicat Abreschius, citatis Soph. Ajac. 378. Τί δῆτ' ἂν ἀλγοίης ἐπ' ἐξειργασμένοις; Herodot. VIII. 94. ἐπ' ἐξειργασμένοισι ἐλθεῖν. Nostri Choeph. 737. ἐπ' ἔργοις διαπεπραγμένοις.

534. **Πιστοί.** *Consiliarii Regum Persarum.* Vid. supra ad v. 1. Hoc non perspexerunt interpretes.

536. **Προπέμπω.** *Deduco.* Vid. Glossar. in Theb. 1072.

539. **Μεγάλαυχος.** *Magnifice jactans.* Theb. 1057.

544. **Κατερείκω.** *Scindo.* Idem fere quod ἐρείκω infra 1061. Πέπλον δ' ἔρεικε κολπίαν. Herodot. III. 66. Πέρσαι δὲ, ὡς τὸν βασιλέα ἶδον ἀνακλαύσαντα, πάντες τά τε ἐσθῆτος ἐχόμενα εἶχον, ταῦτα κατηρείκοντο, καὶ οἰμωγῇ ἀφθόνῳ διεχρέωντο. Versus Alcmanicus ap. Hephæst. p. 59. Καττύπτεσθε, κόραι, καὶ κατερείκεσθε χιτῶνας. κατερείκειν ἔτνος dicebant Athenienses fabas frangendo comminuere. Basilius Scholiis in Gregor. Naz. apud Ruhnken. ad Timæum p. 124. ἔνθεν καὶ 'Ετνήρυσις παρ' 'Αριστοφάνει. ἔτνος οὖν φησὶ τὸ ἐρειχθὲν καὶ συγκοπὲν καὶ ἑψηθὲν ὄσπριον, ἀπὸ τοῦ ἐρείκω τοῦ σχίζω. Οὕτω καὶ Διογενιανός. Quid hoc, ἀπὸ τοῦ ἐρείκω? Legendum puto, ἔτνος οὖν φησὶ [κατερικτὸν] τὸ ἐρειχθέν κ.τ.λ. Aristoph. Ran. 502. ἧψε κατερικτῶν χύτρας Ἔτνους δύ' ἢ τρεῖς. ubi Schol. λέγει τὰ σχιζόμενα ὄσπρια τοὺς κυάμους, τὰ ἐρεικόμενα. Cf. Hesych. in voce. Aristophanis autem locus mendo purgandus est. Etymologus p. 387, 14. citat ὄψει pro ἧψε, et κατερικτῶν ut in edd. Sed legendum κατερικτοῦ, prout citatur ab Ioanne Diacono in Hesiod. p. 212. Respicit forsan Æschylus Homeri Iliad. X. 405. ἡ δέ νυ μήτηρ Τίλλε κόμην, ἀπὸ δὲ λιπαρὴν ἔῤῥιψε καλύπτρην.

545. **Μυδάλεος.** *Madidus.* Suidas, Μυδαλέας· διαβρόχους. μυδαλέα δάκρυσι, καὶ μυδαλέον δίυγρον, παρ' 'Αρχιλόχῳ. Stanleius in Curis secundis comparat Eurip. Suppl. 977. γόοισι δ' ὀρθενομένα, Δάκρυσι νοτερὸν ἀεὶ πέπλων Πρὸς στέρνῳ πτύχα τέγξω.

547. * **'Ακρόγοος.** *Summo dolore adfectus.* Vid. nott.

548. * **'Αρτιζυγία.** *Recens conjugium.* Hesych. 'Αρτίγαμοι. νεόγαμοι.

549. **Λέκτρων εὐναί.** Vid. supra ad 425. Verte autem, *Toros, delicatis stragulis contectos.*

550. **Χλιδανός.** *Mollis. Delicatus.* Vid. Glossar. in Prometh. 445.

553. **Αἴρω.** *Suscipio.* Vid. notas.

Ibid. Δοκίμως. *Strenue.* Vid. supra 85. Minus recte Schutzius interpretatur *prorsus*, ut cum πολυπενθῆ capiatur. Xenoph. Cyrop. I. p. 16. εἴ τις δύναιτο ἐπιμεληθῆναι, ὅπως αὐτὸς καλός τε καὶ ἀγαθὸς δοκίμως γένοιτο. Pindarus Nem. III. 18. δόκιμον ὕμνον *nobilem hymnum* dixit.

558. Ἐφέπω. *Adsequor.* Frequens apud Homerum πότμον ἐπισπεῖν. Ut ἔσχον aoristus est ab ἔχω, sic ἔσπον ab ἕπω.

Ibid. Δυσφρόνως. *Calamitose, Ægre.* Non autem *imprudenter*, uti vertit Stanleius: δύσφρων nihil aliud significare potest quam *infestus, luctuosus.* Vid. Theb. 873. Agam. 549. 609. 835.

559. Βᾶρις. *Navis.* Schol. Βαρίδεσσι ναυσὶ, ταῖς ἀπὸ τῆς Βάρεως οὔσης, ἥτις ἐστὶ πόλις Περσίδος. Baris Ægypti urbs fuit: vid. Valckenaer. Animadv. ad Ammon. p. 44. Βᾶρις μέν ἐστιν Αἰγύπτιον πλοῖον. Ægyptius est qui clamat in Suppl. 833. Σοῦσθε, σοῦσθ' ἐπὶ βᾶριν ὅπως ποδῶν. 879. Βαίνειν κελεύω βᾶριν εἰς ἀμφίστροφον. Epigr. in Anthol. III. xxxiii. 16. δέξαι μ', εἰ καί σοι μέγα βρίθεται ὀκρυόεσσα Βᾶρις τῶν φθιμένων, τὸν κύνα Διογένην. Sic appellatur Charontis cymba etiam in Zonæ Epigr. Anal. T. II. p. 81. Κωπεύεις νεκύων βᾶριν ἐλαυνομένην. Lexicon S. German. (ἄλλος ἀλφαβ.) Βᾶρις. κατ' οἰκίας καὶ πλοίου. Σοφοκλῆς ἐν Ποιμέσι βαρίβαν λέγει τὸν ναύτην ἢ τὸν τῆς βάρεως ἐπιβεβηκότα. Brunckius corrigit βαρίδαν. Schaefero (ad Gregor. de Dial. p. 522.) unice verum videtur βαρίβαν. Mirum, quum ipse meminerit vulgaris ναυβάτης. Certissime corrigo, βαριβάταν λέγει τὸν ναύτην, ἤγουν τὸν τῆς β. ἐπ. Lepidus est Bastius, qui βαρίβαν *per metaplasmum* dictum esse putat pro βαρίβαντα. Plura vide ap. interpp. Hesychii in voce. Valckenaer. Opusc. p. 143.

563. * Ἄκτωρ. *Dux.* Eumen. 398. Ἀχαιῶν ἄκτορές τε καὶ πρόμοι.

565. Ὁμόπτερος. *Similia vela habens.* Hesych. Ὁμόπτεροι. ὅμοιοι. ὁμότριχοι. Spectat Choeph. 172. ubi cinnus dicitur κάρτ' ἰδεῖν ὁμόπτερος, quem locum ridet Euripides in Electr. 530. Πολλοὺς δ' ἂν εὕροις βοστρύχους ὁμοπτέρους. Pollux VI. 156. Ὁμοπτέρους δὲ τοὺς ὁμότριχας εἰπόντος Εὐριπίδου, Στράττις τοὺς ὁμήλικας εἶπεν ὁμοπτέρους.

Ibid. Κυανῶπις. *Cui prora cyano oblita est.* idem quod κυανόπρωρος apud Homerum, et κυανέμβολος Eurip. Electr. 436. Odyss. M. 60. κυανώπιδος Ἀμφιτρίτης. Proram navis *faciem* dicebant: Suppl. 711. Καὶ πρῶρα πρόσθεν ὄμμασι βλέπουσ' ὁδόν. Contra πρῶρα de facie usurpabant: vid. ad Prometh. 431.

568. Ἐμβολή. Vid. supra 284.

572. * Πεδιήρης. *Campestris.* Vid. supra ad 414.

573. Δύσχιμος. *Frigidus.* Vid. notas. A vetere radice χίος, *frigus*, provenere χίων *nix*, χίμα *frigus*: unde χίμετλον, τὸ ἐν χειμῶνι γινόμενον ἕλκος, Hesych. Anglice, *a Chilblain.* Recentiores scribebant χεῖμα. Et sic interpreteris in Theb. 499. δράκοντα δύσχιμον, *serpentem frigidum*, ψυχρὸν ὄφιν.

574. * Πρωτόμορος. *Prius fato functus.* Distinguuntur ii qui in prælio navali occiderant ab istis qui in fuga perierunt.

576. Ἀκταὶ Κυχρεῖαι. Steph. Byz. Κυχρεῖος πάγος, περὶ Σαλαμῖνα. Σοφοκλῆς Τεύκρῳ. ἀπὸ Κυχρέως τοῦ Σαλαμῖνος καὶ Ποσειδῶνος. Cf. Strabon. IX. p. 393. D. Tzetz. ad v. Κυχρεῖος apud Lycophr. 452. Κυχρεὺς—ἐβασίλευσε Σαλαμινίων, ὥς φησιν Εὐφορίων ἐν Ἱππομέδοντι. Τοῖος γὰρ Κυχρεῖος ἐνὶ ψαρῇ Σαλαμῖνι.

577. Ῥαίνω. *Madefacio.* Forma pluralis præteriti passivi suspecta est Schaefero ad Dionys. Hal. p. 355. et ad Schol. Apollon. Rhod. p. 208. injuria, ut Hermanno videtur. Vide notata.

Ibid. * Δακνάζομαι. *Mordeor.* Hanc formam alias frustra quæsivi.

579. Οὐράνι' ἄχη. *Lamentationes ad cœlum sublatæ.* Ita vertunt interpretes. Suppl. 805. Ἴυζε δ' ὀμφὰν, οὐράνια μέλη λίτανα θεοῖσι. Aristoph. Ran. 793. ὁ δῆμος ἀνεβόα. Ξ. Ὁ τῶν πανούργων; Α. νὴ Δί', οὐράνιόν γ' ὅσον. Hæc tamen loca, quæ ad hunc sensum tutandum proferri potuissent, minime faciunt quominus putem veram interpretationem potius esse *calamitates cœlitus immissas.* Infra 587. δαιμόνι' ἄχη—δυρόμενοι γέροντες. Sophocl. Ajac. 195. ἄταν οὐρανίαν. ubi Schol. τὴν ἐξ οὐρανοῦ πεμφθεῖσαν. In Antig. 418. οὐράνιον ἄχος

absurde post Hesychium et Photium VV. DD. intelligunt *pulverem ad cœlum sublatum*, quum sit *calamitas divinitus orta*.

580. * Δυσβάϋκτος. *Cum infausto ejulatu editus*. Iterum occurrit 1070. De βαΰζω vid. supra ad v. 13.

582. Γνάπτω. *Vellico*. Proprie de fullone, pannum vellicante, dictum. Soph. Ajac. 1030. de Hectore, ἱππικῶν ἐξ ἀντύγων Ἐγνάπτετ' αἰὲν ἔς τ' ἀπέψυξεν βίον. Grammatici tradunt hanc scripturam recentioris ævi fuisse, veteres autem Atticos scripsisse κνάπτω. vid. Brunck. ad Aristoph. Plut. 166. quod quidem verum esse potest; et in Sophoclis loco rescribendum ἐκνάπτετ' olim monuit Dorvillius in Misc. Obs. IX. p. 119. Vid. Hemsterhus. ad Lucian. T. I. p. 86. Sed *vetustissimi* inter scriptores Atticos alteram scripturam, quæ Ionica fuit, agnoscebant.

583. Σκύλλω. *Lacero*. Hesych. Σκύλλειν. τὸ ταῖς ὄνυξι σπᾶν. Alio sensu apud N. F. scriptores. Vid. Schleusner. in voce. Vox ducta videtur a canibus. Etymol. M. p. 720, 19. Σκύλλος, κυρίως ἐπὶ κυνὸς νεογνοῦ. Hinc Σκύλλη. Odyss. M. 85. Ἔνθα δ' ἐνὶ Σκύλλη ναίει, δεινὸν λελακυῖα· Τῆς ἤτοι φωνὴ μὲν, ὅση σκύλακος νεογιλῆς Γίνεται. Vid. Is. Voss. ad Catull. p. 208.

Ibid. Ἄναυδος. *Mutus*. Perpetuum piscium epitheton, qui ob vocis defectum ἔλλοπες dicebantur, si qua fides est Grammaticis habenda, ab ἐλλὸς *mutus*. Sophocl. Ajac. 1295. Ἐφῆκεν ἐλλοῖς ἰχθύσιν διαφθοράν. ubi cf. Erfurdtii notam, et Alberti. ad Hesych. I. p. 1182. Idem ap. Athen. VII. p. 277. A. Χόρος δ' ἀναύδων ἰχθύων ἐπεῤῥόθει. Pherecrates ap. Athen. VII. p. 287. A. Etymol. M. p. 218, 31. τί ληρεῖς; ἀλλὰ φωνὴν οὐκ ἔχειν Ἰχθῦν γε φασὶ τὸ παράπαν; νὴ τὼ θεώ. Κοὐκ ἔστιν ἰχθῦς ἄλλος οὐδεὶς ἢ βόαξ (φωνεῖν δυνάμενος.) Etymol. M. p. 595, 1. Μύνδος ἰχθῦς, Σοφοκλῆς, ὁ μὴ αὐδῶν. ὅθεν καὶ ἔλλοψ— Callimachus ap. Steph. Byz. v. Βάλδος. (fr. CCLX.) Πουλὺ θαλασσαίων μυνδότεροι νεπόδων. Lucret. II. 1081. *mutas Squamigerûm pecudes*. Horat. 4. Carm. III. 19. *mutis quoque piscibus Donatura cycni, si libeat, sonum*. Schol. ad Oppian. Halieut. II. 658. ἄφωνοι οἱ ἰχθύες, καὶ ἄναυδοι. Piscium ἐχεμυθία caussa erat, cur a Pythagoreis non ederentur: vid. Markland. Ep. Crit. p. 64. et cf. Arnald. Ani-

madv. p. 285. Dorvill. ad Chariton. p. 762. Denique si in hoc loco imaginem spectes, conferas Claudian. de IV. Cons. Honor. *Submersæ sedere rates: fluitantia nunquam Largius Arctoos pavere cadavera pisces.* Herodot. VI. 44. de Darii nautis, qui, ratibus submersis, θηριωδεστάτης ἐούσης τῆς θαλάσσης ταύτης περὶ τὸν Ἄθων—ὑπὸ τῶν θηρίων διεφθείροντο ἁρπαζόμενοι.

584. **Ἀμίαντος.** *Impollutus.* Schol. δηλάδη θαλάσσης. οὐ γὰρ μιαίνεται πώποτε, καὶ πολλῶν μολυσμάτων ἐπιχυθέντων αὐτῇ. Sed mare ἀμίαντον dictum videtur, quia omnem impuritatem abluebat; nam Θάλασσα κλύζει πάντα τἀνθρώπων κακά. Scholiastæ obversabatur Iliad. A. 314. Οἱ δ' ἀπελυμαίνοντο, καὶ εἰς ἅλα λύματ' ἔβαλλον.

591. * **Περσονομοῦμαι.** *Persarum legibus pareo.* "τὸ Περσονομεῖν (—μεῖσθαι) *Persarum legibus uti*, et in v. 916. Περσονόμου τιμῆς opponuntur vulgatis illis Græcorum τῷ αὐτονομεῖν (-μεῖσθαι) sive αὐτονομουμένων." Spanhem. de Orbe Romano p. 284.

592. **Δασμοφορέω.** *Tributum reddo.* Minus recte Etymologus p. 249, 31. δασμοφορεῖν explicat φόρους λαμβάνειν. Herodot. VI. 48. ἄλλους δὲ κήρυκας διέπεμπε ἐς τὰς ἑωϋτοῦ δασμοφόρους πόλιας τὰς παραθαλασσίους. Vide loca ab Æm. Porto citata, Lex. Ion. in voce. δασμός peculiariter de Persarum tributis apud auctores Græcos ponitur: vid. Xenoph. Anab. I. i. 8.

593. **Δεσπόσυνος.** *Imperiosus.* Pro substantivo cepit Stephanus, et ἀνάγκαις eodem sensu quo ὑπ' ἀνάγκης; citatque Tyrtæi fragmentum apud Pausan. IV. 14. de Messeniis qui Spartanis δεσποσύνοις tributum ferebant, Ὥσπερ ὄνοι μεγάλοις ἄχθεσι τειρόμενοι, Δεσποσύνοισι φέροντες ἀναγκαίης ὕπο λυγρῆς Ἥμισυ πάνθ' ὅσσων καρπὸν ἄρουρα φέρει. Sed præstat δεσποσύνοισιν adjective sumere, *necessitatibus quæ a dominis imponuntur.* Eurip. Androm. 131. τί σοι Καιρὸς ἀτυζομένᾳ δέμας αἰκέλιον καταλείβειν Δεσποτῶν ἀνάγκαις;

598. **Φυλακή.** *Custodia.* Theognis 439. Νήπιος, ὃς τὸν ἐμὸν μὲν ἔχει νόον ἐν φυλακῇσι, Τὸν δ' αὐτοῦ † ἴδιον οὐδὲν ἐπιστρέφεται. Sic ἐν φυλακῇ ἔχειν, *custoditum servare*, Herodot. I. 24. Psalm. CXLI. 3. Θοῦ, Κύριε, φυλακὴν τῷ στόματί μου, καὶ θύραν περισχῆς περὶ τὰ χείλη μου. De locutione ἐλεύθερα βάζειν vid. Glossar. in Prometh. 187.

602. **Περίκλυστος.** *Circumfluus.* Sensu passivo; ut infra 883. ex Homerico περίῤῥυτος. Homerid. Hymn. in Apoll. 181. Δήλοιο περικλύστης. Ephippus ap. Athen. VIII. p. 346. F. τῆς περικλύστου δ' ἁλίας Κρήτης. De feminina forma περικλύστα vid. Porson. ad Eurip. Med. 822. Non constat sibi Æschylus; nam supra dixerat ἀπόρθητος πόλις. Ceterum Simonides in Epigr. ap. Plutarch. T. II. p. 870. E. de Corinthiis qui pugna Salamina interciderunt, Νῦν δ' ἄμμ' Αἴαντος νᾶσος ἔχει Σάλαμις.

607. **Εὐροεῖν** dicitur fortuna, quum res *ad voluntatem nostram fluunt*, metaphora postea a Stoicis sæpissime adhibita. Zeno ap. Stob. Eclog. II. p. 138. ed. Heeren. εὐδαιμονία δ' ἐστὶν εὔροια βίου. Phrynichus Apparat. Sophist. p. 29. Βίου εὔροια. ἡ εὐδαιμονία καὶ εὐτυχία, παρὰ τὸ καλῶς ῥεῖν τὸν βίον. Vid. Gataker. ad M. Antonin. II. 5. p. 59. Valckenaer. ad Schol. in Eurip. Phœniss. p. 49. Pindar. Ol. II. 62. ῥοαὶ δ' ἄλλοτ' ἄλλαι Εὐθυμιᾶν τε μέτα καὶ Πόνων ἐς ἄνδρας ἔβαν. Alexis ap. Stob. CV. p. 437. Τὸ τῆς Τύχης γὰρ ῥεῦμα μεταπίπτει ταχύ. Sallust. B. J. 4. *Rebus supra votum fluentibus.*

608. **Οὐρίζω.** *Secundo flatu propello.* Vid. notas; et Glossar. in Theb. 687. item Musgrav. ad Sophocl. Œd. T. 714.

610. **Ἀνταῖος.** *Adversus.* Hesych. Ἀνταία. ἐναντία, ἱκέσιος. Αἰσχύλος Σεμέλῃ—καὶ τὴν Ἑκάτην δὲ Ἀνταίαν λέγουσιν, ἀπὸ τοῦ ἐπιπέμπειν ἄντια. Idem, Ἀνταίας, πολεμίας, ἐχθρᾶς. Σοφοκλῆς Πολυΐδῳ. In Sophoclis Clytæmnestræ fragmento ap. Erotianum, pro ἄντεον legendum ἀνταῖον.

611. **Παιώνιος.** *Medicabilis.* non vero *Pæanius*, uti vertunt Stanleius et Schutzius. Schol. οὐ παιώνιος, ἀλλὰ φθαρτικός. (Anglice, *no soothing sound.*) Hesych. Παιώνιον φάρμακον, καταπαῦον ὀδύνας. Agam. 849. φαρμάκων παιωνίων. 1200. Καὶ πῶς ἂν ὅρκου πῆγμα γενναίως παγὲν Παιώνιον γένοιτο; Suppl. 1064. Χειρὶ παιωνίᾳ κατασχεθών. Noster Mysis apud Photium et Suid. v. Ὀργεῶνες. Ποταμοῦ Καΐκου χαῖρε πρῶτος ὀργεών, Εὐχαῖς δὲ σώζοις δεσπότας παιωνίαις.

614. **Χλιδή.** *Luxus. Mollities.* Vid. Glossar. in Prometh. 445. Ceterum ex hoc loco patet Atossam post Parodum (ad v. 160.) in scenam curru insistentem prodiisse.

615. Στέλλω κέλευθον. *Iter facio.* Schol. in Eurip. Hecub. 117. τὸ στέλλω σημαίνει δ'. στέλλω τὸ κοσμῶ, ἀφ' οὗ καὶ στολή. στέλλω τὸ πέμπω, ἀφ' οὗ καὶ ἀποστολή. στέλλω τὸ πλέω, ἀφ' οὗ καὶ στόλος, ὁ πολλῶν ἀπόπλους νεῶν. στέλλω καὶ τὸ κρύπτω, ἀφ' οὗ καὶ τὸ περιστείλαντες, ἀντὶ τοῦ κατὰ γῆν κρύψαντες, ἤγουν θάψαντες. Sed hæ quatuor notiones in unam resolvi possunt. στέλλειν nihil aliud est, sensu primario, quam *instruere.* Homer. Iliad. Δ. 294. Οὓς ἑτάρους στέλλοντα καὶ ὀτρύνοντα μάχεσθαι. Odyss. B. 287. Ὅς τοι νῆα θοὴν στελέω, καὶ ἅμ' ἕψομαι αὐτός. ***qui navem tibi instruam.*** Supra 182. στείλας στρατόν. ***quum exercitum instruxisset.*** Eurip. Troad. 168. στέλλουσ' Ἀργεῖοι νόστον, ***reditum apparant.*** Hinc στέλλεσθαι, media voce et passiva, significabat ***instrui ad proficiscendum,*** et dein, ***proficisci:*** mox etiam, facili transitione, ***induere, obtegere.***

Ibid. Πρευμενής. Supra 225.

616. Μειλικτήριος. ***Qui pacat.*** Choeph. 11. ἢ πατρὶ τὠμῷ τάσδ' ἐπεικάσας τύχω Χοὰς φερούσας, νερτέροις μειλίγματα; ibid. 276. δυσφρόνων μελίγματα. Eumen. 97. χοάς τ' ἀοίνους, νηφάλια μειλίγματα. (Apollon. Rhod. IV. 712. Ἡ δ' εἴσω πελάνους μείλικτρά τε νηφαλίῃσι Δαῖεν ἐπ' εὐχωλῇσι παρέστιος, ὄφρα χόλοιο Σμερδαλέας παύσῃσιν Ἐρινύας.) In priore Choephororum loco vulgatum μειλίγμασιν frustra post Hermannum tuetur Erfurdt. ad Sophocl. Electr. 52. Oraculum apud Pausan. IX. 17. T. III. p. 52. ed Fac. ἀλλ' ὁπόταν Τιθορεὺς Ἀμφίονί τε Ζήθῳ τε Χύτλα καὶ εὐχωλάς, μειλίγματα ἐν χθονὶ χεύῃ, Sic lege; non μειλίγματά τ' ἐν χθ. De ψυχαγωγίαις veterum omnino consulendus est Ruhnken. ad Timæi Lex. p. 114. Quæ hic secum fert Atossa, apud Eurip. Orest. 123. vocantur ἅπαντα νερτέρων δωρήματα. Libamina mortuis fiebant ex vino, lacte, oleo, melle et aqua; quorum prima mentio fit in Iliad. Ψ. 219. χρυσέου ἐκ κρητῆρος, ἔχων δέπας ἀμφικύπελλον, Οἶνον ἀφυσσάμενος χαμάδις χέε, δεῦε δὲ γαῖαν, Ψυχὴν κικλήσκων Πατροκλῆος δειλοῖο. His accedebant serta, et capillorum cincinni. Sophocl. Electr. 893. ἐπεὶ γὰρ ἦλθον πατρὸς ἀρχαῖον τάφον, Ὁρῶ κολώνης ἐξ ἄκρας νεοῤῥύτους Πηγὰς γάλακτος, καὶ περιστεφῆ κύκλῳ Πάντων ὅσ' ἐστὶν ἀνθέων θήκην πατρός—ἐσχάτης δ' ὁρῶ Πυρᾶς νεωρῆ βόστρυχον τετμημένον. Eurip. Iph. T. 632. Πολύν τε γάρ σοι κόσμον ἐνθήσω τάφῳ, Ξανθῷ τ' ἐλαίῳ σῶμα σὸν † κα-

ταὐβέσω· Καὶ τῆς ὀρείας ἀνθεμόῤῥυτον γάνος Ξουθῆς μελίσσης εἰς πυρὰν βαλῶ σέθεν. Orest. 114. ἐλθοῦσα δ' ἀμφὶ τὸν Κλυταιμνήστρας τάφον Μελικρᾶτ' ἀφὲς γάλακτος, οἰνωπόν τ' ἄχνην. Alcæus Messenius Brunck. Anal. I. p. 490. καὶ τάφον ὑψώσαντο· γάλακτι δὲ ποιμένες αἰγῶν Ἔῤῥαναν, ξανθῷ μιξάμενοι μέλιτι. Antipater ibid. II. p. 26. Heliodor. Æthiop. VI. p. 301. a Stanleio citatus, κρατῆρά τε ὀστρακοῦν ἀνελομένη, μέλιτος ἐπέχει τῷ βόθρῳ· καὶ αὖθις ἐξ ἑτέρου γάλακτος, καὶ οἶνον ἐκ τρίτου ἐπέσπενδεν. Apuleius Met. III. p. 137. *Tunc decantatis spirantibus fibris litat vario latice; nunc rore fontano, nunc lacte vaccino, nunc melle montano: libat et mulsa.* Cum his conferas Virgil. Æn. III. 66.

618. * Ἀνθεμουργός. *Quæ mel ex floribus facit.*

619. Ὑδρηλός. *Aquosus.* Suppl. 790. νέφη ὑδρηλά. Eurip. Suppl. 206. σταγόνας ὑδρηλάς. cf. Cycl. 89. In Bellerophonte ap. Stob. XCVII. ὑδρηλοῖς—ποτοῖς. De terminatione in ηλός vid. Glossar. in Theb. 224.

Ibid. Παρθένος. *Virgo,* i. e. *intemerata.* Eurip. Hippol. 1006. παρθένον ψυχὴν ἔχω. ubi vid. Valckenaer. et Ruhnken. ad Homer. H. Cerer. 99.

620. Ἀκήρατος. *Incorruptus.* Vox profluit a κῆρ *noxa,* unde κηραίνω, non a κεράω, quod putarunt interpretes, qui vertunt *merum.* Suidas. Ἀκήρατος. ἄφθαρτος, ἀπάθής, ἀκέραιος. Timæus Lex. Plat. Ἀκήρατοι. καθαροί. ubi omnino videndus Ruhnkenius. Hanc vocem restituendam puto Dionysio Hymn. ad Apoll. ad calcem Arati p. 50. Ποταμοὶ δὲ σέθεν πυρὸς ἀμβρότου Τίκτουσιν ἀκήρατον ἀμέραν. MS. ἀπήρατον. Brunckius ἐπήρατον. Ibycus apud Athenæum XIII. p. 601. B. Ἦρι μὲν αἵ τε Κυδώνιαι=μαλίδες ἀρδόμεναι ῥοᾶν=ἐκ ποταμῶν, ἵνα παρθένων=Κᾶπος ἀκήρατος. Chœrilus, ὅτ' ἀκήρατος ἦν ἔτι λειμών. Eurip. Hippol. 76. ἀκήρατον—λειμῶνα. ibid. 1114. καὶ ἀκήρατον ἄλγεσι θυμόν. ubi vid. Valckenaer. Sophocl. Œd. Col. 690. Ἀκηράτῳ σὺν ὄμβρῳ. Sic Virgil. Æn. III. 177. *munera libo Intemerata focis.*

Ibid. Μήτηρ. *Mater vini* dicitur *vitis* in Eurip. Alcest. 757.

Πίνει μελαίνης μητρὸς εὔζωρον μέθυ. Achill. Tat. I. p. 67. οἴνων μήτηρ. Plaut. Amphitr. I. i. 274. quæ contulit Abresch. Astydamas ap. Athen. I. p. 40. B. οἰνομήτορ' ἄμπελον. Sic *quercus* vocatur *glandium mater*: Zonas in Anthol. I. xx. 7. Ὦ 'νερ τῶν βαλάνων τὰν ματέρα φείδεο κόπτειν.

621. **Γάνος.** *Quicquid lætitiam gignit.* Vid. supra ad 489. Antipater. in Anal. II. p. 26. σπεῖσον ἐμῇ σποδιῇ, σπεῖσον γάνος. Macedonius ibid. III. p. 120. coacte dixit οὔθατος ἐκ βοτρύων ξανθὸν ἄμελξε γάνος. Sic Virgil. Æn. I. 640. *Munera* lætitiamque *Dei*.

623. **Ξανθός.** *Flavus.* Schol. ξανθῆς δὲ, διὰ τὸ τὸ ὄπισθεν μέρος τῶν φύλλων ὡς πρασινίζον ἐμφαίνεσθαι. (*a pale green.*) Stanleius confert Pindari χρυσέας ἐλαίας, et Virgil. Æn. V. 304. *flava oliva.* Aliter Sophocl. Œd. Col. 701. γλαυκᾶς ἐλαίας.

624. **Πλεκτός.** *Textus.* ἄνθη πλεκτά, *corona e floribus.* Eurip. Hippol. 73. πλεκτὸν στέφανον. Cum metaphora γαίας τέκνα contulit Stanleius verba Chæremonis ap. Athen. XIII. p. 608. D. ἀνθηροῦ τέκνα Ἦρος πέριξ στρώσαντες. et rursus, λειμῶνος τέκνα. Similiter fere Incertus in Anal. III. p. 271. γῆς θυγάτηρ, ῥάφανος. Vid. ad Theb. 351.

627. * **Γάποτος.** *A terra absorptus.* Hujusmodi composita a γῇ Dorice efferuntur, γαπόνος, γατόμος, γαμόρος, γάπεδον, γάφυτος, γάχυτος.

632. **Πομπός.** *Dux.* Hesych. Πομποῦ. ὁδηγοῦ. Agam. 124. πομποὺς τ' ἀρχούς. 307. ἐκδοχὴν πομποῦ πυρός. Choeph. 145. ἡμῖν δὲ πομπὸς ἴσθι τῶν ἐσθλῶν ἄνω.

635. **Ἔνεροι.** *Inferi.* idem fere ac ὑποχθόνιοι. Etymol. M. p. 340, 7. Ἔνεροι, οἱ νεκροί. ἀπὸ τοῦ ἐν ἔρᾳ κεῖσθαι, ὅ ἐστιν ἐν τῇ γῇ. seu potius quia Manium receptaculum in centro Terræ situm credebatur. Ab eodem fonte venit ἔνερθεν, contractum ab ἐνέροθεν, unde νέρθεν, νέρτερος et cetera ejusdem familiæ. Cf. Prometh. 589. Homer. Iliad. O. 188. Y. 61. Minus recte Schol. ad Iliad. Z. 480. ἐναρίζειν γάρ ἐστι τὸ φονεύειν· διὰ τοῦτο καὶ οἱ νεκροὶ ἔναροι.

639. **Μακαρίτης.** *Beatus.* i. e. *Nuper mortuus.* Hesych. Μακαρίτης. ὁ τεθνεώς. ὁ μακάριος. ὁ νεκρός. Lege Μακαρίτης ὁ τε-

θνεώς. Μακάριος ὁ ζῶν, ex nostro Scholiasta ad h. v. Photius, Μακαρίτας. τοὺς τεθνηκότας. οὕτω Μένανδρος. Versus apud Stob. p. 699. πᾶς γὰρ λέγει τις, ὁ μακαρίτης οἴχεται, in margine Æschylo adsignatur; sed non dubium quin Comici cujusdam sit. Theocrit. II. 70. Θευχαρίλα, Θρᾶσσα τροφὸς ἁ μακαρῖτις. Sic apud Latinos *felices* dicebantur mortui. Vid. Scaliger. ad Varron. p. 124. Ruhnken. ad Timæi Lex. p. 59.

641. **Παναίολος.** *Perquam variatus.* i. e. *omne lamentationis genus complectens.* Hesych. Παναίολος, παμποίκιλος. Homer. Iliad. K. 77. Πὰρ δὲ ζωστὴρ κεῖτο παναίολος.

Ibid. **Αἰανής.** *Noxius.* Vid. nott. ad v. 935.

642. **Δύσθροος.** *Infelicem sonum edens.* Infra 936. 1077. Pindar. Pyth. IV. 111. δυσθρόου φωνᾶς. Composita ex θρόος amat Æschylus. μιξόθροος Theb. 321. οἰωνόθροος Agam. 56. ἀλλόθρους Agam. 1202. Suppl. 970. δημόθρους Agam. 384. 940. 1415. πολύθροος Suppl. 817.

Ibid. * **Βάγμα.** *Loquela.* Forma notior est βάξις. Si per metrum liceret, suspicarer in hoc loco legi debere βαΰγματα.

647. * **Μεγαυχής.** *Illustris.* idem fere quod μεγάλαυχος 539.

648. **Αἰνέω.** *Sino. Tolero.* quo sensu rarius occurrit. Eurip. Alcest. 1. ἐν οἷς ἔτλην ἐγὼ Θῆσσαν τράπεζαν αἰνέσαι, θεός περ ὤν.

653. **Ὄχθος.** *Tumulus. Agger.* τὸ ὑψηλὸν τῆς γῆς. Hesych. Supra 473. Infra 664. Choeph. 4. Agam. 1162. νῦν δ' ἀμφὶ Κωκυτόν τε κἀχερουσίους Ὄχθους ἔοικα θεσπιωδήσειν τάχα. Sed ibi legendum κἀχερουσίας Ὄχθας, *ripas.*

655. * **Ἀνάπομπος.** *Sursum mittens.*

659. * **Θεομήστωρ.** *Par Diis consiliarius.* Ex Homerico θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος, Iliad. H. 366. &c. Θεομήστωρ quidam Samiorum tyrannus memoratur Herodot. VIII. 85.

663. **Βαλήν.** *Rex.* Schol. βαλὴν ὁ βασιλεὺς λέγεται. Εὐφορίων δέ φησι Θουρίων εἶναι τὴν διάλεκτον. ὅθεν καὶ Βαληναῖον ὄρος

(Pseudo-Plutarch. de Flumin. p. 1155.) ὅ ἐστι βασιλικόν. quæ habet Eustath. ad Iliad. Γ. p. 381. et ad Od. T. p. 1854. Sext. Empir. adv. Mathem. I. 313. Οἱ παρὰ Σοφοκλεῖ ποιμένες, Ἰὼ βαλλὴν λέγοντες, ἰὼ βασιλεῦ λέγουσι, Φρυγιστί. Vocem Phœniciam esse aiunt Salmasius, Bochartus, et Spanhemius ad Callim. p. 56.

664. Κόρυμβον. *Apex.* καθόλου πάντα τὰ μετέωρα, καὶ εἰς ὕψος ἀνατείνοντα κορύμβους λέγουσιν. Hesych. Plerumque de navium aplustribus usurpatur. Vid. supra 417. Formabatur a κορύς, quod ab antiqua voce κόρ *caput*, unde κόρση, κορυφή, κόρταφος, et per metathesin κρόταφος. Hæc vero Æolica erat forma pro κάρ, unde κάρα. Notum est Æolenses ο pro α scripsisse. Sic etiam κορζία pro καρδία Paphii, teste Hesychio.

665. Κροκόβαπτος. *Croco tinctus.* idem quod κροκοβαφής in Agam. 1129. In ejusdem fabulæ v. 240. κρόκου βάφας significare videtur *velum croco tinctum.* Catullus LIX. 8. *lætus huc, Huc veni, niveo gerens Luteum pede soccum.* Seneca Hippolyto, *Crura distincto religavit auro Luteo plantas cohibente socco.* Virgil. Ecl. VII. 31. *levi de marmore tota Puniceo stabis suras evincta cothurno.*

Ibid. Εὔμαρις. *Calceamenti genus.* εἶδος ὑποδήματος. Hesych. Vid. notas. Persarum cothurnos splendidos ap. Clem. Alexandrinum memorari notavit Stanleius.

667. Τίαρα. *Tiara.* Infulæ genus ad cuspidem perductæ. Photius et Suidas, Τίαρα. κόσμος ἐπικεφάλαιος, ἣν οἱ βασιλεῖς μόνοι ὀρθὴν ἐφόρουν παρὰ Πέρσαις, οἱ δὲ στρατηγοὶ κεκλιμένην· καὶ Δημάρατος ὁ Λακεδαιμόνιος, ὃς δὴ μετὰ Ξέρξου ἦλθεν ἐπὶ τὰς Ἀθήνας, ἐπί τινος εὐημερίας συγχωρήσαντος αὐτῷ τοῦ βασίλεως ὃ θέλει αἰτήσασθαι, ᾐτήσατο ἐν ὀρθῇ τῇ τιάρᾳ εἰς Σάρδεις εἰσελάσαι, ὥς φησι Φύλαρχος ἐν ί (minus recte ap. Suidam ἐν (ἐν)δεκάτῳ.) τὸ δ' αὐτό φασιν εἶναι καὶ κίταριν. Θεόφραστος δὲ ἐν τῷ περὶ βασιλείας Κυπρίων, τὴν κίταριν, ὡς διάφορον. Legendum ὥς φησι Κλείταρχος ἐν δεκάτῃ. Clitarchi γλῶσσαι apud Athenæum citantur in quibus voces ethnicas explicuerat: vid. VII. p. 300. F. Aristoph. Av. 486. a Stanleio laudatus, Διὰ ταῦτ' ἄρ' ἔχων καὶ νῦν, ὥσπερ βασιλεὺς ὁ μέγας, διαβάσκει Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὴν κυρβασίαν, τῶν ὀρνίθων μόνος, ὀρθήν. ubi Schol. πᾶσι γὰρ Πέρσαις ἐξῆν

τὴν τίαραν φορεῖν, ἀλλ' οὐκ ὀρθὴν, ὡς Κλείταρχος ἐν τῇ δεκάτῃ. μόνοι δὲ οἱ τῶν Περσῶν βασιλεῖς ὀρθαῖς ἐχρῶντο. Plutarch. in Antonio. Ἅμα δὲ καὶ προήγαγε τῶν παίδων Ἀλέξανδρον μὲν ἐσθῆτι Μηδικῇ, τίαραν καὶ κίταριν ὀρθὴν ἐχούσῃ. quem locum diverse tentarunt Hemsterhus. ad Polluc. X. 167. Toup. in Lexic. IV. p. 397. Mihi quidem legendum videtur τίαραν (ἤγουν κίταριν) ὀρθὴν ἐχούσῃ, ut voces uncinulis comprehensæ grammatici sint cujusdam ad marginem olim appictæ. Vid. Lucian. Deor. Conc. III. p. 533. Multa de tiara congessit Gataker. A. M. P. c. 24.

668. Φάλαρον. *Fastigium.* ἀστραγάλισκος ὁ ἐπὶ τῆς περικεφαλαίας. Hesych. A φάλος *crista.* Homer. Iliad. Π. 105. βάλλετο δ' αἰεὶ Καπφάλαρ' εὐποίηθ'.

Ibid. Πιφαύσκω. *Ostendo.* ἐμφανίζω Apollon. Lex. Homer. Cf. notas. Agam. 22. ἡμερήσιον Φάος πιφαύσκων. Video apud Heynium quosdam MSS. in locis Homericis præbere πιφάσκω.

669. Βάσκω. *Propero.* Apollon. Βάσκε. πορεύου. Iliad. B. 8. &c. formatum a βάω vel βῆμι ut φάσκω a φάω vel φημί.

670. Ἰαυοῖ. Schol. Aristoph. Ran. 1051. ἰαυοῖ—ἐπιφώνημα πρὸς τὸν Διόνυσον λογόμενον χαρᾶς ἐπελθούσης. Suidas. Ἰαῦ. σχετλιαστικὸν ἐπίῤῥημα. ex Aristoph. Ran. 271. Ἰαῦ. ubi Schol. μίμημά ἐστι συριγμοῦ. Photius Ἰβῦ, μέγα, ἀντὶ τοῦ ἀναφθεγξάμενοι μέγα, οὕτω Τηλεκλῆς. Aliquando legendum putabam Ἰαῦ. Sed verius corrigo Ἰβυκήσαντες μέγα. ἀντὶ τοῦ ἀ. μ. οὔ. Τηλεκλείδης.

671. * Καινόκοτος. *Recens.* Vide notas.

673. Ἀχλύς. *Caligo. Nebula.* ἡ τῶν ὀφθαλμῶν σκότωσις. Apollonius, ex Iliad. E. 696. ἐπὶ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλύς. et sic alibi. Hic autem intellige *doloris nubem*, vel etiam *lacrymarum*. Theb. 213. πολλάκι δ' ἐν κακοῖσι τὸν ἀμάχανον Ἐκ χαλεπᾶς δύας, ὕπερθ' ὀμμάτων κρημναμέναν νεφελᾶν, ὀρθοῖ. Prom. 147. λεύσσω, Προμηθεῦ· φοβερὰ δ' Ἐμοῖσιν ὄσσοις ὀμίχλα Προσῇξε πλήρης δακρύων. Eurip. Herc. F. 740. Αἶ αἶ, στεναγμῶν γάρ με περιβάλλει νέφος.

674. Νεολαία. *Juventus.* νέων ἄθροισμα. Hesych. Photius Νεολέα, νέος λαός—Νεολέαν, νεότητα, τετρασυλλάβως οἱ Ἀττικοί.

(Ἀριστοφάνης) Βαβυλωνίοις· Ὦ Ζεῦ, τὸ χρῆμα τῆς νεολέας ὡς καλόν.— Νεολέος, ἔφηβος. Νεολέα etiam MS. Pollucis II. 11. Noster Suppl. 694. εὐμενὴς δ' ὁ Λύκειος ἔστω πάσᾳ νεολαίᾳ. Eurip. Alc. 103. οὐ νεολαίας Δουπεῖ χεὶρ γυναικῶν. (sic enim lego) ubi vid. Gaisford. Theocr. XVIII. 24. θῆλυς νεολαία. Ælian. ap. Suid. v. Ἀγονία. Διεφθείρετο ἡ νεολαία. Equidem suspicor veram hujus vocis scripturam esse νεολεία.

685. Τρίσκαλμος. *Triremis.* proprie vero *tres* σκαλμοὺς *habens.* vid. supra ad 381. infra 1076. Scaliger. ad Euseb. p. 66. "Est σκαλμός paxillus, ad quem alligatur remus. Quare alia mente, ut multa, Æschylus Persis νῆες τρίσκαλμοι pro *triremibus* dixit, quum τρίσκαλμος ναῦς tantum dici possit, quæ trinis remis agitatur." Non recordatus est vir magnus eandem objectionem in τριήρης et *triremis* cadere. Ephippus Athenæi VIII. p. 347. B. memorat κέλητας πεντεσκάλμους.

686. * Ἄναυς. *Quæ non amplius navis est.* Oxymoron.

689. Χαράσσω. *Incido.* quæ vox proprie de nummis incusis dicebatur; unde corrigendus est Athenæus I. p. 19. D. Matreas quidam quæstiones ludicras conscripsit ad imitationem Problematum Aristotelis, Διὰ τί ὁ ἥλιος δύνει μὲν, κολυμβᾷ δ' οὔ. Διὰ τί οἱ σπόγγοι συμπίνουσι μὲν, συγκωθωνίζουσι δ' οὔ. καὶ τὰ τετράδραχμα καταλλάττεται μὲν, ὀργίζεται δ' οὔ. Legendum censeo, τὰ τετράδραχμα ΧΑΡΑΤΤΕΤΑΙ μὲν, ὀργίζεται δ' οὔ. Hesych. Κεχαραγμένος. ὠργισμένος. ex Herodot. VII. 1. μεγάλως κεχαραγμένος τοῖς Ἀθηναίοις. Cf. Eurip. Med. 158. Pollux IX. 75. de faciebus in tetradrachmis repræsentatis, τὰς κόρας, αἷς ἐνεκεχάρακτο Ἀθηνᾶς πρόσωπον. Unde nummi signum χαρακτήρ dicitur, Eurip. Electr. 559. et hinc ad humanum vultum, et postea ad mentis indolem transiit.

691. Πρευμενής. Supra v. 225.

693. Ψυχαγωγός. *Animam eliciens.* Plato Legg. X. p. 674. C. τοὺς τεθνεῶτας φάσκοντες ψυχαγωγεῖν. Eurip. Alc. 1131. Οὐ ψυχαγωγὸν τόνδ' ἐποιήσω ξένον. ubi Schol. ψυχαγωγοὶ—οἵτινες καθαρμοῖς τισι καὶ γοητείαις τὰ εἴδωλα ἐπάγουσί τε καὶ ἐξάγουσι. Æschylus scripserat tragœdiam cui titulus Ψυχαγωγοί, de qua hæc habet

Phrynichus MS. Bibl. Coislin. p. 469. Ψυχαγωγός. οἱ μὲν Ἀλεξανδρεῖς τὸν των παίδων ἀνδραποδιστὴν οὕτως καλοῦσιν. οἱ δ' ἀρχαῖοι τοὺς τὰς ψυχὰς τῶν τεθνηκότων γοητείαις τισιν ἄγοντας. τῆς αὐτῆς ἐννοίας καὶ τὸ Αἰσχύλου τὸ δρᾶμα Ψυχαγωγός. Sed nusquam alibi hujus fabulæ titulum in singulari elatum offendi. Lege Ψυχαγωγοί.

Ibid. Ὀρθιάζω. *Clamorem edo.* ab ὄρθιος, de qua voce supra ad 395. Choeph. 269. κἀξορθιάζων πολλά. Infra 1051. ἐπορθίαζε νῦν γόοις. Agam. 29. Ὀλολυγμὸν εὐφημοῦντα τῇδε λαμπάδι Ἐπορθιάζειν. Cf. ibid. 1122. Harpocrat. Ἀνωρθίαζον. Ἀνδοκίδης, ἀντὶ τοῦ ὄρθιον βοῶντες ἔλεγον.

694. Εὐέξοδος. *Exitum facilem habens.* Theocritus (seu potius poeta Ionicus cujus carmen est inter Theocritea XII.) ἀνέξοδον εἰς Ἀχέροντα. Philetas ap. Stob. CXVII. p. 599. ἄτραπον Ἀΐδεω Ἥνυσα, τὴν οὔπω τις ἐναντίον ἦλθεν ὁδίτης. Sic enim legendum pro ἄτραπον εἰς Ἀΐδεω. finis est versus elegiaci. Anacreontica ibid. Ἀΐδεω γάρ ἐστι δεινὸς Μυχός· ἀργαλέη δ' ἐς αὐτὸν Κάθοδος· καὶ γὰρ ἕτοιμον Καταβάντι μὴ ἀναβῆναι. Hæc omnia cum Virgil. Æn. VI. 128. jam olim comparaverat F. Ursinus. Stanleius addit Catulli *Illic, unde negant redire quenquam.* Adjice Antipat. Sidon. CX. ἐς γὰρ ἄκαμπτον, Ἐς τὸν ἀνόστητον χῶρον ἔβης ἐνέρων. Eleganter Euripides in fragmento ap. Lexicon SanGerman. Bekkeri Anecd. Græc. I. p. 344. θεοὶ χθόνιοι, Ζοφερὰν ἀδίαυλον ἔχοντες ἕδραν Τὴν φθειρομένων Ἀχερόντειαν Λίμνην.—ἀδίαυλος est locus, unde nemo queat κάμψαι διαύλου θάτερον κῶλον πάλιν.

697. * Ἐνδυναστεύω. *Principem inter illos locum obtinens.* "Veterum opinio erat, reges, qui virtute et factis excelluissent, apud inferos magna in dignitate esse, imperiumque in mortuorum simulacra seu animas exercere. Apud Sophoclem El. 841. Amphiaraus ὑπὸ γαίας πάμψυχος ἀνάσσει. Ulysses in Necyia, Achilli ait v. 481. σεῖο δ', Ἀχιλλεῦ, Οὔτις ἀνὴρ προπάροιθε μακάρτατος, οὔτ' ἄρ' ὀπίσσω, Πρὶν μὲν γάρ σε ζωὸν ἐτίομεν ἶσα θεοῖσιν Ἀργεῖοι· νῦν δ' αὖτε μέγα κρατέεις νεκύεσσιν Ἐνθάδ' ἐών." *Brunckius.* Vere. Sic in Choeph. 354. Agamemnon dicitur κατὰ χθονὸς ἐμπρέπων Σεμνότιμος ἀνάκτωρ, Πρόπολος τε τῶν μεγίστων Χθονίων ἐκεῖ τυράννων. Βασιλεὺς γὰρ ἦς ὄφρ' ἔζης. Eurip. Hecub. 549. ἐν νεκροῖσι γὰρ Δούλη κεκλῆσθαι, βασιλὶς οὖσ', αἰσχύνομαι.

Nec aliter Virgilius, *nam te nec sperent Tartara regem, Nec tibi regnandi veniat tam dira cupido.* Hanc notionem facete pervertit Aristophanes Ran. 773.

699. Νεοχμός. *Novus.* Glossar. in Prometh. 153.

Ibid. Ἐμβριθής. *Onerosus.* Hesych. Ἐμβριθές. βαρὺ, στιβαρόν. Eodem sensu ἐπιβριθὴς Eumen. 963. penultimam producit.

701. Ἀντία. *Coram.* Adverbialiter usurpatum. Odyss. O. 376. ab Abreschio advocatus, ἀντία δεσποίνης φάσθαι. quod exemplum facit ut nonnihil de interpunctione mea addubitem.

704. * Μακιστήρ. *Prolixus.* μῆχους ἐχόμενος, Schol. De hac voce nihil omnino statuere possum, præter hoc, quod a μάκιστος provenisse non potest. Vid. notas. Mox de structura τὴν ἐμὴν αἰδῶ, vid. Glossar. in Prom. 396. Sophocl. Œd. T. 969. τῷμῷ πόθῳ.

710. Ξύννομος. *Particeps.* Hujus loci non recordatus sum in Glossar. ad Theb. 347.

713. Χερσός. *Terra.* Hanc vocem illustravi ad Theb. 64.

714. Μάσσων. Vid. supra 444. De formula τείνειν βίοτον vid. Glossar. in Prometh. 548.

718. Ζηλῶ. *Beatum puto.* Prom. 338. Ζηλῶ σ', ὅθ' οὕνεκ' ἐκτὸς αἰτίας κυρεῖς. ubi vid. Glossar.

720. Διαπορθέω. *Penitus everto.* Homer. Iliad. B. 691. Λύρνησσον διαπορθήσας, καὶ τείχεα Θήβης. Sophocl. Ajac. 885. Ὤιχωκ', ὄλωλα, διαπεπόρθημαι, φίλοι.

Ibid. Ὡς εἰπεῖν ἔπος. *Ut verbo dicam.* Plato Sympos. p. 320. F. ὡς ἔπος εἰπεῖν. ubi Schol. ὡς ἐν λόγῳ εἰπεῖν. (lege ὡς ἑνὶ λόγῳ, ut in Phædon. p. 65. ed. Wyttenb. corruptius Phavorinus ὡς ἐν ὀλίγῳ, errore satis obvio.) dein recenset formulas ὡς εἰπεῖν ἔπος, ὡς φάναι ἔπος, ὡς φάναι, et ὡς εἰπεῖν. Phæd. 12. ὀφθαλμῶν τε καὶ ὤτων, καὶ, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ξύμπαντος τοῦ σώματος. Apolog. 1. καίτοι ἀληθές γε, ὡς ἔπος εἰπεῖν, οὐδὲν εἰρήκασι. Eurip. Hippol. 1157. Ἱππόλυτος οὐκέτ' ἔστιν, ὡς εἰπεῖν ἔπος. Thucydides VI. 30. ἔπος omittit.

ξυγκατέβη δὲ καὶ ὁ ἄλλος ὅμιλος ἅπας, ὡς εἰπεῖν, ἐν τῇ πόλει. Herodot. VIII. 114. ἀπάγων τῆς στρατιῆς οὐδὲν μέρος, ὡς εἶπαι. Cf. P. Leopard. Emend. VIII. 21.

721. **Σκήπτος.** *Fulmen.* κεραυνὸς ἄνωθεν διάπυρος. Photius et Hesych. Sophocl. Antig. 418. Τυφὼς ἀείρας σκηπτὸν, οὐράνιον ἄχος. ubi Schol. Σκηπτὸς λέγεται πᾶν πνεῦμα θυελλῶδες, ὅταν συνερείδῃ τῇ γῇ καὶ πάλιν ἄνω αἴρῃ. Supra 107. ἐπέσκηψε δὲ Πέρσαις πολέμους πυργοδαΐκτας.

724. **Θούριος.** *Acer.* Infra 760. idem quod θοῦρος, supra 142. Mox notat Scholiasta, Ἡρόδοτος ζ' φησὶ Δαρείου παῖδας, Ἑλλανικὸς δὲ ιά.

Ibid. **Πλάξ.** *Planities.* Photius, Πλάκα. τὴν χώραν. Sophocl. Œd. T. 1103. πλάκες ἀγρόνομοι. Trach. 273. Lycophr. 98. Infra 944.

725. **Μωραίνω.** *Stultus sum.* Eurip. Med. 614. καὶ ταῦτα μὴ θέλουσα μωρανεῖς, γύναι.

728. **Ζεύγνυμι.** *Pontem injicio.* Herodot. VII. 8. μέλλω, ζεύξας τὸν Ἑλλήσποντον, ἐλᾶν στρατιὰν δι' Εὐρώπης ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, ἵνα Ἀθηναίους τιμωρήσωμαι. Ibid. 24. προσετέτακτο καὶ τὸν Στρύμονα ποταμὸν ζεύξαντας γεφυρῶσαι. Et sic alibi. Mihi autem persuasum est, fabulam de catenis a Xerxe Hellesponto immissis, apud Herodotum relatam VII. 35. ab hujusmodi locutione male intellecta profluxisse, forte ex ipso Æschyli loco infra 751. ubi δεσμώμασιν de pontis ligamentis recte cepit Schutzius. Quam facile autem hujusmodi fabulæ oriantur, alio etiam exemplo videre est. Historiam de Themistocle ab Eurybiade baculo percusso (quam narrat Plutarchus in vita ejus p. 117.) ab Herodoti loco VIII. 59. originem traxisse, nemo, ut opinor, semel monitus dubitabit: nec erat cur Larcherus miraretur Herodotum rem silentio transmisisse, quam ille ne fando quidem audiisset.

729. **Βόσπορος.** *Hellespontus* sic olim dicebatur. Sophocl. Ajac. 870. ῥυτῶν Βοσπορίων ποταμῶν. ubi Schol. ἴσως τῶν Ἑλλησποντίων—δύο δέ εἰσι Βόσποροι, ὁ μὲν κατὰ τὴν Προποντίδα, ὁ δε Θρακικὸς, ὥς φησι Φιλέας. Schol. in Apollon. Rhod. II. 168. Βόσποροι

ὀνομάζεται—διὰ τὸ πάντας τοὺς στενοὺς πορθμοὺς Βοσπόρους καλεῖσθαι. Hæc et plura notavit Abresch.

730. **Ξυνάπτομαι.** *Tango. Prehendo.* Quo sensu vix alibi reperitur. Plerumque dicitur ἀνθάπτομαι vel ἅπτομαι. Vid. ad v. 709. Alio sensu, ipso quoque singulari, dicitur infra 748. χὠ θεὸς ξυνάπτεται, pro ξυλλαμβάνει. Etiam nos Angli dicimus, *His brain is touched*, sed hoc ob rationes physicas.

735. **Παμπήδην.** *Penitus.* παντελῶς. Photius. Non formatur a πάμπαν, quod ait Etymologus, sed ex πᾶς et πάομαι possideo. Vid. Glossar. in Theb. 818. v. Παμπησία. Theognis 615. παμπήδην ἀγαθὸν καὶ μέτριον ἄνδρα. Sophocl. Ajac. 916. ἀλλά νιν περιπτυχεῖ Φάρει καλύψω τῷδε παμπήδην. Nicand. Alex. 37. ἢ γὰρ ἀνιγροὺς Παμπήδην ὕρακας λιχμήρεας ἠρήμωσεν.

738. **Ἔῤῥω.** *Abeo. Pereo.* Hesych. Ἔῤῥει. ἀπόλωλεν, ἔφθαρται. Hippocratis Lacedæmonii Epistola ap. Xenoph. Hell. I. p. 252. scripta post Cynossemate pugnam navalem, in qua Mindarus profligata classe interfectus est; Ἔῤῥει τὰ καλά. Μίνδαρος δ' ἀπέσσυται. Πεινῶτι τὤνδρες· ἀπορέομες τί χρὴ δρᾶν. Quos versus Hipponacteos effecit Valckenaer. in Theocrit. Adoniaz. p. 264. legendo ἀπέσσουα, et ἀποριῶμες ὅ τι χρὴ δρᾶν. Mihi quidem legendum videtur, Μίνδαρος γὰρ ἠσσοῦται, vel ἐσσοῦται. Homer. Iliad. Θ. 164. Ϝέῤῥε, κακὴ γλήνη. Iliad. I. 364. τὰ κάλλιπον, ἐνθάδε Ϝέῤῥων, explicat Apollonius μετὰ φθορᾶς πορευόμενος. quo sensu primario Noster Eumen. 882. Ἄτιμος ἔῤῥειν τοῦδ' ἀπόξενος πέδου. Cf. ibid. 301. 745. et Valckenaer. ad Eurip. Hippol. 973. Ruhnken. ad Timæum p. 120. Lexic. Sangerm. ap. Bekker. Anecd. Græc. p. 402. Ἀνήῤῥησεν, ἀνεφθάρη· Ὡς μόλις ἀνήῤῥησ'· οὐδέν ἐσμεν οἱ σαπροί. Εὔπολις Πόλεσιν. Eupolis scripserat ἀπήῤῥησ', ut Cratinus infra p. 422. Οὐκ ἀπεῤῥήσεις σὺ θᾶττον; ἀποτιλῶ σε τήμερον.

Ibid. **Πανώλης.** *Qui funditus periit.* Theb. 548. ἢ τᾶν πανώλεις παγκάκως τ' ὀλοίατο. idem ac πανώλεθρος ibid. 930. hujus fabulæ 568. Minus recte Scholiasta interpretatur ἀνδρεῖος καὶ πολεμικός. Quæ sequuntur voces, οὐδέ τις γέρων, nonnihil difficultatis in se habent. Scholiasta legebat οὐ δέ τις γέρων, *populus quidem periit; non item senes:* quod quam sit frigidum, ne ipsum quidem

Grammaticum latuisse opinor. Expectat lector, οὐδέ τις νέος. Si vulgata recte se habeant, verteris, *ne unus quidem senex superest.*

740. Μονάς. *Singularis.* Rarius pro adjectivo usurpatum fuit. Inter philosophos et theologos est *unitas.* Ceterum ut hic dicitur Xerxes μονὰς—οὐ πολλῶν μέτα, sic Eurip. Hecub. 1130. μόνον δὲ σὺν τέκνοισί μ' εἰσάγει. Herodot. VI. 15. μετ' ὀλίγων συμμάχων μεμονωμένοι. ubi confert Wesselingius Thucyd. VI. 10. μονωθεὶς μετ' ὀλίγων ξυνδιαβάντων. Multo durius est quod habet Xenoph. Ephes. p. 36. πάντας ἀπέκτεινε, ὀλίγους δὲ καὶ ζῶντας ἔλαβε.

746. Ἐπισκήπτω. *Impingo.* Supra 101.

747. Αὐχέω. *Confidenter exspecto* vel *dico.* Vid. nott. et Glossar. in Prom. 710.

748. Ξυνάπτομαι. Vid. supra 730.

751. Ἱερός. Schol. ἱερὸν δὲ τοῦτόν φησι, διὰ τὸ ἱδρύσθαι αὐτόθι Διὸς ἱερὸν, ὡς Μνασέας φησίν. ἢ τὸν ἀνειμένον, ἀκωλύτως ὡς τὸν ἱερὸν ἰχθὺν φέρεσθαι. Lege ἀκώλυτον. Sed nugæ sunt.

Ibid. Δέσμωμα. *Vinculum.* Intellige funes anchorales, et ligamenta stupea, quibus rates tumultariæ connectebantur, quarum conjugatione pons in Hellesponto factus est. Vid. ad 728.

753. Μεταῤῥυθμίζω. *In ordinem cogo.* Prometheus compedibus vinctus ait, νηλεῶς Ὧδ' ἐῤῥύθμισμαι. ubi vid. Glossar. 249.

756. Πρὸς τάδε. *Hacpropter. Quæ cum ita sint.* Vid. Glossar. in Prom. 1065. Theb. 57.

757. Πόνος. *Labor.* pro eo quod labore partum est: ut ὠδὶς interdum dicitur infans qui per ὠδῖνας nascitur. Utrumque conjungit Euripides Phœniss. 30. ἡ δὲ τὸν ἐμὸν ὠδίνων πόνον Μαστοῖς ὑφεῖτο. Orest. 1586. ædificii suggrundia vocat τεκτόνων πόνον. Sic *opus* dicitur id quod opere effectum est.

758. Φθάνω. *Anteverto. Occupo.* Homer. Iliad. Π. 314. ἔφθη ὀρεξάμενος, *prior attigit.* Cf. Λ. 51. Rarius sine participio occurrit. Vid. Hermann. ad Viger. p. 745. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. III. p. 191. Anglice verteris, *the prey of the first comer.*

760. Θούριος. Supra 724. Per κακοὺς ἄνδρας. Mardonius innuitur. Cf. Herodot. VIII. 99.

762. Αἰχμάζω. *Hasta pugnare.* Homer. Iliad. Δ. 324. αἰχμὰς δ' αἰχμάσσουτα νεώτεροι. Nempe Xerxes in eo Ægisthi similis erat, qui dicitur ὁ σὺν γυναιξὶ τὰς μάχας ποιούμενος Sophocl. Electr. 302. Cui idcirco regeritur in Agam. 1676. Κόμπασον θαρσῶν ἀλέκτωρ ὥστε θηλείας πέλας, nam Pindarus etiam dixit ἐνδομάχας ἀλέκτωρ Ol. XII. 20. Quare minime opus est ut Stanleio obsequamur reponenti ἀκμάζειν, quod antithesin perderet.

770. * Ταγέω. *Impero.* Verbum nusquam alias offendi. Vid. ταγεύω Theb. 58.

Ibid. Ἰθυντήριος. Vid. Glossar. ad 418.

773. Οἰακοστροφέω. *Clavum verso.* Vid. Glossar. in Theb. 62.

777. Ἐλαύνω. *Subigo.* Sophocl. Œd. T. 27. ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς Σκήψας ἐλαύνει. ubi Musgravius confert Apollonidem in Anthol. p. 97. Ξέρξου—στόλος Ἑλλάδα πᾶσαν Ἤλαυνεν. Cf. 878.

779. Ἰθύνω. *Dirigo.* Vid. nott. et Glossar. ad 418.

782. Ἀρταφρένης. Idem quod Ἀρταφέρνης. Vid. not. ad v. 21. Scholiasta, τοῦτον Ἑλλάνικος Δαφέρνην καλεῖ. An legendum Ἰνταφέρνην ex Herodoto III. 70?

784. Πάλος. *Sors.* Fusius explicatur ad Theb. 55.

788. Ἐπιστολή. *Mandatum.* Vid. Glossar. in Prometh. 3. Grammat. Sangerm. ap. Bekker. Anecd. Græc. I. p. 372. Ἄκουε τὰς ἐμὰς ἐπιστολάς· ἀντὶ τοῦ τῶν ἐμῶν ἐπιστολῶν. οὕτως Αἰσχύλος.

799. * Ὑπέρπωλος. *Nimio equitatu instructus.* Schol. τοὺς πολυίππους Πέρσας.

800. Εὐσταλής. *Commode instructus ad proficiscendum. Expeditus.* Absurde Scholiasta, εὔμιτρον. Thucyd. III. 22. ἦσαν δὲ εὐσταλεῖς τῇ ὁπλίσει, *ad expeditionem armati.* Opponitur nempe hæc expeditio Xerxis exercitui ὑπερπώλῳ.

Ibid. Αἴρω. *Suscipio.* Verbum proprium de bello vel expeditione. Eurip. Hecub. 1123. Φρυγῶν ἐς αἶαν γνόντες αἴροιεν στόλον. Thucyd. I. 83. πόλεμον ἀραμένους. Plura videas apud Elmsleium ad Eurip. Heraclid. 503. Minus accurate comparavit Abreschius locutionem Franco-Gallicam, *lever des soldats.* Est autem ἀρῶ, prima producta, futurum ab antiquo themate ἀείρω. Choeroboscus ap. Etymol. M. p. 38, 31. ἀείρω—ὁ μέλλων ἀερῶ· ὁ ἀόριστος ἤειρα—καὶ ἡ μετοχὴ ἀείρας· καὶ κράσει τοῦ ᾱ καὶ ε̄ εἰς ᾱ μακρὰν, ἄρας. Cum his confer Porson. ad Med. 848.

811. Ἄρδω. *Irrigo.* Supra 493. idem quod ἀρδεύω Prometh. 876. ὃς καρπώσεται Ὅσον πλατύῤῥους Νεῖλος ἀρδεύει χθόνα. Falso Lexic. Sangerman. in Bekkeri Anecd. Gr. T. I. p. 443. Ἀρδεύειν παρ' Ἀντιφάνει μόνῳ. ἐκ τοῦ ἐναντίου δὲ ἄρδειν, οὐκ ἀρδεύειν λέγουσι. Dicitur autem cum sensu fertilitatis et incrementi. Eurip. Suppl. 206. ὡς τά τ' ἐκ γαίας τρέφῃ, Ἄρδῃ τε νηδύν. Apud Xenoph. Sympos. II. 24. οἶνος dicitur ἄρδειν τὰς ψυχάς, quod nescio an Aristophani debeatur, Eq. 98. Ἀλλ' ἐξένεγκέ μοι ταχέως οἴνου χοᾶ, Τὸν νοῦν ἵν' ἄρδω, καὶ λέγω τι δεξιόν. (quem versum citant Schol. Venet. ad Iliad. Σ. 521. Eustath. pp. 642, 1. 693, 5. 735, 58. MS. ap. Hermann. de Em. Gr. Gramm. p. 446.) Plato Rep. VIII. p. 494. B. τοῦ μὲν πατρὸς αὐτοῦ τὸ λογιστικὸν ἐν τῇ ψυχῇ ἄρδοντος καὶ αὔξοντος Herodotus hoc verbum posuit de eo qui equum potum agit, V. 12 ἦρσε τὸν ἵππον.

Ibid. Πίασμα. *Quidquid pinguefacit.* Stanleius confert Dionys. Perieg. 227. Ὕδατι πιαίνων λιπαρὸν πέδον Αἰγύπτοιο. et Virgil. Æn. IX. *pinguis flumine Nilus.*

812. Ὕψιστος. *Summus. Maximus.* Lycophr. 306. Οἰκτρὸν γὰρ, οἰκτρὸν κεῖν' ἐπόψομαι φάος Καὶ πημάτων ὕψιστον.

Ibid. * Ἐπαμμένω. *Maneo. Exspecto.* Prometh. 625. ἀλλά μοι Τορῶς τέκμηρον ὅ τι μ' ἐπαμμένει παθεῖν. Contractum ab ἐπαναμένω. Herodot. VIII. 142. ἐπανέμειναν διατρίβοντες.

814. Βρέτας. *Simulacrum.* pro ædibus positum, ut sæpius ἄγαλμα. Stanleius confert Herodot. VIII. 109. de Xerxe, ὃς τὰ ἱρὰ

καὶ τὰ ἴδια ἐν ὁμοίῳ ἐποιέετο ἐμπιπράς τε καὶ καταβάλλων τῶν θεῶν ἀγάλματα.

815. Πίμπρημι. *Incendo.* Incertus sum an primum μ serioris ævi additamentum fuisse statuam, veteres autem scripsisse πίπλημι et πίπρημι, secundum consuetudinem verborum in μι. ἐμπίφρημι occurrit in Aristot. Hist. Anim. V. 1. ἐμπίπρημι sæpius apud Herodotum, ἐμπιπρᾶσι Thucyd. III. 74. ἐμπίπλημι Homer. Iliad. Φ. 311. Ἀλλ' ἐπάμυνε τάχιστα καὶ ἐμπίπληθι ῥέεθρα. Grammaticus ap. Etymol. M. p. 477, 48. πλῶ, πλῆμι, πίπλημι. Nec syllabæ quantitas obstat: vid. Erfurdt. ad Sophocl. Œd. T. p. 414.

816. Ἄϊστος. *Amotus.* Vid. ad Prometh. 946.

817. Πρόῤῥιζα. *Radicitus.* Hesych. Πρόῤῥιζον. σὺν ταῖς ῥίζαις ἀνασπώμενον. Sophocl. Electr. 509. Μυρτίλος — παγχρύσων δίφρων—πρόῤῥιζος ἐκριφθείς. ibid. 764. τὸ πᾶν δὴ δεσπόταισι τοῖς πάλαι Πρόῤῥιζον, ὡς ἔοικεν, ἔφθαρται γένος. Eurip. Hippol. 681. Ζεύς σ', ὁ γεννήτωρ ἐμὸς, Πρόῤῥιζον ἐκτρίψειεν. ubi vid. Monk. et Glossar. in Theb. 71.

Ibid. Φύρδην. *Mixtim.* Vid. notata ad v. 54.

820. Κρηπίς. *Fundus.* ὑποβάθρα, θεμελίωσις. Eurip. Troad. 16. κρηπίδων βάθροις. Pindar. Pyth. IV. 25. Βάλλετο κρηπῖδα σοφῶν ἐπέων. VII. 3. κρηπῖδ' ἀοιδᾶν βαλέσθαι. Idem ap. Plutarch. p. 552. B. ὅθι παῖδες Ἀθηναίων ἐβάλοντο φαεννὰν Κρηπῖδ' ἐλευθερίας. "Imago petita est ex natura vasis aut putei, qui non prius exhauritur, quam ad fundum perveneris." *Schutz.*

Ibid. * Ἐκπιδύομαι. *Scaturio.* Etymol. M. p. 671, 19. Πῖδαξ σταγὼν, πηγή. παρὰ τὸ πίω, ἀφ' οὗ καὶ πιεῖν (Vid. Glossar. in Prometh. 488.) ἀπὸ τούτου γίνεται καὶ πιδύω, καὶ Πιδύτης κύριον. vid. Eustath. p. 677, 32. Hesych. Κηκίει· πηδᾷ, πιδύει. Ex Proverb. XVIII. 4. vers. LXX. ἀναπηδύειν inter voces probabiliter Alexandrinas retulit Sturzius. Sed manifesto scribendum ἀναπιδύειν. Simili menda laborant Phavorinus et Philemon Lex. Techn. v. Ἀναβάλλω. —ὡς δηλοῖ παρὰ Καλλιμάχῳ το, Κρηνὴ λευκὸν ὕδωρ ἀνέβαλλεν. (Fr. CCXCVIII.) ἀναπηδύον δηλαδὴ καὶ ἀναβλύζον. Voce ἀναπιδύω utitur Eustath. ad Iliad. B. p. 309, 42. Erotianus, emendatus a Piersono,

Verisim. p. 112. Ἐπίδυεν. ἐπεδιέῤῥει καὶ διεπήδα. Hippocratem respicit, ibidem restitutum, καὶ ἐδόκεε τὸ ὀστεὸν οὐχ ὑγιὲς εἶναι· καὶ ἐπίδυεν ἐξ αὐτοῦ ὀλίγον αἷμα. Satyrus in Anthol. I. 65. 7. Ἠ καλὸν αἱ δάφναι, καλὸν δ' ὑπὸ πυθμέσιν ὕδωρ Πιδύει, πυκινὸν δ' ἄλσος ἐπισκιάει. Leonidas Tarent. Brunck. Analect. I. p. 232. ἐκ δὲ μετώπων Ἱδρὼς πιδύων στῆθος ἐπισταλάει. Penultimam in πιδύω corripit Nicander. Theriac. 302. αἷμα δι' ἐκ ῥινῶν τε καὶ αὐχένος, ἠδὲ καὶ ὤτων Πιδύεται, χολόεντι νέον πεφορυγμένον ἰῷ. nisi legendum πιδύει.

821. **Πέλανος.** *Grumus.* Schol. Apollon. Rhod. I. 1077. πέλανοι· πέμματα ποῖα. Ἀττικοὶ δὲ πᾶν τὸ πεπηγὸς οὕτω λέγουσι. πέλανος ὁ διαπεπηγμένος καὶ ῥυπαρὸς [ἀφρὸς] κατὰ Ἀττικούς· ὡς καὶ Εὐριπίδης (Orest. 214.) στόματος ἀφρώδη πέλανον. Schol. ad Euripidis locum, πέλανον ἐνταῦθα τὸν πεπηγότα ῥύπον ὑπὸ τοῦ ἀφροῦ, unde vocem ἀφρὸς in Apollonii Scholiasta supplevi. Etymol. M. p. 659, 15. Ἀττικοὶ δὲ λέγουσι πέλανον πᾶν τὸ πεπηγὸς, ὡς Εὐριπίδης περὶ τοῦ ἀφρου περὶ τοὺς ὀδόντας. Scholiasta ad v. 209. hujns fabulæ, πέλανος, κυρίως ὁ πεπηγὼς ῥύπος. Ἄλλως. ὁ ἀφρὸς ὁ γινόμενος ἐν τῇ χύτρᾳ. Noster Eumen. 265. sanguinem vocat ἐρυθρὸν ἐκ μελέων πέλανον. Eurip. Alcest. 850. Iph. T. 300. αἱματηρὸν πέλανον. Incert. Rhes. 430. αἱματηρὸς πέλανος. De pituita in oculis Heliodorus ap. Stob. p. 421. κεροειδέα δ' ἀμφὶ χιτῶνα Οἶδος πιαλέοισι περιβριθῆ πελάνοισι.

822. **Δωρίς.** *Peloponnesiaca.* Λακωνική. Schol. minus recte. Theocrit. Adoniaz. 92. Πελοποννασιστὶ λαλεῦμες. Δωρίσδεν δ' ἔξεστι, δοκῶ, τοῖς Δωριέεσσι. Thucyd. VI. 77. ὅτι οὐκ Ἴωνες τάδε εἰσὶν, οὐχ Ἑλλησπόντιοι, καὶ νησιῶται—ἀλλὰ Δωριεῖς ἐλεύθεροι ἀπ' αὐτονόμου τῆς Πελοποννήσου τὴν Σικελίαν οἰκοῦντες. Miror profecto Æschylum tantum honoris Peloponnesiacis tribuisse: forsan aliquis suspicetur hos versus in secunda hujus fabulæ repræsentatione additas fuisse, in Syracusanorum gratiam.

823. **Θίς.** *Cumulus.* Ptolem. Ascalon. §. 14. Ἀκταὶ μέν εἰσιν οἱ πετρώδεις τόποι παρακείμενοι τῇ θαλάσσῃ, ἀπὸ τοῦ ἄγνυσθαι τὰ κύματα ταῖς πέτραις προσαρασσόμενα. Θῖνες δὲ οἱ ἀμμώδεις αἰγιαλοί. Sed θὶς proprie σωρὸς est. Odyss. M. 45. πολὺς δ' ἀμφ' ὀστεόφιν θὶς Ἀνδρῶν πυθομένων, quæ imitatus est Themistius Or. III. vers. fin.

κρημνοὶ δὲ αὐτὸ καὶ φάραγγες περεῖχον, καὶ θῖνες ὀστέων ἀνθρωπίνων σεσωρευμένοι.

Ibid. * Τριτόσπορος γονή. *Tertium posterorum genus.* Simile fere compositum θηλύσπορος Prometh. 880. Locum sic vertit Grotius. *Aggesta cumulis ossa sine vocis sono, Documentum ad oculos tertiæ sobolis ferent, Caveant sibi placere mortales nimis,* in postremis minus accurate. Vide de sententia disserentem Valckenaerium Adnot. Crit. in Loca quædam N. F. p. 328.

825. Ὑπέρφευ. *Supra modum.* Phrynich. Apparat. Sophist. p. 51. Μηδὲν ὑπέρφευ. Κρατῖνος. ἐπὶ (ἀντὶ) τοῦ μηδὲν ἄγαν. et p. 69. Ὑπὲρ τὸ φεῦ. οἷον ὑπερβαλλόντως καὶ ἐκπληκτικῶς. τὸ γὰρ φεῦ ἐπὶ ἐκπλήξεως τίθεται. Sic autem significabit *supra interjectionem* vel *exclamationem*, et proprie dici poterit de calamitate quavis μείζονι ἢ κατὰ δάκρυα, ut ait Thucydides, quo tamen sensu non reperitur. Noster Agam. 385. φλεόντων δωμάτων ὑπέρφευ. Eurip. Phœniss. 559. τί τὴν τυραννίδ', ἀδικίαν εὐδαίμονα, Τιμᾷς ὑπέρφευ; Quum ista Phrynichi interpretatio valde coacta sit, pene adducor ut credam hanc vocem antiquitus scriptam fuisse ὑπερφῦ, ab adjectivo ὑπερφυής. Hesych. Ὑπερφυᾶ. ὑπὲρ φύσιν μέγαν. Aristoph. Nub. 76. Μίαν εὗρον ἀτραπὸν δαιμονίως ὑπερφυᾶ. Acharn. 142. Καὶ δῆτα φιλαθήναιος ἦν ὑπερφυῶς. Vulgatam scripturam tuetur Valckenaerius ad Phœnissarum locum.

827. Ἐξαμάω. *Meto. Decerpo.* Agam. 1660. ἀλλὰ καὶ τάδ' ἐξαμῆσαι πολλὰ δύστηνον θέρος. Eurip. ap. Stob. p. 71. 377. βίᾳ νυν ἕλκετ' ὦ κακοὶ τιμὰς βροτοὶ, Καὶ κτᾶσθε πλοῦτον πάντοθεν, θηρώμενοι Σύμμικτα, μὴ δίκαια καὶ δίκαι' ὁμοῦ. Ἔπειτ' ἀμᾶσθε τῶνδε δύστηνον θέρος. Bacch. 1314. ἐξήμησα κάλλιστον θέρος. Vid. nott. ad Theb. 597.

828. Ἐπιτίμιον. *Merces.* Semper apud Tragicos in plurali usurpatur: vid. Glossar. in Theb. 1023.

831. Ἐκχέω. *Effundo.* i. e. *perdo.* Eurip. Philoct. fr. II. Ὄκνῳ δὲ μόχθων τῶν πρὶν ἐκχέαι χάριν. sic apud Virgilium, *ibi omnis Effusus labor.*

832. Κολαστής. *Castigator.* Sophocl. ap. Polluc. IX. 140.

(Θεοὶ) κολασταὶ κἀπιτιμηταὶ κακῶν. Eurip. Suppl. 256. Οὔτοι δικαστήν σ' εἱλόμην ἐμῶν κακῶν—Οὐδ', εἴ τι πράξας μὴ καλῶς εὑρίσκομαι, Τούτων κολαστὴν κἀπιτιμητὴν, ἄναξ. Vid. notas.

Ibid. Ὑπέρκοπος. *Superbus.* Glossar. in Theb. 387.

833. Εὔθυνος. *Qui rationem rerum gestarum exigit.* Hesych. Εὔθυνος. εὐθυντὴρ, δικαστικός. Photius. Εὔθυνος. ἀρχὴ ἦν τις. ἐξ ἑκάστης δὲ φυλῆς ἕνα κληροῦσιν, τούτῳ δὲ δύο παρέδρους. Idem. Εὐθῦναι. οἱ ἀπολογισμοὶ τῶν ἀρξάντων. καὶ εὔθυνοι, οἱ τούτους ἀνακρίνοντες. Πλάτων Νόμων ιβ'. Minus recte legitur ap. Harpocrat. Εὐθύνης. ὄνομα ἀρχῆς παρ' Ἀθηναίοις. δέκα τὸν ἀριθμὸν ἄνδρες ἦσαν, παρ' οἷς ἐδίδοσαν οἱ πρεσβεύσαντες ἢ ἄρξαντες, ἢ διοικήσαντές τι τῶν δημοσίων, τὰς εὐθύνας. διείλεκται περὶ αὐτῶν Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ. Vid. Glossar. in Prometh. 332. supra v. 218.

835. Πινύσκω. *Doceo.* Ab antiquo verbo πνύω, prima producta, cujus perfectum passim apud Homerum occurrit, formatum est πινύσκω, eadem analogia qua γινώσκω a γνώω. Callim. H. Dian. 152. κερδαλέῳ μύθῳ σὲ, θεὴ, μάλα τῷδε πινύσκει.

836. * Θεοβλαβέω. *Deos injuriis lacesso.* Perperam Scholiasta, τὴν ἐκ τῶν θεῶν βλαβὴν πάσχοντα. Activam vim habet, ut θεοκλυτέω supra 506. Passivo sensu θεοβλαβὴς dixit Herodot. VIII. 137. et θεοβλάβεια Æschines c. Ctesiph. p. 293. B. δαιμονοβλάβεια Polybius Excerpt. F. Ursin. p. 139.

840. Λακίς. Supra 130.

841. * Στημορραγέω. *Staminibus ruptis scindor.* a στήμων *stamen.* Plato Politic. p. 181. τὸ μὲν ἀτράκτῳ τε στραφὲν καὶ στερεὸν νῆμα γενόμενον, στήμονα μέν φασι. Unde Noster in Etymologo MS. apud Ruhnken. ad Timæum p. 177. dixit ἐν μανοστήμοις πέπλοις, i. e. ἀραιοστήμοις. sic enim ante Ruhnkenium olim citaverat Salmasius ad Tertull. de Pall. p. 41.

842. Πραΰνω. Supra 195.

843. Ἀνέχομαι. *Sustineo.* Notent tirones constructionem cum participio. Eurip. Med. 38. Βαρεῖα γὰρ φρὴν, οὐδ' ἀνέξεται

κακῶς Πάσχουσ'. Heraclid. 353. νικωμένη γὰρ Παλλὰς οὐκ ἀνέξεται. Herodot. VIII. 26. οὔτε ἠνέσχετο σιγέων, εἶπέ τε ἐς πάντας τάδε. cf. I. 80. V. 19. 48. Thucyd. I. 77. δεινότερα τούτων πάσχοντες ἠνείχοντο. Vid. Monk. ad Hippol. 354.

850. Ἐσέρχομαι. *Intro.* Verbum de metu, dolore, ira, et similibus solenne. Plato Rep. I. p. 372. ed. Basil. 2. εἰσέρχεται δέος καὶ φροντίς. Herodot. III. 14. αὐτῷ Καμβύσῃ ἐσελθεῖν οἶκτόν τινα. VI. 125. ἰδόντα δὲ τὸν Κροῖσον γέλως ἐσῆλθε. Thucyd. VI. 31. μᾶλλον αὐτοὺς ἐσῄει τὰ δεινά. Cf. Valckenaer. ad Phœniss. p. 395.

851. Δάκνω. *Mordeo.* Metaphoram plene illustrat Gataker. ad M. Antonin. XI. 18. p. 403.

858. * Πολισσονόμος. *In urbe degens.* idem quod ἀστυνόμος Agam. 83.

859. Ἐπικύρω. *Sorte obtineo.* Compositum rarissimum. Per tmesin Homerus Iliad. Γ. 23. Ὥστε λέων ἐχάρη μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας.

861. * Παντάρκης. *Ad omnia sufficiens.* ὁ πᾶσιν αὐταρκῶν. Hesych. et supra, Παντάρκεα, πᾶσι βοηθόν.

862. Ἰσόθεος. Supra 81.

864. Πρῶτα μέν. *Primum quidem.* Minus recte Abresch. *primi fuimus*, quod esset τὰ πρῶτα, cum articulo. Vid. Brunck. ad Aristoph. Ran. 421. qui comparat Prometh. 456. οἳ πρῶτα μὲν βλέποντες ἔβλεπον μάτην. Sic Eurip. Med. 125. τῶν γὰρ μετρίων, πρῶτα μὲν εἰπεῖν Τοὔνομα νικᾷ. et πρώτιστα μέν in Prometheo Soluto.

866. * Πύργινος. *Ad turrim pertinens.* Schutzius explicat, *civilia instituta quibus urbes, muris et turribus munitæ, reguntur.* Quod verum esse potest; mihi tamen minime satisfacit.

873. Ἑστία. *Focus.* Metaphorice, *domus.* Grammaticus SanGerman. ap. Bekker. Anecd. Græc. I. p. 469. Ἀφ' ἑστίας. ἀπὸ τῆς οἰκίας. Sic etiam Suidas. Vid. Casaubon. in Strabon. p. 8. B.

874. Στρυμόνιον πέλαγος. *Maris Ægæi pars septentrionalis, prope Strymonis ostia.*

875. **Ἀχελωΐδες.** "Urbes maritimæ," inquit Schutzius, "quia, ut recte monet Scholiastes, omne ὕδωρ Ἀχελῷον appellatur." quæ interpretatio, quum sit coactissima, vix cuiquam, ut opinor, placebit. Verum quidem est, Ἀχελῶος generaliter apud antiquos positum fuisse pro ὕδωρ. Vid. F. Ursin. ad Virgil. Georg. I. 9. sed non nisi pro *aqua fluviali.* Artemidor. II. XXXVIII. Ἀχελῶος δὲ τὸ αὐτὸ τοῖς ποταμοῖς καὶ ΠΑΝΤΙ ΠΟΤΙΜΩΙ ΥΔΑΤΙ σημαίνει. Nescio quid de hoc Æschyli loco statuam. Mox verte *adjacentes sedibus Thracicis.*

876. **Ἔπαυλον.** *Stabulum.* Vid. nott. Apollon. Rhod. I. 800. Θρηϊκίων πέρθεσκον ἐπαύλεις. ubi Schol. τὰς μάνδρας. ἢ καταχρηστικῶς τὰς οἰκίας.

877. **Λίμνη.** *Mare.* ἡ θάλασσα. Hesych. ubi vide interpp. λίμνας ἔκτοθεν Heathius et Schutzius interpretantur *procul a mari.* quibus minime accedo. Intelligo potius, *extra mare Ægæum,* scilicet, quæ in continente, et circa Hellespontum, itemque Propontida et Bosporum, regi parebant.

878. **Χέρσος.** *Tellus.* Anglice, *dry land.* Vid. supra 713. Vix innui crediderim Chersonesum.

Ibid. **Ἐλαύνω.** *Adigo.* Interdum de muris ponitur. Herodot. VII. 139. τὴν ὠφελίην τὴν τῶν τειχέων τῶν διὰ τοῦ Ἰσθμοῦ ἐληλαμένων οὐ δύναμαι πυθέσθαι ἥτις ἂν ᾖ. IX. 9. τείχεος διὰ τοῦ Ἰσθμοῦ ἐληλαμένου κρατεροῦ. Quare ἐληλαμέναι περὶ πύργον dictum existimo pro περιεληλαμέναι πύργον, i. e. quibus πύργος περιελήλαται, ut ἐπικείμενος τῇ κεφαλῇ κράνος, et Horatii, *lævo suspensi loculos tabulamque lacerto.* Vid. Glossar. in Prometh. 736. Et sic Schol. τοῖς τείχεσι κεκυκλώμεναι. Schutzius vertit *reductæ circa terrestrem murum,* quod minus capio. Vid. supra 777.

880. **Πλατύς.** *Latus.* Schol. ἐπὶ πλατεῖ Ἑλλησπόντῳ. Verba sunt Homeri, Iliad. H. 86. Athenæus II. p. 41. B. Ὅμηρος— διαστέλλει καὶ γλυκὺ ὕδωρ ἀπὸ πλατέος· τὸν μὲν Ἑλλήσποντον εἶναι λέγων πλατύν. ὑπὲρ δὲ θατέρου φράζων, Στήσαμεν νῆας ἀγχοῦ ὕδατος γλυκεροῖο. Hesych. Πλατὺ ὕδωρ. τὸ ἁλμυρόν. Casaubonus ad Athenæum l. c. loca quædam ex Aristotele profert, ubi πλατύ *salsum*

significare videatur. Sed hanc esse vim ejus apud Homerum, vix quisquam est hodie qui credat. Scholiasta Venetus intelligit eam Hellesponti partem ubi πλατύτερος esse incipit. Sed veram epitheti rationem reddidit Woodius nostras in Troadis Descriptione p. 320. ubi observavit Homerum et Herodotum de Hellesponto, quasi de *fluvio*, locutos esse. Xerxes apud Herodot. VII. 35. Hellespontum δολερόν τε καὶ ἁλμυρὸν ποταμὸν vocat. Homerus autem dicit πλατὺν et ἀγάῤῥοον, quod de nullo mari dixit. Quod autem objecit censor quidam semidoctus in Censura Edinensi Tom. XXI. p. 136. Hellespontum etiam ἀπείρονα apud Homerum audire, id nullius est ponderis, siquidem istud epitheton ad longitudinem freti, non ad latitudinem spectat. Cum Woodio autem consentiunt judices idonei, Chandlerus in Itin. Asiat. p. 10. et Larcherus ad Herodot. T. V. p. 297.

881. Μύχιος. *In recessu situs*, vel *Sinuosus*. κόλπον Προποντίδος vocat Apollonius Rhod. I. 983. In antiquissimis temporibus videntur Propontis et Bosporus Thracicus sub Hellesponti nomine inclusi fuisse.

882. Στόμωμα. *Introitus. Fauces.* Intellige Bosporum Thracicum. Sic Incert. Rhes. 436. ἥκω περάσας ναυσὶ πόντιον στόμα. Apollon. Rhod. I. 1114. φαίνετο δ' ἠερόεν στόμα Βοσπόρου. Dionys. Perieg. 140. τῇ δ' ἔπι Θρηΐκιον στόμα Βοσπόρου.

883. Πρών. *Promontorium.* Supra 136. Innuit peninsulam Ionicam, Chio oppositam.

Ibid. Περίκλυστος. *Circumfluus.* Supra 602.

887. Συνάπτω. *Contiguus sum.* Plerumque significat *colligo* vel *consero*. Eandem tamen vim habet apud Herodotum, συνάπτει τῷ πεδίῳ. et sæpius apud Strabonem, e. g. p. 237. C. p. 250. D. Sic προσάψει Sophocl. Œd. T. 663. τάδ' εἰ κακοῖς Κακὰ προσάψει τοῖς πάλαι τὰ πρὸς σφῷν.

889. Ἀγχίαλος. *Mari vicinus.* Mirum insulæ epitheton. Sic Sophocl. Ajac. 135. Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον ἀγχιάλου. Porsonus Advers. p. 183. comparat Q. Calabr. XIII. 467. ἀγχιάλου Τενέδοιο. Geminum in Anthol. IV. p. 299. HSt. ὑβρίζων Μαραθῶνα καὶ ἀγχιάλου Σαλαμῖνος Ἔργα.

Ibid. † Μέσακτος. *Mediam sedem obtinens inter Asiæ et Europæ oras.* Sic interpretatur Heathius.

900. Τευχηστήρ. *Armatus.* Vid. ad Theb. 641. ubi alia forma τευχηστής.

902. * Θεότρεπτος. *A Diis conversus.* τὰς ἐκ θεοῦ τραπείσας πρὸς ἡμᾶς. Schol. Minus recte πρὸς ἡμᾶς. Simpliciter intelligenda fortunæ conversio.

907. Ἀτέκμαρτος. *Conjectura non assequendus. Adeo improbabilis, ut nemo eum in antecessum auguratus esset.* Schutzius vero interpretatur, *infortunium adeo magnum, ut, quale quantumque sit, exputare non possis.* Eligant lectores. τεκμαίρομαι proprie dicitur de rebus futuris.

909. Τί πάθω. *Quid mihi fiet? Quid agam?* In hujusmodi interrogationibus aoristi subjunctivus vicem futuri indicativo haud raro supplet. Herodot. IV. 118. τί γὰρ πάθωμεν, μὴ βουλομένων ὑμέων τιμωρέειν; Sophocl. Trachin. 974. Τί πάθω; τί δὲ μήσομαι; οἴμοι. Eurip. Hecub. 618. Phœniss. 909. Suppl. 259. τί γὰρ πάθω; de qua formula vid. Valckenaer. ad Phœniss. 902. Aristoph. Plut. 603. τί πάθω τλήμων; Noster Theb. 1060. τί πάθω; τί δὲ δρῶ; τί δὲ μήσωμαι; Theocrit. III. 24. ὤ μοι ἐγώ, τί πάθω; In Suppl. 774. futuro utitur, τί πεισόμεσθα; ποῖ φύγωμεν; Aoristo Eurip. Helen. 817. σιγῇ παράσχω δῆτ' ἐμᾶς δῆσαι χέρας; 1268. τί σοι παράσχω δῆτα τῷ τεθνηκότι; ibid. 1090. πρὸς τάφῳ τῷδ' ἥσυχοι καθώμεθα; Cf. Nostri Choeph. 11. Aristoph. Plut. 222. Hermann. ad Aristoph. Nub. 88.

916. * Περσόνομος τιμή. *Honor qui Persis ab iis habetur qui eorum legibus utuntur,* ut supra 591. Περσονομοῦνται, *Persarum legibus parent.* Intelligo igitur; *Hei mihi! ob fortem exercitum, et subditas gentes, &c.* Cf. 591. seqq.

921. * Σάκτωρ. *Qui implet.* τῷ σάκτορι καὶ τῷ πληρωτῇ. Schol.

923. Τοξοδάμας. Supra 26.

Ibid. † Φύστις. *Mixtura.* Sed vide notas.

927. Ἐπὶ γόνυ κέκλιμαι. *In genua cado.* Phrynich. Appar. Sophist. p. 40. εἰς γόνυ πεσεῖν. ἐπὶ τῶν ὑπὸ βίας κλινομένων εἰς τὴν γῆν. οἱ γὰρ τοιοῦτοι μόλις κλίνονται, καὶ οὐκ ἐξαίφνης. Etymol. M. p. 687, 26. γνὺξ ἐστὶ κυρίως τὸ εἰς γόνυ πεσεῖν. τινὲς δὲ αὐτό φασι ταὐτὸν τῷ πρηνίξαι· κακῶς· διαφέρει γάρ. οὐ γὰρ δύναταί τις ἅμα πρηνιχθῆναι καὶ ὀκλακέναι ἐπὶ τὰ γόνατα. τὸ δὲ πρηνιχθῆναι, ἐπὶ τὸ πρόσωπον. ὁ γὰρ Ἡρόδοτος τὸ τοιοῦτον ἐξέφησε· μεταφορικῶς γὰρ χρησάμενος εἶπε τὴν πόλιν εἰς γόνυ πεσεῖν. τοῦτο δηλῶν, ὡς εἰς δουλείαν αὐτὴν ἐπήγαγεν. ὁ δὲ Εὐφορίων οὐκ ὀρθῶς λέγει περὶ τοῦ Διονύσου, ὅτι ταῖς γυναικῶν τάξεσιν ἐγκελευσάμενος, ἐπρήνιξε τὴν Εὐρυμέδοντος πόλιν. τούτεστι τὸ Ἄργος. Insigne fragmentum, ex Scholiasta, ut videtur, in Homerum desumtum. Herodoti locus est VI. 27. μετὰ δὲ ταῦτα, ἡ ναυμαχίη ὑπολαβοῦσα, τὴν πόλιν ἐς γόνυ ἔβαλε. Firmus Epist. XVI. ap. Murator. Anecd. Græc. T. V. p. 296. ἤγειρας τὴν σαύτου πόλιν πρὸς γόνυ καμφθεῖσαν, ubi bonus Episcopus diversas videatur confudisse formulas, ἐς γόνυ κεκλίμενον, et γόνυ κάμπτειν. Interdum autem simpliciter dicebantur κεκλιμέναι urbes ab hoste vastatæ. Hermesianax ap. Athen. XIII. p. 598. C. φοίτα δ', ἄλλοτε μὲν προλιπὼν Σάμον, ἄλλοτε δ' αὐτὴν Οἰνηρὴν δούρει κεκλιμένην πατρίδα.

932. *Κακόφατις. *Male ominatus.* *Κακομέλετος quum minime videam unde derivari possit, secundum linguæ analogiam, pene suspicor legendum κακομέθετον, *infeliciter editam.*

Ibid. Ἰά. *Vox.* Rarissime occurrit. Herodot. I. 85. ἰὴν ἀνὰ δώματ' ἀκούειν Παιδὸς φθεγγομένου. ubi Larcherus, præter hunc locum, citat Rhes. 554. σύριγγος ἰὰν κατακούω.

933. Μαριανδυνός. Nomen populi Asiam incolentis. Scylax Peripl. p. 82. Μετὰ δὲ Παφλαγονίαν Μαριανδυνοί εἰσιν ἔθνος. Dionys. Perieg. 787. Παφλάγονες δ' ἐπὶ τοῖσιν ἐπ' ἠιόνεσσι νέμονται, Καὶ Μαριανδυνῶν ἱερὸν πέδον. Scholiasta noster; Μαριανδυνοὶ αὐλοὶ, ἐπιτηδείως ἔχοντες πρὸς θρηνούς. Καλλίστρατος ἐν δευτέρῳ περὶ Ἡρακλείας (urbis in campo Mariandyno sitæ) Τιτυοῦ παῖδας εἶναί φησι δύο, Πριόλαν καὶ Μαριανδυνὸν, ὃν κυνηγετοῦντα ἀπολέσθαι, καὶ μεχρὶ τοῦ νῦν Μαριανδυνοὺς ἐν ἀκμῇ θέρους θρηνεῖν αὐτόν. τὸν δὲ Μαριανδυνὸν αὐξῆσαι μάλιστα τὴν θρηνητικὴν αὐλῳδίαν, καὶ διδάξαι ταύτην Ὕαγνιν τὸν Μαρ-

σύον πατέρα. καὶ αὐλοὶ γάρ εἰσι Μαριανδυνοὶ ἐπιτηδειότατοι εἰς τὰς θρηνῳδίας. ὅθεν καὶ τὸ περιφερόμενον, Αὐλεῖ Μαριανδυνοῖς καλάμοις κρούων Ἰαστί. unde corrigendus Eustath. ad Dionys. 791. ubi legitur ἐδίδαξε τὸν Μάρσον τοῦ αὐλητοῦ πατέρα.—ἰστέον δὲ ὅτι ἐπεχωρίαζον τοῖς Μαριανδυνοῖς θρήνων αὐληταὶ, ὡς καὶ ἡ παροιμία δηλοῖ, Μαριανδυνοῦ μεμνημένη θρηνητῆρος, i. e. *proverbium quod mentionem facit Mariandyni &c.* unde mira hallucinatione in Stromatea suum proverbium hujusmodi condidit Josephus Scaliger, Μαριανδυνῶν μέμνησο θρηνητηρίων. Cf. Schol. Apollon. Rhod. II. 140. 725. De lamentationis origine in alia omnia abit Nymphis in primo de Heraclea libro ap. Athen. XIV. p. 619. F. qui tradit Mariandynos lugubri cantilena Bormum quendam invocare. Photius, Μαριανδυνόν. θρηνητικόν. οὕτως Αἰσχύλος.

934. Ἰακχή. *Exclamatio sacra.* Vid. Glossar. in Theb. 632.

935. Αἰανής. *Noxius.* Vid. notas.

937. Μετάτροπος. *Retro conversus.* Conferas notata.

938. Ἥσω. *Mittam.* Vid. Theb. 863. et Glossarium.

939. † Λαοπαθής. *Quod patitur populus.* Sed vide notas.

Ibid. Ἁλίτυπα βάρη. *Pondera calamitatis ob naves et corpora mari jactata.*

941. Κλάζω. *Stridule clamo.* Vid. Glossar. in Theb. 382.

Ibid. Ἀρίδακρυς. *Lacrymosus.* Proprie, *ad lacrymandum pronus.* Notum est proverbium ἀγαθοὶ δ' ἀριδάκρυες ἄνδρες. Zenob. I. 14.

942. Ἀπαύρω. *Fruor. Fructum reporto.* Pessime interpretes, *eripuit florem juventutis.* Locum sic verteris, *Mars noster navibus instructus,* (i. e. *classis*) *aliis victoriam cedens, mala perpessus est ab Ionibus.* Simillimus est usus verbi ἀπαύρω ap. Hesiod. Op. 238. πολλάκι καὶ ξυμπᾶσα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἀπηύρα, uti rectissime edidit Gaisfordius in egregio illo Poetarum minorum corpore.

943. Ναύφρακτος. *Navibus munitus.* Photius, Ναύφρακτον,

τὴν Ἀττικὴν δύναμιν καλοῦσι. Eurip. Iph. A. 1259. ὁρᾶθ', ὅσον στράτευμα ναύφρακτον τόδε. In hoc loco de Persarum classe accipiendum patet ex v. 1029. τραπέντα ναύφρακτον ἐρεῖς ὅμιλον.

Ibid. Ἑτεραλκής. *Aliis opitulatus.* Homer. Iliad. H. 26. μάχης ἑτεραλκέα νίκην. ubi Schol. Venet. οὕτως ἡ νίκη λέγεται, ὅταν οἱ νικῶντες νικῶνται. ἢ ἀνάπαλιν ἐν ἄλλῳ, (intellige Λεξικῷ vel Ὑπομνήματι) τὴν τοῖς ἑτέροις ἀλκὴν καὶ δύναμιν παρέχουσαν· ἢ ὅταν οἱ πρώην νικηθέντες νικήσωσι.

944. Νύχιος. *Nocturnus.* ἤτοι νύκτα καὶ θάνατον γεγονυῖαν αὐτοῖς. Schol. Equidem pene suspicor legendum βρύχιον πλάκα, ut supra 403. ἁλμὴν βρύχιον. vel μυχίαν, ut in 881. μυχία τε Προποντίς. Montes Rhipæi νύχιοι vocantur Sophocli Œd. Col. 1248.

Ibid. Πλάξ. Supra 724.

Ibid. Κείρω. *Tondeo.* Interpretes vertunt κερσάμενος, *depopulatus.* Sed κείρομαι in media voce nuspiam offendi nisi ubi significaret *tondeo capillos in signum doloris.* Porro rarissima est hæcce aoristi forma; usitatior est ἐκειράμην. De hoc loco ἐπέχειν δοκεῖ. Per ἀκτάν intellige Psyttaleæ litus.

948. Παραστάτης. *Qui proxime adstat.* Vox militaris. Lex. Coislinian. p. 506. παραστάται· οἱ ὁμόζυγοι τῶν λόχων πρωτοστάται καὶ ἐπιστάται, διὰ τὸ παρ' ἀλλήλοις ἵστασθαι. Idem fere ac παρασπίστης vel ὑπασπίστης.

955. Ἔρρω. Supra 738.

956. Στυφελός. *Asper.* Vid. supra 308. Glossar. in Prometh. 773.

Ibid. Θείνω. *Ferio.* Vide notata ad Theb. 378.

965. Ἐπανείρομαι. *Rursus interrogo.* Aristoph. Ran. 434. μηδὲν μακρὰν ἀπέλθῃς, Μηδ' αὖθις ἐπανέρῃ με.

967. Ὠγύγιος. *Perantiquus.* Vid. Supra 71. Glossar. in Theb. 310.

969. **Πίτυλος.** *Sonus qui a crebra pultatione oritur.* Vid. Glossar. in Theb. 855.

970. **Ἀσπαίρω.** *Reluctor. Palpito.* Schol. Venet. ad Iliad. Σ. 572. τὸ μὲν οὖν σπαίρειν, ἄμουσόν τινα δηλοῖ κίνησιν, ὃ τινὲς ἐν ἰχθύσι καὶ τῷ δεδεμένῳ βοῒ λαμβάνουσι. quæ exscripsit Etymologus p. 722, 54. Sed legendum ἄκοσμον pro ἄμουσον. Homer. Iliad. Γ. 292. ἦ, καὶ ἀπὸ στομάχους ἀρνῶν τάμε νηλέϊ χαλκῷ· Καὶ τοὺς μὲν κατέθηκεν ἐπὶ χθονὸς ἀσπαίροντας, Θυμοῦ δευομένους. Odyss. Θ. 526. ἡ μὲν τὸν θνήσκοντα καὶ ἀσπαίροντα ἰδοῦσα. Euphorio apud Stob. LIX. p. 227. τὸν δ' ἐκάλυψε θάλασσα λιλαιόμενον βιότοιο. Καὶ οἱ πήχεες ἄκροι ὑπερφαίνοντο ταθέντες Ἀχρεῖ' ἀσπαίροντες ἀλὸς Δολοπιονίδαο. Vulgo perperam legitur ἄκρον ὑπερβαίνοντο, et ἅλις Δολοπιονίδαο. Sed ὑπερφαίνοντο Trincavellus. Eurip. Electr. 842. εἰς σφονδύλους ἔπαισε, νωτιαῖα, δὲ Ἔρρηξεν ἄρθρα· πᾶν δὲ σῶμ' ἄνω κάτω Ἤσπαιρεν, ἠλάλαζε, δυσθνῄσκον φόνῳ. Herodot. I. 3. ὁρέω παῖδα προκείμενον, ἀσπαῖρόν τε καὶ κραυγανόμενον. De infante etiam Homer. H. Apoll. 128. Paullo durius idem in VIII. 5. Ἀδείμαντος γὰρ —τῶν λοιπῶν ἤσπαιρε μοῦνος, *reluctabatur*: ubi vid. Valckenaer. Callim. H. Dian. 150. ταῦρον ὅτ' ἐκ δίφροιο μάλα μέγαν, ἢ ὅγε χλούνην Κάπρον ὀπισθιδίοιο φέροι ποδὸς ἀσπαίροντα. Altera forma σπαίρω occurrit Apollon. Rhod. 874. εἰσενόησε Παῖδα φίλον σπαίροντα διὰ φλογός. Antipat. Sidon. Epigr. XLIII. 5. de Niobæ filiabus, Ἃ μὲν γὰρ παίδων σπαίρει πέλας· ἃ δὲ λιπόπνους Κέκλιται· ᾇ δὲ βαρὺς πότμος ἐπικρέμαται. Dioscorides XIII. 9. de Othryade moribundo, Χὠ τόδε μοχθήσας σπαίρει πέλας. Hinc ἀπασπαίρειν, Eurip. Ion. 1220. περισπαίρειν Lycophron, et Nicand. Ther. 773.

971. **Χέρσος.** *Tellus.* Vid. supra 713. Glossar. in Theb. 64.

973. **Ὀφθαλμός.** *Oculus.* "Ita dictum, quod ejus ope πάντα, ut loquitur Suidas (v. ὀφθαλμὸς βασίλεως) ὁ βασιλεὺς ἐπεσκόπει, *omnia* (scribit Apuleius de mundo) *quæ ubique gererentur discebat.* Etenim Persarum reges ministros quosdam habuere, qui ὀφθαλμοὶ βασιλέως, *imperatoris oculi* (reddente Apuleio) dicebantur a munere vel officio; quicquid enim in toto regno ageretur, eorum erat ad regem deferre. Hesychius: Βασιλέως ὀφθαλμός· ἐπέμπετό τις ὑπὸ βασιλέως ἐπίσκοπος, ὃς ἐφεωρᾶτο τὰ πράγματα, ὃν τοῦ βασιλέως

ὀφθαλμὸν ἐκάλουν. Aristides orat. panegyr. Cyzicena: ὁ μὲν γὰρ τῶν Περσῶν Βασιλεὺς ἐδόκει τι διάφορον κεκτῆσθαι τὸν καλούμενον βασιλέως ὀφθαλμόν. Dio Chrysost. Orat. III. de Regno: ὁ μὲν Πέρσης ἕνα τινὰ ἔσχεν, ὀφθαλμὸν βασιλέως λεγόμενον, τοῦτον οὐ σπουδαῖον ἄνθρωπον, ἀλλ' ἐκ τῶν ἐπιτυχόντων· ἀγνοῶν ὅτι τοῦ ἀγαθοῦ βασιλέως οἱ φίλοι πάντες εἰσὶν ὀφθαλμοί. Quibus tamen verbis bis peccatum est; neque enim uni tantum, nec alicui e vulgaribus deferebatur hoc officium. Duos fuisse ait Scholiastes noster, isto munere functos; at Xenophon plures, imo multos; postquam enim eos refellerat, qui unicum existimarunt Cyrop. lib. VIII. 2. 10.* εἰ δέ τις οἴεται ἕνα αἱρετὸν εἶναι ὀφθαλμὸν βασιλεῖ, οὐκ ὀρθῶς οἴεται· ὀλίγα γὰρ εἷς ἂν ἴδοι καὶ εἷς ἀκούσειε· mox subjicit, οὕτω δὲ πολλὰ μὲν βασιλέως ὦτα, πολλοὶ δὲ ὀφθαλμοὶ νομίζονται· καὶ φοβοῦνται πανταχοῦ λέγειν τὰ μὴ σύμφορα βασιλεῖ, ὥσπερ αὐτοῦ ἀκούοντος, καὶ ποιεῖν ἃ μὴ σύμφορα, ὥσπερ αὐτοῦ παρόντος. Ita et Lucianus de mercede conduct. ὦτα γὰρ καὶ ὀφθαλμοὶ Βασιλέως πολλοὶ, οὐ μόνον τἀληθῆ ὁρῶντες, ἀλλ' ἀεί τε προεπιμετροῦντες, ὡς μὴ νυστάζειν δοκοῖεν. Aristoteles Politic. lib. III. (Scholiastæ Aristophanis in Acharn. laudatus) ἐπεὶ καὶ νῦν ὀφθαλμοὺς πολλοὺς οἱ Μόναρχοι ποιοῦσιν αὐτῶν. Quod etiam ait viros hoc officio functos graves non fuisse sed vulgares, rursum falsus est Dio. Alpistum Xerxis ὀφθαλμὸν πιστόν vocat Æschylus noster, non otioso epitheto: hoc enim titulo insigniti erant proceres Persici, quod vel ex hac fabula plus semel discendum est. Adhæc videntur πιστοί apud Persas Eunuchi quidam, regi propter fidem summo in pretio. Etenim παρὰ τοῖσι βαρβάροισι (inquit Herodotus lib. VIII.) τιμιώτεροί εἰσιν οἱ Εὐνοῦχοι πίστιος εἵνεκα τῆς πάσης τῶν ἐνορχίων. Quod vero tales fuerint ὀφθαλμοὶ βασιλέως ab Heliodoro diserte proditum est Æthiopic. lib. VIII. περσῶν γὰρ βασιλείαις αὐλαῖν ὀφθαλμοὶ καὶ ἀκοαὶ, τὸ εὐνούχων γένος. οὐ παίδων οὐ συγγενείας τὸ πιστὸν τῆς εὐνοίας μετασπώσης, ἀλλὰ μόνου τοῦ πιστεύσαντος ἀναρτώσης. Enim vero regis oculi inter satrapas regni Persici numerantur. Scholiastes ad illud Aristophanis in Acharn. καὶ νῦν ἄγοντες ἥκομεν

---

* Verum ibi Xenophon magis quid melius fit, quam quid fieri soleat exponit, omninoque magis monendi principes causa, quam ad historiæ veritatem disputare videtur. *Schutz.*

ψευδαρτάβαν Τὸν βασιλέως ὀφθαλμόν·—οὕτω ἐκάλουν, inquit, τοὺς Σατράπας, δι' ὧν πάντα ὁ βασιλεὺς ἐπεσκόπει, quem exscriptum more suo tradit Suidas in ὀφθαλμὸς βασιλέως. Sic et Philostratus in vita Apollonii lib. I. σατράπης δὲ τῇ φρουρᾷ ταύτῃ ἐτέτακτο, βασιλέως τις οἶμαι ὀφθαλμός." STANLEIUS. Dio Chrysost. I. p. 54. ed. Reisk. ὁπόσους ἄν τις ᾖ κεκτημένος ἑταίρους, τοσούτοις μὲν ὀφθαλμοῖς, ἃ βούλεται, ὁρᾷ, τοσαύταις δὲ ἀκοαῖς, ἃ δεῖ, ἀκούει.

974. * Πεμπαστής. *Qui numerat.* Homer. Odyss. Δ. 412. αὐταρ ἐπὴν πάσας πεμπάσσεται, ἠδὲ Fίδηται, de Proteo, phocas numeraturo. Schol. κατὰ πέντε ἀριθμήσει. Etymol. M. p. 660, 3. πεμπάσσεται. ἀπὸ τοῦ πεμπάζω· (l. ἀπὸ τοῦ πεμπάζειν, ὃ) σημαίνει τὸ διελθεῖν καὶ ἐρευνῆσαι· ἴσως ἀπὸ τοῦ πέμπω. Αἰολικῶς δὲ, τὸ κατὰ πέντε ἀριθμήσειν, ubi legendum, ἀριθμῆσαι. Noster Eumen. 751. πεμπάζετ' ὀρθῶς ἐκβολὰς ψήφων, ξένοι. Photius. πέμπτα. πέντε. καὶ Αἰολεῖς, καὶ Ἴωνες, καὶ Ἀττικοί. πεμπτάζειν γὰρ κατὰ πέντε ἀριθμεῖν. Corrige πεμπάζειν. Plutarch. de Isid. et Osir. p. 374. A. τὸ ἀριθμήσασθαι, πεμπάσασθαι λέγουσι. Vid. Alberti ad Hesych. in v. πεμπάσσεται. κατὰ πέντε ἀριθμήσει, τὸ γὰρ πέντε Αἰολεῖς πέμπε λέγουσι· καταχρηστικῶς δὲ καὶ ψιλῶς ἀριθμήσει. Nequeo autem satis mirari neminem interpretum perspexisse quo alludat Poeta. μύρια μύρια πεμπαστάν verte, *qui exercitum per myriadas recensuerat;* præerat nempe copiarum recensioni ab Herodoto memoratæ VII. 60. quæ κατὰ μυριάδας fiebat; decem millibus hominum septo quodam inclusis, dein aliis decem millibus, et sic deinceps. De composito ἀναπεμπάζειν vid. Ruhnken. ad Timæum p. 33.

980. * Πρόκακος. Stauleius vertit *mala malorum præsaga;* Schutzius *mala præsentia.* Eligat lector.

981. Ἰυγή. *Lamentatio.* Formatum ab ἰύζω, ut οἰμωγή ab οἰμώζω; ἰύζω autem ab ἰοῦ, vel ἰώ. Quærendum autem utrum legi debeat ἰώζω, ἰωγμός, et ἰωγή, (Odyss. Ξ. 533. Βορέω ὑπ' ἰωγῇ, quod invito Aristarcho vertendum est *sub Boreæ sibilo*) an hoc potius in ἰυγή sit mutandum? Oraculum apud Herodot. IX. 43. Ἑλλήνων σύνοδον καὶ βαρβαρόφωνον ἰυγήν. Vid. supra 285.

983. Ἄλαστος. *Perniciosus.* Minus recte explicant Grammatici vulgares ἀνεπίληστα, quasi esset pro ἄληστα; vel etiam

absurdius ἄλαστα, ὧν οὐκ ἄν τις λάβοι, a λάζομαι. Ab ἄλη, *mentis error, delirium*, venit ἀλάζω, *decipio*, unde ἀλαζὼν, ὁ ἀπατεὼν καὶ κομπαστὴς,* (Etymol. M. p. 55, 42.) ἀλάστωρ, *qui in errorem perniciosum trahit*, supra 360. ἄλαστος, *qui in errorem perniciosum inducitur*; Callimach. Lav. Pall. 87. τέκνον ἄλαστε. unde error ipse, et deinceps omnis calamitas ἄλαστος dicebatur. Etymol. M. p. 57, 41. ὁ δὲ Φιλόξενος λέγει, ἔστι ῥῆμα ἀλῶ, τὸ πλανῶ· γίνεται παράγωγον ἀλάζω—ἐκ τούτου ἄλαστος—καὶ ἐξ αὐτοῦ ῥῆμα ἀλαστῶ, σημαῖνον τὸ χαλεπαίνω. Hesych. Ἀλασταίνει· δυσπαθεῖ. Callimach. H. Del. 239. ἡ δ' ἀλεγεινὸν ἀλαστήσασα προσηύδα. Voces ἄλαστα κακά sæpe conjunguntur: vid. Porson. ad Eurip. Med. 44.

988. * Μυριάδαρχος. *Qui decem millibus præficitur.*

992. * Ἱππιάναξ. *Equestris dux.* ἵππιος ἄναξ, non autem ἵππων ἄναξ, quod esset ἱπποάναξ, ἱππώναξ.

993. Ἀκόρεστος. *Insatiabilis.* Supra 551.

994. Σκηνή. *Tabernaculum.* Innuit autem *sandapilas.* Nempe hic sensus est, *Sepulti sunt ibi, nec corpora eorum nos domum secuta sunt in sandapilis curribus vectis.*

997. Βεβᾶσι. Vetus forma præteriti, inquiunt Grammatici. Homer. Odyss. Υ. 14. περὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα. Thom. Mag. Βεβῶς Ἀττικοὶ λέγουσι, οὐ βεβηκὼς, καὶ βεβᾶσιν, οὐ βεβήκασιν. Exempla apud Tragicos scatent. Similiter dicebant τεθνᾶσι pro τεθνήκασι, (supra 450.) si fides Grammaticis habenda sit. Sed quum τεθνᾶσι dubio procul ad τέθνημι pertineat, crediderim βεβᾶσι simili modo ad βέβημι referendum esse; quodque hoc certum facit, infinitivus est βεβάναι, Eurip. Heracl. 610. Οὐδὲ τὸν αὐτὸν ἀεὶ βεβάναι δόμον Εὐτυχίᾳ. et imperfectum βέβασαν Iliad. P. 286. οἳ περὶ Πατρόκλῳ βέβασαν, et contracta infinitivi forma ibid. 359. ἀμφ' αὐτῷ βεβάμεν. Huc igitur referas ἔβην et βέβηκα.

998. Ἀρχέτης. *Dux.* Vid. notas.

---

* Vid. Foes. Œcon. Hippocr. in v. Ἀλάζων. Wyttenbach. ad Platon. Phæd. p. 244.

999. **Νώνυμος.** *Inglorius. Sine nomine.* Sophocl. Electr. 1082. οὐδεὶς τῶν ἀγαθῶν, ζῶν κακῶς, Εὔκλειαν αἰσχῦναι θέλει Νώνυμος. Pindar. Ol. I. 132. τί κε τις ἀνώνυμον γῆρας ἐν σκότῳ Καθήμενος ἕψοι μάταν, ἁπάντων Καλῶν ἄμμορος; Hesiod. Op. 152. Βῆσαν ἐς εὐρώεντα δόμον κρυεροῦ Ἀΐδαο Νώνυμνοι. Formatur ab ἀνώνυμος, ut νήνεμος ab ἀνήνεμος, et similia, de quibus vid. ad Prometh. 248.

1003. **Διαπρέπω.** *Præ aliis conspicuus sum.* Eurip. Alc. 645. πάντων διαπρέπεις ἀψυχίᾳ. Vid. Addenda ad notas. Locus, si recte se habet, ita explicari potest, *malum omnia superans, quotquot conspexit Fatum;* lenior decurreret constructio si legeremus κακῶν.

1006. **Δι' αἰῶνος.** *Post longum tempus.* Eumen. 560. δι' αἰῶνος δὲ τὸν πρὶν ὄλβον Ἕρματι προσβαλὼν Δίκας Ὤλετ' ἄκλαυστος, αἶστος. Plerumque dicitur διὰ χρόνου, ut supra 747. De altera significatione formulæ δι' αἰῶνος dicam ad Agam. 556. διά interdum valet *post,* Thucyd. IV. 8. δι' ὀλίγης παρασκευῆς, *post brevem præparationem.*

1008. **Δύη.** *Ærumna.* Glossar. in Prometh. 186.

1009. **Ἰάων.** Supra 182. Ναυβάτης supra 381.

1013. **Πῶς δ' οὐ πέπληγμαι;** *Quis neget me perculsum esse tanto exercitu;* i. e. *quod attinet ad exercitus jacturam.* Minus recte Scholiasta πέπληγμαι de planctu cepit: vid. supra 1007. Nota autem formula πῶς δ' οὐ—*quis neget?* et in universum hoc cape, Græcam linguam interrogationibus gaudere. e. g. Euripides, quum exprimere vellet *nihil infectum, nihil indictum relinquens,* dixit, τίν' οὐ δρῶν, ποῖα δ' οὐ λέγων ἔπη; Phœn. 892. Sic etiam imperativi vice, futurum cum interrogatione usurpabant; Theb 238. οὐκ εἰς φθόρον σιγῶσ' ἀνασχήσει τάδε; ubi vide Glossarium, et Elmsleium in Censura Trimestri T. VII. p. 454. Sic πῶς γὰρ οὔ; πῶς οὖν; πῶς δοκεῖς; πῶς οἴει; τί γάρ; τι οὖν; πόθεν; Multa exempla in brevi spatio conclusa suppeditat Alcestidis Euripideæ exordium. Vid. vv. 39. 41. 43. 45. 47. 52. 58. 60. 77. 78. 85. 88. 95. 97. 107. 131. 137. 146. et sequentes. Et in hac quidem parte Græca consuetudo ab indole linguarum hodiernarum plurimum distat.

1016. Μεγάλα τὰ Περσᾶν. i. e. Περσῶν οἱ μεγάλοι. Vid. Glossar. ad v. 1.

1020. * Ὀϊστοδέγμων. *Sagittas recipiens.* idem ac ὀϊστοδόκη vel ὀϊστοθήκη, Pollux X. 142. Apollon. Rhod. I. 1194. Ῥίμφα δ' ὀϊστοδόκην μὲν ἐπὶ χθονὶ θῆκε φαρέτρην. Hesychius. ὀϊστούχου. φαρέτρας, ὀϊστοὺς ἐχούσης. καὶ εὐστόχου. Distingue, ὀϊστούχου φαρέτρας. ὀϊστοὺς ἐχούσης. Ultimæ voces referendæ ad iotacismum scribæ. Simile adjectivum est νεκροδέγμων Prom. 159.

1022. Θησαυρός. *Receptaculum.* Proprie sic dicebantur sacella circa Delphicas ædes, in quibus reposita erant diversarum urbium ἀναθήματα. Epitaphium Nævii Catalect. p. 194. *postquam est traditus Orcino thesauro.* i. e. *receptaculo.*

1024. Σπανίζομαι *Destituor.* Vid. supra 495. Activa vox eandem vim habet Choeph. 715. οὐ σπανίζοντες φίλων; Thucyd. IV. 6. ἐσπάνιζον τροφῆς. et sic sæpius apud Euripidem. Sed similis usus in Orest. 1051. ὁρᾷς δὲ δὴ φίλων Ὡς ἐσπανίσμεθ'.

1025. Φυγαίχμης. *Pugnam detrectans.* Callimach. Fr. CXVII. ἑρμᾶς ὅπερ Φεραῖος αἰνέει θεὸς, Ἐμμὶ τῷ φυγαίχμα.

1026. Ἀγήνωρ. *Animosus.* Vid. Glossar. in Theb. 118.

1028. Ναύφρακτος. Supra 943.

1030. Ἀποῤῥήγνυμι. *Diffringo.* Vid. supra ad v. 204.

1032. Παπαῖ. *Papæ!* Sophocl. Phil. 895. Achill. Amat. fr. 4. sæpius Euripides. Idem fere ac βαβαί. Xerxes calamitatem suam plorat, quasi τῶν οὐχὶ μετρίων, ἀλλὰ τῶν βαβαί, βαβαί. ut ait Alexis in Sicyonio ap. Grammat. SanGerm. in Bekkeri Anecd. I. p. 84. Quod autem dicit πλέον ἢ παπαῖ, illustratur ex Aristoph. Vesp. 235. πάρεσθ', ὃ λοιπόν ἐστιν, ἀππαπαὶ, παπαὶ, παπαιάξ.

1035. Χάρμα. *Quo quis gaudeat.* Hunc locum illustravi in notis ad Prometh. 164. ed. 2.

1036. Κολούω. *Decurto.* A κόλος, *curtus.* Homer. Iliad. Υ. 370. ἀλλὰ τὰ μὲν τελέει, τὰ δὲ καὶ μεσσηγὺ κολούει. Herodot. VII. 10. φιλέει γὰρ ὁ θεὸς τὰ ὑπερέχοντα πάντα κολούειν. Theocrit.

XXII. 196. τοῦ μὲν ἄκραν ἐκόλουσεν ἐπὶ σκαιὸν γόνυ χεῖρα. Callim. H. Jov. 90. αὐτὸς ἄνην ἐκόλουσας, ἐνέκλασσας δὲ μενοινήν. Vid. Arnald. Animadv. p. 60.

1039. Διαίνω. *Madefacio:* sed in hoc loco, *ploro.* Supra 263. infra 1048.

1041. Ἀντίδουπος. Supra 126. infra 1067.

1042. Δόσις. *Datio.* Verte *Additionem malam malorum prioribus malis.* Eurip. Hecub. 586. λύπη τις ἄλλη διάδοχος κακῶν κακοῖς. Sophocl. Ajac. 866. πόνος πόνῳ πόνον φέρει.

1043. Ἰύζω. Supra 285. 980.

1047. Ἐρέσσω. *Remigo.* Vide notas.

1048. * Γόεδνος. *Luctuosus.* infra 1058. ubi longe absurdissimus est interpres Græcus; γόεδνα, ἤτοι ἕδνα καὶ δῶρα τοῖς γόοις διδόμενα. Suppl. 71. γόεδνα δ' ἀνθεμίζομαι. Rarioria sunt in δνος desinentia, quæ contracta fuisse putem ex adjectivis in δανος.

1050. Μέλειν πάρεστι. *Hujus cura adest.* Sic intelligit Abresch. collato Theb. 273.

1051. Ἐπορθιάζω. *Clamorem edo.* ὄρθιον νόμον ᾄδω. Agam. 29. ὀλολυγμὸν εὐφημοῦντα τῇδε λαμπάδι Ἐπορθιάζειν. Vid. supra ad vv. 395. 693.

1055. Τὸ Μύσιον. *Cantilena Mysia.* οἱ γὰρ Μυσοὶ καὶ Φρύγες μάλιστά εἰσι θρηνητικοί. Schol. Eustath. in Dionys. 791. θρηνητικοὶ δὲ καὶ οἱ Κᾶρες, ἀφ' ὧν καὶ Καρικὰ θρηνώδη αὐλήματα. τοιοῦτοι δὲ καὶ οἱ Φρύγες, ἔτι δὲ καὶ οἱ Μυσοί. διὸ καὶ Αἰσχύλος φησὶ, βόα τὸ Μύσιον. ἤγουν θρήνει.

1056. Ἄνιος. Supra 261.

1057. * Λευκήρης. *Albus.* Hæc vox contra analogiam peccat; nullum aliud adjectivum in ηρης cum adjectivo componitur; Vid. supra ad v. 414. Melius esset λευκανθῆ. Sophocl. Œd. T. 742. χνοάζων ἄρτι λευκανθὲς κάρα.

1058. * Ἄπριγδα. *Tenaciter.* Neutrum plurale ab ἄπριγδος, voce nusquam alibi reperienda. Qui aliquid firme prehendit dicitur

ἀπρὶξ ἔχεσθαι τινός. Hesych. Ἀπρίξ. προσπεφυκότως, ἰσχυρῶς, σφοδρῶς, ὃ οὐχ οἷόν τε πρίσαι, διὰ τὴν σύμφυσιν, ex Schol. Sophoclis Ajac. 310. κόμην ἀπρὶξ ὄνυξι συλλαβὼν χερί. Idem in Creusa ap. Stob. CXI. p. 378. τοῦ γε κερδαίνειν ὅμως Ἀπρὶξ ἔχονται. Sophron in Apollonii Dysc. Exc. p. 71. ὑμέων γὰρ ἀπρὶξ ἔχονται, unde Theocritus desumsit, ἀπρὶξ ἔχευ, Εὐνόα, ἁμῶν, XV. 68. Alciphr. III. 54. ἐγὼ δὲ ἀπρὶξ εἰχόμην τῶν κερμάτων. Plato Theæt. p. 120. A. οἳ οὐδὲν ἄλλο οἰόμενοι εἶναι, ἢ οὗ ἂν δύνωνται ἀπρὶξ ταῖν χεροῖν λαβέσθαι. Vid. Ruhnken. ad Timæum p. 47.

1059. **Ἀϋτέω.** *Clamo.* Glossar. in Theb. 380.

1061. **Ἐρείκω.** *Scindo.* Homer. Iliad. N. 441. de lorica, δὴ τότε αὖον ἄϋσεν ἐρεικόμενος περὶ δουρί. Vid. supra 544.

Ibid. **Κολπίας.** *Sinuatus.* Venti nomen apud Callimachum fr. XXXV. Sed vide an sit legendum, Πέπλον δ' ἔρεικε κόλπιον χερῶν ἀκμῇ.

1063. **Ψάλλω.** *Psallo.* Vello comam, ut citharistæ barbitorum chordas.

1065. **Διαίνω.** Supra 1039.

1069. **Αἰακτός.** *Lamentationes edens.* Vid. supra 919.

Ibid. **Κίω.** *Eo.* Vocabulum Homericum et antiquissimum; radix τοῦ κίνεω; Choeph. 678. ἐπείπερ ἄλλως, ὦ ξέν', εἰς Ἄργος κίεις. Suppl. 500. τούτῳ μὲν εἶπας, καὶ τεταγμένος κίει.

1070. **Δυσβάϋκτος.** Supra 580.

1073. **Ἁβροβάτης.** *Qui delicate incedit.* Eurip. Med. 1160. διέρχεται Στέγας, ἁβρὸν βαίνουσα παλλευκῳ ποδί. Troad. 826. χρυσέαις ἐν οἰνοχόαις ἁβρὰ βαίνων. Suid. Ἁβρὰ βαίνων. θρυπτόμενος, βλακευόμενος. Ἐκεῖνος ὄντως ἁβρὰ βαίνων ἐδόκει, ἔχων τὰς ὀφρῦς ὑπερηρμένας ἄνω. Cf. I. Reg. XV. 32. vers. Anglicanæ.

1076. **Τρίσκαλμος.** Supra 685. Βαρίς, supra 559.

FINIS GLOSSARII IN PERSAS.

[illegible]

APPENDIX AD NOTAS.

V. 42. Lexic. Seguier. p. 416, 11. Ἅπαν· οἱ μὲν Ἴωνες συστέλλουσι, καὶ οἱ ποιηταί, οἷον—τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίον. (Il. Y. 156.) καὶ οἱ Ἀττικοὶ ἐκτείνουσι τὴν ὑστέραν, καὶ τὸ παράπαν ὁμοίως, καὶ ἅπαντα τὰ τοιαῦτα, (Suidas καὶ ἅπαν καὶ τὰ τοιαῦτα.) Quod falsum est. Eurip. Med. 1087. πάμπᾰν ἄπειρος. Eustath. in Od. B. p. 1434, 1. Ἀττικοὶ δὲ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον, ἐκτείνουσι τὴν ὑστέραν τοῦ ἅπαν. ἕτερος δὲ ῥήτωρ ἐν οἰκείῳ λεξικῷ γράφει ὅτι ὁ λόγος βραχύνειν ἀξιοῖ τὸ ἅπαν. τὰ γὰρ παρασχηματιζόμενα τοῖς εἰς ᾱς οὐδέτερα, βραχύνονται. οἷον, μέλαν, τάλαν. οὕτως οὖν καὶ ἅπαν. εἰ δὲ ταῦτα, πολλῷ πλέον τὸ πάμπαν ἐπίῤῥημα συσταλήσεται. Auctor de Prosod. ap. Hermann. de Em. Gr. Gr. p. 439. ὅτε μέντοι τὸ πᾶν δισυλλάβως λέγηται, τότε ἕξει τὸ α συνεσταλμένον, σύμπαν, ἅπαν. τὸ δὲ ἅπαν εὕρηται παρ' Ἀθηναίοις ἐκτεῖνον τὸ α. Apollonius de Adverb. p. 569. ed. Bekker. ἔτι τὸ πᾶν μονοσύλλαβον μὲν ὂν ἐν τῇ ἐκτάσει τοῦ ᾱ ἐστίν· ὑπὲρ μίαν δὲ συλλαβὴν καθεστηκός, εἴτε καὶ κατὰ σύνθεσιν, εἴτε καὶ [κατ' ἔνδ]ειαν τοῦ ἐλλείποντος ᾱ, ἐν συστολῇ, σύμπαν, πρόπαν, ἅπαν· ὅπερ ἀνεδέδεκτο καὶ τὸ ἐπίῤῥημα ἐν τῷ πάμπαν. In hoc versu scribendum forte divisim ἐπὶ πᾶν.

54. In Herodoti loco lectionem vulgatam defendit similis locutio I. 103. προτοῦ δὲ ἀναμὶξ ἦν πάντα ὁμοίως ἀναπεφυρμένα.

65. Hæc antistrophica distributionem paullo meliorem admittunt;

πεπέρακεν μὲν ὁ περσέπτολις ἤδη βασίλειος
στρατὸς εἰς ἀντίπορον γείτονα χώραν, λινοδέσμῳ
σχεδίᾳ πορθμὸν ἀμείψας
Ἀθαμάντιδος Ἕλλης,
πολύγομφον ὅδισμα
ζυγὸν ἀμφιβαλὼν αὐχένι πόντου.

1. 2. tetrameter Ionicus a minore. 3. dimeter Ion. a min. 4. 5. Idem metrum, anapæsto in primam sedem adsumto. 6. Trimeter Ion. a min. anapæstum in prima sede habens. Vid. Hermanni Elem. Doctr. Metr. p. 497. Tetrameter est Ionicus a minore catalecticus, apud Lexic. Seguier. p. 346. Ἀδριαναὶ γυναῖκες. Αἰσχύλος Ἰλιάσιν. Ἀδριαναί τε γυναῖκες τρόπον ἕξουσι γόων. Lege Ἡλιάσιν. Mox conjunge vv. 834. et 856. et 967. 103. 4.

80. An legendum ἐρέταις?

88. Scribe τοξοδάμνον.

108. In priore editione dederam πυργοδαΐκτας, nimis curiose. Hujusmodi adjectiva, forma passivi, sensum activum haud raro exserunt: e. g. δορύπαλτος Agam. 117. λωβητόν Sophocl. Trach. 547. ὑποπτός Eurip. Hec. 1117. ubi vid. Porson. Satis magnam vocabulorum classem, quæ utraque agendi et patiendi virtute gaudent recensuit Hemsterhusius ad Lucian. T. I. p. 179.

123. 4. Hos versus recte conjunxit Butlerus. Vide quæ diximus ad Agam. 426. Addend.

126. ᾄσεται. Vid. Kidd. ad Dawes. M. C. p. 122.

151. Nescio an satis caute dixerim. ἐπωνύμιον occurrit Herodot. II. 112.

162. Nunc malim legere, partim ex Tzetzæ vestigiis, εὐνέτειρα. Masculinum εὐνέτης est Eurip. Orest. 1389. εὐνάτωρ dixit Æschylus Suppl. 660.

165. Theocr. XII. 2. ἡ σὴ νῦν φιλότης καὶ τοῦ χαρίεντος ἀΐτεω.

167. Olim edideram ἀδείμαντος. Sed mollius sonat ἀδείματος, eadem analogia formatum qua ἀκύματος Eurip. Fragm. Inc. CCVIII. In Theocr. XV. 4. pro ἀδεμάω quidam codices exhibent ἀδειμάντου. Erat tamen nomen proprium apud Atticos Ἀδείμαντος.

186. τὼ φάλαγγε Xenoph. Anab. I. 8, 17. neque apud veteres Græcos aliam formam fuisse puto articuli, numero duali, casu primo et quarto. Homer. Il. E. 778. τὼ δὲ βάτην τρήρωσι πελείασιν ἴθμαθ' ὁμοῖαι. (Sic enim recte citatur ap. Schol. Sophocl. ad Œd. Col. 1670.) Eustathius, qui falso ait Atticos in hac re καινοτομεῖν, citat ad Il. Θ.

p. 723, 19. τὼ γύναικε, τὼ χεῖρε, τὼ θεώ, τουτέστι τὰς θεὰς, τὴν Δήμητραν καὶ τὴν Κόρην. Vid. Fischer. ad Platon. Phæd. p. 300.

189. ἐκπρεπής apud Thucyd. III. 55. idem valet atque ἀπρεπής.

194. Legendum videtur τεύχειν ἐπ' ἀλλήλαισι. Vid. Glossarium. Nota marginalis in MS. Paris. 2787. (N) apud Fæhse. γρ. τεῦχον, ἀπὸ τοῦ κοινοῦ ἐδοξάτην μοι.

228. γαῖαν v. l. in N.

242. ἐξαρκεῖ v. l. in N.

244. διὰ χεροῖν Elmsleius ad Eurip. Med. p. 284. Minus bene, meo quidem judicio.

251. Thucyd. VII. 87. δοκεῖν δ' ἔμοιγε. Herodot. VI. 30. ὁ δὲ οὔτ' ἂν ἔπαθε κακὸν οὐδὲν, δοκέειν ἐμοὶ, ἀπῆκέ τ' ἂν αὐτῷ τὴν αἰτίην. Similis locutio, εἰκάσαι μέν, occurrit, præter locum in notis citatum, Œd. Col. 16. Trach. 141. paullo plenius Herodot. I. 33. ὡς εἰκάσαι. In fine versus νημερτεῖ λόγῳ v. l. in N. memoratur.

257. Πέρσαις v. l. in N.

289. ἄχθος v. l. in N.

300. Sophocl. Œd. Col. 1529. οὔτ' ἂν τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς, στέργων ὅμως. Aj. 15. ὡς εὐμαθές σου, κἂν ἄποπτος ᾖς, ὅμως Φώνημ' ἀκούω. Eurip. Or. 672. κἀγώ σ' ἱκνοῦμαι, καὶ γυνή περ οὖσ', ὅμως, Τοῖς δεομένοισιν ὠφελεῖν. Recte ut opinor ante ὅμως interpunxi, etiamsi aliter judicat Elmsleius in Mus. Crit. T. I. p. 351. et ad Eurip. Med. p. 266.

301. τίνα δὲ καὶ πενθήσομεν. De καί sic posito vid. Porson. ad Phœniss. 1372. Herodot. I. 11. φέρε ἀκούσω τέῳ καὶ τρόπῳ ἐπιχειρήσομεν αὐτῷ.

312. Nescio an vera lectio sit θαλασσόπλαγκτον νῆσον. Sophocl. Aj. 602. Σάλαμις—ἀλίπλαγκτος. ubi tamen ἀλίπλακτον ex hoc loco reponi vult Lobeckius. Etiam in Pindar. Pyth. IV. 24. ἀλιπλάγκτου γᾶς, MS. Gotting. exhibet ἀλιπλάκτου. quæ tamen non est vera lectio.

318. οἵδε ναὸς ἐκ μιᾶς πέσον, veterum librorum lectio, Hermanno non displicet, qui ad Sophocl. Aj. 301. verissimam putat Seidleri observationem, in narrationibus apud tragicos augmentum omitti

posse. Idem in Elem. Doctr. Metr. p. 52. ita scribit. "Præclare observavit Seidlerus, in nunciorum narrationibus, ut quæ epici carminis quamdam similitudinem habeant, et fortasse aliis quibusdam in sermonibus, qui ad illud genus referri possint, ut in gravibus sententiis, cujusmodi in locis solis istæ augmenti neglectiones reperiantur, minori severitate in retinendo augmento usos esse tragicos. Et videntur sane veteres ipsi, has tragœdiarum partes, ut peculiare quid habentes a ceteris partibus distinxisse, siquidem ex nomine conjecturam facere licet. Vocabantur enim ῥήσεις ἀγγελικαί: vide Bekkeri Anecdota Græca I. p. 26." Hactenus Vir egregius; qui plura, eodem spectantia, dedit p. 121. Exempla quæ protulit ex Æschylo, præter ista, in quibus καθεζόμην et καθήμην occurrunt, hæc sunt; Hujus fabulæ 376. 416. 458. 506. (ed. Stanl.) Choeph. 736. θέτο σκυθρωπῶν ἐντὸς ὀμμάτων γέλων. ubi Heathius ἔθετο.

334. νηλεῶς v. l. in N. ἀνηλεῶς Guelf.

335. τοιῶνδ' ἐπαρχόντων v. l. in N.

350. Sophocl. Trach. 316. μήπου τύραννος Εὐρύτου σπορά τις ἦν; uti emendavit Erfurdtius.

434. Si lectio vulgata retinenda sit, post ἀφείλετο subaudias οἰμωγήν.

476. Ut verum fatear, Porsonum vix satis accurate loqui arbitror, quando poetis 'paullum licentiæ' concedit. Piersoni sententiam in universum veram esse credo, nisi forte in choricis. Eurip. Suppl. 962. πνευμάτων ὕπο δυσχίμων ἀΐσσω. In Iph. A. 12. vix dubito quin reponendum sit, τί δὲ σὺ σκηνῆς ἔκτοθεν ἀΐσσεις; In hoc loco satis commode legi possit, cum codice vetusto, ἵησ', *dimittit*. Exemplis synæreseos Atticæ hoc adde; ὡραΐζεσθαι. Eupolis ap. Phrynich. App. Soph. p. 43, 15. ὡραϊζομένη καὶ θρυπτομένη.

485. λελεγμένων v. l. N.

490. Choeph. 754. ἢ λιμὸς, ἢ δίψη τις. Phavorinus, Δίψα θηλυκοῦ γένους ἐστί, τὸ δὲ δίψος τῶν ὑστέρων ἐστίν. Ὅμηρος δὲ δίψαν οἶδε. Apud Homerum semper legitur δίψα (ultima brevi) vel δίψη, nunquam δίψος. Thucyd. VII. 87. καὶ λιμῷ ἅμα καὶ δίψει ἐπιέζοντο. ubi Dukerus antiquiorem formam ex MS. Reg. reponi vult. Aristoph. Eq. 531.

ὥσπερ Κοννᾶς στέφανον μὲν ἔχων αὖον, δίψῃ δ' ἀπολωλώς. ubi tamen Schol. δίψει. et sic edidit Brunckius, contra veterum editionum fidem. Ecclez. 146. δίψει γὰρ, ὡς ἔοικ', ἀφαναυθήσομαι. Sic libri. Verbum διψᾶν, Atticis διψῆν, formatum est a δίψη, non a δίψος.

503. De hac diæresi Ionica vid. Lobeck. ad Sophocl. Aj. 427.

505. "*O (saith the Persian messenger in Æschylus,) when the Græcian forces hotly pursued our Host, and we must needs venter over the great water Strymon, frozen then, but beginning to thaw, when an hundred to one we had all died for it, with mine eies I saw (saith he) when* Θεοὺς δέ τις &c. *of those Gallants whom I had heard before so boldly mainteine, There was no God to seek,* τότ' ηὔχετο λιταῖσι, *then every one of them on their knees, and full devoutly praying the yce might hold till they gott over.* Bp. Andrewes Sermons p. 176. ed. 1629.

511. Sophocl. Trach. 1084. ἔθαλψεν ἄτης σπασμὸς ἀρτίως· ὁ δ' αὖ Διῆξε πλευρῶν. Herodot. IV. 134. τεταγμένοισι δὲ τοῖσι Σκύθῃσι λαγὸς ἐς τὸ μέσον διῆξε.

521. Aristoph. Pac. 1250. ὦ δυσκάθαρτε δαῖμον, ὥς μ' ἀπώλεσας.

543. Botheus legit ἀταλαῖς, cum Robortello; Schutzius versum excidisse suspicatur. In codice Vitebergensi additum est, teste Hermanno, μαγνάδ post κατερεικόμεναι, unde exsculpsit ille μαῖαι γονάδες. "μαῖα enim secundum Hesychium matris honorifica appellatio est. Idem etiam alterum vocabulum, ex hoc ipso fortasse loco sumptum, tuetur: γονάδες, μητέρες." Sed testis non satis idoneus est Hesychius; qui tamen nihil docet, nisi quod veteres dicere soliti sint μαῖα, in vocativo, pro ὦ τρόφε, vel, ut nos Angli diceremus, *Goody*, quod quam parum huic loco conveniat nihil opus est pluribus ostendere. Æschylus vix posuisset ἀπαλαῖς χερσί de vetulis. Quin tantum abest ut *matres* innui putem, ut locum potius de *virginibus* intelligam. Quod vero aiunt Botheus et Hermannus, ἀταλαῖς in grandævas mulieres quadrare, id minus considerate dictum est; nam hoc epitheton est teneris puellis proprium. Odyss. 38. Νύμφαι τ', ἠΐθεοί τε, πολύτλητοί τε γέροντες Παρθενικαί τ' ἀταλαὶ, νεοπενθέα θυμὸν ἔχουσαι. Chorus autem tres lugentium classes commemorat, tres doloris gradus. Virgines, vela proscindunt et lacrymas pro-

fundunt, Sponsæ πενθοῦσι γόοις ἀκορεστοτάτοις: denique ipsi senes fatum defunctorum probe ac decenter deplorant. Quare legendum vel ἀταλαῖς vel ἀταλαί.

545. Hodie reponendum censeo διαμυδαλέοις. Tmesi enim hic nullus est locus. Dici quidem potuisset δάκρυσι διὰ κόλπους τέγγουσ', pro διατέγγουσ', non autem διὰ δάκρυσι κόλπους τέγγουσ', ut opinor. Sophocl. Phil. 1157. ἀπὸ γὰρ βίον αὐτίκα λείψω. 1176. ἀπὸ νῦν με λείπετ' ἤδη.

559. βαρίδες θ' αἱ πόντιαι v. l. N.

563. Nescio tamen an *rectius*. Eurip. Hec. 1249. ὁ Θρῃξὶ μάντις εἶπε Διόνυσος τάδε.

577. δακρύζον v. l. N.

590. τοὶ δ' ἀνὰ τὰν 'Ασίαν γᾶν Burneius (*Monthly Rev*. LXXI. *p*. 100.)

595. Schol. βασιλεία. τὰ τοιαῦτα πάντα κτητικὰ μακρὸν ἔχει τὸ ᾱ. Vid. Clark. ad Homer. Il. A. p. 9.

599. κλύοντες v. l. N.

655. ἀνείης MS. Paris. 2786.

657. Probabilis est Schutzii conjectura, θεῖον pro οἶον. Agam. 1525. τίς δ' ἐπιτύμβιον αἶνον ἐπ' ἀνδρὶ θείῳ—πονήσει; Vid. ad Theb. 577.

666. Expendi meretur num vetus scriptura fuerit εὔβαρις. Hesych. Βηρίδες. ὑποδήματα, ἃ ἡμεῖς ἐμβάδας λέγομεν. Unde compositum περιβαρίς. Aristoph. Lys. 47. τὰ κροκωτίδια, καὶ τὰ μύρα, καὶ περιβαρίδες. ubi Schol. εἶδος ὑποδήματος αἱ περιβαρίδες· ὡς Θεόπομπος ἐν Σειρῆσιν· Ὑποδοῦ λαβὼν τὰς περιβαρίδας. Cephisodorus ap. Polluc. VII. 87. νῦν δ', ὥσπερ ἡ θεράπαιν', ἔχω περιβαρίδας.

689. ταράσσεται MS. 2786.

698. Choeph. 658. τάχυνε δ', ὡς καὶ νυκτὸς ἅρμ' ἐπείγεται.

741. Sophocl. Œd. C. 476. τὸ δ' ἔνθεν ποῖ τελευτῆσαί με χρή; Eurip. Hecub. 419. ποῖ τελευτήσω βίον;

749. εἰρῆσθαι Butlerus.

755. Melius legetur, cum Brunckio, θνητὸς ὢν θεῶν τε πάντων ᾤετ', οὐκ εὐβουλίᾳ, Καὶ Ποσειδῶνος κρατήσειν.

757. πόρος pro πόνος reponi vult Schaeferus in Theocrit. XXI. 14. οὗτος τοῖς ἁλιεῦσιν ὁ πᾶς πόνος. Vid. Prom. 111. Vereor ut recte fecerim, πόνος reponens.

758. Sophocl. Œd. C. 752. τοὐπιόντος ἁρπαγῇ.

779. Sed vid. Prometh. 295.

787. Hermannus ad Sophocl. Aj. 1099. præfert Erfurdtii et Monkii lectionem φρονεῖ νέα, "etsi dubitare potest, an ne hæc quidem vera scriptura sit. Nam ut recte dicatur σμικρὸν φρονεῖν, tamen non sequitur continuo, etiam νέον φρονεῖν recte dici, quod vereor ne neque dixerit quisquam, *nec dicere potuerit*." Hæc ille.

805. Thucyd. VII. 87. καὶ ὀλίγοι ἀπὸ πολλῶν ἐπ' οἴκου ἀπενόστησαν.

807. Herodot. II. 37. οὐκ ὁ μὲν, ὁ δ' οὔ, ἀλλὰ πάντες. Sophocl. Œd. C. 1671. οὐ τὸ μὲν, ἄλλο δὲ μή.—Eurip. Phœn. 1665. οὐ γὰρ τὸ μέν σοι βαρὺ κακῶν, τὸ δ' οὐ βαρύ.

824. Valckenaerius Adnot. Crit. in loca quæd. N. F. p. 328. vitiosum putat ὄμμασιν: forte legerat σημανοῦσι σώμασιν.

842. εὖ φρονοῦσα conjicit Butlerus, quia raro apud tragicos occurrit in hoc loco vox trisyllaba post alteram trisyllabam, vel quasi trisyllabam, nisi alteri trisyllabæ subjiciatur vox enclitica vel distinctio.

855. Cf. Schaefer. ad Sophocl. Œd. C. 1436.

871. Exemplis in quibus subaudiendum ἄλλως, adjice Prometh. 1019. σὲ γὰρ προσηύδων οὐκ ἂν, ὄνθ' ὑπηρέτην. Eurip. Or. 705. οὐ γάρ ποτ' Ἄργους γαῖαν εἰς τὸ μαλθακὸν Προσηγόμεσθα. Aristoph. Plut. 427. οὐ γὰρ ἂν τοσουτονὶ Ἐνέκραγες ἡμῖν οὐδὲν ἠδικημένη. Thucyd. VII. 51. οὐ γὰρ ἂν τὸν ἔκπλουν ἐπιβουλεῦσαι. Vid. Valckenaer. ad Herodot. p. 469.

881. ἐχομένου et ἐρχομένου pro ἀρχομένου præbent codices quidam in Arati Dios. 218. ἄρξεσθε pro εὔξεσθε Canter. in Sophocl. Phil. 1032.

Ibid. Sophocl. El. 157. οἷα Χρυσόθεμις ζώει καὶ Ἰφιάνασσα. Recte Erfurdtius οἵα, probante Schaefero, quem vide.

889. Butlerus corrigit μεσάγκους, ex Hesychio, Ἄγκος· νῆσον πολλὰ ἄγκη ἔχουσαν. Sed quid valet μέσος in compositione?

912. De vocali ante Z correptam vid. Schaefer. ad Dionys. Hal. p. 289. Burneium (*Monthly Review*, LXXII. p. 420.) Mox de ὄφελον vid. Elmsleium ad Eurip. Med. 1380. οὓς μήποτ' ἐγὼ φύσας ὄφελον Πρὸς σοῦ φθιμένους ἐπιδέσθαι. qui hic reponi jubet ὄφελε.

994. ἐτάφεν pro ἐτάφησαν non magis Æolice quam Dorice dictum est. Inscriptio vetustissimæ cujusdam galeæ penes virum eruditum R. P. Knight, sic incipit, ΤΑΡΓΕΙΟΙΑΝΕΘΕΝ. i. e. ἀνέθεσαν. Et hinc facili opera corrigi potest Simonidis epigramma apud Plutarch. II. p. 870. F. Ταῦτ' ἀπὸ δυσμενέων Μήδων ναῦται Διοδώρου Ὅπλ' ἀνέθεντο Λατοῖ, μνάματα ναυμαχίας. Manifesto legendum Ὅπλ' ἄνεθεν Λατοῖ. Schol. Theocrit. VII. 60. Ἐφίλαθεν. ἐφιλήθησαν, ἢ φιλοῦνται. ἔστι δὲ Αἰολικὸν, ὡς καὶ τὸ ἐκόσμηθεν. Καλλίμαχος δὲ τοῦτο παροξύνει.

APPENDIX AD GLOSSARIUM.

V. 47. Ἅρμα τετράρυμον Xenoph. Cyrop. VI. 1. 51. ὀκτάρυμον ibid. 52.

51. Aristophon ap. Athen. VI. p. 238. C. ἐὰν δὲ (δέῃ) ὑπομένειν πληγὰς, ἄκμων.

63. Herodot. I. 47. ἀπ' ἧς ἂν ἡμέρης ὁρμηθέωσι ἐκ Σαρδίων, ἀπὸ ταύτης ἡμερολογέοντες τὸν λοιπὸν χρόνον, ἑκατοστῇ ἡμέρῃ χρῆσθαι τοῖσι χρηστηρίοισι.

115. Eurip. Med. 266. κακὴ δ' ἐς ἀλκὴν καὶ σίδηρον εἰσορᾷν.

119. Solon ap. Diog. Laert. I. 61. γλῶσσα δέ οἱ διχόμυθος Ἐκ μελαίνης φρενὸς γεγωνῇ. Cf. Lobeck. ad Sophocl. Aj. 945.

133. In oraculi versu ἑσμὰ μελισσάων reponendum esse suspicatur Schaefer. ad Dionys. Hal. de Comp. V. p. 185. Exemplis adjice ἑσμὸς γυναικῶν Aristoph. Lys. 353.

152. Xenoph. Anab. III. 3. 15. ἐκ τόξου ῥύματος.

162. Θεός. de rege Persarum. "Quod nunquam" inquit Drusius Obs. Sacr. XII. 11. "Persis commune fuit cum Assyriis et aliis multis barbaris. Allocuturi regem, proni occidebant, eumque adorabant, tanquam imaginem Dei, cuncta in terra conservantis." Plura dabunt Spanhem. ad Callim. H. Jov. 79. Rosenmüller ad Psalm. XLV. 7. qui hæc loca in pravam istius psalmi interpretationem detorsit. Cf. Glossar. in Agam. 893.

189. Μέγεθος. *Proceritas.* qua sine formam non esse perfectam putabant. Herodot. III. 1. Ἀπρίεω—θυγατὴρ κάρτα μεγάλη τε καὶ εὐειδής.

194. Locutio simillima est Theocrit. XXII. 191. τὼ δ', ἄορ' ἐκ κολεοῖιν ἐρυσσαμένω, φόνον αὖθις Τεῦχον ἐπ' ἀλλήλοισι. unde in hoc loco legerem, τεύχειν ἐπ' ἀλλήλαισι.

214. Æschylus autem ad Homerum forte respexit, Od. O. 524. ὡς ἄρα Fοι Fειπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις, Κίρκος, Ἀπόλλωνος ταχὺς ἄγγελος· ἐν δὲ πόδεσσι Τίλλε πέλειαν ἔχων, κατὰ δὲ πτέρα χεῦεν ἔραζε.

Ibid. Ellipsis τοῦ ποιεῖν. Sophocl. Phil. 1144. πότμος σε δαιμόνων τάδε. Herodot. II. 14. ἄλλο τι ἢ οἱ ταύτῃ οἰκέοντες Αἰγύπτιοι πεινήσωσι. (vid. Matthiæ Gr. Gr. §. 487, 8.) Thucyd. III. 39. τί ἄλλο οὗτοι ἢ ἐπεβούλευσαν; Vid. Duker. ibid. c. 85. Sic fere apud Latinos. Liv. III. 26. *Et illa quidem nocte nihil præterquam vigilatum est in urbe.*

218. Cf. Herodot. III. 80, 9.

220. Vid. Glossar. in Agam. 1577.

229. Odyss. A. 200. αὖταρ νῦν τοι ἐγὼ μαντεύσομαι, ὡς ἐνὶ θυμῷ Ἀθάνατοι βάλλουσι, καὶ ὡς τελέεσθαι ὀFίω, Οὔτέ τι μάντις ἐών, οὔτ' οἰωνῶν σάφα Fειδώς. Mox Theocriti versum citavi prout a Scaligero emendatus est, cujus conjecturam hic locus apprime confirmare videtur.

242. Eurip. Hec. 27. ἵν' αὐτὸς χρυσὸν ἐν δόμοις ἔχῃ. 627. πλουσίοις ἐν δώμασιν. Theocrit. XVII. 106. οὐ μὰν ἀχρεῖος γε δόμῳ ἐνὶ πίονι χρυσός. Æschin. Socrat. II. 7. εἰ δέ τις τὴν Πολυτίωνος οἰκίαν κεκτημένος εἴη, καὶ πλήρης εἴη χρυσίου καὶ ἀργύρου ἡ οἰκία, οὐκ ἂν δεηθείη οὐδενός;

245, 8. Scribe *pugnam stabilem,* ex Liv. XXXI. 35.

266. ἐχθρᾶς ἡμέρας Eurip. Phœn. 550. ἐπίπονον ἁμέραν Sophocl. Trach. 654. ἦμαρ ὀρφανικὸν Homer. Il. X. 490. δούλιον ἦμαρ Il. Z. 463.

277. Odyss. Λ. 418. τραπέζας τε πληθούσας. Pherecrat. in Lex. Seguier. p. 330. πρὶν ἀγορὰν πεπληθέναι.

294. Cf. Burneium (*Monthly Review* LXXXI. p. 102.)

300. Eurip. Orest. 1310. πάλιν κατάστηθ' ἡσύχῳ μὲν ὄμματι.

302. Nescio tamen an recte se habeat Heathii interpretatio. Vid. Xenoph. Cyrop. VII. 4, 17. Iamblichus ap. Leon. Allat. Exc. Rhet. ac Soph. p. 250. σκηπτοῦχοί τε καὶ σατράπαι.

306. Antiatticista Sangerm. p. 106. Λευκὴν ἡμέραν. τὴν ἀγαθήν. Σοφοκλῆς Ἀθάμαντι. Sophocl. Aj. 708. λευκὸν εὐάμερον φάος.

320. Sic τῇ καμήλῳ Herodot. I. 80. λόγχη pro ὁπλίτης Sophocl. Œd. C. 1312. ξὺν ἑπτὰ λόγχαις. ubi Schol. ἕκαστον σύστημα ἑνικῶς ὀνομάζει λόγχην, ὡς εἴ τις ἐπὶ πολλῶν ἵππων εἴποι Τὴν ἵππον.

333. Exemplis adjice Eurip. Or. 733. Thucyd. VII. 56. fin. Xenoph. Cyrop. VIII. 2, 15. Cf. Valckenaer. ad Herod. VI. 127. Matthiæ Gr. Gr. §. 461. Sophocl. Œd. C. 562. ὡς οἶδά γ' αὐτὸς ὡς ἐπαιδεύθην ξένος, Ὥσπερ σὺ, χὤστις πλεῖστ' ἀνὴρ ἐπὶ ξένης Ἤθλησα κινδυνεύματ' ἐν τὠμῷ κάρᾳ. Legendum puto χ' ὡς εἷς πλεῖστ'.

343. Alia exempla τοῦ ἕνεκα in sensu *quantum adtinet ad*, vid. Eurip. Or. 84. Phœn. 879. Sophocl. Œd. C. 22. Herodot. I. 42. Demosth. c. Leptin. 12. p. 20. ed. Wolf. οὐδὲ γὰρ, εἰ πάνυ χρηστός ἐστιν, ὡς ἐμοῦ γε ἕνεκα ἔστω, βελτίων ἐστὶ τῆς πόλεως τὸ ἦθος.

345. Εἰς *circiter. to the amount of.* Sic interpreteris Theocrit. I. 26. ποταμέλξεται εἰς δύο πέλλας.

372. Lucret. VI. 1226. *cœli templa tueri.* Sic I. 1013. ubi vid. Wakefield.

382. Pro τροπόω repone τροποῦμαι, media voce. Antiatticista Sangerm. p. 114. Τροποῦσθαι τὴν κώπην. Εὔβουλος Κεκολλωμένοις. Thucyd. II. 93. τὴν κωπὴν, καὶ τὸ ὑπηρέσιον, καὶ τὸν τροπωτῆρα.

Ibid. Σκαλμός. Cicero de Orat. I. 38. *duorum scalmorum naviculam.*

392. Conjecturam nostram aliquatenus confirmat Id. II. 147. σάμερον, ἀνίκα πέρ τε ποτ' ὠρανὸν ἔτρεχον ἵπποι, Ἀῶ τὰν ῥοδόπαχυν ἀπ' ὠκεανοῖο φέροισα. Sed vulgata lectio non erat temere solicitanda.

394. Pindar. Ol. XIV. 28. μελαντειχέα νῦν δόμον Φερσεφόνας ἴθι, Ἀχοῖ, πατρὶ κλυτὰν φέροισ' ἀγγελίαν. Sophocl. Phil. 187. βαρεῖα δ' ἀθυρόστομος Ἀχὼ τηλεφανὴς πικρᾶς οἰμωγᾶς ὑποκεῖται. Mosch. III. 62. Ἀχὼ δ' ἐν δονάκεσσι τεὰς ἐπιβόσκετ' ἀοιδάς. cf. ibid. 30. De Panis et

Echus amore vid. Mosch. I. 1. et Hemsterhus. ad Lucian. T. I. p. 272.

399. Thucyd. I. 21. *ἤδη ἐπεπαιάνιστο αὐτοῖς ὡς ἐπίπλουν.*

402. *προσκεφάλαιον* de quo loquitur Hermippus, pulvinar erat, quod sibi substernebant remiges, *ὑπηρέσιον* dictum a Thucydide II. 93. Hujus autem remigis *πρωκτός* non egebat *προσκεφαλαίῳ*, quippe qui vibicibus probe esset vermiculatus. Verbum *πανίσδεται* occurrit Theocrit. XVIII. 32.

403. Thucyd. II. 92. *ἀπὸ ἑνὸς κελεύσματος ἐμβοήσαντες.* VII. 40. *ἐπιφερόμενοι ἐκ παρακελεύσεως.*

408. *ἁλιέων παῖδες* Schol. Aristoph. Plut. 910. Eutecnius in Nicand. Alex. 167. *ῥητόρων παῖδες* Dionys. Hal. de Comp. Verb. p. 313. ubi vide Schaefer.

414. Στόλος. Hinc *ποικιλόστολος ναῦς* Sophocl. Phil. 343. *navis, cujus rostrum variis coloribus illitum est.*

433. Κατέχω. *Distineo.* Herodot. I. 101. *οἶκος μὲν πᾶς Ἁρπάγου κλαυθμῷ κατείχετο.*

434. Ἕως. Vid. ad Agam. 1408.

436. Odyss. Λ. 327. *πάσας δ' οὐ κεν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ὀνομήνω, Ὅσσας ἡρώων ἀλόχους Fίδον, ἠδὲ θύγατρας· Πρὶν γάρ κεν καὶ νὺξ φθεῖτ' ἄμβροτος.* Dionys. Hal. de Comp. Verb. IV. 41. *ὧν ἁπάντων τὰ ὀνόματα εἰ βουλοίμην λέγειν, ἐπιλείψει με ὁ τῆς ἡμέρας χρόνος.* ubi vid. Upton. et Schaefer. Cicer. N. D. III. 32. *dies deficiat, si velim numerare, quibus bonis male evenerit.* Sic Isocrates junior ad Demonic. p. 7. *ἐπιλίποι δ' ἂν ἡμᾶς ὁ πᾶς χρόνος, εἰ πάσας τὰς ἐκείνου πράξεις καταριθμησαίμεθα.* Vid. Schleusner. Lex. N. F. v. Ἐπιλείπω.

439. Imo recte faciunt grammatici, quod *ἔῤῥωγα* ducunt a *ῥήσσω*, cujus verbi forma Ionica erat *ῥώσσω*, sicuti *πτώσσω* dicebant pro *πτήσσω*, *πλώω* pro *πλέω*.

473. De monte Ægaleo vide Istrum ap. Schol. Sophocl. Œd. Col. 1060. De *δίφρῳ ἀργυρόποδι* Demosth. c. Timocr. I. p. 741. Reisk. *τὰ ἀριστεῖα τῆς πόλεως, ἃ ἔλαβεν ἀπὸ τῶν βαρβάρων, ὑφηρη-*

μένος τῆς ἀκροπόλεως τόν τε δίφρον τὸν ἀργυρόποδα, καὶ τὸν ἀκινάκην τὸν Μαρδονίου, ὃς ἦγε τριακοσίους δαρεικούς.

482. Πράσσω. Cf. Agam. 685. Choeph. 308. Eurip. Orest. 1138. Xenoph. Hellen. I. 3, 8. Schleusner. Lex. N. F. T. II. p. 673.

490. Babrius ap. Suid. v. Ἆσθμα—οἷά τις νούσῳ Κάμνων ἐβέβλητ' οὐκ ἀληθὲς ἀσθμαίνων. Anthol. I. 27, 12. παρθενικῷ, Θρασύβουλε, σαγηνευθεὶς ὑπ' ἔρωτι Ἀσθμαίνεις, δελφὶς ὥς τις ἐπ' αἰγιαλοῦ, Κύματος ἱμείρων.

508. Θεός. Absolute positum de Sole. Eurip. Alc. 738. ubi vid. Monk. Herodot. II. 24. de sole; τῆς γὰρ ἂν ἀγχοτάτω ἢ χώρης οὗτος ὁ θεός.—

545. Nicander apud Ælian. N. A. XVI. 28. μυδαλέαισι τυπαῖς. Comparandus Apoll. Rhod. III. 803. δεῦε δὲ κολποὺς Ἄλληκτον δακρύοισι.

573. De χιμέτλῳ vid. Nicand. Ther. 688. In Hippocr. Epid. VII. 38. p. 860. ed Vanderlinden. exstat χειμέτλων.

582. [Vid. Hemsterhus. ad Lucian. T. I. p. 86.] Has voces, quæ in prima editione, in fine proximæ sententiæ stabant, hodie in suam sedem rejeci, si forte Hermannum mitigare possim, qui ad Sophocl. Aj. 1010. humanissime observavit, "nam quod Blomfieldius ait in glossario ad Æschyli Pers. v. 582. vetustissimos Atticorum scriptorum γνάπτειν, Hemsterhusium adhibens auctorem, id ipse finxit, neque aut Hemsterhusius, aut alius, quem ego sciam, dixit." Hoc est comiter in viam reducere. Tu vero, L. B. hunc errorem, obsecro, incuriæ potius, quam fingendi amori tribuas. Dixi autem vetustissimos inter scriptores Atticos scripturam per γ agnovisse, quippe quæ Ionica fuerit. Si apud Homerum legitur γνάμπτειν et γναμπτός, nusquam κνάμπτειν vel κναμπτός, quæ recentiores mutarunt, euphoniæ gratia, in κάμπτειν et καμπτός, verisimile fit etiam γνάπτειν vetustiorem fuisse formam quam κνάπτειν. Imo ipse Harpocratio, qui tradit veteres Atticos dixisse κναφεύς, recentiores vero γναφεύς, non ait hos dixisse γνάπτειν, illos κνάπτειν; quippe veterem, quam vocat, formam κναφεύς deducendam esse ait a κνῶ, ὁ σημαίνει τὸ ξύω, alteram vero, γναφεύς, παρὰ τὴν τοῦ φάρους γνάψιν. (Cf. Etymolog.

Gudian. p. 330, 10.) Is igitur certe unam tantum formam verbi γνάπτειν agnoscebat. γναφεῖον legitur ap. Lysiam Apol. contra Sim. p. 48. ed Auger. γναφεύς editur in Aristoph. Vesp. 1123. eademque forma reponenda in Plut. 166. Eccl. 415. κνάφου Herodot. I. 92. sed MS. Plutarchi de Malign. p. 858. γνάφου. IV. 14. κναφήϊον et κναφεύς, ubi libri nihil variant. γναφεύς dixit Xenophon Memor. III. 7. 6.

598. ἐλεύθερα βάζειν. Juven. IV. 91. *nec civis erat, qui libera posset Verba animi proferre, et vitam impendere vero.*

607. penult. Pro *Alexis*, repone *Menander.*

620. Theocrit. XXII. 38. ὕδατι πεπληθυῖαν ἀκηράτῳ. Herodot. VI. 10. χρυσὸς ἀκήρατος.

635. Apollonius de Adverb. p. 603, 7. ed. Bekker. καὶ τὸ ἔνερθεν δὲ δύο πάθη ἀνεδέξατο, συγκοπήν τε καὶ ἀφαίρεσιν. ἦν γάρ τι ὄνομα τὸ ἔνερον, ἀφ' οὗ τὸ ἐντελὲς ἐπίῤῥημα ἐνερόθεν, ἀφ' οὗ κατὰ συγκοπὴν ἔνερθεν—σαφὲς οὖν ὅτι καὶ ἐν ἀφαιρέσει ἐστὶ τό—Νέρθεν ὑπ' ἐγκεφάλοιο. Eadem fere tradit Etymolog. Gudian. 187, 47. ubi corrupte ἀνέροθεν, ἄνερθεν.

659. Inscriptio ap. Spon. Misc. Erud. Ant. p. 368. σῶμα μὲν ἧδε κόνις κεύθει θεομήστορυς ἀνδρός.

667. Erotian. Κυρβασίαν. τὴν λεγομένην τιάραν. Ἑκαταῖος δέ φησιν, ὅτι πῖλον βαρβαρικὸν οἱ κωμικοὶ λέγουσι. Pro κωμικοί forte reponendum Κίλικες, vel aliud nomen gentile. Interdum dicebatur τιάρας masculino genere Hesych. Τιάρα, ἡ λεγομένη κυρβασία. ταύτῃ δὲ οἱ Πέρσαι βασιλεῖς μόνοι ἐχρῶντο ὀρθῇ. οἱ δὲ στρατηγοὶ ὑποκεκλιμένῃ. Ἡρόδοτος δὲ ἐν ά, ἀῤῥενικῶς. (c. 132. Virgil. Æn. VII. 247. *sacerque tiaras.*) Eadem verba habet Schol. Platon. 185. quibus subnectit, τινὲς δὲ καὶ Κίταριν λέγουσι τὸ αὐτό. Θεόφραστος δὲ ἐν τῷ περὶ βασιλείας Κυπρίων λέγει τὴν Κίταριν. Fuit autem, ni fallor, κίταρις diadema circa tiaram ligatum. Xenoph. Cyrop. VIII. 3. 13. προυφαίνετο ὁ Κῦρος ἐφ' ἅρματος, ὀρθὴν ἔχων τὴν τιάραν—εἶχε δὲ καὶ διάδημα περὶ τῇ τιάρᾳ. Et Diodorus quidem κίδαριν diserte vocat διάδημα Περσικόν, XVII. Sed vide interpp. ad Hesych. in voce.

668. Φαλάρον. *Fastigium.* Imo potius *Frontale*, quod liquet ex Herodot. I. 216. Cf. Theb. 457. cum Sophocl. Œd. Col. 1069.

669. πιφάσκετο MSS. nonnulli in Apollon. Rhod. III. 605. (ubi vid. Brunck.) IV. 1346.

674. Phrynich. App. Soph. p. 52, 25. Νεολαία. ἔστι νέος λαὸς ἡ νεότης, παρ' ὃ γέγονεν ἡ νεολαία. Cf. p. 65, 21. Facete Etymologus Gudianus p. 406, 2. Νεολαία ὁ ἐν τῷ ναῷ ἑστὼς λαός.

689. In Athenæi loco nihil necessario mutandum est. Satis bene luditur in καταλλάττεται i. e. *permutantur* vel *reconciliantur*.

694. De versu Philetæ nescio quomodo hallucinatus sim. Vetus lectio nequaquam solicitanda erat.

717. Βίοτος εὐαίων. *Vita prospero tenore acta.* Sophocl. Phil. 80. εἰς τά γ' ὕστερον Τὸν λοιπὸν ἤδη βίοτον εὐαίων' ἔχειν.

720. ὡς εἰπεῖν ἔπος. Bacchylid. p. 202. Ursin. ὡς δ' ἅπαξ εἰπεῖν. Herodot. II. 37. ὡς εἰπεῖν λόγῳ. Thucyd. VII. 58, 67. ὡς εἰπεῖν. ὡς ἔπος εἰπεῖν Demosth. de Coron. p. 52. ed. Harles. c. Leptin. §. 118. Vid. Heindorf. ad Platon. Hipp. Maj. p. 132. Buttmann. ad Platonis dial. quat. p. 239. Creuzer. ad Plotin. de Pulcrit. p. 144. Cum loco Scholiastæ Platonis cf. Aristot. Eth. Nic. p. 22. Sylb. καὶ ἑνὶ δὴ λόγῳ.

728. Eodem fere modo, quum narrasset Herodotus VI. 114. Cynegirum, dextra amputata, qua navem arripuisset, cecidisse; historiam finxit aliquis, quam accepit Justinus II. 9. de altera ejus manu præcisa, rostroque mordicus prehenso. Vid. Larcher. ad Herodot. T. IV. p. 459.

740. Si Euripidis indicem Beckianum inspexissem, non dixissem *nusquam*, sed *raro*. Androm. 854. ἔλιπες, ἔλιπες, ὦ πάτερ, μ' ἐπακτίαν ὡσεὶ μονάδ', ἔρημον οὖσαν ἐναλίου κώπας. Bacch. 609. μονάδ' ἔχουσ' ἐρημίαν.

815. πιπλάντων metrum postulat Choeph. 359. βασιλεὺς γὰρ ἦς ὄφρ' ἔζης Μόριμον λάχος πιπλάντων.

831. Theognis 109. ἦν δ' ἓν ἁμάρτῃς, Τῶν πρόσθεν πάντων ἐκχέχυται φιλότης. Sophocl. Phil. 13. μὴ καὶ μάθῃ μ' ἥκοντα, κἀκχέω τὸ πᾶν σόφισμα. Plato Crit. 10. ἢ πᾶσαι ἡμῖν ἐκεῖναι αἱ πρόσθεν ὁμολογίαι ἐν ταῖσδε ταῖς ὀλίγαις ἡμέραις ἐκκεχυμέναι εἰσί.

843. De ἀνέχομαι cum participio vid. Valckenaer. ad Eurip. Phœn. 550. Orest. 1615. ἀνέχου δ' ἐνδίκως πράσσων κακῶς. Vid. Lysiam T. I. p. 318. Auger. Herodot. VI. 112. et Larcher. ad I. 205. Sic ὑπομένειν cum participio. Vid. Schaefer. ad Sophocl. Œd. T. 1323. μεταμελέσθαι, Thucyd. VII. 50. μετεμέλοντο πρότερον οὐκ ἀναστάντες. Sic II. 47. οὔτε ἤρκουν θεραπεύοντε. Herodot. VI. 9. πειράσθω ἀποσχίζων. Noster. Prometh 663. αἰσχύνομαι λέγουσα. Eurip. Phœn. 459. τάσσων ἔπεσχον. Sic etiam τιμώμενοι χαίρουσι Eurip. Hippol. 8. ubi vid. Monk. (cum isto loco omnino conferendus Hippocrat. de Aër. et Aq. 111. p. 104. ed. Corai. εἰ δὴ τιμώμενοι χαίρουσιν οἱ θεοὶ καὶ θαυμαζόμενοι ὑπ' ἀνθρώπων.) Herodot. VIII. 236. χρεώμενοι—χαίρουσι. De ἀναίνομαι cum participio vid. ad Agam. 566.

880. πλατυτέροισι ἐχρέωντο τοῖσι πόμασι, ἐκ φρεάτων χρεώμενοι Herodot. II. 109.

882. Theocrit. XXII. 28. νιφόεντος ἀταρτηρὸν στόμα Πόντου.

887. Eurip. Phoen. 115. καὶ τάφρον πέλας Δρόμῳ ξυνῆψεν ἄστυ Καδμείας χθονός. Herodoti locus est II. 75. Vid. Elmsleium ad Sophoclis locum.

896. Κλῆρος. *Regio*. certa terræ portio colonis adsignata. Schol. Sophocl. Aj. 508. κληροῦχοι—οὓς ἔπεμπον Ἀθηναῖοι ἐπὶ τὰς πόλεις ἃς ἐλάμβανον, κλήρους ἑκάστῳ διανέμοντες. Callim. H. Del. 279. πᾶσαι δὲ χοροὺς ἀνάγουσι πολῆες, Αἵ τε πρὸς ἠοίην, αἵ θ' ἕσπερον, αἵ τ' ἀνὰ μέσσην Κλήρους ἐστήσαντο: ubi vid. Spanhem. Id. Lav. Pall. 142. Δαναῶν κλᾶρον ἅπαντα σάω.

965. Potius scribendum videtur ἐπανέρομαι, etsi ἀνείρομαι erat poeticum.

981. Sophocl. Phil. 752. τοσήνδ' ἰυγήν. ibidem vero 219. βοᾷ τηλωπὸν ἰωάν.

983. Vel potest ἀλάστωρ venisse ex ἀλαίνω, sicuti μιάστωρ (Eurip. Med. 1368.) a μιαίνω.

1042. De hujusmodi repetitionibus vid. Lobeck. ad Sophocl. Aj. p. 297. Schaefer. ad Electr. 272.

981. Etymol. Gudian. p. 285, 10. Ἴυγγι, φωνῇ, βοῇ, καὶ ἰύζει, τὴν βοὴν καὶ κραυγὴν ποιεῖ. λέγεται δὲ καὶ ἴυγξ σύριγξ μονοκάλαμος, καὶ ὄρνεον ἐπαγωγὸν φίλτρων, καλουμενον σεισοπύγης. (l. σεισοπυγίς) σημαίνει δὲ καὶ ᾠδήν. καὶ ἰυγμὸς, φωνὴ καὶ συριγμός. καὶ Ὅμηρος, Οἱ δ' ἰύζοντες ἕποντο, (Od. O. 162.) τουτ' ἔστι συρίζοντες. Manifesto legendum ἰυγῇ, φωνῇ. nisi Grammaticum vitiosa codicis alicujus lectione deceptum fuisse putes.

1058. An legendum ἄπρικτα? Choeph. 423. ἄπρικτα πληκτά.

1073. Eurip. Med. 825. ἀεὶ διὰ λαμπροτάτου βαίνοντες ἁβρῶς αἴθερος. Verba apud Suid. Ἐκεῖνος ὄντως κ. τ. λ. versus politici sunt. Oraculum Croeso datum ap. Herodot. I. 55. Λυδὲ ποδαβρε. Epigr. Incert. DXXI. 2. Λεσβίδες, ἁβρὰ ποδῶν βήμαθ' ἑλισσόμεναι. Vid. Schaefer. ad Bastii Comm. Palæogr. p. 826.

INDEX

IN

GLOSSARIUM.

A.

Z.

Ῥ.